CLIVE CUSSLER

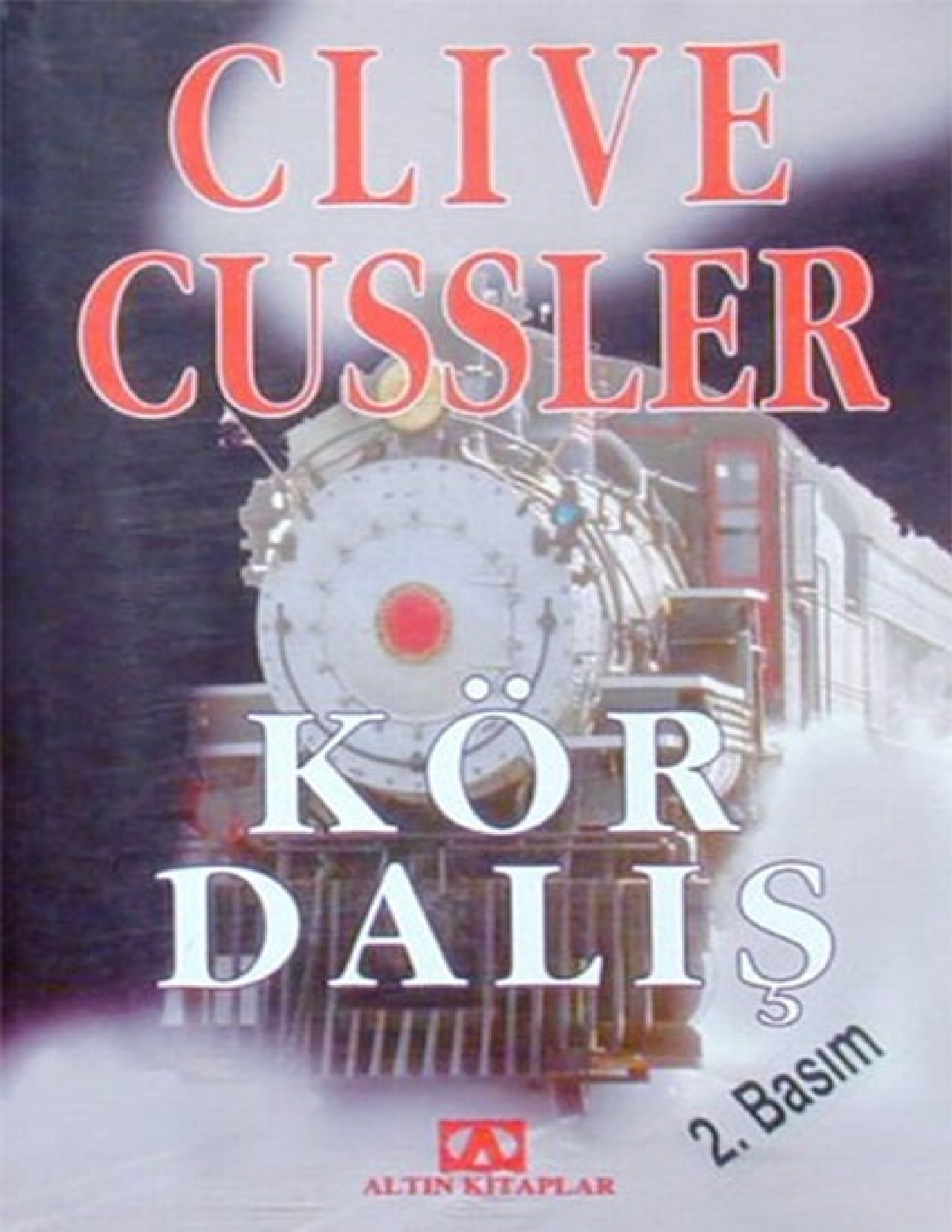

KÖR DALIŞ

2. Basım

ALTIN KİTAPLAR

Clive Cussler - Kör Dalış

Altın Kitaplar Yayınevi

(C) Copyright: Clive Cussler / Enterprises, Inc.
1981 Kesim Ajansı/ ALTIN KİTAPLAR YAYINEVİ

1914 yılında iki ünlü ajan, iki ayrı kazada öldüler. Yalnızca bu iki kişinin bildiği esrarengiz bir plan da onlarla birlikte sulara gömüldü.

Bu milyarlarca dolar değerindeki planı, nedense hiç kimse bir daha aramak istemedi. Yıllar sonra Amerika bu esrarı çözme görevini Dirk Pitt'e verilmişti. İngilizler de Brian Shaw'dan planı mutlaka bulmasını isliyorlardı. İki genç idam amansız bir mücadelenin içindeydiler ama yanlarında soluk alan ölümden habersizdiler.

Clive Cussler, gerilim ve seks dolu yeni romanında gene okurlarını heyecan seli önünde sürüklüyor.

Lanetli Gemi, Enkaz ve Buzdağı romanları ile edebiyat dünyasına kendini kabul ettiren Clive Cussler, altın arayıcılığı yapmış, batık gemileri çıkarmış, denize düşen uçakları bulmuştur... Tıpkı romanlarının kahramanı Dirk Pitt gibi...

GİRİŞ

ÖLÜM GÜNÜ

1

MAYIS 1914 NEW YORK YAKINLARI

Mathattan Limited, New York kırlarını delip geçen raylar üzerinde yol alırken, uzakta patlayan şimşeklerin ışıltısı, yaklaşan fırtınanın kötü habercileri oluyordu. Lokomotifin bacasından yükselen kömür dumanlı gecenin içine mıhlanmış gibi duran yıldızları toza boğmaktaydı. Makinist tulum cebinden çıkardığı gümüş saatinin kapağını açıp ateş bölmesinin verdiği aydınlıkta baktı. Yaklaşmakta olan fırtına, zamanla olan hesaplaşması yanında önemsiz kalıyordu.

1911 yılında fabrikadan çıktığı günden beri yönetmekte olduğu bu 188 tonluk demir ve çeliğe tıpkı bir kaptanın gemisine duyduğu sevgiyle bağlıydı. Pırıl pırıl siyah gövdesi kırmızı bir şeritle süslenmiş, sarı yaldızla 88 yazılmıştı. Makinist başını yandan çıkarıp altından kayıp giden raylara baktı. Ray bağlantılarının üzerinden geçerken oluşan ritmik kıpırtıyı dinleyerek arkadan gelen yedi vagonu izledi.

"Uçan Lena" adını taktığı makinesiyle övünç duyuyordu.

Kumanda kolunu çekip hızını biraz daha arttırdı.

Arkadan gelen yirmi metrelik özel vagonun kitaplık bölümünde Richard Essex uyuyamayacak denli yorgundu. Yolculuğun sıkıntısını yenmek için karısına bir mektup yazmaya başladı.

Vagonun içini süsleyen ceviz kaplamayı, pirinç lambaları, kırmızı kadife döşeli döner koltukları ve saksı içindeki palmiyeleri bir bir anlattı. Hatta tuvaletlerdeki eğik aynalarla seramik fayansları bile.

Essex'in arkasında, büyük bir zenginlikle döşenmiş salon bölümünde sivil giysili beş askeri koruma görevlisi kâğıt oynamaktaydılar. Tüfekleri gelişigüzel biçimde acem halısının üstüne bırakılmıştı, purolarından çıkan mavi duman süslü tavana yükseliyordu. Görüp görebilecekleri en büyük lüks olmalı, diye düşündü Essex. Bu krallara özgü yolculuk devlete günde yetmiş beş dolara mal oluyordu... ve topu topu bir kâğıt parçasının taşınması içindi.

İçini çekip mektubunu bitirdi. Bir zarfın içine yerleştirerek ceketinin göğüs cebine koydu. Hâlâ uykusu yoktu, bir süre pencerenin yanına oturup karanlığa gömülen manzaraya baktı. Sonra kalkıp gerindi ve yemek salonuna geçti. Maun yemek masasının üstünde kar gibi beyaz bir örtü, kristal bardaklar ve gümüş yemek takımı vardı. Saatine baktı, neredeyse sabahın ikisi oluyordu.

"Ne emredersiniz, Bay Essex?" Masallarda olduğu gibi, ansızın karaderili bir garson belirivermişti.

Essex adama bakıp gülümsedi. "Biraz geç olduğunu biliyorum, ama atıştıracak bir şeyler var mı acaba?"

"Tabii, efendim. Ne istersiniz?"

"Uykumu getirecek ne olursa..."

Garson beyaz dişlerini göstererek gülümsedi. "O zaman size küçük bir şişe Burgonya şarabıyla bir kâse sıcak et suyu çorbası öneririm."

"Çok iyi olur, teşekkür ederim."

Essex, daha sonra şarabını yudumladığı sıra, arkadaşı Harvey Shields'in de uyumakta böyle güçlük çekip çekmediğini düşündü.

2

Harvey Shieids bir karabasan yaşamaktaydı.

Akla yatkın başka bir açıklaması yoktu. Üstüne kapanan karanlığın gerisindeki acı ve dehşet dolu insan çığlıkları, ezilip bükülen çelik gürültüsüne karışıyor, insan aklının alamayacağı gerçekdışı bir cehennemi seslendiriyordu. Bu korkunç alGlyı kafasının derinliklerine itip yine rahat bir uykuya dönebilmek için çabaladı, fakat duyduğu bedensel acılar bunun bir düş olmadığını kanıtlarcasına duyularını kemiriyordu.

Altta bir yerdebüyük bir güçle akmakta olan su sesi duydu... sanki bir tünel içinde akıyormuş gibiydi. Ardından ciğerlerini sıkıştıran bir rüzgâr patladı. Gözlerini açmaya çalıştı, ama gözkapakları sanki tutkalla yapıştırılmıştı. Harvey Shieids başının ve yüzünün kanla örtülü olduğunu bilmiyordu. Gövdesi en küçük bir hareket bile yapamayacağı bir biçimde soğuk ve sert metaller arasında sıkışmıştı. Burnunu yakan keskin bir elektrik kokusu, giderek artan sızılarıyla birlikte iyice ayılmasına neden oluyordu.

Kollarını ve bacaklarını oynatmaya çalıştıysa da başaramadı. Çevresinde garip bir sessizlik başladı; yalnızca duvarlara çarpan suyun hafif mırıltısı duyuluyordu. Gövdesini mıhlayan görünmez güçten sıyrılmak için bir girişim daha yaptı. Derin bir soluk alarak tüm kaslarını iyice zorladı.

Birden bir kolu kurtuldu, fakat yırtılmış bir metalin keskin yanı bileğini kesince acıyla inledi. Artık iyice kendindeydi. Gözlerinin üstünde pıhtılaşmış ıslaklığı eliyle silip bir zamanlar İngiltere'ye yola çıkmış bulunan bu lüks Kanada gemisindeki kamarasına bakındı.

Büyük maun giysi dolabı, yazı masası ve ayaklı gece lambasının yerlerinde yeller esiyordu. Sancak yanındaki bölmede dev bir delik vardı. Bu deliğin tırtıllı kenarları arasından dışarının puslu karanlığıyla St.Lawrence nehrinin kapkara suyu görünmekteydi. Sanki dibi olmayan bir çukura bakıyormuş gibi oldu. Az sonra gözüne beyaz bir şey çarptı; demek burada yalnız değildi.

Bitişik kamaradaki genç kız Harvey Shields'in hemen yanıbaşında, enkaz altında yatmaktaydı. Yıkıntılar arasından yalnızca bir omzu ve uzun, altın renkli saçlarıyla başı çıkmıştı. Sarkan başı korkunç bir açıda duruyor, ağzından sızan kan yüzünün geri kalan kısmını ve saçlarını kızıla boyuyordu.

Shields'in ilk şaşkınlığı yerini mide bulanışına bıraktı. O ana dek aklından geçmemiş olan ölüm düşüncesi genç kızın cesedini görünce birden belirmiş,

sanki kendi sonunu görür gibi olmuştu. Sonra ansızın aklında şimşek gibi bir şey çaktı.

Büyük bir umutsuzluk içinde hiç gözünün önünden ayırmadığı el çantasını görebilmek için bakındı. Yoktu görünürde, enkaz altında kimbilir neredeydi? Sıkışıp kaldığı kapandan kurtulabilmek için bir daha çabaladı, bedeninin her yanı ter içinde kalmıştı. Çabası boşuna oldu, çünkü göğsünün altında hiçbir duygu yoktu. Belinin kırılmış olduğu kesindi.

Büyük yolcu gemisi ölüm çırpıntıları içinde sonsuza dek mezarı olacak nehir dibine doğru hızla gömülüyordu. Kimi gece giysili, kimiyse gecelikli yolcular güvertede koşuşuyor, zaten sayıca yetersiz olan filikalarda bir yer kapabilmek için çabalıyorlardı. Bir bölümü de kendini nehrin soğuk sularına atıp suda yüzen her bir şeye tutunmaya çalışıyordu. Kıyıya iki mil uzaklıkta, geminin tümüyle sulara gömülmesine artık dakikalar kalmıştı.

"Martha?"

Shields birden irkilip sesin geldiği iç koridora baktı. Dikkatle kulak verdi, ses az sonra yine duyuldu.

"Martha'?"

"Buraya, diye bağırdı Shields. "Bana yardım edin lütfen."

Yanıt gelmedi, ama yıkıntılar arasında yaklaşan bir hareket oldu. Az sonra tavanın dökülen bir parçası yana itilerek delikten gri sakallı bir yüz uzandı.

"Martha, Martha'mı gördünüz mü?"

Adam şok geçiriyor, fena halde yarılmış bulunan alnının altından gözleri fıldır fıldır oynuyordu.

"Uzun sarı saçlı genç bir kız mı?"

"Evet, evet, kızım olur."

Shields başıyla kızın cesedini gösterdi. "Korkarım onu kaybettiniz."

Sakallı adam heyecan içinde duvardaki gediği büyüterek içeri süründü. Kıza yaklaştı, gördüğü manzara karşısında yüzü uyuşmuş gibiydi. Kızın kan içindeki başını kaldırıp saçını düzeltmeye çalıştı. Ağzından tek bir ses çıkmıyordu.

Shields, "Acı çekmedi," dedi.

Adam karşılık vermedi.

"Üzgünüm," diye mırıldandı Shields. Gemi sancak yanına doğru sertçe eğildi.

Alttan gelen su hızla yükselmekteydi, çok az zaman vardı. Ne yapıp yapıp adamın keder duvarını aşarak el çantasını buradan çıkarmasını sağlamalıydı.

"Ne olduğunu biliyor musunuz?" diye sordu Shields.

"Çarpıştık," dedi adam güçsüz bir sesle. "Güvertedeydim. Sis içinden başka bir gemi çıktı. Pruvasını bizimkinin yan tarafına gömdü." Adam sustu" cebinden bir mendil çıkarıp kızının ölü yüzünü sildi. "Martha onu İngiltere'ye götürmem için yalvarıp durmuştu. Annesi pek istekli değildi, ama ben dayanamadım işte. Tanrım, böyle olacağını bileydim..." Arkasını getiremedi.

Shields, "Elinizden hiçbir şey gelmez artık," dedi. "Bari kendinizi kurtarın."

Adam ağır ağır ona dönüp boş gözlerle baktı. "Onu ben öldürdüm," dedi hırıltılı bir sesle.

Shields adamın aklına erişemiyordu. İçindeki öfke iyice kabarıp parlayıverdi.

"Dinleyin!" dedi sesini yükselterek. "Burada, enkaz altında bir çanta var, içindeki belgenin mutlaka Londra'ya, Dışişleri Bakanlığına gitmesi gerek!" Artık iyice bağırmaya başlamıştı. "Lütfen bulun onu!"

Sulara gömülmelerine artık saniyeler vardı. Dışarda ölmekte olan insanların tüyler ürperten çığlıkları sürmekteydi. "Hâlâ zaman varken ne olur bent dinleyin," diye yalvardı Shields. "Kızınız öldü." Bir yandan hareketine engel olan çelik duvarı yumrukluyordu. "Lütfen, iş işten geçmeden buradan gidin. Et çantamı bulup onu da alın. Kaptana verin, ne yapacağını biliyor."

Adamın ağzı titreye titreye açıldı. "Martha'yı yalnız bırakamam... karanlıktan korkar..."

Bu sözler Shields'e ölüm darbesi gibi geldi. Üzüntüsünden sayıklamaya başlayan bu acı dolu babayı harekete geçirmenin yolu yoktu. Adam kızının üstüne eğilmiş, alnını öpüyordu. Sonra da hıçkıra hıçkıra ağlamaya başladı.

Nedense, Shields'in müthiş düş kırıklığı ve öfkesi birden geçivermişti. Başarısızlığı ve ölümü kabullendikten sonra, korku ve dehşetin de anlamı kalmıyordu. Kalan son saniyelerinde Shields her şeyi olağanüstü bir açıklıkla görmeye başlamıştı.

Geminin kazanlarının patlamasıyla müthiş bir infilak oldu. Sancak yanına yatıp kıç kısmı nehrin dibine doğru kaymaya başladı. Çarpışmanın olduğu günün ilk saatlerinden, geminin gözden kaybolup buzlu sularda yaşam savaşı veren yüzlerce insan bırakması arasında on beş dakikadan az bir zaman geçmişti.

Saat iki ondu.

Shields hiç mücadele etmedi, soluğunu tutup kaçınılmaz sonu birkaç saniye geciktirmek için çabalamadı. Ağzını açıp iğrenç suyu içine çekti, gırtlağından geçerken öksürmek istedi. Havasız mezarına doğru batıyordu. Boğulmanın verdiği acı çok sürmedi, kısa zamanda kendinden geçmişti. Sonra da hiçbir şey kalmadı.

3

New York Quebec Demiryolu Şirketinin bilet sorumlusu olan Sam Harding, istasyon platformunda durmuş, şiddetli fırtınanın söğüt ağaçlarını nasıl eğdiğini gördükçe, cehennem gibi bir gece, diye düşünüyordu.

Bölgeyi kavuran sıcak dalgasının sonuydu. Wacketshire'in haftalık gazetesi 1880 yılından bu yana en sıcak mayıs ayının yaşandığını yazmıştı. Ama bu gece önce şimşeklerle başlayan fırtına, bir saat içinde ısının on beş derece düşmesine neden olmuştu. Harding pamuklu gömleğini kamçılayan rüzgârla titredi. Bunaltan rutubet bir yandan da terlemesine yol açmıştı.

Aşağıda, nehirde bir dizi tekne ters akıntıya karşı gıdım gıdım yol almaktaydı. Köprünün altından geçerlerken, soluk ışıkları bir kayboldu, bir göründü.

Harding'in istasyonu köyün dışında sayılırdı. Tren yolları burada kesiştikten sonra ana yol kuzeye, Albany'e doğru uzarken, tali yol Deauvilie - Hudson nehri köprüsünden geçerek Coiumbiaville'e gitmekteydi. Oradan da New York'a sapıyordu.

Daha tek bir damla düşmemiş olmasına karşın, hava yağmur kokusuyla doluydu. Harding T Model Ford'unun tentesini çekip istasyona girdi.

Western Union'un gece görevlisi Hiram Meechum satranç takımının üzerine kapanmış, başka bir istasyondaki telgrafçı arkadaşıyla telgraf hattında satranç oynuyordu. Pencere çerçevelerinin rüzgâr altında çıkardığı gevrek sesler, aygıtın çıkardığı kesik tıkırtılarla yarışır gibiydi. Harding gaz sobasının üstünde duran kahveyi alıp fincanını doldurdu.

"Kim kazanıyor?"

Meechum başını kaldırıp baktı. "Epey zorluyor beni." Karşısından gelen sinyallere göre taşları oynattı. "Pek umudum kalmadı."

Harding yelek cebinden saatini çıkarıp baktı, "Mathattan Limited on iki dakika gecikti," dedi kaşlarını çatarak.

"Herhalde fırtına yüzündendir," dedi Meechum. Kendi hamlesini sinyalle bildirip arkasına dayandı ve ayaklarını uzattı.

Çok yakında bulunan bir ağaca çarpan yıldırım bir anda yeri aydınlatarak istasyonun bütün duvarlarını sarstı. Harding dumanı tüten kahvesini yudumlarken, içinden yıldırımsavarın işler durumda olması. için dua ediyordu. Birden çınlayan telefon sesi düşüncelerini dağıtıverdi.

Meechum, "Hareket memurudur," dedi kayıtsızca. "Limited'in gecikmesini bildirmek için arıyordur."

Harding ahizeyi kulağına yerleştirdi. "Wacketshire."

Albany'den arayan hareket memurunun sesi fırtına nedeniyle kesik kesik geliyordu. "Köprü... köprüyü görebiliyor musunuz?"

Harding doğu yönündeki pencereye baktı. Karanlıkta beş metre uzağı bile seçemiyordu. "Göremiyorum. Bir daha şimşek çakmasını beklemek zorundayım."

"Yerinde duruyor mu?"

Harding, "Neden durmayacakmış?" dedi sinirlenerek.

"Az önce nehirden geçen bir tekne kafilesinin kaptanı aradı. Söylediğine göre, köprünün kirişlerinden biri düşüp mavnalarından birine hasar vermiş. Burada herkes panik içinde. Columbiaville istasyon sorumlusu da Limited'in geciktiğini söylüyor."

"Merak etmesinler. Tren daha Wacketshire'e gelmedi."

"Emin misin?"

Harding bu sorunun yersizliğine şaşırdı. "Yahu, istasyonumdan tren geçip geçmediğini bilirim herhalde, değil mi?"

"Çok şükür zamanında yetiştik." Hareket memurunun sesindeki rahatlama hattaki tüm bozukluğa karşın belli oluyordu. "Limited'de en az doksan yolcu ve personel olduğu gibi, eklenen özel hükümet vagonunda Washington'dan önemli biri de var. Hemen bayrak sallayıp durdurun, sonra ilk fırsatta köprüyü bir yoklayın."

Harding telefonu kapayıp duvarda bulunan kırmızı camlı gemici fenerini aldı, yeterince gaz olup olmadığını anlamak için şöyle bir salladıktan sonra fitilini yaktı. Meechum merak dolu gözlerle onu izlemekteydi.

"Limited'i durduracak mısın?"

Harding başını sallayarak doğruladı. Albany'den köprünün bir kirişinin düştüğünü bildirdiler. Tren geçmeden önce bir kontrol edilmesini istiyorlar."

"Semafor fenerini de yakayım mı?"

Dışarıdaki rüzgâr uğultusunu delen bir düdük sesi duyuldu. Harding kulak kabartıp sesin uzaklığını hesaplamaya çalıştı. Düdük bir daha çınladı, bu kez

daha yakından gelmişti.

"Zaman yok. Bunu sallayarak durdururum..."

Birden kapı ardına kadar açıldı, eşikte bir yabancı dikilmiş, odanın içini gözleriyle taramaktaydı. Tıpkı bir jokey gibi ince yapılı ve kısaydı, sapsarı bıyıkları ve saçları vardı. Başındaki Panama stili hasır şapka, İngiliz kesimi bir takım giysi ve kahverengi deri süet karışımı kunduralarıyla yabancının Giyimine büyük özen gösterdiği belli oluyordu. Ama adamın en çok dikkati çeken özelliği, ince, kadınımsı elinde tutmakta olduğu otomatik tabancaydı.

Meechum, "Hey, ne oluyor yahu?" diye homurdandı.

"Bir soygun oluyor, baylar," dedi yabancı hafif güler gibi. "Yeterince belli sanıyordum."

Harding, "Sen delirmişsin," diye atıldı. "Bizim soyulacak neyimiz var ki?"

"İstasyonunuzda bir kasa var," dedi yabancı, başıyla köşedeki çelik kutuyu işaret ederek. "Kasalarda da genellikle değerli şeyler bulunur. Örneğin, işçi maaşları falan, ha?"

"Bayım, bir demiryolunu soymak federal bir suçtur. Hem Wacketshire tarım bölgesidir. Buraya işçi maaşları falan gönderilmez. Yahu, bankamız bile yok burada be."

"Tutup sizinle Wacketshire'in ekonomisini tartışacak değilim." Adam tabancanın horozunu kaldırdı. "Kasayı açın."

Tren düdüğü bu kez oldukça yakından geldi. Harding deneyimle, trenin çeyrek mil uzaklıkta olduğunu anlamıştı. "Pekâlâ," dedi adama. "Ne istersen yaparız, yalnız önce Limited'e işaret vermem gerek."

Silah birden patladı ve Meechum'un satranç takımı yerinden uçarak taşları darmadağın oldu. "Bir daha tren durdurmak gibi saçmalıklar duymak istemiyorum. Bir an önce kasayı açsanız iyi olur."

Harding dehşet içinde büyümüş gözlerle adama bakıyordu. "Anlamıyorsun. Köprü yıkılmış olabilir."

"Anladığım kadarıyla, bir uyanıklık yapmak istiyorsunuz."

"Tanrı adına yemin..."

"Yalan söylemiyor," diye araya girdi Meechum. "Az önce Albany'den köprünün yıkılmış olduğu haberi geldi."

Harding, "Lütfen bizi dinle," diye yalvardı. "Yüz kişinin ölümüne neden olabilirsin." Yüzü bembeyaz olmuştu, Tren iki yüz metre öteden bir kez daha seslendi. "Tanrı aşkına..."

Meechum, Harding'in elindeki feneri kaptığı gibi açık kapıya doğru kendini attı. Silâh bir kez daha patladı. Kalçasına yediği mermiyle Meechum kapıya erişemeden yere kapaklandı. Dizlerinin üstünde doğrulup feneri dışarı atmak için kolunu açtı. Hasır şapkalı adam Meechum'un bileğini tuttu, aynı anda öbür eliyle silahın namlusunu kafasına indirip bir tekmede kapıyı kapadı.

Harding'e dönüp, "Aç kasayı," diye hırladı.

Meechum'un muşamba zemini kızıla boyayan kanı, Harding'i altüst etmişti; robot gibi söyleneni yaptı. Kasanın şifre düğmesini çevirdi, tren beş altı metre öteden geçip giderken, Pulman vagonların ışıkları istasyonu kesik kesik aydınlattı. Son vagonun da tekerleklerinden çıkan takırtının kesilmesi bir dakikayı geçmemişti. Tren köprüye doğru yoluna devam ediyordu.

Harding kasayı açıp yana çekildi. İçinde küçük, sahibi çıkmayan birkaç paket, eski seyir defterleri ve para kutusu vardı. Soyguncu kutuyu alıp içindekileri saydı.

"On sekiz dolar on dört sent," dedi kayıtsız bir sesle. "Hiç de göz doyurucu bir miktar değil, ama hiç olmazsa birkaç gün karnımı doyurur."

Adam kâğıt paraları özenle katlayıp deri cüzdanına yerleştirdikten sonra bozuk paraları da cebine attı. Boş kutuyu bir yana fırlatıp Meechum'un üzerinden atladı ve fırtınanın içine dalıp kayboldu.

Meechum inleyerek yattığı yerde kıpırdandı. Harding eğilip arkadaşının başını kaldırdı. "Tren ne oldu?..." diye mırıldandı Meechum.

Harding, "Fena halde kan kaybediyorsun," diyerek cebinden bir mendil çıkarıp kanamakta olan yaranın üzerine bastırdı.

Aldığı iki yaranın acısıyla dişlerini sıkan Meechum donuk gözlerle Harding'e baktı. "Doğu yakasını ara... sor bakalım tren ne durumda."

Harding arkadaşının başını yavaşça yere bıraktı. Verici devresini açıp ahizeye bağırmaya başladı. Karşıdan yalnızca sessizlik geliyordu. Gözlerini yumup içinden bir dua geçirdi ve yine denedi. Nehrin öbür yakasına uzanan hat ölüydü. Bu kez Albany'deki hareket memurunu aradı. Yine yanıt yoktu.

"Kimseyle görüşemiyorum." Ağzının içinde act bir tat vardı. "Fırtına bütün hatları bozmuş."

O sırada telgraf aygıtının tıkırtısı duyuldu. Meechum, "Telgraf hattı hâlâ işler durumda," dedi. "Standish olmalı bu, oyuna devam ediyor."

Acı içinde sürünerek masaya yaklaştı ve gelmekte olan sinyalleri keserek ivedi durumu bildirdi. Sonra her iki adam korku içinde birbirlerine baktılar. Sabah olunca nasıl bir haber alacaklarının düşüncesiyle ürperiyorlardı. Açık duran kapıdan içeri rüzgâr dolmuş, sağda solda bırakılmış kâğıtları uçurmaktaydı.

Meechum, "Albany'e haber ileteyim bari," dedi sonunda. "Sen de git köprüye bir bak."

İçinde kabaran panik duygusuyla Harding sanki bir düş görüyormuşçasına tren yoluna çıktı ve koşmaya başladı. Kısa zamanda soluk soluğa kalmış, kalbi yerinde duramayacakmış gibi atmaya başlamıştı. Deauville - Hudson köprüsüne batı yakasından girdi ve düşe kalka koşmaya devam etti. Köprünün ortasına gelmeden durdu.

Buz gibi bir mide bulantısı bir anda her yanını kapladı. Dehşet içinde, inanamayan gözlerle bakıyordu.

Köprünün tam ortasında büyük bir boşluk vardı. Orta kesim, elli metre aşağıda akan Hudson nehrinin soğuk suları içinde kaybolmuştu. İçinde kadın, çoluk çocuk yüz kişi bulunan tren de kayıptı.

"Öldü... hepsi öldü!" diye çaresizlik içinde inledi Harding. "Topu topu on sekiz dolar on dört sent için."

BİRİNCİ BÖLÜM

ROUBAIX'NIN KEMENDİ

4

ŞUBAT 1989 WASHİNGTON D.C.

Washington sokaklarından ağır ağır geçen Ford arabayla arka koltuğunda oturan adamın dikkati çekecek hiçbir özellikleri yoktu. Arabanın plakasında bulunan Beyaz Saray etiketi de kimsenin dikkatini çekmemişti.

Alan Mercier topluca, saçları iyice dökülmüş bir adamdı, ablak yüzü son derece keskin bir zekâyı gizlemekteydi. Üstünde, her zaman olduğu gibi, buruşuk ve ucuz bir giysi vardı; ceketinin göğüs cebinden tıkıştırılmış beyaz mendilin ucu sarkıyordu. Siyasal karikatüristler onun bu özelliklerini abartmaya doyamazlardı.

Görünüşünün tersine Mercier hiç de önemsiz bir kişi değildi. Yeni devlet başkanına ulusal güvenlik danışmanı olarak atanması, yakın bir geçmişte olduğu için siması gözlere yabancıydı. Akademik alanda büyük bir saygınlığı olup, uluslararası olayları çok önceden görmesiyle tanınmıştı. Başkan'ın dikkatini çektiği sırada Dünya Bunalımları Üzerine Araştırma Komisyonu başkanıydı.

Küçük çerçeveli gözlüklerini burnunun üstüne yerleştirip el çantasını kucağına koydu ve kapağını açtı. Kapağın altında bir ekran ve daktilo tuşları vardı. En alttaysa iki sıra renkli ışıklar bulunuyordu. Tuşlara basıp bir sayı dizisi yazdıktan sonra, mesajının uydu aracılığıyla Beyaz Saray'daki ofisine ulaşmasını bekledi. Orada bulunan yardımcıları tarafından programlanan bilgisayar hemen işleme geçip Mercier'in o günlük işlerini sıralamaya başladı.

Elektronik olarak deşifre olan mesaj, yeşil harflerle ekran üzerinde belirdi. Önce yazışmalar vardı, ardından güvenlik konseyindeki adamlarından gelen; raporlar. Sonra çeşitli hükümet organlarından, kuvvet komutanlarından ve ClA'den gelen raporlar. Bunları birer birer belleğine yerleştirdikten sonra ekrandan sildi.

Yalnız iki haber dışında...

Arabası Beyaz Saray'ın batı kapısından girerken aklı hâlâ bu iki haberle

meşguldü. Zihni iyice karışmıştı. Derin bir iç çekip çantayı kapadı.

Ofisine girip masasına oturur oturmaz hemen telefona sarıldı ve Enerji Bakanlığında özel bir numarayı çevirdi. Zil çalar çalmaz karşısından hemen yanıt geldi.

"Dr. Klein'in ofisi."

"Ben Alan Mercier. Ron'la görüşebilir miyim?"

Kısa bir sessizlikten sonra Enerji Bakanı Dr. Ronald Klein'in sesi duyuldu.

"Günaydın, Alan. Senin için ne yapabilirim?"

"Bana bugün biraz zamanını ayırabilir misin?"

"Programım çok yüklü..."

"Çok önemli bir durum var, Ron. Saatini sen seç."

Klein böyle baskıya hiç gelemezdi, ama Mercier'in sesindeki ciddiyet, kolay kolay baştan sayılamayacağım iyice belirtiyordu. Eliyle ahizenin ağızlığını kapatıp yardımcısıyla konuştu. Sonra Mercier'e yanıt verdi.

"İki buçuk üç arası nasıl senin için?" Mercier, "Uygundur," diye karşılık verdi. "Pentagon'da bir yemekli toplantım var, oradan dönüşte ofisine uğrarım."

"Önemli olduğunu söylemiştin, değil mi?" Mercier, "Bak, şöyle söyleyim," dedi ve sözcüklerine ağırlık kazandırmak için biraz bekledi. "Başkan'ın gününü iyice kararttıktan sonra gelip seninkini altüst edeceğim."

***

Beyaz Saray'ın oval odasında Başkan masası başında oturmuş, gözlerini yummuştu. Gün boyu zihnini meşgul eden sorunlardan birkaç saniye olsun arınmak istedi. Ülkenin en yüksek yöneticisi seçileli birkaç hafta olmuş biri için fazlasıyla yorgun ve yıpranmış görünüyordu. Oldukça uzun ve yorucu geçen seçim kampanyasından sonra hâiâ kendini toplayamamıştı.

Yapıca iri sayılmazdı. Giderek dökülmekte olan kahverengi saçlarına beyazlar karışmış, bir zamanlar neşeli olan yüz çizgileri şimdi oldukça ciddileşmişti. Arkasındaki yerden tavana dek yükselen pencereye çarpan sulu karın sesiyle gözlerini açtı. Dışarda kaldırımlar buz tutmaya başlıyordu. Kendi kenti olan New Mexico'nun sıcak iklimini özlemle andı. Şimdi Fe yakınlarında dağlara çıkıp kamp kurabilseydi, ne güzel olurdu.

Aslında Başkan olmayı hiçbir zaman aklına koymamıştı. Hiçbir hırsa

kapılmadan senatoda yirmi yıl görev yapmış, fakat başarılı çalışmaları ve iş dürüstlüğü, ün kazanmasına katkıda bulunmamıştı.

Seçimlerde partisi tarafından sürpriz aday olarak gösterildiği halde açık farkla kazanmıştı. Bunu meraklı bir muhabirin yaptığı soruşturmalara borçluydu. Geçmişte bazı karanlık kazançlar edinmiş olan rakibi, bu haberin ortaya çıkmasıyla gözden düşmüştü.

"Sayın Başkanım?"

Başını kaldırıp yardımcısının seslendiği yöne baktı.

"Evet?"

"Güvenlik brifingi için Bay Mercier bekliyor."

"Peki, alın içeri."

Mercier odaya girip masanın karşısına oturdu. Ağırca bir dosyayı Başkan'a uzattı.

Başkan, "Eee, bugün dünyamız nasıl bakalım?" dedi gülümsemeye çalışarak.

Mercier, "Her zamanki gibi, pek iç açıcı değil," dedi. "Adamlarım ülkenin enerji rezervleri konusundaki tasarılarını tamamladılar. Sonuç insanın içini karartıyor."

"Bilmiyor muyum sanıyorsun? Son durum nedir?"

"CIA raporuna göre, Ortadoğu'nun kaynaklan iki yıl içinde kuruyacakmış. Bu da tüm dünyaya sağlanan petrolün yüzde elli azalması demektir. Ruslar gittikçe azalan rezervlerini korumaya çalışıyorlar. Meksika açıklarındaki petrol kaynaklan da umulanın çok altında çıktı. Kendi üretimimize gelince..."

Başkan, "Son sayıları biliyorum," dedi. "Birkaç yıl önce yapılan o yoğun araştırmalar sonunda iki üç tane küçük kaynak çıkarılabilmişti."

Mercier elindeki dosyanın içine baktı. "Güneş enerjisinin yayılması, yel değirmenleri, elektrikli otomobiller... bunların tümü bir çeşit çözüm oluyor. Ama ne yazık ki, bu alandaki teknoloji televizyonun 1940'lardaki düzeyinde."

"Yapay yakıt üretiminin daha gelişememiş olması çok yazık doğrusu."

"Yaygın olarak kullanılabilecek duruma gelebilmesi için öngörülen en yakın tarih dört yıl sonrası. Bu arada Amerikan ulaşımı felce uğrar."

"Biraz olsun bir umut kıvılcımı vardır, canım."

"James Bay var."

"Şu Kanadalıların elektrik santralı projesi mi?"

Mercier başıyla doğrulayıp istatistik sayıları sıralamaya başladı. "On sekiz baraj, on iki santral, yaklaşık doksan bin kişilik bir işgücü ve Colorado boyutlarında iki nehire yeni kanal açılmasıyla insanlık tarihinin en büyük ve en pahalı hidroelektrik projesi oluyor."

"Kim işletiyor?"

"Quebec Hydro. Projenin çalışmalarına 1974 yılında başladılar. Maliyet oldukça yüksek. Yirmi altı milyar dolar. Bu paranın çoğu New York bankerlerinden geldi tabii."

"Üretimi ne kadar?"

"Yüz milyon kilovattan fazla. Yirmi yıl içinde bu miktar iki katına çıkacak."

"Bizim sınırlarımızdan ne kadarını kapsıyor?"

"On beş eyaleti aydınlatacak kadar."

Başkan'ın yüzü asıldı. "Elektrik için Quebec'e bu denli bağımlı olmamız pek hoşuma gitmiyor. Ülkemizin elektriği kendi nükleer tesislerimizden gelseydi, içim daha rahat ederdi."

Mercier umutsuzca başını iki yana salladı. "İşin acı yanı, nükleer tesislerimiz gereksinmemizin ancak üçte birini sağlayabiliyor."

Başkan, "Yine her zamanki gibi fazla oyalandık," dedi yorgun bir sesle.

"Gecikmemizin nedeni inşaat maliyetindeki tırmanma ve yapılan pahalı ek değişiklikler," diye açıkladı Mercier. "Ayrıca uranyuma olan rağbet, sağlanmasını çok zorlaştırıyor. Tabii, bir de çevre koruma dernekleri var."

Başkan düşünceli bir suskunluk içindeydi.

"Bizse var olmayan rezervlere güvenip durduk," diye devam etti Mercier. "Böylece elimizde ne varsa tüketip köşeye sıkışırken, kuzey komşularımız boş durmayıp başlarının çaresine baktılar. Onların kaynaklarına mendil açmaktan başka yapabileceğimiz bir şey yok." .

"Fiyatları makul mü bari?"

Mercier başıyla onayladı. "Sağolsun Kanadalılar, fiyatları bizim elektrik şirketlerimizle eşit tuttular."

"Neyse, karanlığın içinde bir pırıltı var hiç olmazsa."

"Ama bu kadarla bitmiyor."

Başkan derin bir iç çekti.

Mercier, "İşin tatsız yanı," diye devam etti. "Quebec önümüzdeki yaz tam bağımsızlık için bir referandum yapmayı düşünüyor."

"Başbakan Sarveux, Quebec bölücülerine yüz vermemişti. Şimdi değişti mi diyorsun?"

"Hayır, efendim. Ama istihbaratımıza göre, Quebecois Partisinin başkanı Guerrier bir dahaki kez istediğini yapacak oyları toplayacağa benziyor."

Başkan, "Kanada'dan ayrılmayı pahalıya öderler," dedi. "Zaten ekonomileri berbat durumda."

"Hükümetlerini ayakta tutmak için Amerika Birleşik Devletleri'ne güvenmeyi düşünüyorlar."

"Ya biz kabul etmezsek?"

Mercier, "Ya elektrik fiyatlarını akıl almaz düzeylere çıkarırlar ya da fişi çekiverirler," dedi.

"Guerrier elektriğimizi kesmekle büyük budalalık yapmış olur. Buna hemen dev boyutlu ekonomik baskılarla karşılık vereceğimizi bilmesi gerek.

Mercier Başkan'a acı acı baktı, "Quebec'lilerin bunun etkisini duymaları haftalar, hatta aylar alır. Ama o arada sanayimizin can damarı felce uğrar."

"Çok karamsar bir tablo çiziyorsun."

"Bu daha işin bir yanı. ÖQÖ'den haberiniz vardır herhalde.

Başkan yüzünü buruşturdu. Kendilerine Özgür Quebec Örgütü adını veren bir yeraltı terör örgütü birçok Kanadalı devlet adamına suikast yapmıştı. "Eee, ne olmuş onlara?"

"Son CIA raporuna göre, örgüt Moskova'dan yönetiliyormuş. Eğer kazara iktidara geçecek olurlarsa, karşımıza yeni bir Küba çıkmış olacak."

Başkan, "Yeni bir Küba," diye yineledi.

"Hem de Amerika'yı diz çöktürebilecek bir güçte."

Başkan koltuğundan kalkıp pencereye doğru yürüdü. Dışarda sulu kar şiddetlenmeye başlamıştı. "Quebec'in elektriğimizle oynamasına izin

veremeyiz," dedi bir süre sonra. "Özellikle önümüzdeki aylar içinde." Dönüp Mercier'e baktı, gözleri endişe doluydu. "Ülkenin beş kuruş parası yok, gırtlağına kadar borç içinde, Alan. Aramızda kalsın, ama birkaç yıl sonra artık bu bocalamayı bırakıp usulca iflas ettiğimizi açıklamaktan başka seçeneğimiz kalmayacak."

Mercier koltuğuna iyice gömüldü. İri gövdesine karşın, insanı şaşırtacak denli iki büklüm ve büzülmüş görünüyordu. "Bu söylediğinizin sizin yönetiminiz sırasında olduğunu görmek istemem. Başkanım."

Başkan .elimden ne gelir, gibisinden omuz silkti. "Franklin Roosvelt'ten bu yana her Başkan kendisinden sonra gelene birkaç kat artmış parasal yükler bıraktı. Artık bu oyunun sonu geldi galiba, ezilen de ben olacağım. Kuzeydoğu eyaletlerimize yirmi gün elektrik sağlayamayacak olursak, bunun sonuçları çok feci olur. Paramızın değerinde yapacağım yeni düzenleme için bana zaman gerek, Alan. Halkı ve iş çevrelerini yavaş yavaş alıştırmalıyız, yeni para düzeni kimsenin canını fazla yakmasın istiyorum. Şist rafinelerimizin yabancı petrole bağımlılığım hafifletmesi için de gerekli zaman."

"Quebec'in budalaca bir şey yapmasına nasıl engel olabiliriz?"

"Bilmiyorum. Seçeneklerimiz çok sınırlı."

"Bütün yollar tıkandığı taktirde yapabileceğimiz iki şey var," dedi Mercier. "iflas eden ekonomileri kurtarmak için kullanılan en eski iki yöntemdir. Bunlardan biri, oturup bir mucize olması için dua etmektir."

"Ya ikincisi?"

"Savaş çıkarmak."

Saat tam 2.30'da Mercier İndependence Avenue'da büyük bir binaya girdi ve yedince kata çıktı. Hiç zaman geçirmeden onu Enerji Bakanı Ronald Klein'in ofisine götürdüler.

Uzun beyaz saçları ve şahin burnuyla bir bürokrattan çok bilgini andıran Klein oturmakta olduğu masadan uzanıp Mercier'in elini sıktı.

Klein, "Ee, neymiş bana vereceğin korkunç önemi olan haber?" dedi sözü uzatmadan.

Mercier, "Korkunç olmaktan çok düşündürücü," diye karşılık verdi. "Benden bir dudılbag yapımı için devlet kasasından çıkan altı yüz seksen milyon doların nasıl harcandığı konusunda bilgi isteniyor."

"Neyin?"

Mercier, "Dudılbag, yeraltı madenlerini saptamak amacıyla yapılan aygıtlara jeoloji mühendislerinin verdiği ad," diye açıkladı.

"Benimle ne ilgisi var bunun?"

"Bu para üç yıl önce Enerji Bakanlığına tahsis edilmiş. O zamandan beri de kimse hesabını vermemiş. Adamların ne olduğunu bir araştırsa iyi olur sanırım. Burası Washington. Geçmişte yapılan hataların, görevi yeni devralanların başına patladığı çok görülmüştür. Eğer eski enerji bakanı bu denli büyük miktarda parayı çarçur etmişse, toy bir kongre üyesi adım duyurmak için her an bir soruşturma başlatabilir."

Klein, "Uyarın için sağol," dedi içtenlikle. "Hemen bütün dosyaların karıştırılmasını isteyeceğim."

Mercier ayağa kalkıp elini uzattı. "Hiçbir iş kolay değildir."

"Doğru," dedi Klein gülümseyerek."

Mercier gittikten sonra Klein şöminenin yanına kadar yürüdü ve o anda tutuşmuş olan bir odun parçasının yanışını izledi. "Ne garip," diye mırıldandı boş odada. "İnsan nasıl altı yüz seksen milyon doların izini kaybedebilir?"

5

Charies Sarveux, James Bay hidrolelektrik tesisinin yerin yüz otuz metre altındaki jeneratör odasını gezerken, hayranlık dolu bir hayret içindeydi. Su türbinleriyle çalışan üç sıra dev jeneratör uğultulu seslerle milyonlarca kilovat elektrik üretmekteydi. Sarveux beğenisini gizlememişti ve Quebec Hidro Santralı yöneticileri de onu etkiledikleri için durumdan epey hoşnuttular.

Kanada Başbakanı seçildiğinden bu yana tesise yaptığı ilk ziyaret oluyordu ve tabii alışılagelmiş tüm soruları da sormuştu.

"Her bir jeneratör ne kadar elektrik enerjisi üretiyor?"

Baş yönetici Percival Stuckey hemen atıldı. "Beş yüz bin kilovat, Sayın Başbakanım."

Sarveux başını sallayıp beğenisini belirten bir mimikle karşılık verdi. Bu jesti her zaman çok iyi bir etki yapardı, hatta seçim kampanyasında bile yararını görmüştü.

Kadınlar kadar erkekler tarafından da oldukça yakışıklı olarak kabul edilen Sarveux, eğer John F. Kennedy ve Anthony Eden'la bir yarışmaya girmiş olsaydı herhalde kazanırdı. Karşısındakini hemen etki altına alan açık mavi renk gözleri ve sert yüz çizgileri, modaya uygun, fakat özen gösterilmemiş izlenimi veren gür gri saçlarıyla tamamlanıyordu. Orta boyluydu; sırım gibi bedeni her terzi için zevkle çalışacak ölçülere sahipken, Sarveux giysilerini mağazalardan almakla yetinirdi. Kanadalı seçmenleri onunla özdeşleştiren çeşitli yönlerden biri de bu oluyordu.

Gerek Liberallerin, gerekse Bağımsız Kanada Partisi ve Fransızca konuşan Quebecois Partisinin kabullendiği bir aday olarak, görev döneminin ilk üç yılını ülkesini parçalanma tehlikesine karşı korumakla geçirmişti. Sarveux kendisini Lincoln gibi görmekteydi; hem ulusal birliği sağlamak, hem de meclisin bölünmesini önlemek için çalışıyordu. Köktenci (radikal) bölücüleri ancak silahlı kuvvetlerin tehdidiyle hizaya getirebilmişti. Fakat güçlü bir merkezi hükümet için yaptığı çağrılara, sayısı giderek artan bir çoğunluk kulak asmamaktaydı.

"Kontrol merkezini de görmek istersiniz herhalde," dedi Stuckey.

Sarveux yardımcısına döndü. "Zamanımız var mı?"

Otuzuna merdiven dayamış, ciddi yüzlü Ian Jeffrey saatine baktı. "Pek yok,

Başbakanım. Otuz dakika içinde havalanında olmamız gerekiyor."

Sarveux, "Biraz gecikebiliriz sanırım," dedi gülümseyerek. "Görmeye değer bir şeyi kaçırırsak yazık olur."

Stuckey bir asansör kapısını işaret etti. Jeneratör odasının on kat üstünde, Sarveux ve heyeti asansörden çıkıp GÜVENLİK KARTI OLAN PERSONEL GİREBİLİR yazılı bir kapının önünde durdular. Stuckey boynunda bir kordonla asılı olan plastik kartı, kapı tokmağının altındaki deliğe soktu. Sonra dönüp diğerlerine baktı.

"Özür dilerim, baylar, ama kontrol merkezi için uygulanan güvenlik önlemleri gereğince içeri yalnız Başbakan ve ben girebileceğiz."

Sarveux'nün güvenlik görevlileri buna karşı çıkacak oldular, fakat başbakan bir el işaretiyle onları susturup Stuckey'nin arkasından yürüdü. Uzunca bir koridor sonunda kart sokma işlemi bir kez daha yinelendi.

Santralın kontrol merkezi oldukça küçüktü. Bir ışık ve düğme ormanıyla örtülü konsolun başında dört mühendis oturmuş, karşılarındaki duvara yerleştirilmiş bulunan kadranlar ve sayaçlarla dolu paneli gözlemekteydiler. Tavandan sarkıtılmış bir dizi televizyon monitörü dışında yalnızca mühendislerin oturdukları koltuklar vardı.

Sarveux düşünceli düşünceli bakındı. "Böylesine müthiş bir gücün sadece dört insan ve bu kadarcık gereçle kontrol edilebileceğini aklım almıyor."

"Tüm tesis ve verici istasyonları iki kat altımızda bulunan bilgisayarlarla işletiliyor," diye. açıkladı Stuckey. "Santral yüzde doksan dokuz otomatiktir. Burada gördüğünüz monitör sistemi ancak bilgisayarlarda bir arıza olduğu zaman devreye giriyor."

Sarveux, "Demek insanların hâlâ bir derece olsun kontrolü var," dedi gülümseyerek.

Stuckey, "Daha bir süre de böyle olacağa benzer," diye karşılık verdi. "Elektronik bilimine yüzde yüz güvenemeyeceğimiz birkaç alan var."

"Peki, bu enerjinin yayılma alanı nedir?"

"Birkaç gün sonra tam randımanla işler duruma gelince bütün Ontario, Quebec ve Kuzeydoğu Amerika'ya elektrik verebileceğiz."

Sarveux'nün aklına bir şey takılmış gibiydi. "Peki, ya olanaksız gibi görünen şey gerçekleşirse?"

Stuckey anlayamadan baktı. "Efendim?"

"Bir bozukluk, doğal bir afet ya da bir sabotaj..."

"Çok güçlü bir deprem dışında hiçbir şey santralın işlemesini tümüyle durduramaz. Bölümlerde çıkabilecek arızalar iki tane emniyet sistemiyle geçiştirilebiliyor. Bunların da işlememesi durumunda, gördüğünüz gibi, buradaki kontrol odası var."

"Ya bir terörist örgütünün saldırması durumunda?"

Stuckey, "Böyle bir tehlikeye karşı da planımızı yaptık," dedi güvenle. "Elektronik güvenlik sistemimiz modern teknolojinin bir harikasıdır diyebilirim. Ayrıca beş yüz kişilik de bir gözetçi gücümüz var. Bir tümen seçme komandonun bile bu odaya kadar yaklaşması iki ay alır."

"İçerden biri enerji akımını kesebilir ama."

Stuckey hayır anlamında başını salladı. "Tek kişi yapamaz. Akımı kesebilmek için ben dahil, bu odada ne kadar adam varsa tümü birden gerekli. İki, hatta üç kişi bile başaramaz. Her birimizde diğerlerinin bilmediği sistem formülleri var. Anlayacağınız, her şey gözönünde bulundurulmuştur."

Sarveux yine de pek emin değildi.

Elini uzattı. "Çok aydınlatıcı bir gezi oldu. Teşekkür ederim."

***

Foss Gly, Charles Sarveux'yü öldüreceği yerin ve gereçlerin seçiminde çok titiz davranmıştı. Her ne kadar uzak olasılık olursa olsun, her türlü engeli hesaba katmış ve gerekli önlemini almıştı. Uçağın yükselme açısı ve hızı dikkatle ölçülmüş, Gly yetininceye dek saatlerce süren provalar yapılmıştı.

Seçilen alan James Bay Havaalanı ana pistinin bir mil güneydoğusundaki bir golf parkuruydu. Gly'ın dikkatli hesaplarına göre, başbakanı taşıyacak olan uçak bu noktada saatte 180 mil hızla 500 metre yüksekliğe varmış olacaktı. Saldırı için iki adet İngiliz yapımı, elde taşınabilen Argo uçaksavarı kullanılacaktı. Val Jalbert'deki ordu cephaneliğinden çalınan bu iki fırlatıcı doldurulduğu zaman on beşer kilo geliyor ve söküldüğünde bir izci sırt çantasına kolayca gizlenebiliyordu.

Plan başından sonuna dek kusursuzdu. Üstelik yalnızca beş kişilik bir ekip gerekmişti. Bunlardan üçü kayakçı giysileri içinde golf alanında, biri de küçük bir vericiyle havaalanı terminalinde bulunacaktı. Isı arar roketler hedefe

fırlatıldıktan sonra, saldırı takımı terkedilmiş kulüp binasına doğru kayak yaparmış gibi gidecekler, burada bulunan beşinci adamın kullandığı bir araca binip uzaklaşacaklardı.

Yardımcıları roketleri monte ederken, Gly dürbünüyle göğü taradı. Görüş uzaklığını üçte bir mile indiren bir kar yağışı başlamıştı.

Daha iyisi olamazdı.

Bu beyaz perde gerçi onları gizleyecekti, ama hızla hareket eden bir hedefe nişan alıp atış yapmak için ancak çok değerli birkaç saniye süre tanıyacaktı. Gly o sırada geçmekte olan bir İngiliz Havayolları jetinin görünüp gözden kaybolma süresini ölçtü. Zar zor altı saniye tutmuştu. Kötü, diye geçirdi içinden. İki tam isabet için fazla şansları yoktu.

Kum rengi saçları üzerinde biriken karları eliyle silkip dürbünü yüzünden çekti. Kare biçiminde kırmızı yüzü ortaya çıkmıştı. İlk bakışta çocuksu, güzel bir yüzdü. Koyu kahverengi gözleri ve sert çizgili bir çenesi vardı, ama biraz dikkatle bakınca, insanı en çok etkileyen, iri ve biçimsiz burun oluyordu. Sokak kavgaları sırasında sayısız kez kırılıp ezilmiş olan bu burun tüm çirkinliğine karşın, Gly'in yüzüne garip bir çekicilik de veriyordu.

Ceketinin cebinde bulunan küçük telsiz sinyal vermeye başladı. "Gönderici'den Sahra İşçisi’ne."

Gly verici düğmesine bastı. "Seni dinliyorum. Gönderici."

Genel valinin sekreterliğini yapan, yüzü çiçek bozuğu olan Claude Moran bulunduğu gözlem balkonundan kalkış pistini gözleyerek elindeki vericiye konuştu.

"Yükümüz hazır, Sahra İşçisi. Teslim almaya hazır mısınız?"

Gly, "Sen zamanını söyle," diye karşılık verdi. "Kamyon birazdan yola çıkacak. Önce Amerika'dan gelen bir yükün boşaltılması gerekiyor."

Bu masum konuşma rastlantı sonucu aynı frekansta bulunan herhangi bir kimseyi kolayca yanıltırdı. Fakat Gly, Moran'ın ne demek istediğini anlamıştı. Başbakanın uçağı Amerikan Havayollarına ait bir uçağın havalanmasından hemen sonra kalkışa geçecekti.

"Pekâlâ, Gönderici. Kamyon limandan ayrılır ayrılmaz bana haber ver."

Aslında Gly'in, Charles Sarveux'ye hiçbir düşmanlığı yoktu. Onun için başbakan yalnızca gazetelerde gördüğü bir isimdi, o kadar. Gly Kanadalı bile

değildi.

Arizona'nın Flagstaff kasabasında ayyaş bir profesyonel güreşçiyle, kasaba şerifinin küçük kızının birleşmesi sonucu doğmuştu. Çocukluğu dedesinden yediği kırbaç dayakları ve her türlü acılara katlanarak geçmişti. Yaşamını sürdürmek için Gly çok güçlü ve sert oldu. Bir gün şerifi döverek öldürünce, eyaleti terketmek zorunda kaldı. O günden sonra da sağ kalabilmek için hep savaşması gerekti. Denver'de sarhoşları soydu, Los Angeles'de otomobil hırsızlığı yapan bir çeteyi yönetti, Teksas'ta benzin tankerlerini kaçırdı.

Gly kendini bir kiralık katil olarak görmüyordu. Ona 'koordinatör' denmesi daha uygundu. Herkesin başaramadığı bir noktada ona başvurulurdu, uzmanlar arasında bir liderdi; kesin sonuç almasıyla ünlüydü.

Gözlem platformunda Moran soluğuyla pencerenin camını buğulayıncaya dek yüzünü yaklaştırıp kalkış pistini görmeye çalıştı. Sarveux'nün uçağı hızlanan kar yağışı altında giderek görülebilir olmaktan çıkıyordu.

"Sahra İşçisi."

"Evet, Gönderici."

"Üzgünüm ama önümde bir sürü kâğıt işi var, burnumun ucunu bile göremiyorum. Size malın varış saatini veremeyeceğim."

Gly, "Anlaşıldı," dedi. "Yemekten sonra beni ara."

Moran buna karşılık vermedi. Yürüyen merdivenlerle lobiye indikten sonra dışarı çıkıp bir taksi çağırdı. Arabanın arka koltuğuna kurulup bir sigara yaktı. Bu hizmetleri karşılığında yeni kurulacak Quebec hükümetinde nasıl bir mevki istemesi gerektiğini düşündü.

Golf alanında Gly roketleri fırlatacak olan yardımcılarına baktı. Adamlar gözlerini aygıtların dürbünlerine yapıştırmış, bir dizleri kar üstünde beklemekteydiler.

"Hedef biraz sonra kalkacak," diye uyarda Gly.

Beş dakika sonra jet motorlarının sesi duyuldu. Gly kar perdesi ardında Amerikan Havayollarının kırmızı mavili simgesini göreceğini tahmin ederek bakındı.

Devlet başkanlarını taşıyan uçaklara öncelik tanındığı aklına geldiği zaman geç kalmıştı. Birden Kanada'nın kırmızı beyaz ulusal simgesi görünüverdi.

"Bu Sarveux'nün uçağı," diye bağırdı Gly. "Çabuk ateş edin!"

İki adam neredeyse aynı anda ateş ettiler. Birinci atış uçağın genel yönüne nişan alınarak yapıldı ve roket kuyruk kesiminden çıkan ısıyı yakalayamayacak denli geride kaldı. İkinci adam uçağın burnunun yüz metre önüne atışını yapmıştı.

Uçak sancak yanındaki motorun egzosundan isabet aldı. Yerdekiler patlama sesini uçak gözden kaybolduktan epey sonra işittiler. Yere düşerken çıkaracağı gürültüyü bekledilerse de, uçağın motorlarından çıkan güçsüz uğultu kesilmedi. Adamlar hemen silahlarını söküp çantalarına yerleştirdiler ve kulüp binasına doğru kayaklarıyla gittiler. Az sonra James Bay Ottowa yolundaki trafiğe karışmışlardı.

Dış motor alevler içinde infilak edince, türbin pervanesi parçalandı ve şarapnel gibi çarparak iç motorun yakıt hatlarını kesip ağır hasar verdi.

Kumanda kabininde yangın alarmıyla birlikte, pilot Ray Emmett kumanda kolunu çekip bir düğmeye basarak yangın söndürücüleri devreye soktu. Yardımcı pilot Jack May hemen ivedi durumlarda yapılması gereken işlemler listesine bir göz gezdirdi.

Emmett, "James Bay Kulesi, burası Kanada Bir. İvedi bir sorunumuz var, geri dönüyoruz," dedi sakin, tekdüze bir sesle.

"İvedi durum mu bildiriyorsunuz?" diye sordu kuledeki ses.

"Evet."

"Yirmi dört numaralı pisti boşaltırız. Olağan iniş yapabilecek misiniz?"

"Hayır, James Bay," dedi Emmett. "İki motorum devre dışı, biri yanıyor. Gerekli donanım hazırlansa iyi olur."

"Yangın söndürme ekibi hemen yola çıkıyor. Kanada Bir. Pist inişiniz için hazır. İyi şanslar."

Kontrol kulesindeki görevliler Kanada Bir pilotunun ciddi bir sorunla karşı karşıya olduğunu anlamışlar, daha fazla konuşmayla dikkatini dağıtmaktan kaçınmışlardı. Yapabilecekleri bir şey de yoktu zaten.

Emmett havada bocalayan uçağın burnunu aşağı çevirip hızını 210 mile çıkardı. Azalan kar yağışı görüş uzaklığını iki mile çıkarmıştı, pistin bitimindeki düz tarla kolayca seçilebiliyordu.

Uçağın en gerisindeki özel kabinde başbakanı günün yirmi dört saati korumakla görevli iki koruma polisi roketin çarpmasını hissettikleri anda

harekete geçmişlerdi. Sarveux'yü hemen güvenlik kemeriyle oturduğu yere bağlayıp çevresine yastıklardan oluşan bir dağ ördüler. Daha ilerde, yardımcıları ve sekreterlerden oluşan heyetle başbakanın gezilerinden eksik olmayan gazeteciler grubu, neredeyse kanadı eritecek gibi yanan motoru gördükçe, büyük bir korkuya kapılıyorlardı.

Hidrolik sistem devre dışı kalmıştı. İki pilotun tüm çabalarına karşın uçak sürekli yükseklik kaybetmekteydi. Tam hız verildiği halde, iskele yanındaki iki motor dev aracı zorlukla havada tutabiliyordu, iki yüz metreye inmiş olmalarına karşın, Emmett hâlâ iniş takımlarını açmamış, havadaki hızını son ana dek korumak istemişti.

Zor bir iniş olacaktı. Yere altmış beş metre kala Emmett tekerlekleri açtı. Kumanda kabininin pencereleri önünde, üç bin metre uzunluğundaki pistin orta şeridi giderek büyümeye başladı. Tekerlekler yerden iki metre yüksekteyken, Emmett ve May kontrol kolunu tüm güçleriyle geri çektiler. Yumuşak iniş mucize olurdu. Yere çarpma oldukça sert oldu, uçağın tüm gövdesi en küçük vidasına kadar sallanıp üç tekerleği patlattı.

Sancak yanındaki motor yuvasından fırlayıp büyük bir hızla yere düştü, yerden sıçrayıp kanadın altına çarptı ve karşısında ne varsa parçalayarak dış yakıt hücresini deldi. Beş bin galonluk jet yakıtı alevden bir top halinde uçağın tüm sağ yanını kaplayıverdi.

Emmett sağlam olan iki motorun vargücüyle uçağı geri vitese aldı ve aracın sola yatmasına engel olmak için çabaladı. Parçalanan tekerlekten fırlayan lastik parçalan deli gibi uçuşuyordu. Alevler içindeki kanadın on metrelik bir bölümü koparak bitişik piste yuvarlandı ve orada park edilmiş başka bir uçağın çok yakınından geçti. Yangın söndürme araçları sirenleri ve yanıp sönen kırmızı ışıklarıyla alevler içindeki uçağa doğru atıldılar.

Pist boyunca yuvarlanan uçak, arkasında yanan kalıntılar bırakan ateşten bir gök taşına benziyordu. Alevler gövdeyi eritmeye başlamıştı, içerdeki sıcaklık cehennemden farksızdı. Yolcuların diri diri yanmaları işten bile değildi. Koruma polislerinden biri ivedi durum kapısını çekip açarken, diğeri de başbakanın güvenlik kemerini çözüp onu açılan deliğe doğru iteledi.

Kanat üzerindeki ana yolcu kabininde insanlar ölüyordu. Giysileri alev almış, korkunç sıcaklık ciğerlerini kavurmaya başlamıştı, lan Jeffrey kumanda kabinine doğru çığlık çığlığa sendeledi, sonra kendinden geçip düştü. Emmett ve May hâlâ tüm dikkatleriyle dağılmakta olan uçağı düz bir rotada tutmaya çalışmaktaydılar.

Koruma polisleri ivedi durum paraşütünü açtılar fakat akkor haline gelmiş bir parçanın temasıyla bu da kullanılamaz duruma geldi. O anda dehşet içinde ön bölmenin bir fener gibi yandığını gördüler. Bir tanesi telaşla hemen bir battaniye kapıp Sarveux'nün kafasına sardı.

"Bunu sıkı tutun," diye haykırdı.

Ve Başbakanı açık kapıdan dışarı itti.

Battaniye Sarveux'nün hayatını kurtardı. Adam omzu üzerine düşerek pistin pürüzlü yüzeyi üzerinde sürüklendi. Omzu çıkmıştı, fakat başındaki battaniye kafasını yere çarpışlarında onu korudu. Otuz metre sürüklenme sonunda lime lime olmuş giysileri içinde derisi yüzülmüş, kızıl bir et yığını gibi kalmıştı.

Emmett ve May kumanda kabininde öldüler. Uçak portakal ve kırmızı karışımı bir alev tabutu halinde infilak ederken onlarla birlikte kırk iki adam ve üç kadın da ölmüştü. Yangın söndürücüler alevlere saldırdığında, artık felaket bitmiş sayılırdı. Kısa zamanda uçağın siyah iskeleti beyaz bir köpük denizi altında kaldı. Ateş işlemez giysileri içinde görevliler enkazı tararlarken, bir zamanlar insan olan kömürleşmiş şekillere bakıp gırtlaklarına kadar gelen safrayı bastırmaya çalıştılar.

Sarveux şok içinde başını kaldırıp felaket görünümüne baktı. Yanına koşan sağlık görevlileri önce onu tanımadılar. Sonra bir tanesi diz çöküp yüzüne dikkatle baktı.

"Aman Tanrım!" dedi soluğunu yutarak. "Bu başbakanımız!"

Sarveux karşılık verip bir şeyler söylemek istedi, ama aradığı sözcükleri bulamadı. Gözlerini kapayıp benliğini saran karanlığa seve seve bıraktı kendini.

6

Danielle Sarveux tüm zarifliğiyle muhabirlerin arasından geçmeye çalışırken, flaşlar patlıyor, televizyon kameraları onu adım adım izliyorlardı.

Hastane lobisinin kapısına gelince durdu; çekingenliğinden falan değil, yalnızca biraz daha etkileyici olmak içindi. Danielle Sarveux'nün bir odaya girmesi muson yağmurlarını izleyen sel taşkınlarına benzerdi. Çevresindeki her kadını kıskandıracak, tanımı olanaksız bir havası vardı. Erkeklerinse elini ayağını kesiyordu. Çoğu devlet başkanı, siyaset adamı onun yanında mahcup okul çocuklarına dönmekteydi.

Danielle'i yakından tanıyanlar, genç kadının soğukluğunu ve granit gibi sağlam özgüvenini çekilmez bulurlardı. Ama geniş halk kitleleri onu bir simge gibi görür, Kanada'nın yalnızca kerestecilerden oluşan bir ülke olmadığını kanıtlayan değerli bir süs gözüyle bakarlardı.

İster bir davet veriyor olsun, ister hastaneye, yaralı kocasına koşuyor olsun, giyimi hep gösterişli bir şıklıktaydı. Hastane kapısında gazeteciler arasından sıyrılıp geçerken, zevkli giysileri içinde yine kendinden emin ve gösterişliydi.

Aynı anda yöneltilen yüzlerce soruya ve burnuna dayanan mikrofon ormanına aldırmadı bile. Yanındaki dört dev gibi koruma polisi hastanenin asansörüne kadar kalabalığı yarıp yol açtılar. Dördüncü kata vardıklarında, onları başhekim Dr. Ericsson karşılayıp kendini tanıttı.

Danielle doktorun yüzüne baktı ama bir türlü soracağı o tatsız soruyu ağzından çıkaramadı. Dr. Ericsson durumu anlayıp elinden geldiğince güven vermeye çalışarak, "Kocanızın durumu ağırca," dedi. "Ancak tehlikede sayılmaz. Derisinin yüzde ellisi fena halde yüzülmüş, fakat önemli bir yara yok. Yüzülen deriler yeniden eklenebilir. Kırıkların sayısına bakılacak olursa, ortopedi uzmanlarımızın yaptıkları ameliyat oldukça başarılıydı diyebiliriz. Ama tabii ayağa kalkıp dolaşabilmesi sanırım bir dört ay kadar sürer."

Danielle başhekimin bir şeyler gizlemeye çalıştığını sezmişti. "Charles'in bu süre sonunda eski sağlığına kavuşacağını söyleyebilir misiniz?"

Bu doğrudan soru karşısında Ericsson gerçeği açıklamak zorunda kaldı. "Korkarım, başbakanın hafif, fakat kalıcı bir topallaması olacak."

"Bunu pek önemli saymıyorsunuz herhalde."

Doktor, Danielle'in yüzüne dikkatle baktı. "Evet, saymıyorum, madam.

Başbakan çok talihli bir insanmış. Herhangi ciddi bir iç zedelenme yok, zihinsel ve bedensel işlevleri hasar görmemiş, yara izleri de zamanla kaybolacak. Tek sorun, ilerde bastonla dolaşmak zorunda olması."

Ericsson, Danielle'in gülecek gibi olmasını farkedince çok şaşırdı. "Demek Charles bastonla dolaşacak," dedi Danielle. "Buna bayıldım işte."

"Bağışlayın, anlayamadım?"

Danielle, bu topallama en azından yirmi bin oy demektir, diye geçirdi içinden, ama tıpkı bir bukelamun gibi değişerek yüzüne yine endişeli eş maskesini taktı. "Kocamı görebilir miyim?"

Ericsson başıyla koridorun sonundaki odayı işaret etti. "Ameliyat sırasında verilen narkozun etkisi tümüyle geçmiş değil, bu nedenle konuşmasını biraz tutarsız bulabilirsiniz. Hâlâ acı duymakta olduğu için ziyaretinizi mümkün olduğu kadar kısa tutun lütfen kat personeli bitişikteki odayı hazırladı, dilerseniz eşiniz iyileşinceye dek yanında olabilirsiniz."

Danielle kafasını iki yana salladı. "Kocamın danışmaları başbakanlık evinde kalıp eşimin görevlerini sürdürmemin daha doğru olacağını söylediler."

"Anlıyorum." Ericsson kapıyı açıp yol verdi. Yatağın etrafı doktorlar ve hemşirelerle çevrilmişti. Odada bir de koruma polisi vardı. Danielle'in içeri girmesiyle hepsi yatağın başından ayrıldılar.

Antiseptik ilâç kokusu ve Sarveux'nün sargı içinde olmayan kollarının kanlı görünümü, Danielle'in midesini bulandırdı. Bir an olduğu yerde kalakaldı. Sarveux gözlerini araladığı bir sırada karısını gördü, dudakları belli belirsiz bir gülümsemeyle kıvrıldı. "Danielle," diye mırıldandı. "Sana şartlamadığım için bağışla."

Danielle ilk kez kocasını gurur zırhı olmaksızın görüyordu. Daha önce onu hiç böyle güçsüz durumda görmediği için şimdi karşısında yatan bu zavallıyı, on yıldan beri birlikte yaşadığı o kibirli adamla bağdaştıramıyordu. Acıyla büzülen bu yüz ona yabancıydı.

Oekine çekine yatağın başucuna gidip Sarveux'~ yü yanaklarından öptü. Sonra kocasının alnına düşen gri saçlarını eliyle düzeltti, ne söyleyeceğini bilemiyordu.

"Doğum günündü," dedi Sarveux sessizliği bozarak. "Doğum gününü atladık."

Danielle şaşırdı. "Doğum günüme daha aylar var, sevgilim."

"Sana bir armağan almak istemiştim." Danielle doktora döndü. "Sözlerinden

anlam çıkmıyor."

Ericsson başını salladı. "Narkozun etkisidir." Sarveux, "Çok şükür, yalnız ben yaralandım, sana bir şey olmadı," diye mırıldanmaya devam etti. "Benim suçum."

Danielle, "Hayır, senin hiçbir suçun yok," dedi.

"Yol buz tutmuştu, ön cam karla örtülüydü, göremiyordum. Virajı çok hızlı alınca hemen frene bastım. Hata oldu. Kontrolü kaybedip..."

Danielle, anlamaya başlamıştı. "Yıllar önce bir otomobil kazası geçirmişti," diye Ericsson'a açıkladı. "Annesi ölmüştü."

"Olağandır. Uyuşturucu etkisi altında zihin geçmişe dönebilir."

"Charles," dedi Danielle. "Artık dinlenmen gerek. Sabah yine gelirim."

"Hayır, gitme." Sarveux'nün gözleri Danielle'in "omzu üzerinden Dr. Ericsson'u buldu. "Danielle'le yalnız konuşmam gerek."

Ericsson bir an düşündükten sonra omuzlarını silkti. "Madem ısrar ediyorsunuz..." Danielle'e dönüp, "Lütfen, madam," dedi. "İki dakikayı aşmasın."

Oda boşalınca, Sarveux bir şey söylemeye başladı, fakat birden tüm gövdesi acılar içinde kasılıverdi.

"Hemen doktoru çağırayım," dedi Danielle korkuyla.

"Dur!" diye inledi Sarveux dişleri arasından. "Sana söyleyeceklerim var."

"Şimdi sırası değil, sevgilim. Sonra söyle, gücün yerine gelince."

"James Bay projesi."

"Evet, Charles," dedi Danielle. "James Bay projesi."

"Jeneratör odasının üstündeki kontrol bölmesi... güvenlik önlemlerini arttırsınlar. Henri'ye söyle."

"Kime?"

"Henri Villon'a. Ne yapacağını biliyor."

"Söylerim, Charles, söz veriyorum."

"Eğer düşmanlarımız bunu farkedecek olurlarsa, Kanada için büyük tehlike demektir." Sarveux'nün yüzü yine acıyla buruştu, başını yastığa dayayıp inledi.

Danielle kocasının bu ıstırabını izleyecek denli güçlü değildi. Başı dönmeye başladı. Ellerini yüzüne götürüp geri geri yürüdü.

"Max Roubaix." Sarveux kısa kısa ve kesik kesik soluyabiliyordu. "Henri'ye söyle, Max Roubaix'ye danışsın."

Danielle'in dayanacak gücü kalmamıştı.. Dönüp odadan çıkarak kendini koridora attı.

Dr. Ericsson ofisinde oturmuş Sarveux'nün kayıtlarına bakarken, başhemşire odaya girdi. Getirdiği kahve ve çörekleri başhekimin masasına bıraktı.

"Büyük gösteriye on dakika kaldı, doktor."

Ericsson gözlerini ovuşturup saatine baktı. "Muhabirler yerlerinde duramıyorlardır herhalde."

"Hop oturup hop kalkıyorlar," dedi hemşire. "Eğer hastane mutfağı onlara çalışmasaydı, birbirlerini yerlerdi herhalde." Hemşire bir çantanın fermuarını açtı. "Eşiniz uğrayıp temiz bir takım elbiseyle gömlek getirdi. Başbakanın durumunu açıklamak için televizyon kameraları karşısına en iyi görünüşünüzle çıkmanızı istiyor."

"Bir değişiklik var mı?"

"Rahat rahat uyuyor. Madem Sarveux çıktıktan sonra Dr. Munson bir uyuşturucu iğne daha yaptı. Çok güzel bir karısı var, ama kadının midesi hiçbir şey kaldırmıyor."

Ericsson çöreklerden birini alıp baktı. "Başbakanın ameliyattan sonra ayıltıcı ilâç istemesini kabul etmem delilik oldu."

"Neden bunu istedi dersiniz?"

"Bilmiyorum." Ericsson ayağa kalkıp ceketini çıkardı. "Ama her ne düşündüyse, sayıklama numarasını çok iyi yaptı doğrusu."

7

Danielle özel şoför tarafından kullanılan Rolls-Royce'dan inip Kanada Başbakanına tahsis edilmiş evine dışardan şöyle bir baktı. Üç katlı taş yapı Emily Bronte romanlarında anlatılan evlere benziyordu. Klasik mobilyalarla döşeli salonundan geçip yatak odasına gitmek üzere merdivenleri çıktı.

Burası onun sığınağı gibiydi, Charles yalnız bu odayı onun dekore etmesine izin vermişti. Banyodan sızan hafif ışık, yatağında yatmakta olan bir insan şeklini belli etti. Hemen kapıyı kapatan Danielle midesinde toplanan korkuyla karışık içine bir sıcaklığın yayıldığını da hissetti.

Danielle, "Buraya gelmen çılgınlık," diye homurdandı.

Yataktaki adamın dişleri ışıldadı. "Şu anda kimbilir kaç kadın aşığına aynı sözleri söylüyordur."

"Evi gözleyen koruma polisleri..."

"Tümü de geldiğini ne gören, ne de işiten, sadık Fransızlardır."

"Hemen gitmen gerek."

Yataktaki adam yatağın üzerinde ayağa kalktı. Çıplak bedeniyle dikilip ellerini uzattı. "Gel bana, su perim."

"Hayır... burada olmaz." Danielle'in genizden gelen sesi ihtirasla doluydu.

"Korkmamız için hiçbir neden yok."

"Charles yaşıyor!" diye haykırdı Danielle. "Anlamıyor musun? Charles hâlâ yaşıyor!"

"Biliyorum," dedi adam duygusuz bir sesle.

Yatağın yaylarını inleterek yere indi ve Danielle'e yaklaştı. Son derece iri ve yıllarca sistemli egzersizin oluşturduğu kaslı bir vücudu vardı. Elini saçlarına götürdü ve başındaki peruğu çıkardı. Kafası kazınmıştı, bedeninin her yanı olduğu gibi. Bacakları, göğsü ve apış arası pırıl pırıl parlıyordu. Danielle'in başını çelik gibi elleri arasına alıp göğsüne dayadı. Her sevişme öncesi olduğu gibi yine vücuduna beden yağı sürmüştü.

"Charles'i düşünme," dedi. "Artık o senin için yok sayılır."

Danielle adamın hayvansal gücünü iliklerine dek hissediyordu. Bu kılsız hayvan için duyduğu cinsel istekle başı dönmeye başlamıştı. Bacakları

arasındaki ısı birden dayanılmayacak gibi yükseldi ve adamın kolları arasında uyuşup kaldı.

***

Aralık panjurdan sızan gün ışığı yatakta birbirlerine dolanmış yatan sevgililerin üzerine düşüyordu. Danielle çıplak göğüsleri arasında duran kazınmış kafayı sevgiyle birkaç kez öptükten sonra, "Artık gitmen gerek," dedi.

Adam komodinin üstünde duran saate uzanıp baktı. "Saat daha sekiz. Çok erken. On'a doğru giderim."

"Her yer muhabirlerle kaynıyor. Saatler önce, hava aydınlanmadan gitmen gerekirdi."

Adam esneyerek doğruldu. "Eski bir aile dostunun saat onda başbakanın resmi evinde görünmesi son derece doğal. Kimse benim ayrıldığımı farketmeyecektir bile. Buraya, başbakanın eşine geçmiş olsuna gelen meclis üyeleri kalabalığı içinde kaybolur giderim."

"Ne kaprisli adamsın," dedi Danielle. "Bir an sevgi dolu ve sıcacıkken, hemen değişip bin türlü hesap peşinde koşuyorsun."

"Kadınlar da çabuk değişiveriyorlar. Charles kazada öleydi, acaba böyle şirretlik edebilir miydin?"

"İşi beceremediler," dedi Danielle kızarak.

"Haklısın, beceremediler." Adam omuz silkti.

Danielle'in yüzü soğuk bir kararlılıkla gerildi. "Ancak Charles mezara girince, Quebec bağımsız, sosyalist bir ülke olabilir."

"Bir dava uğruna kocanın ölmesini mi istiyorsun?" diye sordu adam. "Büyük aşkın böyle ortadan kaldırılması bir simge olacak denli nefrete mi dönüştü?"

"Biz hiçbir zaman aşk yaşamadık." Danielle komodinin üzerinden bir sigara alıp yaktı.

"En başından beri Charles'in bana olan yaklaşımı yalnızca siyasal çıkarları içindi. Onu topluma sokan benim ailemin çevresi oldu. Onu cilalayıp ortaya çıkacak hale getiren benim. Ama o beni yalnızca seçmenlerin gözünde bir aile tablosu yaratmak için kullandı."

"Neden onunla evlendin?"

Danielle sigarasından derin bir nefes çekti. "Bana bir gün başbakan olacağını

söylemişti, ben de ona inanmıştım."

"Sonra?"

"Charles'in hiçbir şeye sevgi duyamayacağım anladığım zaman çok geç olmuştu. Bir süre sevgisini kazanmaya çalıştım. Ama artık elini sürdüğü an tüylerim diken diken oluyor."

"Televizyonda hastanede yapılan basın toplantısını izledim. Gerek soruları yanıtlayan doktor, gerekse diğer hastane personeli senin gösterdiğin üzüntü ve endişe karşısında çok duygulanmışlar."

"Rol yaptım," dedi Danielle gülerek. "Bu işte bayağı iyiyim. Tabii on yılın alışkanlığı da var."

"Ziyaretin sırasında Charles dikkati çekecek bir şey söyledi mi?"

"Aklı başında hiçbir şey söylemedi. Ameliyat odasından yeni çıkarmışlardı. Hâlâ narkozun etkisi altında saçmalayıp durdu, annesinin öldüğü bir otomobil kazasından falan söz etti."

Adam yataktan kalkıp banyoya geçti. "Neyse, hiç olmazsa savunmamızla ilgili sırları falan ağzından kaçırmamış."

Danielle içine çektiği dumanı ağır ağır burun deliklerinden dışarı verdi. "Belki de kaçırdı."

"Anlat," dedi adam banyodan. "Seni işitebiliyorum."

"Charles sana James Bay'deki güvenlik önlemlerini arttırmanı söylememi istedi."

"Saçma," dedi adam gülerek. "Her bir karışı koruyan yeterli sayıda gözetçi var."

"Bütün tesisi değil. Yalnızca kontrol bölümünü."

Adam banyo kapısına geldi, elindeki havluyla saçsız kafasını kuruluyordu. "Hangi kontrol bölümünü?"

"Sanırım jeneratör odasının üstünde olduğunu söyledi."

Adam şaşırmış göründü. "Ayrıntıya girdi mi?"

"Sonra da, 'Düşmanlarımız farkedecek olurlarsa, Kanada için büyük tehlike olur.' gibisinden bir şeyler dedi."

"Neyi farkedecek olurlarsa?"

"O anda can acısından devam edemedi."

"Hepsi bu mu?"

"Hayır, Max Roubaix adında birine danışmanı istedi."

"Max Roubaix mi?" diye yineledi adam inanamayarak. "Bu adı verdiğine emin misin?"

Danielle belleğini zorlarken tavana baktı, sonra başını sallayıp ilk söylediğini doğruladı. "Evet, eminim."

"Çok garip."

Adam başka bir şey söylemeden yeniden banyoya geçti ve aynanın karşısında kas egzersizleri yapmaya başladı. Derin soluklar alıp göğüs kafesini şişirdi. Bütün kan damarları neredeyse derisini yarıp dışarı fırlayacak gibi olmuştu. Sonra kollarını ve ensesini çalıştırdı.

Henri Villon, aynadaki görüntüsüne övünçle baktı. İdeal sayılabilecek bir fizik yapısı vardı. Yüz hatları tıpkı bir heykeltraşın keskisinden çıkmış gibiydi. Ağzının şeytan gibi çarpıklığı ve soğuk gri gözleriyle, herhangi bir ifade takınmadığı zaman, sert bir görünüşü oluyordu. Sanki mermer bir heykel içine bir vahşi gizliydi.

Henri Villon'un karısı ve kızı, Liberal Parti içindeki meslektaşları ve Kanada nüfusunun yarısı, onun böyle ikili bir yaşamı olduğuna ölseler inanmazlardı. Herkesin gözünde saygın bir meclis üyesi ve İçişleri Bakanıyken, bir yandan da gizlice Fransız Quebec'inin bağımsızlığı için çalışan Özgür Quebec Örgütü adlı yasadışı köktenci grubun başkanlığım yapmaktaydı.

Danielle arkasından yaklaşıp kol kaslarında parmaklarını gezdirmeye başladı. "Bu adamı tanıyor musun?"

"Roubaix'yi mi?"

"Evet."

"Yalnızca adını duydum."

"Kimmiş?"

"Kimdi, diye sorsan daha iyi olur." Villon favorileri grileşmiş kahverengi saçlı peruğunu alıp kafas ına yerleştirdi. "Eğer yanlış anımsamıyorsam, Max Roubaix yüz yıl önce idam edilen kanlı bir katildi."

8

Şub.89 PRİNCETOWN, NEW JERSEY

Princetown Üniversitesinin arşiv okuma odasındaki öğrenciler arasında Heidi Milligan biraz yerini şaşırmış gibi duruyordu. Binbaşı rütbesi ve terzi elinden çıkmış deniz kuvvetleri üniforması, bir seksen boyuyla güzel vücuduna ve kül sarısı saçlarına bambaşka bir hava veriyordu.

Odada bulunan genç erkek öğrencilerin dikkati kendi çalışmalarından çok onun üzerindeydi. Heidi de öğrencilerin düşlerinde çırılçıplak soyulduğunun farkındaydı. Otuz yaşını geçtikten sonra buna pek aldırmıyordu artık... ama tümüyle de kayıtsız da değildi.

"Galiba yine gececisin, binbaşı."

Heidi başını kaldırınca üniversitenin baş arşivcisi olan Mildred Gardner'in her zaman gülümseyen yüzüyle karşılaştı. "Geçici mi?"

"Geç saatlere dek çalışan, demek."

Heidi iskemlesine yaslandı. "Tezim için ne zaman fırsat bulsam değerlendirmek zorundayım."

"Senin gibi güzel bir kız gecelerini çalışarak geçirmemeli. İyi bir erkek bulup ara sıra da yaşamaya bakmalısın."

"Önce tarih üzerine doktoramı alayım, sonra yaşarım."

"Doktor unvanını aldığını belirten bir kâğıt parçasına bu denli tutkun olamazsın."

Heidi, "Belki de Dr. Milligan diye çağırılmak içimi gıcıklıyordur," dedi gülerek. "Deniz Kuvvetlerindeki kariyerimde yükselmek için buna gereksinmem var."

"Karşı cinsle rekabete girmişsin galiba."

"Bunun cinsiyetle hiç ilgisi yok. Benim birinci* aşkım mesleğimdir. Hem nesi var bunun?"

Mildred pes ettiğini gösteren bir el işareti yaptı. "İnatçı bir kadın ve dik kafalı bir denizciyle tartışmanın yararı yok." Ayağa kalkıp masanın üzerinde dağılmış belgelere baktı. "Raflardan çıkarmamı istediğin bir şey var mı?"

"Woodrow Wilson üzerine yazıfan tezleri araştırıyorum, yönetimi sırasında

deniz kuvvetleriyle olan ilişkilerini."

"Aman ne sıkıcı. Neden bu konuyu seçtin?"

"Tarihin örtülü kalmış bir yanı bana ilginç geliyor, diyelim."

"Yani senden önce hiçbir erkeğin araştırmak,, ileri görüşünü göstermediği bir konu."

"Eh, bunu sen söyledin, ben değil."

Mildred, "Seninle evlenecek erkeğin yerinde olmak istemem," dedi. "Adam işinden eve gelince, seninle kol güreşi falan yapmak zorunda kalır herhalde. Kaybeden yemekleri yapıp bulaşıkları yıkayacak diye."

"Ben evliydim. Tam altı yıl. Bir deniz piyade albayıyla. Yara izlerim hâlâ kapanmadı."

"Bedensel mi, ruhsal mı?"

"Her ikisi de."

Mildred konuyu orada kesip masanın üzerinde duran belge kutusunun dosya sayısına baktı. "Doğru yoldasın. Bu dosyada Wilson'un deniz kuvvetleriyle yaptığı yazışmalar vardır."

Heidi, "Çoğuna baktım," dedi. "Gözümden kaçmış başka kaynak olabilir mi dersin?"

Mildred bir an düşündü. "Zayıf bir olasılık. Bana on dakika izin ver."

Beş dakika sonra Mildred elinde yeni bir dosya kutusuyla geldi. "Henüz sınıflandırılmamış, yayına girmeyen belgeler var," dedi gülümseyerek, "Belki işine yarar."

Heidi sararmaya yüz tutmuş mektupları bir gözden geçirdi. Çoğu Başkan'ın el yazısıyla yazılmıştı. Üç kızına yazdığı öğüt mektupları, 1912 yılında Demokrat Parti toplantısıyla ilgili düşüncelerini Wİlliam Jennigs Bryan'a açıkladığı mektup, birinci eşi Ellen Louise Axson'la ikinci eşi Edith Bolling Galt'a yazdığı özel mektuplar.

Arşiv okuma odasının kapanmasına on beş dakika kala Heidi, ABD Başkanı Wilson'un İngiltere Başbakanı Herbert Henry Asquith'e göndermiş olduğu mektubu açtı. Kâğıt sanki mektup bittikten sonra top yapılmış gibi buruşmuş durumdaydı. Tarih 4 Temmuz 1914 gününü gösteriyordu fakat mektubun gönderilmiş olduğunu belirten hiçbir işaret yoktu.

Heidi özenle yazılmış el yazısını okumaya başladı.

Sevgili Herbert,

Resmi imzaların bulunduğu anlaşma metinlerinin kaybolması ve senin hükümet üyeleri tarafından ağır eleştirilere uğraman gözönüne alındığında, yaptığımız anlaşmanın gerçekleşmemesi belki de daha hayırlı oldu. Resmi transfer nasıl olsa yapılmamış olduğundan, ben de sekreterime anlaşmayla ilgili her şeyi yok etmesini söyledim. Böyle olmadık bir yola başvurmak istemezdim, fakat oldukça haris olan yurtt aşlarım olup biteni öğrenselerdi, kesinlikle beklemezler...

Bunu izleyen satır sayfanın kat yerine geldiği için okunacak durumda değildi. Mektup yeni bir paragrafla devam ediyordu.

Sir Edward'ın ricası üzerine, Bryan'ın da onayını alarak, hükümetinize ödenen fonu kayıtlarımıza borç olarak geçirmiş bulunuyorum.

Dostun, Woodrow Wilson

Deniz Kuvvetleriyle ilgili hiçbir atıf olmadığını görünce, Heidi mektubu eski yerine koymaya hazırlandı. Ama birden merakı uyanıp "anlaşmayla ilgili her şeyi yok etmesini söyledim" satırını bir kez daha okudu.

Heidi bu sözcüklere bir dakikadan fazla bakıp düşündü. İki yıldan beri yaptığı çalışmalar sonucu Woodrow Wilson'u artık çok sevdiği bir amcası kadar yakından tanıyordu. Eski Başkan'ın kişiliğinde Watergate benzeri olaylara karışacak izlenimini veren en küçük bir belirti görememişti.

Arşiv odasının on dakika sonra kapanacağını bildiren zil çaldı. Heidi hemen mektubun içeriğini temiz bir kâğıda geçirdi, sonra da gidip dosyaları teslim etti.

Mildred, "İşine yarar bir şey bulabildin mi?" diye sordu.

Heidi, "Hiç ummadığım yeni bir şey çıktı," dedi.

"Buradan sonra nereye gideceksin?"

"Washington'a... Ulusal Arşiv Dairesine."

"İyi şanslar. Umarım, bir olay yaratırsın."

"Ne olayı?"

"Daha önce gözden kaçmış, ortalığı sarsacak bir bilgi."

Heidi omuz silkti. "Kim bilir..."

Wilson'un ilginç mektubunu irdelemeye hiç niyeti yoktu önce.

Ama şimdi biraz aralanmış olan bu kapıyı biraz daha aralayıp içeri bakmaya karar verdi.

9

Senato tarih uzmanı koltuğuna yaslandı. "Üzgünüm, binbaşı, ama burada kongreyle ilgili belge bulamazsınız."

Heidi, "Anlıyorum," dedi. "Sizde yalnızca fotoğraflar bulunuyor."

Jack Murpy başını sallayarak onayladı. "Evet, ta 1840'lara dek uzanan hükümetle ilgili fotoğrafları burada bulabilirsiniz. Ulusal Arşiv Dairesini denediniz mi? Aradığınız gibi belgelerden oluşan dev bir depoları var."

Heidi, "Orada boşuna zaman harcadım," dedi. "Araştırmamla ilgili tek bir şey bulamadım."

"Ben nasıl yardımcı olabilirim?"

"İngiltere'yle Amerika arasında yapılan bir anlaşmayla ilgileniyorum. Belki bu anlaşma sırasında çekilmiş bir resim vardır, diye düşündüm."

"Böyle resimlerden bir hayli var. Anlaşma imzalarken resmini çektirmek istemeyen bir devlet başkanı daha dünyaya gelmemiştir."

"Size yalnızca bu anlaşmanın 1914 yılının ilk altı ayı içinde imzalandığını söyleyebilirim."

Murpy, "Böyle bir olay şu an aklıma gelmedi,"d edi. "Ama sizin için seve seve araştırırım, ancak birkaç gün sürebilir. Sizden önce yapılan birkaç başvuru var."

"Anlıyorum. Teşekkür ederim."

Murpy bir an duraksadıktan sonra Heidi'nin gözlerine baktı. "Resmi arşivlerde bir AngloAmerikan anlaşmasına rastlamamanız bana tuhaf geldi. Elinizde bir ipucu var mı?"

"Başkan Wilson'un Başbakan Asquith'e resmen imzalanmış bir anlaşmadan söz eden mektubu buldum."

Murpy yerinden kalkıp Heidi'yi kapıya kadar götürdü. "Adamlarım iyice araştıracaklardır. Binbaşı Milligan. Eğer böyle bir fotoğraf varsa, mutlaka bulunur."

Heidi otel odasında oturmuş, makyaj çantasının aynasında yüzüne bakıyordu. Başından geçen tüm olaylara karşın yüzü hâlâ gençti, dipdiri vücudundaysa bir dirhem yağ barınmamıştı.

Son üç yıl içinde bir rahim ameliyatı geçirmiş, eşinden boşanmış ve yakın bir

tarihte kalp krizinden ölen, kendinden iki kat yaşlı bir amiralle bir buçuk yıl süren bir beraberliği olmuştu. Bütün bunlara karşın hâlâ Annapolis'ten (ABD Deniz Harp Okulu) dönem dördüncüsü olarak mezun olduğu günkü gibi genç ve diri görünmeyi başarmıştı.

Aynaya iyice yaklaşıp kahverengi gözlerine baktı. Sağ gözbebeğinde küçük bir gri leke vardı. Küçüklüğünde okul arkadaşları bu yüzden onunla 'şeytan gözlü' diye alay etmişlerdi. Daha o günlerde Heidi herkesten farklı olmayı kendine bir amaç edinmiş, özellikle daha sonraki yıllarda erkekler bu lekeyi çekici bulmaya başladığında, bu kararlılığı daha da güçlenmişti.

Amiral Walter Bass'ın ölümünden sonra hiçbir erkekle duygusal bir ilişki kurmak gelmemişti içinden. Ama daha ne oluyor demeden, Heidi mavi üniformasını dolapta asılmış buldu; göğsü oldukça açık ipek bir giysi, uygun renkte bir el çantası ve küpeleriyle asansörle aşağı iniyordu. Washington soğuğuna karşı kalın, sentetik kürkünü giymişti.

Kapıcı gördüğü manzara karşısında derin bir iç geçirip durduğu taksinin kapısını açtı.

"Nereye?" diye sordu taksi sürücüsü arkasına dönmeden.

Heidi bu doğal soru karşısında apışıp kaldı. Kente inip gezmeyi planlamıştı, ama nereye gideceğine karar verememişti. Tam düşündüğü sırada midesinde bir gurultu duydu.

"Bir restorana," deyiverdi. "İyi bir restoran biliyor musunuz?"

"Nasıl bir şey yemek istersiniz, bayan?"

"Emin değilim."

"Et mi, Çin yemeği mi, deniz ürünleri mi? Siz söyleyin."

"Deniz ürünleri."

"Tamam," dedi sürücü taksimetresini çalıştırarak. "Tam istediğiniz gibi bir yer biliyorum. Nehrin karşısında. Çok da romantik."

Heidi, "Tam düşündüğüm gibi bir yer," deyip güldü.

Heidi'nin gecesi hiç de parlak geçmiyordu. Potomac nehrinin ışıltılarına bakan bir masada oturmuş, tek başına mum ışığında şarabını yudumluyor, konuşacak kimse olmaması yalnızlığını iyice koyulaştırıyordu. Lokantada bulunan çoğu için bir kadının tek başına yemek yemesi alışılmamış bir görünümdü. Heidi gizli gizli kendisini süzen birkaç kişinin aklından geçenleri tahmin etmeye çalıştı.

Birlikte çıkacağı erkek tarafından atlatılmış bir kadın? Kocasının haberi olmadan iş tutmaya çıkmış bir ev kadını? Yemek molası veren bir yosma? Bu son olasılık çok hoşuna gitti.

O sırada lokantaya bir adam girdi ve Heidi'nin iki masa arkasında bir yere oturdu. Salonun loş ışığında adamın yalnızca epey uzun boylu olduğunu görebilmişti. İçinden dönüp adama alıcı gözüyle bir bakmak geldiyse de, yıllardır koşullanmış olduğu terbiye kuralları buna izin vermedi.

Birden yanıbaşında birinin dikildiğini farketti; aynı anda burnuna bir erkek kolonyasının kokusu da doluvermişti.

"Özür dilerim, muhteşem yaratık," diye fısıldadı bir ses kulağına. "Ama şu garip sarhoşa bir bardak şarap ısmarlar mısın?"

Heidi büyük bir şaşkınlık içinde dönüp baktı.

Yabancının yüzü gölgeye düştüğünden belli olmuyordu. Sonra gelip Heidi'nin tam karşısına oturdu. Gür, simsiyah saçları vardı; mum ışığı deniz yeşili bir çift göz aydınlattı. Adamın yüzü güneşten tunçlaşmış bir renkteydi. Heidi'nin kendisini hemen tanıyacağını sanmış gibi bakıyordu, ama hiçbir ifade yoktu yüzünde. Sonra birden gülüverince, bütün salon aydınlığa boğuldu sanki.

"Yapma, Heidi Milligan, yoksa beni tanımadın mı?"

Heidi içinde bir ürperme hissetti. "Pitt! Tanrım, Dirk Pitt!"

İçinden gelen bir dürtüyle adamı şakaklarından tutup kendine çekti ve dudaklarına bir öpücük kondurdu. Pitt'in gözlerinden pek hoşnut olduğu belliydi; Heidi onu bırakıp yerine oturduktan sonra başını salladı.

"İnsan bir kadın hakkında bu kadar yanılmaz doğrusu. Olsa olsa bir el sıkışır benimle diyordum."

Heidi biraz kızardı. "Beni çok zayıf bir anımda yakaladın. Tam burada oturmuş kendi kendime acırken, bir arkadaş görmek... Pek heyecanlandım galiba."

Pitt hâlâ Heidi'nin ellerini tutuyordu, fakat yüzündeki gülümseme solar gibi oldu. "Amiral Bass'ın ölümünü duyunca çok üzüldüm. İyi bir insandı."

Heidi'nin gözleri de donuklaştı. "Acı çekmedi neyse... Komaya girdikten sonra pek yaşamadı."

"Eğer Vixen olayında bize yardımcı olmasaydı, o iş nasıl sonuçlanırdı Tanrı bilir."

"Nasıl karşılaştığımızı anımsıyor musun?"

"Amiralle görüşmek için Lexington yakınındaki küçük oteline gelmiştim."

"Ben de seni amirali yine sinirlendirmek için gelmiş bir memur sanıp fena halde terslemiştim."

Pitt susup gözlerini Heidi'ye dikti. "Yakın bir ilişkiniz vardı, değil mi?"

Heidi başıyla doğruladı. "Yaklaşık on sekiz ay birlikte yaşadık. Amiral oldukça gelenekçi bir insan olmasına karşın evlenmeyi hiç kabullenmedi. Genç bir kadının bir ayağı çukurda yaşlı bir adama bağlanması budalalık olur, diyordu."

Pitt genç kadının gözlerinin dolmak üzere olduğunu farkedip hemen konuyu değiştirdi. "Darılma ama, şu an tıpkı ilk kez erkek arkadaşıyla yemeğe çıkan liseli bir genç kız gibisin."

"Tam yerinde en güzel iltifatı yaptın." Heidi oturduğu yerde doğrulup şöyle bir bakındı. "Sana engel olmuyorum ya. Herhalde biriyle buluşmaya geldin buraya."

"Hayır, yalnızım." Pitt'in gözleri gülüyordu. "Yeni bir projeye başlamadan önce biraz dinlenip kendime geleyim dedim."

"Sana rastladığıma sevindim," dedi Heidi biraz utanarak.

"Sen emret sabaha dek kölen olurum." Heidi, Pitt'in yüzüne baktı, o an salonun tüm gürültüsü sanki çok uzaklardan gelen güçsüz bir vızıltı gibi geldi. "Bunu ben de çok isterim."

Heidi'nin otel odasına girdiklerinde, Pitt genç kadını kucağına alıp yatağa kadar götürdü.

"Hiç kıpırdama," dedi Pitt. "Ben her şeyi yaparım."

Ağır ağır Heidi'yi soymaya başladı. Genç kadın o güne dek hiçbir erkek tarafından böyle küpelerinden ayakkabılarına dek soyulmamıştı. Pitt soyma sırasında elini mümkün olduğunca değdirmediği için Heidi'nin sabırsızlığı dayanılmaz boyutlara ulaşmıştı.

Pitt ise acele etmiyordu. Heidi onun kimbilir kaç kaç kadına böyle tatlı tatlı işkence etmiş olabileceğini düşündü. Pitt'in gözlerinde giderek artan şehvet pırıltısı genç kadının heyecanını daha da arttırıyordu.

Birden Pitt'in dudakları kadının dudaklarıyla buluştu. Kalçalarından tutup kendine çekince, Heidi bir an erir gibi oldu ve dudakları arasından bir inilti

yükseldi. Bu inilti bir çığlığa dönüştüğü sırada Heidi dibi olmayan bir zevk uçurumuna dalıyordu.

10

Uykunun en keyifli ânı uyanmaya çok az bir zaman kala olan bölümüdür. İnsan o an birbiri ardına düşler görür. Telefon ziliyle bu düşlerden silkinip çıkmak ve yaşamın gerçeğine dönmek insanın tırnağım yazı tahtasına sürtmesi kadar tatsız ve sinir bozucu bir olaydır.

Heidi'nin durumundaysa telefon sesi yetmiyormuş gibi, bir de kapının vurulması vardı. Uyku sersemliği içinde telefonu açıp, "Bir dakika lütfen," diye güçlükle mırıldandı. Sonra yataktan kalkarak sendeleye sendeleye kapıya yürüdü. Tam açacağı sırada çırılçıplak olduğunu farkedip geri döndü, bavulundan bir sabahlık çıkarıp giydi. Kapıyı aralayıp bakarken, dışarda beklemekte olan bir komi hemen içeri girdi ve beyaz güllerle dolu bir vazoyu masanın üzerine bıraktı. Heidi hâlâ uyku sersemliği içinde komiye verip yeniden telefona döndü.

"Geciktiğim için özür dilerim. Ben Binbaşı Milligan."

"Binbaşı," dedi Jack Murpy'nin sesi. "Sizi uyandırdım galiba."

Heidi, "Zaten kalkmak zorundaydım," dedi içinden lanet okuyarak.

"Belki bilmek istersiniz diye düşündüm. Dün yaptığınız başvuru belleğimde br kıvılcım tutuşturdu. Bunun üzerine mesai saatinden sonra bir araştırma yapıp oldukça ilginç bir şeyle karşılaştım."

Heidi gözlerini ovuşturdu. "Sizi dinliyorum."

Murpy, "1914 yılında yapılan bir anlaşmayla ilgili fotoğraf bulamadım," dedi. "Ama Wilson'un dışişleri bakanı William Jennings Bryan, onun müsteşarı Richard Essex'le resimde İngiltere Kraliyet temsilcisi olduğu belirtilen Harvey Shields'in bir otomobile binerken çekilmiş bir fotoğraflarını buldum."

"Ben bir ilgi kuramadım," dedi Heidi.

"Kusura bakmayın, sizi boşuna umutlandırmak istemem. Fotoğraf doğrusu pek fazla ipucu veriyor sayılmaz. Ama arkasına kurşun kalemle yazılı, güç bela okunabilen bir not düşülmüş, şöyle diyor: 'Bryan Kuzey Amerika anlaşmasının metniyle Beyaz Saray' dan ayrılırken.'"

Heidi ahizeye sımsıkı yapmıştı. "Demek gerçekten böyle bir anlaşma varmış."

"Bana sorarsanız, bu olsa olsa bir anlaşma taslağıydı." Murphy'nin sesinde güç bir işi başarmış olmanın övüncü belliydi. "Eğer bu resmin bir kopyasını

istiyorsanız, küçük bir ücret ödemeniz gerekiyor."

"Evet, isterim. Arkadaki yazıyı da büyütebilir misiniz lütfen?"

"Kolay. Bugün saat üçten sonra istediğiniz zaman gelip alabilirsiniz."

"Çok güzel. Teşekkür ederim."

Heidi telefonu kapayıp yatağa uzandı. Uğraşmasına değmişti. Demek bir ilişki vardı gerçekten. Sonra aklına çiçekler geldi. Beyaz güllerin üzerine bir de not eklenmişti.

Üniformasız çok güzel oluyorsun. Uyandığında yanında bulunamadığım için beni bağışla.

Dirk

Heidi güllerden birini yanağına dayayıp mahmur mahmur gülümsedi. Pitt'le geçirdiği saatler, sanki bir buzlu cam arkasından izliyormuş gibi, yeniden gözlerinin önünden geçti. Masallardaki gibi bir görünüp sonra yok olan bir sanrıydı Yalnızca bedenlerinin teması hâlâ büyük bir açıklıkla kendini hissettiriyordu; bir o, bir de içinde duyduğu burukluk.

İstemeye istemeye bu düşünceleri aklından çıkarıp telefon rehberine uzandı. Aradığı numarayı bulduktan sonra telefonu açıp numarayı çevirdi.

"Dışişleri Bakanlığı," dedi karşıdan gelen ses.

11

Öğleden sonra iki sularında John Essex ceketinin yakasını iyice kaldırmış, ilikleri ürperten kuzey rüzgârı altında istiridye tarlasında çalışmaktaydı.

Potomac nehrinin hemen yanındaki yapay göletlerden birinden doldurduğu tepsiyi incelediği sırada adının seslenildiğini işitti. Dönüp baktı, deniz subaylarının Glydiği mavi paltoya sarınmış bir kadın göletlerin arasındaki patika üzerinde duruyordu. Yetmiş beş yaşının gözlerine oynadığı bir oyun değilse, oldukça güze! bir kadındı seslenen. Analiz takımını hemen toplayıp kadına doğru yürüdü.

"Bay Essex?" Kadın dostça gülümsedi. "Daha önce telefon etmiştim. Adım Heidi Milligan."

"Rütbenizi söylememiştiniz, binbaşı," dedi Essex,. Heidi'nin omzundaki işaretlere baktıktan sonra. Kadına sıcak bir gülümsemeyle karşılık verdi. "Ama tutup bunu sorun yapacak değilim. Eskiden beri denizcilere sevgim vardır. Sizi eve götürüp bir çay ikram edebilir miyim?"

"Çok iyi olur," dedi Heidi. "Ama umarım işinize engel olmam."

"İşim daha sıcak bir havayı bekleyebilir. Aslında burada kalıp zatürree olmaktan kurtarıyorsunuz beni, size teşekkür borçluyum."

Heidi burnunu dikip bir iki soluk aldı. "Burası balık pazarı gibi kokuyor."

"İstiridye sever misiniz, binbaşı?"

"Sevmez olur muyum? İnci çıkar içlerinden, değil mi?"

Essex güldü. "Tam kadınca bir yanıt. Oysa bir erkek yalnızca mide yönünden alırdı bu sofuyu."

"Cinsel istekleri kamçılama niteliğinden de söz ederlerdi herhalde."

"O niteliği biraz tartışılır aslında."

Heidi yüzünü buruşturdu. "Korkarım çiğ istiridyeyle aram hiç iyi olmadı."

"İyi ki çoğu insan sizin gibi düşünmüyor. Geçen yıl şu gördüğünüz göletlerden dönüm başına on beş bin ton istiridye sağladık. Bu miktar kabuklarından çıkarıldıktan sonra üstelik."

Eve doğru yürüdükleri sırada Essex istiridye tarlalarıyla ilgili birçok teknik ayrıntıyı anlattı; Heidi vargücüyle çok ilgi duymuş gibi görünmeye çalışıyordu.

Eve girip Heidi'yi rahat deri bir koltuğa oturttuktan sonra, Essex elinde bir çaydanlıkla geldi. Çay servisini yaparken, Heidi yaşlı adamı belli etmeden incelemeye başladı.

John Essex'in yüzünün üst kısmı canlı mavi gözleri ve çıkık elmacık kemikleriyle dikkati çekiyordu. Alt kısmıysa bembeyaz bir bıyık ve sakalla örtülüydü. Üzerindeki eski tulum, muşamba ceket ve ayağındaki lastik çizmelere karşın, bir zamanlar Londra'da Amerikan Büyükelçisi olarak görev yapmış bu adamın zarifliği hemen belli oluyordu.

"Evet, binbaşı," dedi Essex, Heidi'ye çay bardağını uzatarak. "Ziyaretiniz resmi midir?"

"Hayır, efendim, kişisel bir konuyla ilgili."

Essex'in kaşları yükseldi. "Otuz yıl önce böyle başlayan bir konuşma kalbimi yerinden hoplatırdı. Ama şimdi ne yazık ki, yalnızca eski bir yıkıntının merakını uyandırmakla kalıyor."

"Ülkenin en saygın diplomatlarından biri için eski bir yıkıntı denemez."

Essex, "Cok eskidendi o," deyip güldü. "Size nasıl yardımcı olabilirim?"

"Doktora tezimle ilgili bir araştırma yaparken, Başkan Wilson'un Herbest Asquith'e yazmış olduğu bir mektup geçti elime." Heidi sözünü kesip çantasından mektubun metnini çıkardı. "Bu mektup İngiltere'yle Amerika arasında yapılan bir anlaşmadan söz ediyor."

Essex gözlüğünü takıp mektubu iki kez okudu. Sonra başını kaldırıp baktı. "Bunun sahte olmadığından emin misiniz?"

Heidi yanıt vermeden, çantasından iki adet büyütülmüş fotoğraf çıkardı ve yaşlı adamın tepkisini bekledi.

Resimde William Jennings Bryan gülerek bir arabaya binmeye hazırlanıyordu. Arkasında iki adam durmuş, neşeli bir konuşma içindeydiler. Richard Essex'in ağzı geniş bir gülücükle yayılmış, yanında bulunan Harvey Shields ise kafasını geri atmış, belli ki, kahkahalarla gülmekteydi. Arabanın kapısını açmış bekleyen şoförse gülüşmeye katılmadan dimdik duruyordu.

Essex hiç renk vermeden bir süre fotoğrafa baktı. "Sizin ortaya çıkarmak istediğiniz şey nedir, binbaşı?"

"Kuzey Amerika Antlaşması," diye yanıtladı Heidi. "Dışişleri Bakanlığı kayıtlarında ve tarihi arşivler arasında izine rastlayamadım. Böylesine önemli bir

belgenin hiçbir iz bırakmamacasına ortadan kayboluşu inanılır gibi değil."

"Demek bu konuda sizi aydınlatabileceğimi düşünüyorsunuz."

"Bu resimde William Jennings Bryan'ın yanında bulunan Richard Essex sizin dedenizdi. Size bırakmış olabileceği bir yazı ya da mektup belki bir kapı aralayabilir umuduyla tüm aile geçmişinizi araştırdım."

Essex konuğuna süt ve şeker sundu. Heidi iki küp şeker alıp çayına kattı. "Korkarım, boşuna zaman kaybediyorsunuz. Dedemin tüm kişisel yazışmaları ölümünden sonra Kongre Kitaplığına verilmişti."

Heidi, "Bir deneyim," dedi.

"Kitaplığa gittiniz mi?"

"Bu sabah dört saatimi orada geçirdim. Dedenizin ölümünden sonra kalan belgelerin sonu yok gibi."

"Bryan'ın yazışmalarını da araştırdınız mı?"

Heidi, "Bundan da bir sonuç çıkaramadım," diye itiraf etti. "Byran bütün dini bütünlüğüne ve hatipliğine karşın, dışişleri bakanlığı sırasında önemli bir yazı bırakmamış."

Essex düşünceli düşünceli çayını yudumladı. "Richard Essex çok titiz bir insandı, Bryan da tüm diplomatik yazışmalar için ona güvenirmiş. Dedemin yazılarında en küçük ayrıntıların bile gözden kaçmadığını görürsünüz. Dışişleri Bakanlığında onun elinden geçmemiş pek az konu bulabilirsiniz."

"Dedeniz bana esrarengiz bir insan gibi geldi." Sözcükler Heidi kendini tutamadan ağzından dökülüvermişti.

Essex'in gözleri donuklaştı. "Neden bunu söylediniz?"

"Müsteşar olarak kayıtları çok güzel belgelenmiş. Fakat Richard Essex'in insan olarak tanıtıldığı hiçbir belge yok. Tabii, olağan Kim Kimdir tipi bir özgeçmiş köşesinde doğum yeri, ailesi, okuduğu okullar gibisinden bilgi çok düzenli olarak sıralanmış. Ama kişiliğinin ya da karakterinin bir tanımını, sevdiği, sevmediği şeyler hakkında en küçük bir bilgi bile bulamadım. Kendi yazdığı belgeler bile hep üçüncü şahıs ağzıyla yazılmış. Bir ressamın boyamayı unuttuğu bir portre gibi."

Essex, "Böyle biri hiç yok muydu, demek istiyorsunuz?" diye sordu yarı alayla.

Heidi, "Hayır," dedi soruyu ciddiye alarak. "Her şeyden önce sizin varlığınız

bunun bir kanıtı."

Essex gözlerini çay bardağına dikmiş, sanki orada bir resim görüyormuşçasına bakıyordu. "Doğru," dedi neden sonra. "Bakanlıkla ilgili yazdıkları ve aile albümündeki birkaç resmi dışında dedemi anabileceğimiz pek az şey vardır."

"Çocukluğunuzdan hiç anımsıyor musunuz?"

Essex hayır anlamında kafasını salladı. "Hayır, çok genç yaşta öldü. Kırk iki yaşında, benim doğduğum yıl."

"Bin dokuz yüz on dört."

"Tam tamına Mayısın yirmi sekizi."

Heidi şaşkınlık içinde yaşlı adama baktı. "Beyaz Saray'da antlaşma imzalanmasından sekiz gün sonra."

Essex, "İstediğiniz gibi düşünebilirsiniz, binbaşı," dedi sabırla. "Ama antlaşma falan olmadı."

"Fakat kanıtları yok sayamazsınız herhalde."

"Gerek Bryan, gerekse dedem sayısız kez Beyaz Saray'a girip çıkmışlardı. Fotoğrafın arkasındaki el yazısı da, hiç kuşku yok, bir yanlışlık. Mektuba gelince onu da siz yanlış anlama çekiyorsunuz."

Heidi, "Fakat olgular birbirini tutuyor," diye ısrar etti. "Wilson'un sözünü ettiği Sir Edward, İngiltere dışişleri bakanı Sir Edward Grey'di. Mektuptaki tarihten bir hafta önce İngiltere'ye yüz elli milyon dolar kredi açılmış olduğu da kayıtlarda görünüyor."

Essex, "O günler için çok büyük bir para, kabul ederim," dedi. "Fakat Birinci Dünya Savaşı öncesi Britanya imparatorluğu bir yandan bir sosyal reform programı uygulamaya çalışıyor, bir yandan da çıkması için silah satın alıyordu. Açıkçası, vergileri arttıracak yeni bir yasa çıkarabilinceye dek idare edecek paraya gereksinmesi vardı. Böyle bir borç olağandışı sayılmaz. Hele bu günün uluslararası ilişkilerine bakacak olursanız, son derece sıradan bir olay sayılır."

Heidi ayağa kalktı. "Sizi rahatsız ettiğim için bağışlayın, Mr. Essex. Öğleden sonranızı daha fazla meşgul etmeyim."

Yaşlı adamın gözleri eski pırıltısıyla canlanıverdi. "Beni istediğiniz zaman meşgul edebilirsiniz."

Tam kapıya geldiğinde Heidi durup döndü. "Bir şey daha var. Kitaplıkta dedenizin tuttuğu günlük en son ay olan Mayıs dışında eksiksiz olarak duruyor.

Bu bölümü kayıp olsa gerek."

Essex omuz silkti. "Bunda şaşacak bir şey yok. O ayın günlüğünü tamamlayamadan ölmüştü. Notları ofisini temizlerlerken o karmaşada kaybolmuş olmalı."

Essex, Heidi'nin arabası ağaçlar arasından gözden kaybolduncaya dek pencerenin önünde durup baktı. Omuzlan iyice çökmüş, kendini adamakıllı yaşlı ve yorgun hissetmeye başlamıştı. Zevkli oymalarla süslü antika bir dolabın önüne geldi ve köşelerde bulunan dört melek başından bir tanesini yerinden oynattı. Dolabın altında, halının birkaç santimetre üstünde dümdüz, küçük bir çekmece açıldı. Çekmecenin içinde deri ciltli ince bir kitap vardı; her haliyle yıllar öncesine ait olduğu belliydi.

Essex bir koltuğa oturup gözlüklerini taktı ve okumaya başladı. Yıllar boyunca zaman zaman yapmış olduğu bir şeydi bu. Gözleri artık sayfalardaki sözcükleri görmüyordu bile, kitabın içeriğini çoktan ezbere biliyordu.

Güneş batıp gölgeler uzayarak karanlığa dönüşünceye dek oturduğu yerden kalkmadı. Kitabı göğsüne dayamış, vicdanı sızılar içinde, kararsızlığın büyük işkencesini duymaktaydı.

Gömülmek istenen geçmiş, bu yaşlı adamı karanlık bir odada kıstırıvermişti.

12

Yüzbaşı Ewen Burton-Angus arabasını Glen Echo tenis kulübünün park yerine bıraktıktan sonra gereç çantasını sırtlayıp kulüp binasına daldı. Dış kortlar ve boş yüzme havuzu karla örtülüydü.

"Bir şey mi istediniz?" dedi kulüp yöneticisi masasına gelen Burton-Angus'a.

"Sağolun, adım Burton-Angus. Henry Argus'un konuğu olarak geldim."

Yönetici önündeki dosyaya bir göz attı. "Evet... Yüzbaşı Burton-Angus. Üzgünüm ama Bay Argus telefon edip gelemeyeceğini bildirdi. Sizi büyükelçilikte aramış ama daha önce dışarı çıkmışsınız."

"Yazık," dedi Burton-Angus. "Fakat buraya kadar gelmişken biraz tenis oynamak isterdim, bana bir partner bulabilir misiniz acaba?"

"Bay Argus gelemeyeceğini bildirince, size ayrılan kortu başka bir çifte vermiştim, ama partner arayan biri daha var."

"Nerede bulabilirim onu?"

"Bar Amerikanda oturuyor. Kortun boşalmasına daha bir yarım saat var. Adı Jack Murphy'dir."

Burton-Angus bara gidip içkisini yudumlayan Murphy'yi buldu. Kendini tanıttı.

"Benimle oynamak ister misiniz?"

"Tabi," dedi Murphy içten bir gülümsemeyle. "Cok sevinirim, yeter ki, beni sahada silip süpürmeyin."

"Hiç sanmam."

"Sık tenis oynar mısınız?"

"Aslında kriket oynamayı yeğlerim."

"İngiliz şivenizden bunu tahmin etmiştim." Murphy yanındaki boş iskemleyi gösterdi. "Bir içki almaz mısınız? Kortun boşalmasına daha çok var."

Burton-Angus bu öneriyi seve seve kabul edip bir cin ısmarladı. "Ne güzel manzara var burada. Bu kanal bana memleketimdeki Devon kanalını anımsatıyor.

"Chesapeake kanalı Georgetown'dan geçip Potomac nehrine kadar uzanır,"

diye açıkladı Murphy. "Kışın kanal donunca buralarda oturanlar buz pateni yaparlar."

Burton-Angus, "Washington'da mı çalışıyorsunuz?" diye sordu.

"Evet, Senatoda tarih uzmanıyım. Ya siz?"

"İngiltere büyükelçiliğinde deniz ataşesi yardımcısıyım."

Murphy'nin yüzünde beliren bir ifade Burton-Angus'un dikkatini çekti.

"Bir şey mi oldu?"

Murphy kafasını salladı. "Hayır, hayır, hiçbir şey. Sizin İngiliz ve denizci oluşunuz bana bir kadını anımsattı, ABD donanmasında bir binbaşı. Ülkelerimiz arasında yapılan bir antlaşmayla ilgili bilgi arıyordu."

"Ticari bir antlaşma herhalde."

"Bilemiyorum. İşin garibi, eski bir fotoğraf dışında bununla ilgili senato arşivinde en küçük bir kayıt bile olmaması."

"Fotoğraf mı?"

"Evet, Kuzey Amerika Antlaşması hakkında bir not düşülmüş üstüne."

"Merakınızı gidermek için büyükelçilikte bir araştırma yapmalarını isterim."

"Yok canım, zahmet etmeyin. O kadar önemli değil."

"Neden zahmet olsun," diye üsteledi Burton-Angus. "Tarih var mı?"

"1914'ün Mayıs yirmisi ya da o günlerden biri."

"Oldukça eski bir tarih."

"Büyük olasılıkla sonradan cayılmış bir antlaşma taslağıdır."

"Ben yine de bir sorarım," dedi Burton-Angus. O sırada içkisi gelmişti. Kadehini kaldırdı. "Sağlığınıza."

Alexander Moffat, Massachusetts Avenue'da bulunan İngiltere Büyükelçiliğindeki odasında masasına kurulmuş otururken, gerek kısacık kesilmiş saçları, gerekse özenli, kusursuz konuşması ve düzenliliğiyle Dışişlerinde çalışan binlerce mesiekdaşıyla aynı kalıptan çıkmış gibiydi. Masasının üstünde görülen tek şey birbiri üzerine konmuş elleriydi.

"Çok üzgünüm, yüzbaşı, kayıt şubemizde 1914 yılında yapılan bir AngloAmerikan antlaşmasıyla ilgili hiçbir şey bulamadım."

"Çok garip," dedi Burton-Angus. "Bana bu bilgiyi veren Amerikalı böyle bir antlaşmanın yapıldığından ya da en azından yapılmasının söz konusu olduğundan çok emin."

"Belki tarihinde yanılıyordur."

"Sanmıyorum. Senato'nun tarih uzmanı. Tarihleri falan şaşıracak bir adam değil."

Moffat, "Bu konunun peşinden gitmeye kararlı mısınız?" diye sordu ciddi bir sesle.

Burton-Angus ellerini kavuşturup bir süre düşündü. "Olayı iyice aydınlatmak için Londra'ya Dışişlerine bir sormakta yarar var."

Moffat, sen bilirsin, gibisinden omuz silkti. "Yetmiş beş yıl öncesine ait, gerçekliği bile şüpheli bir olayla ilgili belirsiz bir ipucunun bugün bir önemi kalabileceğini hiç sanmam."

"Belki de yoktur. Ama o adama elimden geleni yapacağıma söz verdim. Araştırma için resmi bir dilekçe yazmam gerekir mi?"

"Hayır. Haberleşme şubesinde eski bir okul arkadaşım var. Bir telefon açıp eski kayıtları karıştırmasını isterim. Yarın bu saatlerde yanıt gelmiş olur. Ama hiçbir şey bulamazsa düş kırıklığına uğramayın."

"Tamam," dedi Burton-Angus. "Ama Dışişleri arşivlerinde neler yatar kimse bilemez."

13

Dışişleri Bakanlığını Londra'da Peter Beasely'den iyi kimse bilemezdi. Tam otuz yıldan beri her türlü kayıtların bulunduğu kütüphanede şeflik görevi yaptığından, İngiltere'nin uluslararası ilişkileri konusunda rakipsiz bir uzmandı. En büyük özelliği de, geçmişte hasıraltı edilmek istenen siyasal gafları, diplomatik skandalları açığa çıkarmasıydı.

Beasely elini saçlarında gezdirdikten sonra geniş bir tepsi içinde bulunan pipolardan bir tanesini aldı. Masasının üstünde duran resmi yazıyı alıp burnuna götürdü ve tıpkı bir kedinin pek hevesli olmadığı bir yemeği koklaması gibi birkaç kez kokladı.

"Kuzey Amerika Antlaşması," dedi yüksek sesle. Odada kimse yoktu. "Hiç böyle bir şey duymadım."

Yardımcıları duysalardı, bu yargıyı bir Tanrı buyruğu gibi hemen kabullenirlerdi. Eğer Beasely'yin bu antlaşmadan haberi yoksa, demek böyle bir antlaşma hiçbir zaman olmamıştı.

Piposunu yakıp bir süre dumanına baktı. 1914 yılı diplomaside aristokratik şaşaanın son zamanlarıydı. Bunu izleyen yıllarda uluslararası ilişkiler daha çok mekanik manevralara dönüşmüş, derinlik diye bir şey kalmamıştı.

O sırada sekreteri kapıdan başını uzatıp içeri baktı. "Bay Beasely."

Beasely dalgın dalgın sesin geldiği yöne baktı. "Evet, Bayan Gosset?"

"Ben yemeğe çıkıyorum."

"Yemeğe mi?" Yelek cebinden saatini çıkarıp baktı. "Ooo, öğlen olmuş farkında değilim. Nerede yiyeceksin? Biriyle buluşacak mısın?"

Bu iki beklenmedik soru genç kızı adamakıllı şaşırttı. "Yok, hayır, tek başıma çıkıyorum. Glendower Place'de açılan şu yeni Hint lokantasına gitmeyi düşünüyordum."

"Tamam o zaman," diye sonucu bildirdi Beasely. "Demek birlikte yiyoruz."

Bu davet pek ender olan bir şeydi ve Gosset'i şaşkına çevirmişti.

Beasely onun bu şaşkınlığını farkedip gülümsedi. "Aslında bir artniyetim var, Bayan Gosset. Bunu bir rüşvet olarak da kabul edebilirsin. Eski bir antlaşmayı araştıracağım, yardımına gereksinmem var. Dört tane göz, iki gözden daha hızlı çalışır. Bu işe fazla zaman harcamak istemiyorum."

Bayan Gosset pardösü ve çantasını alır almaz hemen dışarı çıktılar. Beasely şemsiyesini sallayarak bir taksi durdurdu.

Beasely, "Great Smith Sokağı, Sanctuary Binası." diye adresi verdi sürücüye.

Bayan Gosset, "Dışişlerinin Londra'da beş ayrı yerde arşivi varken, nasıl hangisine gideceğinizi biliyorsunuz, şaşıyorum," dedi.

"1914 yılında Amerika'yla yapılan yazışmalar Sanctuary Binasının ikinci katında, doğu kesimindeki raflardadır."

Hayranlık içinde yutkunan genç kız yolculuğun geri kalan bölümünde bir daha konuşmadı. Binaya geldiklerinde Beasely sürücüye parayı ödedi ve birlikte içeri girdiler. Kimliklerini gösterip güvenlik defterini imzaladıktan sonra eski bir asansörle ikinci kata çıktılar. Bsusely hiçbir yere sapmadan aklındaki bölüme yürüyordu.

"Sen Nisan ayına bak, ben Mayısa."

"Hâlâ ne aradığımızı söylemediniz bana," dedi Bayan Gosset.

"Kuzey Amerika Antlaşmasıyla ilgili herhangi bir atıf."

Bayan Gosset bu açıklamayı yetersiz buldu, ama Beasely arkasını dönmüş, içinde sararmış belgeler ve yazışmaların bulunduğu deri kaplı bir dosyanın içine gömülmüştü bile. O da yazgısına boyun eğip 1914 Nisan yazışmalarını kapsayan dosyayı karıştırmaya başladı.

Dört saat süren arama ve o süre boyunca Bayan Gosset'in midesinden çıkan gurultular sonunda hiçbir şey bulamamışlardı. Beasely dosyaları yerleştirirken düşünceliydi.

"Bağışlayın, Bay Beasely, ama yemek yiyecektik hani?"

Beasely saatine baktı. "Çok özür dilerim. Yine daldım galiba. Bari seni bir akşam yemeğine götürmeme izin ver."

Bayan Gosset, "Kabul," dedi içini çekerek.

Tam çıkış defterini imzaladıkları sırada Beasely güvenlik görevlisine, "Devlet sırları kasasına bakmak istiyorum," dedi "Güvenlik belgem bu yetkiyi veriyor bana."

"Evet, ama yanınızdaki hanım yetkili değil," dedi üniformalı görevli. "Onunki yalnız kütüphane için geçerli."

Beasely genç kızın omzunu okşadı. "Ne olur, biraz daha sabret. Birkaç

dakikayı geçmez."

Beasely görevlinin arkasına takıldı, üç kat aşağı inerek bodruma geldiler. Burada beton duvarda çelik bir kapı vardı. İki tane büyük asma kilit açıldı.

"Sizi içeri kilitlemek zorundayım," dedi görevli.

"Duvarda bir telefon var. Çıkmak istediğiniz zaman otuz ikiyi çevirin."

"Biliyorum, teşekkür ederim."

1914 ilkbaharına ait gizli belgeler dosyası kırk sayfa kadardı ve hiç de öyle ortalığı sarsacak bir bilgi yoktu. Beasely tam dosyayı yerine koyacakken,, tuhaf bir şey gözüne çarptı.

Birkaç dosya tümü aynı hizada olan diğerlerinden bir santimetre kadar ileri çıkmıştı. Beasely bunları yerlerinden çıkarıp aldı.

Bu sıraya yeni bir dosya konduğu için sıkışma olmuş ve düzenleri bozulmuştu. Beasely yeni dosyanın kapağını açtı. Başlık sayfasında "Kuzey Amerika Antlaşması" yazılıydı.

Metal masaya oturdu ve okumaya başladı.

On dakika sonra Beasely geceyarısı mezarlıkta omzuna dokunulmuş bir adam gibi olmuştu. Titreyen elleriyle duvardaki telefonun numarasını çevirmekte güçlük çekti.

14

Heidi biletini son bir kez kontrol ettikten sonra uçağın kalkış saatinin yazıldığı büyük monitora baktı.

"Daha kırk dakika var," dedi.

Pitt, "Bir veda İçkisi için yeterli zaman," diye karşılık verdi.

Birlikte Dulles Havaalanının kokteyl salonuna doğru yürüdüler. Buruşuk giysileriyle işadamları salonu doldurmuştu. Küçük bir masaya yerleştikten sonra Pitt içkileri ısmarladı.

"Keşke gitmek zorunda olmasaydım," dedi Heidi.

"Neden gitmek zorundasın?"

"Gemi görevini atlatan subaylar Deniz Kuvvetlerinde hiç hoş karşılanmazlar."

"İznin ne zaman bitiyor?"

"Yarın San Diego'daki Deniz Kuvvetleri İrtibat Bürosuna gitmem gerekiyor. Deniz görevine atanmam İçin."

Pitt gözlerini Heidi'nin gözlerine dikti. "Korkarım, aşkımız coğrafyanın kurbanı oluyor."

"Doğrusu kurtarmaya da pek çalıştık sayılmaz, •değil mi?"

"Belki de daha hayırlı oldu."

Heidi bir an Pitt'e bakakaldı. "O da böyle demişti!"

"Kim?"

"Başkan Wilson... bir mektupta."

Pitt güldü. "Neden söz ettiğini anlamıyorum."

"Kusura bakma." Heidi aklından geçenleri elini sallayarak kovaladı. "Önemli bir şey değil."

"Galiba tez araştırman aklını başından almış."

"Pürüzler çıkıyor," dedi Heidi. "Konudan saptım da. Araştırma yaparken olur böyle. Belli bir konuyu işlerken, karşına aklını başından alacak yepyeni bir şey çıkar, seni hepten değişik bir konuya sokar."

Bu sırada içkiler geldi, Pitt hesabı ödedi. "İznini uzatamayacağından emin

misin?"

Heidi evet anlamında kafasını salladı. "Çok isterdim. Ama birikmiş bütün izinlerimi yedim. Yeniden hak kazanmam için altı ay geçmesi gerekli." Sonra aklına gelen bir fikirle gözleri parladı. "Neden sen de benimle gelmiyorsun? Gemim seyire çıkana dek birkaç gün birlikte olurduk."

Pitt genç kadının elini tuttu. "Üzgünüm, sevgilim, ama programım buna izin vermez. Ben de burada kalmıyorum, Labrador Denizinde yeni bir proje var."

"Ne kadar sürecek?"

"Bir ay, belki altı hafta."

"Yine görüşecek miyiz?" Heidi'nin sesi iyice alçalmıştı.

"İyi anıların tazelenmesi gerektiğine inanırım."

Yirmi dakika sonra ikinci içkilerini de bitirdikten sonra Pitt, Heidi'yi yolcuların ayrıldığı kapıya kadar geçirdi. Pitt genç kadının umutlu bakışlarına bir veda öpücüğüyle karşılık verdi. Sonra da başını geri atıp güldü. "Eyvah, bütün erkeklik ünüm gitti."

"Nedenmiş o?"

"Bir denizciyle öpüştüğüm dedikodusu yayılırsa işim bitik demektir."

"Seni soytarı." Heidi, Pitt'in başını kendine doğru çekip uzun uzun öptü. Neden sonra bıraktı, gözleri dolmuştu. "Hoşçakal, Dirk Pitt."

"Güle güle, Heidi Milligan."

Heidi el çantalarını alıp geçiş turnikesine doğru yürüdü. Sonra bir şey anımsamış gibi durup çantasının içinde aranmaya başladı. Bir zarf çıkarıp Pitt'irr eline tutuşturdu.

"Dinle bak! Bu yazıları oku," dedi telaşla. "Beni saptıran şeyi yazıyor. Dirk... Önemli bir şey olabilir bu. Çok önemli hem de. Bakalım sen ne düşüneceksin. Eğer irdelemeye değer bulursan, beni San Diego'do ara."

Pitt karşılık veremeden Heidi dönüp gitmişti.

15

Londra dışında bir köşeye atılmış gibi duran Manuden köyü acı acı çalan çan sesiyle bir cenaze törenine tanık olmaktaydı. Serin, ama güzel bir gündü, güneş küçük bulut parçalarının arasından takılmadan; geçiyordu.

Bayrağa sarılı askeri tabut toprağa verilmek üzere beklerken, köy papazı dua etti.

Törende bulunan elli altmış kişilik grup içinde oldukça şık giyimli, altmış yaşlarında bir kadın dua sözlerini duymuyordu bile. Tüm dikkati birkaç adım ötesinde tek başına duran bir adam üzerinde toplanmıştı.

En azından altmış altı yaşında olmalı, diye düşündü kadın. Adamın rasgele taranmış siyah saçları yer yer grileşmiş, alnı biraz açılmıştı. Yüzü hâlâ güzeldi ve eski acımasız ifadesi şimdi epey yumuşamış görünüyordu. Kadın onun hâlâ sırım gibi atletik yapısını görünce elinde olmadan biraz kıskandı; kendisi enine doğru yayılma eğilimindeydi. Adamın gözleri kilisenin kulesine bakıyordu, fakat aklından bin türlü düşünce geçtiği belliydi.

Tabut toprağa indirilip kalabalık dağıldıktan sonra adam çukura yaklaştı ve sanki geçmişe açılan bir pencereye bakarcasına mezara bakmaya başladı.

"Yıllar sana insaflı davranmış," dedi kadın arkasından sokularak.

Adam döndü ve ancak o an kadının varlığını farketti. Sonra da kadının çok iyi anımsadığı, o insanı bir anda eriten gülümsemesiyle yaklaşıp yanaklarından öptü.

"Olur şey değil," dedi adam. "Aklımda kaldığından daha da çekici olmuşsun."

"Hiç değişmemişsin," dedi kadın gülerek; bir yandan biraz sıkılarak elini gri saçlarında gezdirdi. "İltifat etmeden duramazsın."

"Görüşmeyeli ne kadar oldu?"

"Görevden yirmi beş yıl önce ayrılmıştın."

"Deme! Bana en azından iki yüzyıl gibi geldi."

"Artık adın Brian Shaw."

"Evet." Shaw başıyla mezarı işaret etti. "Emeklf olurken yeni bir kimlik edinmemde çok ısrar etmişti."

"Akıllı bir tutum. Hun kralı Atilla'dan daha çok

"düşmanın vardı. Seni tepeleyen SMERSH ajanı herhalde Sovyetler Birliği'nde ulusal kahraman falan ilan edilirdi."

"Artık endişe edecek bir şey yok," dedi adam gülerek. "Hem eski düşmanlarımın hâlâ sağ olacaklarını hiç sanmam. Zaten şimdi yaşlı bir adamım. Kelleme fiyat biçseler bir litre benzin bile tutmaz."

"Hiç evlenmedin." Bu bir sorudan çok açıklama gibi söylenmişti.

Shaw kafasını salladı. "Kısa bir evliliğim oldu, oma karım öldürüldü. Anımsarsın."

Kadın biraz kızarır gibi oldu. "Galiba senin bir karın olabileceğini hiç kabul edememiştim."

"Ya sen?"

"Sen ayrıldıktan bir yıl sonra evlendim. Kocam kripto analiz şubesinde çalışıyordu. Adı Graham Huston. Şimdi Londra'da emekli maaşlarımız ve açtığımız antika dükkânının geliriyle rahat rahat geçiniyoruz."

"Hiç de eski günlerin yaşamına benzemiyor."

"Hâlâ Batı Hint Adalarında mı yaşıyorsun?"

"İklimi biraz ters gelmeye başladı, ben de memlekete döndüm. Wight Adasında küçük bir çiftlik satın aldım."

"Seni çiftçi olarak düşünemiyorum."

"Ben de seni antika satarken..."

Mezar kazıcılar yolun karşısındaki birahaneden çıkıp çukuru kapamak için işe koyuldular. Kısa zamanda kürek kürek atılan toprak tabutu örtmüştü.

Shaw, "Bu adamı ne kadar da severdim," dedi. "Öldürecek hale geldiğim zamanlar da olmuştu, oma çoğu kez bir baba gibi kucaklamak istemişimdir."

"O da seni özel bir sevgiyle severdi," dedi kadın. "Sen bir görevle gönderildiğin zaman huzursuz olur, içi içini yerdi. Öbür ajanlarıysa satranç taşları gibi görürdü."

"Onu herkesten iyi sen tanırdın," dedi Shaw. "Bir insan yirmi yıllık sekreterinden pek az şey saklayabilir."

Kadın belli belirsiz başını salladı. "Bundan rahatsız olurdu. Çoğu kez aklından ne geçtiğini okumuşumdur ve..." Kadının sesi titredi, artık mezara bakamıyordu. Başını çevirdi. Shaw kadının koluna girdi ve ağır ağır kilise bahçesinden çıkardı.

"Bir kadeh birlikte içecek zamanın var mı?"

Kadın çantasını açıp bir mendil çıkardı ve burnunu sildi. "Ne yazık ki, hemen Londra'ya dönmem gerekiyor."

"Demek ayrılık saati geldi, Bayan Huston."

"Brian," diye mırıldandı kadın, sanki bu ad gırtlağını acıtıyormuş gibi, ama adamın gerçek adını da söylemedi. "Seni Brian Shaw olarak düşünmeye herhalde hiç alışamayacağım."

Shaw, "Eskiden olduğumuz o iki kişi, şefimizden* çok önce öldü," dedi.

Kadın nemli gözlerle Shaw'un elini sıktı. "Geçmişi yeniden yaşayamıyoruz, yazık."

Shaw karşılık veremeden, kadın çantasından bir zarf çıkardı ve pardösüsünün yan cebine koydu. Shaw tek kelime söylemedi, farketmemiş gibi davrandı.

"Hoşçakal, Bay Shaw," dedi kadın belli belirsiz bir sesle. "Kendine iyi bak."

***

Soğuk bir gecede Londra sokakları sulu karla kamçılanırken, siyah bir Austin taksi Hyde Park içindeki büyük, taş binanın önünde durdu. Shaw taksi ücretini ödeyip arabadan dışarı çıktı. Yüzüne çarpar" buz parçacıklarına aldırmadan bir süre durup bir zamanlar işyeri olan çirkin binaya baktı.

Pencereler temizlenmemişti, binanın dış duvarlar ı yarım yüzyıllık kir taşıyordu. Çevresindeki benzerleri gibi bu binanın da nasıl olup da yatırılmadığına şaştı.

Merdivenleri çıkıp lobiye geldi. Buradaki güvenlik görevlisi kimlik sordu, sonra da randevusu olanlar listesinde adının olup olmadığını kontrol etti. "Asansörle onuncu kata çıkın, lütfen," dedi görevli. "Sizi orada karşılayacaklar."

Asansör yine eskisi gibi sarsıla sarsıla çıkıyordu, fakat her zamanki asansör görevlisi gitmiş, yerini bir panel üzerindeki düğmeler almıştı. Shaw asansörü dokuzuncu katta durdurup indi ve koridorda yürümeye başladı. Eski ofisini bulup kapıyı açtı; harıl harıl daktilo yazan bir sekreter, arkasındaysa masasının başında çalışan bir adam göreceğini sanmıştı.

İç içe iki odanın bomboş olduğunu görünce çok şaşırdı. Üzgün üzgün başını salladı. Eskiden birinin dediği gibi, insan yuvaya dönemiyordu işte.

Neyse, hiç olmazsa merdivenler eski yerindeydi. Ama merdiven başlarındaki güvenlik görevlisi yoktu. Onuncu kata çıktığı anda asansörün önünde

beklemekte olan sarışın bir kızla burun buruna geldi.

"Sanırım beni bekliyorsunuz," dedi Shaw.

Kız şaşırıp irkilmişti. "Bay Shaw?"

"Evet, geciktiğim için bağışlayın, ama bir tur atıp özlem gidermek istedim."

"General sizi bekliyor, lütfen benimle gelin." Kız Shaw'un çok iyi tanıdığı kapıyı tıklattı ve açtı. "Bay Shaw geldi, efendim."

Değişik bir çalışma masası ve masada oturan adam dışında odanın tüm mobilyası aynıydı. Neyse, diye düşündü Shaw, biraz olsun tanıdık bir yere gelmişti.

"Lütfen girin. Bay Shaw." Tuğgeneral Morris V. Simms elini uzattı. Dostça gibi görünen masmavi gözleri Shaw'u aldatamadı. Shaw tepeden tırnağa incelendiğini farketmişti.

"Lütfen oturun."

Shaw'un oturduğu arkası yüksek koltuk mermer gibi sertti. General ziyaretçilerinin fazla kalmamaları için bu ucuz yola başvurmuş olmalı, diye düşündü. Eski şefi böyle amatörce numaralara hiç kalkışmazdı.

Çalışma masasının dağınık hali Shaw'un dikkatini çekti. Dosyalar özensizce üst üste yığılmış, çoğunun başlıkları başaşağı gelmişti. Bir de toz vardı. Olağan olarak toz bulunabileceği yerlerde değil de, hiç birikmemesi gereken yerlerdeydi: Gelen-giden evrak sepetlerinin üst kenarları, telefonun altı, dosya kapakları arasından çıkan kâğıtların kenarları, arası.

Birden Shaw işin içyüzünü farketti.

Önce, yukarı çıkan ziyaretçilerin gönderildikleri yerden başka bir yere gitmemesini güvenceye alan asansör görevlisinin eksikliği vardı. Sonra da merdiven başlarını ve katları gezerek resepsiyoncu gibi çalışan güvenlik gözetçilerinin yokluğu. Derken terkedilmiş çalışma odası...

Gizli Haberalma Servisindeki şubesi artık bu binada değildi.

Bütün bu görünüm düzmeceydi, onun için kurulmuş bir dekor.

General Simms koltuğuna oturup Shaw'un yüzüne baktı. Hiç renk vermiyordu. "Emekli olduktan sonra buraya ilk gelişiniz herhalde."

Shaw başıyla doğruladı. "Evet." Bu odada kendinden genç bir adamın karşısında oturmak çok tuhaf geliyordu.

"Bıraktığınız gibi bulmuşsunuzdur sanırım."

"Bir iki değişiklik olmuş."

Simms'in sol kaşı biraz kalktı. "Herhalde personeli kastediyorsunuz."

Shaw, "Zaman insanın belleğini bulandırıyor," dedi filozofça.

Simms'in sol kaşı yerine indi. "Sizi neden davet ettiğimi merak ediyorsunuzdur?"

"Bir cenaze töreninde cebime davetiye sıkıştırılması bana biraz tiyatrovari geldi. Bana bir mektup yazabilir ya da telefonla arayabilirdiniz."

Simms soğuk soğuk gülümsedi. "Önemli nedenlerim var."

Shaw soğuk durmaya karar verdi. Simms'den hoşlanmamıştı, dolayısıyla kibarlıktan öte hiçbir yakınlık göstermeyecekti generale. "Eski dostlar toplantısı yapmak niyetinde olmadığınız belli."

"Doğru," dedi Simms, altta bir çekmeceyi açıp ayağını dayadı. "Doğrusunu isterseniz, sizi yeniden göreve koşmak istiyorum."

Shaw afallamıştı. Neydi bu olup bitenler? Ama bir yandan da içinde bir heyecan dalgası kabarmaktaydı. "Servisin posası çıkmış ihtiyarları çöplükten toplayacak denli güç durumda olabileceğine inanamıyorum."

"Kendinize karşı çok acımasızsınız, Bay Shaw. Siz serviste bugüne dek görev yapan en iyi elemandınız. Zamanınızda âdeta bir efsane kahramanı olmuştunuz."

"Bu da benim zorla istifa ettirilmeme yol açmıştı."

"Her neyse, ama şu anda sizin yetenekleriniz için biçilmiş kaftan olan bir görev var. Kafası iyi çalışan olgun bir adam gerektiriyor. Bedensel güç ve kan dökme işi değil. Yalnızca zekâ isteyen bir hafiyelik işi. Yaşınızı ileri sürmenize karşın, büyük deneyiminizle bu işin üstesinden geleceğinizden eminim."

Shaw'un kafası allak bullak olmuştu. Simms'in sözlerine bir türlü akıl erdiremiyordu. "Peki, neden ben? Nitelikleri benden daha uygun bir sürü ajanınız vardır. Hem sonra Ruslar... dosyalarını hiçbir zaman bir yana atmazlar. Ben yeniden yüzeye çıkarsam •KGB bir saat geçmeden beni bulur."

"Artık bilgisayarların devrini yaşıyoruz, Bay Shaw,. Şube şefleri artık eskisi gibi oturdukları yerde kendi fikirlerine göre adam seçmiyorlar. Güncel görevlerle ilgili tüm bilgiler bilgisayarlara veriliyor. Hangi ajanın, hangi göreve verilmesi gerektiği onların belleklerinden öğreniliyor. Gördüğümüz kadarıyla, bu iş için eldeki elemanları bilgisayarlarımız uygun görmedi. Biz de emekli ajanlara göre

programladık. Sizin adınız birinci sırada çıktı. Ruslara gelince, onları hiç dert etmeyin. Ruslarla işiniz olmayacak."

"Benim için biçilmiş kaftan olan bu iş neymiş,, söyler misiniz?"

"Bir gözetleme işi."

"Peki Rusları değilse, kimi?"

"Amerikalıları."

Shaw bir süre karşılık vermeden bekledi, doğru işittiğinden emin değildi. Sonra, "Kusura bakmayın", general," dedi. "Ama bu kez robotlarınız hata yapmış olmalı. Evet, belki Amerikalılar biz İngilizler kadar uygar olmayabilirler, ama iyi insanlardır. Görevde bulunduğum yıllar süresince birçoğuyla yakın dostluklar kurdum. CIA ajanlarıyla birlikte çalıştım. Şimdi onlara karşı casusluk etmeyi kabul edemem. Başka birini bulsanız iyi olur."

Simms'in yüzü kızardı. "Durumu biraz abartıyorsunuz. Önce olayı bir dinleyin, Bay Shaw. Amerikalılardan gizli bilgi sızdırmanızı istemiyorum, yalnızca birkaç; hafta onları yakından gözetleyin. Abartıyorum sanmayın, ama bu durum devletimizi ciddi olarak tehdit edebilir."

"Özür dilerim," dedi Shaw. "Lütfen devam edin." "Sağolun," dedi Simms biraz şişinerek. "Yapacağınız iş, Kuzey Amerika Antlaşması adındaki bir konuyu soruşturmak. Amerikalıların açığa çıkardıkları bir kirli çamaşır sepeti. Sizden istenen, onların bu konuyu ne kadar bildiklerini ve bir şey yapmaya niyetleri olup olmadığını öğrenmeniz."

"Açıklamanız biraz eksik kaldı. Bu antlaşma neyle ilgiliymiş?"

"Şu anda ayrıntılarını bilmemeniz daha iyi olur kanısındayım," dedi Simms.

"Anlıyorum."

"Anladığınızı sanmıyorum, ama şimdilik bunun önemi yok. Ne dersiniz, kabul ediyor musunuz?"

Shaw kararsızlık içinde bocalıyordu. Refleksleri zayıflamış, gücü eskisine oranla yarı yarıya azalmıştı. Gözlüksüz okuyamayacak durumdaydı. Hâlâ tüfekle elli metreden küçük bir kuşu indirebiliyordu ama tabanca tutmayalı neredeyse yirmi yıl olmuştu. Shaw yaşlanmış olduğunun farkındaydı.

"Çiftliğim ne olacak?"

"Yokluğunuzda bir tarım profesörü tarafından yönetilecek." Simms gülümsedi. "Eskiye oranla ödeneklerimizin daha rahat kullanıldığını

göreceksiniz. Satın almak için uğraştığınız çiftliğinize bitişik o seksen dönümlük alan da servisin bir jesti olarak göreviniz tamamlanınca sizin adınıza satın alınacaktır."

Zaman değişmişti tabii, ama bu şubenin hünerleri hiç değişmemişti. Shaw gözetim altında olduğunu hiç farketmemişti doğrusu. Galiba gerçekten de yaşlanmıştı.

"Hayır dememi oldukça güçleştirdiniz, general."

"O halde evet deyin."

Shaw aklından geçen çelişik düşünceleri bir yana iterek eski güvenli tavrını takındı ve "Peki, bir denerim," dedi.

Simms yumruğunu masaya indirdi. "Çok güzel." Bir çekmece açıp Shaw'un önüne bir zarf uzattı. "Uçak biletleriniz, seyahat çekleri ve otel rezervasyonları. Tabii yeni kimliğinizle gideceksiniz. Pasaportunuz yar mı?"

"Evet," dedi Shaw. "İşlerimi bitirmem için bana on beş gün yeter."

Simms bu sözleri eliyle savuşturdu. "Uçağınız iki gün sonra kalkıyor. Buradaki her işiniz halledecektir. İyi avlar."

Shaw'un yüzü asıldı. "Demek benden bu kadar emindiniz?"

Simms dişlerini göstererek sırıttı. "Bir savaşa daha katılmak için yanıp tutuşan eski bir asker olarak düşündüm sizi."

Sırıtma sırası Shaw'a gelmişti. O denli de donuk görünmek istemiyordu. "O halde bu derece gizlilik numaralarına ne gerek vardı?"

Simms'in yüzü gerildi. Yanıt veremeyecek durumda kalmıştı. Bir şey söylemedi.

Shaw, "Oynadığınız oyun gereksiz," dedi. "Bu bina yıllardan beri kullanılmamış. Parkta bir köşede buluşsak daha kolay olurdu."

"O kadar belli miydi?"

"Hem de nasıl."

Simms omuz silkti. "Belki biraz aşırılığa kaçmış olabilirim, ama Amerikalılar her nasılsa İngiliz haberalma çevrelerinde olup biteni hemen öğreniveriyorlar. Hem bir de eski sezgileriniz yerinde mi diye görmemiz de gerekiyordu."

"Bir sınav."

"İsterseniz öyle deyin." Simms yerinden kalkıp Shaw'a elini uzattı. "Programınızı altüst ettiğim için çok üzgünüm. Eski defterlerini kapamış bir adama bu denli bağlanmak benim de çok hoşuma gitmiyor, ama şu an sis altında kalmış bir kör gibiyim. Beni ancak siz kurtarabilirsiniz."

On dakika sonra General Simms ve sekreteri birlikte asansörle aşağı iniyorlardı. Genç kadın dışarda yağan yağmura hazırlanmak için şapkasını Glydiği sırada Simms epey düşünceliydi.

"Çok garip bir adamdı," dedi sekreter kız.

Simms başını kaldırdı. "Bağışla, duyamadım."

"Bay Shaw'u diyorum. Tıpkı bir kedi gibi yürüyor. Asansörden çıkacak diye beklerken birden merdivende belirip yüreğimi ağzıma getirdi."

"Merdivenden mi çıktı?"

"Dokuzuncu kattan," dedi kız. "Asansörün kat ışıklarından belli oluyordu."

Simms, "Biliyor musun, bunu yapmasını içimden istemiştim," dedi. "Eski şeytanlığını kaybetmediğini görmek insanı rahatlatıyor."

"Cana yakın, yaşlı bir adam."

Simms güldü. "O cana yakın yaşlı adam yirminin üstünde adam öldürmüştür."

"Hiç ihtimal vermezdim." dedi sekreter kız.

"Umarım, daha çok insan ihtimal vermez," diye mırıldandı. "Şu anda omzuna yüklenen sorumluluğun farkında değil. Zavallı adamı köpekbalıklarına atsak daha rahat ederdi."

16

Brian Shaw havaalanı gümrüğünden çıkarken, İngiltere Kraliyet Donanması üniforması giymiş bir subay onu beklemekteydi.

"Bay Shaw?"

"Evet, Shaw benim."

"İngiliz Büyükelçiliğinden Yüzbaşı Burton-Angus. Gümrüğe girmenizden önce yetişemedim, kusura bakmayın. Trafik çok sıkışıktı. Washington'a hoşgeldiniz."

İki adam el sıkışırken, Shaw yüzbaşının üniformasına onaylamayan gözlerle baktı. "Böyle biraz ortaya çıkmış olmuyor muyuz?"

Burton-Angus, "Hiç de değil," dedi gülerek. "Eğer havaalanına sivil gelseydim, görenler gizli kapaklı bir iş yaptığımı sanırlardı. Oysa şimdi sıradan bir iş yapıyorum diye bilecekler."

"Bavulumu nereden alıyorum?"

"O işi hallettik. Aslında Washington'daki ziyaretiniz oldukça kısa tutuldu."

Saw anlamıştı. "Peki, uçağım ne zaman kalkıyor ve nereye gidiyorum?"

"Kırk dakika sonra Los Angeles'e hareket edeceksiniz. İşte biletiniz."

"İş hakkında biraz konuşalım mı?"

"Tabii." Burton-Angus, Shaw'un koluna girdi. "İsterseniz kalabalığın arasına karışalım. Böylece bizi ne elektronik bir alet, ne de meraklı biri işitebilir."

Shaw başıyla onayladı. "Servise gireli epey oldu mu?"

"General Simms beni yanına alalı altı yıl oluyor. Bu işle olan ilgimi biliyorsunuz."

"Raporu okudum. Antlaşmayla ilgili ilk ipucunu bulan adamsınız."

"Evet, konuyu senato tarih uzmanından duydum."

"Jack Murphy."

Burton-Angus başıyla onayladı.

Shaw, "Başka bir şey öğrenebildiniz mi o adamdan?" diye sordu.

"General Simms fazla üstelememi uygun görmedi. Ben de Murphy'e

Londra'da antlaşmayla ilgili bir kayıt olmadığını söyledim."

"İnandı mı?"

"İnanmaması için bir neden yoktu."

Shaw, "O halde Murphy'nin üstüne bir çizgi çekip başka bir noktadan başlayacağız," dedi.

"İşte bu nedenle Los Angeles'e gidiyorsunuz," dedi Burton-Angus. "Murphy deniz subayı bir kadının araştırma başvurusu üzerine antlaşmadan haberdar "olmuş. Eski bir fotoğraf bulup kadına da bir kopyasınıç ıkarmış. Adamlarımızdan biri gizlice ofisine girip araştırma başvurularını inceledi. İçlerinde tek kadın deniz subayı var, Binbaşı Heidi Milligan."

"Onu bulabilecek miyiz?"

"Binbaşı Milligan Hint Okyanusuna seyre çıkacak bir amfibik aracın irtibat subayı. İki saat önce San Diego'dan demir aldılar."

Shaw birden durdu. "Milligan'ı bulamayacaksak, ne kalıyor yapacak?"

"Neyse ki, gemisi olan U.S.S. Arvada Los Angeles limanında üç gün kalmak üzere emir almış. Otomatik dümen donanımında bir tadilat yapılacakmış."

Yürümeye devam edildi. Shaw genç yüzbaşıya giderek artan bir saygıyla bakıyordu. "Epey bilgi toplamışsınız."

"İşim gereği," dedi Burton-Angus alçakgönüllükle. "Amerikalıların biz İngilizlerden sakladığı pek bir şey yok aslında."

"Bunu duymak insanı rahatlatıyor."

"Uçağınız yirmi iki numaralı çıkıştan kalkacak, o yana doğru yürüsek iyi olur."

Shaw, "Planda bir değişiklik yapıldığına göre," dedi. "Bana da yeni talimat verilecek herhalde."

"Evet," dedi Burton-Angus. "Binbaşı Milligan'ın ne kadar bilgisi olduğunu öğrenmeniz için yaklaşık yetmiş iki saatiniz var."

"Bana yardım gerekecek."

"Otelinize yerleştikten sonra Bay Graham Humberiey adında biri sizinle temas kuracak. Kendisi bir RollsRoyce temsilcisidir. Binbaşı Milligan'la buluşmanızı o sağlayacak."

Shaw, "Demek Binbaşı Milligan'la buluşmamı sağlayacak," diye alaylı bir sesle yineledi.

Burton-Angus, "Evet, ya," dedi Shaw'un bu tepkisine şaşırarak. "Humberley İngiliz asıllıdır. Çok önemli kişilerle dostluğu var, özellikle ABD Deniz Kuvvetlerinde."

"Ve Humberley'le ben Amerikan Deniz Kuvvetlerine ait bir gemiye elimizde İngiliz bayrağını sallayarak çıkacak, 'Bütün denizler Britanya'nındır,' diye bağırıp gemi subaylarından birini sorguya çekeceğiz."

Burton-Angus, "Bu işi yapabilecek bir kişi varsa, o da Humberley'dir," dedi.

Shaw sigarasından derin bir nefes çekip yüzbaşının yüzüne bakarak, "Neden beni seçtiler?" diye sordu birdenbire.

"Anladığım kadarıyla, bir zamanlar servisin en başarılı elemanıymışsınız, Bay Shaw. Üstelik Amerikalıları iyi tanıyorsunuz. Sonra Humberley sizi İngiltere Deniz Kuvvetlerinden amiral rütbesiyle emekli olmuş bir işadamı olarak tanıtacak. Tabii yaşınız bu kimliğe çok uyuyor."

"Akla yatkın."

"General Simms mucize beklemiyor. Ama her şeyi kılıfına uydurmamız gerek. Yeter ki. Binbaşı Milligan umduğumuz gibi verimli olsun."

Shaw, "Bir kez daha soracağım," dedi. "Neden ben seçildim?"

Burton-Angus uçak iniş kalkışlarının saatlerini belirten televizyon ekranına baktı. "Uçağınız rötar yapmıyor. Buyrun biletlerinizi. Bavullarınız için endişe etmeyin, gereken yapıldı."

"Tahmin etmiştim zaten."

"Sanırım bu iş, sonunda sizin geçmişte... nasıl söyleyeyim, karşı cinsle olan başarılı ilişkilerinize dayandı. Generald Simms bunu bir koz olarak gördü herhalde. Tabii, bir de Binbaşı Milligan'ın yakın bir zamana dek kendinden iki kat yaşlı bir amiralle birlikte yaşaması da sizin lehinize oldu."

Shaw yüzbaşının yüzüne baktı. "İnsan yaşlanınca neler oluyor, bak da gör, delikanlı."

"Kişisel bir şey değil," dedi Burton-Angus gülümsemeye çalışarak.

"Altı yıldır serviste olduğunu söylemiştin, değil mi?"

"Tam tamına altı yıl, dört ay."

"İzlenip izlenmediğini nasıl farkedeceğini öğrettiler mi?"

Burton-Angus'un gözleri merakla kısıldı. "Bu ders zorunluydu zaten. Neden sordunuz?"

"Çünkü bu dersten çaktın," dedi Shaw. Genç adamın içine işlemesi için bir süre durdu. "İkide bir saatine bakan şu metal çantalı adam, gümrükten çıktığımızdan beri peşimizden ayrılmıyor. Bir de şu Pan American üniformalı hostes var. Kendi hattı olmadığı halde burada. Öbür adamın yardımcısı olmalı. Önümüzde mutlaka bir üçüncüsü vardır, ama daha seçemedim."

Burton-Angus'un rengi atmıştı. "Olamaz," diye geveledi. "Bizi gözetliyor olamazlar."

Shaw biletini kestirip turnikenin öbür yanına geçti. Sonra yüzbaşıya döndü. "Galiba," dedi en alaycı sesiyle. "İngilizlerin Amerikalılardan saklayabildiği pek az şey var."

Burton-Angus'un yüzü boğulmakta olan bir adama benziyordu.

***

Shaw koltuğuna yaslandı, kendini çok iyi hissediyordu, şampanya içmeye karar verdi. Hostes iki küçük şişe şampanya ve plastik bardak getirdi. Şişe etiketinde California yazılıydı. Aslında yıllanmış bir Tattinger'i çok daha fazla yeğlerdi. Plastik bardakla köpüklü California içecekti çaresiz. Şu Amerikalılar hiç uygarlaşmayacaklar mıydı?

Birinci şişeyi bitirdikten sonra ara verdi. CIA daha İngiltere'de uçağa binerken mimlemişti onu. General Simms de böyle olacağını tahmin etmişti ama.

Bu durum Shaw'u hiç de rahatsız etmedi. Açık oynamayı her zaman yeğlemişti. Sokak aralarında gizli kapaklı operasyonlar hiç hoşuna gitmezdi. Bir zamanlar üstün başarı gösterdiği bir işe yeniden dönmek çok güzel oluyordu. Sezgileri hâlâ güçlüydü... belki bir dirhem daha yavaş, ama hâlâ yeterince keskindi.

En iyi bildiği oyun oynanıyordu, keyfine diyecek yoktun.

17

Ottawa'nın dışında, sanayi tesislerinin bir köşesinde eski ve bakımsız bir benzin istasyonu vardı. Kuruluşu İkinci Dünya Savaşının hemen sonrası kadar eskiydi, boyası gitmişti, ofis bölümünün camlan pislikten geçilmiyordu. Orada burada yıllardan beri satışı yapılmayan bir lastik ilanı görünüyordu.

Henri Villon, Mercedes'ini benzin pompasına yanaştırdı. İstasyon bakıcısı onarmakta olduğu arabanın altından çıkıp yanına geldi. Ellerini bir paçavraya silerek, "Ne kadar istiyorsunuz?" diye sordu yüzünde bezgin bir ifadeyle.

Villon, "Doldurun lütfen," dedi.

Bakıcı yakında bir otobüs durağında beklemekte olan yaşlı çifti farkedip onların duyabileceği bir sesle, "Beş galon sınırı var, biliyorsunuz, petrol sıkıntısı," dedi.

Villon başını sallayarak kabullendi, bakıcı benzin pompalamaya başladı. Adam işini bitirdikten sonra arabanın önüne gidip ön kapağı açması için işaret etti. Villon isteneni yapıp ön kapağın kilidini açtı.

"Pervane kayışına bir baksanız iyi olacak, oldukça yıpranmış."

Villon arabadan çıkıp adamın yanma gitti ve eğilip motoru bakmaya başladı. Sesini yükseltmeden, "Beceriksizliğin ortalığı nasıl karıştırdı farkında mısın?" diye sordu.

Foss Gly da gözlerini motora dikti. "Olan oldu. Son dakikada hava bastırdı, ilk atış hedefe gitmedi. Hepsi bu işte."

Villon, "Hepsi bu değil, işte!" diye çıkıştı. "Elliye yakın insan boşu boşuna öldü. Eğer hava güvenliği müfettişleri kazanın gerçek nedenini öğrenirlerse. Yavru Kurt Örgütü dahil, tüm örgütleri didik didik araştırırlar. Basın organları en tanınmış yirmi gazetecinin öldürülmüş olduğunu anlayınca yer yerinden oynayacak. En kötüsü, herkes Özgür Quebec Örgütünden kuşkulanacak."

"Kimse ÖQÖ'nün bu işle bir ilgisi olduğunu bulamaz." Gly'ın sesi kesindi.

"Lanet olsun!" Villon yumruğunu arabanın kaportasına indirdi. "Şu Sarveux bir ölseydi. Hükümet karışıklığından yararlanıp Quebec için istediğimiz eylemi yapardık."

"Kremlin'deki dostların da zevkten dört köşe olurlardı"

"Bir daha bu boyutlarda bir fiyasko yaparsak, bizi destekleyeceklerini

sanmam."

Gly sanki motorla ilgileniyormuş gibi elini uzattı. "Kızıllara kucak açmanın gereği ne? Bir kez kancayı taktılar mı, bir daha kolay kolay bırakmazlar."

"Bu seni ilgilendirmez, ama komünist çizgide bir hükümet, varlığını tek başına sürdürmek için Quebec'in tek umududur."

Gly kayıtsızca omuz silkti ve motorla ilgilenir gibi görünmeye devam etti. "Benden ne istiyorsun?"

Villon bir an düşündü. "En küçük bir paniğe bile kapılma. En iyisi sen ve uzmanlar takımı dediğin yardımcıların şu andaki göstermelik işlerinize devam edin. Hiçbiriniz Fransız olmadığınız için sizden kuşkulanılması olasılığı çok az."

"Oturup beklerken yakalanma olasılığımız yok mu?"

"İçişleri bakanı olduğumu unutuyorsun, her türlü güvenlik kararı benim masamdan geçer. Size yönelik herhangi bir ipucu hemen bürokrasi çarkı içinde eriyip gidecektir."

"Ülkeyi terketseydik, kendimi daha güvenlikte hissederdim."

"Olayları hafife alıyorsun. Bay Gly. Hükümetim çatırdıyor. Eyaletler birbirlerinin boğazına sarılmış durumda. Herkesin aklındaki soru. Kanada ne zaman parçalanacak? Bu günün yaklaştığını biliyorum. Charles Sarveux de biliyor, Thames nehrine bakan o eski taş binada birbiriyle çene yarıştıran İngilizler de. Yakında, çok yakında Kanada herkesin bildiği Kanada olmaktan çıkacak. İnan bana, bu karmaşa içinde sen de kaybolup gideceksin."

"Evet, kayıp ve işsiz bir adam olacağım."

Villon, "Geçici olarak," dedi. "Senin kirli hizmetlerini ödeyecek hükümetler, parafı kurutuşlar ve zengin adamlar oldukça hiçbir zaman işsiz kalmazsın. Bay Gly."

Gly tembel tembel başını sallayıp konuyu değiştirdi. "Bir sorun çıktığı takdirde seni nasıl bulabilirim?"

Villon iyice yaklaşıp Gly'ın kolunu çelik bir mengene gibi sıktı. "İki şeyi unutmamalısın. Birincisi, hiçbir sorun olmayacak. İkincisi, her ne olursa olsun, benimle temas kurmaya kalkışma. ÖQÖ'yie ilişkimi yüzeye çıkaracak en küçük riskten bile kaçınmalıyım."

Acı ve şaşkınlıkla Gly'ın gözleri bir an kapandı. Bir soluk alıp Villon'un sıkmakta olduğu kolun kaslarını şişirdi. İki adam da hiç istiflerini bozmadan öyle

duruyorlardı Sonra Gly'nin ağzı tatmin olmuş bir gülücükle yavaş yavaş yayıldı, gözleri Villon'un gözlerine takılmıştı.

Villon elini gevşetti ve gülümsedi. "Kutlarım. Gücün ve dayanıklılığın neredeyse benimki kadar."

Gly kolunu ovuşturma isteğini bastırdı. "İki iş arası halter çalışmak iyi oluyor."

Villon, "Yüzlerimiz de benzemiyor değil," dedi Mercedes'in direksiyonuna geçerken. "İğrenç burnun olmasa bizi gören kardeş bile sanabilir."

"Sen o kardeşliği al da..." Gly'ın sesi saldırgandı. Hâlâ otobüs beklemekte olan yaşlı çifte baktı, sonra da benzin pompasında yazılı para tutarına. "Borcunuz on sekiz dolar altmış sent," dedi.

"Hesaba geçirin," dedi Villon ve uzaklaştı.

18

Villon kızarmış ekmeğine tereyağ sürerken gazetedeki başlığı okumaktaydı.

BAŞBAKANIN UÇAĞINA SALDIRAN TERÖRİSTLERİN İZİ BULUNAMIYOR

Foss Gly izini iyi kaybettirmişti. Soruşturmayı bizzat Villon yönetmekteydi, bildiği kadarıyla, olayın kokusu da giderek azalıyordu zaten. Yetkisini akıllıca kullanarak kesin kanıt olmadıkça, suikastla ÖQÖ arasında bir yakıştırma yapılmamasını sağlamıştı.

Aklına Gly gelince, Villon'un birden rahatı kaçtı. Bu adam yalnızca paraya tapan kiralık bir katildi. Onun gibi kudurmuş bir köpeğin tasmasından sıkı tutulmazsa ne yapacağı belli olmazdı.

Kapı ağzında Villon'un karısı belirdi. Açık kahverengi saçlı, mavi gözlü güzel bir kadındı. "Seni telefondan arıyorlar, çalışma odanda."

Villon çalışma odasına gelip telefonu aldı. "Evet. ben Villon."

"Ben polis şefi McComb, efendim," dedi karşıdaki ses. "Umarım, kahvaltınıza engel olmadım."

Villon, "Yok, yok," dedi yalan söyleyerek. "Siz Atlı Polis Birliğinin şefisiniz, değil mi?"

"Evet, efendim. Max Roubaix'le ilgili istediğiniz dosya şu anda masamın üzerinde duruyor. Bir kopyasını çıkarıp ofisinize göndereyim mi?"

Villon, "Gerekmez," dedi. "Lütfen telefonda özetle anlatıverin."

McComb, "Biraz kalınca bir dosyadır," dedi.

"Beş dakikaya sıkıştırıverin." diyen Villon kendi kendine gülümsedi. O anda McComb'un aklından geçenleri okur gibi oluyordu. Bir bakanın kaprisini yerine getirmek için tatil günü uykusundan kalkıp tozlu dosyalar içinde gömülmüştü.

"Sayfalar en azından yüzyıllık, üstelik elle yazılmış, elimden geldiğince okuyayım. Evet, önce çocukluğu... yaşamının ilk yıllan epey belirsiz. Doğum tarihi yok. Yetim olduğu kayıtlı, çeşitli ailelerin evinde barınmış. İlk suç kaydı on iki yaşındayken olmuş. Yerel yargıcın önüne tavuk öldürmek suçuyla çıkmış."

"Tavuk mu dediniz?"

"Her yerde satılan tel kesicilerle kafalarını koparmış hayvanın. Cezasını

tavuklarını öldürdüğü çiftçinin yanında çalışarak çekmiş. Daha sonra atlara terfi etmiş. Kimin yaptığı anlaşılana dek bir at sürüsünün gırtlağını kesmiş."

"Kana susamış genç bir psikopat."

"O zamanlar herkes ona köyün geri zekâlısı diye bakıyormuş," dedi McComb. "Ruhsal bozuklukların neden olduğu dürtüler hiç kimsenin sözlüğünde yokmuş. Hayvanları böyle öldüren bir çocuğun aynı şeyi insanlara yapabileceğini kimse kavrayamamış. Atların kırımı suçuyla Roubaix iki yıl hapse mahkûm olmuş, ama on dört yaşında olduğu için polis komiserinin evinde bahçıvan yardımcısı gibi çalışarak süresini doldurmuş. Serbest bırakıldıktan hemen sonra yakın çevrelerde yaşayanlar her gün yollarda boğularak öldürülmüş ayyaşların, sokak berduşlarının cesetlerini bulur olmuşlar."

"Bütün bunlar nerede oluyor?"

"Şimdiki Moose Jaw kentinin elli millik çevresinde."

"Tabii baş sanık olarak Roubaix'yi tutuklamışlardır."

McComb, "O zamanın polis örgütü şimdiki kadar hızlı çalışmıyordu," diye itiraf etti. "Ama yine de Roubaix'den kuşkulanılmış. Bunun üzerine Roubaix kuzeybatıdaki ormanlara kaçmış ve 1885 yılında Riel ayaklanmasına dek ortalarda görünmemiş."

"Bu ayaklanma Fransız tacirlerle, Kızılderililer tarafından başlatılmıştı." dedi Villon tarih bilgisini anımsayarak.

"Kendilerine Metis adını vermişlerdi. Başlarında Lois Riel vardı. Roubaix de Riel'in ordusuna katılıp en büyük katil olarak Kanada efsanesine geçmiş oldu."

"Ortada görünmediği süre boyunca ne yapmış?"

"Altı yıl için hiçbir kayıt yok. Ona atfedilen bir sürü öldürme olayı var, ama herhangi bir kanıt ya da görgü tanığı yok. Yalnızca ona özgü bir yöntem uygulanmış."

"Yöntem mi?"

"Evet, tüm kurbanlar boğazlarına aldıkları darbeler sonucu öldürülmüş," dedi McComb. "Çoğunlukla boğularak. Roubaix bıçak kullanmaktan kaçınırmış. Ö zamanlar kimse işin üstüne varmamış. Halkın ahlâk kuralları farklıymış. Böylelerine toplumun pisliğini temizleyen bir hayırsever gözüyle bakılırmış."

"Anımsadığım kadarıyla, çok sayıda atlı polis öldürmesiyle ün yapmıştı."

"Tam on üç polis öldürmüş."

"Roubaix adamakıllı güçlü bir adam olmalı."

"Pek değil," dedi McComb. "Aslında çelimsiz ve hastalıklı biri olarak tanımlanıyor. İdamından önce onu muayene eden doktor ciğerlerinin veremden paramparça olduğunu saptamış."

"Peki o zaman, böylesine çelimsiz bir adam nasıl oluyor da göğüs göğüse savaş eğitimi görmüş askerleri altedebiliyor?"

"Roubaix bir kablo kalınlığında ham deriden yapılmış bir kement kullanıyormuş. Kurbanının gırtlağını boyun kemiğine kadar kesebilen pis bir silah. Genellikle kurbanlarını habersiz yakalarmış, ya da uyurlarken. Vücut geliştirme çevrelerinde epey ününüz vardır, Bay Villon, ama şu kadarını söyleyeyim, yataktayken Roubaix'nin kemendini boynunuza geçirirse, sizi eşiniz bile boğabilir."

"Bu kement hâlâ varmış gibi konuşuyorsunuz."

"Hâlâ var," dedi McComb. "Görmek isterseniz polis müzesinin cinayetlerle ilgili bölümünde sergileniyor. Diğer kitle katilleri gibi Roubaix de gözde silahına büyük bir özenle bakıyormuş. Kemendinin ahşap elciklerindeki işlemeleri görseniz, gerçekten büyük bir sanat eseri."

"Zamanım uygun olursa bir bakarım," dedi Villon. Aklına Sarveux'nün hastanede Danielle'e söylediği sözler takılmıştı. Bir anlam çıkaramıyordu. Villon bir kez daha şansını denemek istedi. "Roubaix'nin dosyasını kısaca tanımlamak gerekseydi, bir cümleyle nasıl anlatırdınız?"

McComb, "Tam olarak ne istediğinizi anlayamadım?" diye sordu.

"Şöyle sorayım. Max Roubaix neydi sizce?" Karşı tarafta bir suskunluk oldu. Villon, McComb' un kafasındaki dişlilerin dönüşünü duyar gibiydi. Neden sonra polis şefi konuştu. "Bence Roubaix'ye adam boğma fetişi olan bir manyak denebilir."

Villon önce bir gerildi, sonra gevşedi. "Çok teşekkür ederim."

"Başka bir emriniz..."

"Hayır, istediğim bilgiyi sağladınız, teşekkür ederim."

Villon dalgın dalgın ahizeyi yerine koydu. Gözünün önüne elinde kemendiyle, iş başında hastalıklı bir adam geliyordu. Soluğu kesilmek üzereyken kurbanının yüzünde beliren şaşkınlık, ne olduğunu anlayamama ifadesi.. gözler donuklaşmadan önce beliren son pırıltı.

Sarveux'nün, Danielle'e sayıklar gibi söylediği sözler biraz olsun anlam kazanmıştı.

19

Başbakan yardımcısı Malcolm Hunt kapıdan içeri, alınırken, Sarveux yattığı yerde başıyla selam verdi. Gülümseyerek, "Geldiğin için sağol, Malcolm. Mecliste nasıl bir hengameyle uğraştığını tahmin ediyorum."

Hunt alışkanlıkla elini uzatacak oldu, fakat başbakanın merhemle kaplı ellerini görünce hemen çekti.

"Çek bir sandalye, rahatına bak," dedi Sarveux. "İstersen piponu da içebilirsin."

Hunt gülümsedi. "İçmesem daha iyi olur, sağol."

Sarveux hemen konuya girdi. "Hava güvenlik başkanıyla görüştüm. James Bay'deki felaketin kaza olmadığından emin."

Hunt'un yüzü birden bembeyaz kesiliverdi. "Nasıl emin olabiliyor?"

"Uçak motorunun kapağına ait bir parça piste,y arım mil uzaklıkta bir yerde bulundu," diye açıkladı Sarveux. "Yapılan analiz sonucu kapakta Argo tipi uçaksavar fırlatıcılarında kullanılan roketlere ait parçacıklar bulundu. Val Jalbert silah deposundaki sayım, iki fırlatıcıyla birkaç adet savaş başlıklı roketin eksik olduğunu ortaya çıkardı."

"Aman Tanrım," dedi Hunt sesi titreyerek. "Demek uçakta bulunan onca insan bir cinayete kurban •gitti."

Sarveux, "Kanıtlar böyle gösteriyor." dedi.

"Özgür Quebec Örgütü," dedi Hunt öfkesi kabararak. "Böyle bir işin sorumlusu ancak onlar olabilir."

"Kabul, ama bunu hiç kanıtlayamayabiliriz."

"Neden olmasın?" diye sordu Hunt. "ÖQÖ'cüler eğer böyle bir eylemin yanlarına kalacağını sanıyorlarlarsa, ya gerçeklerle hiçbir ilişkileri yok ya da hepten budaladırlar. Kanada polisi böylesi boyutlara varan bir terörist eylemini asla cezasız bırakmayacaktır. Köktenci bir örgüt olarak sonları geldi demektir."

"O kadar iyimser olma, dostum. Bana yapılan suikast girişimi, kırk yıldan beri süregelen bombalamalara, adam kaçırmalara ve cinayetlere benzemiyor. Öncelikler çeşitli ÖQÖ hücrelerine bağlı amatörlerin işiydi, çoğu yakalanıp mahkûm oldu. James Bay katliamıysa hem uygulama, hem plan bakımından profesyonellerin işi. Hiçbir iz bırakmamış olmaları da bunu gösteriyor zaten.

Emniyet müdürünün akla yatkın tahminine göre, yurt dışından tutulmuş adamlar."

"ÖQÖ teröristleri ülkeyi bir iç savaşa sürükleyebilirler."

Sarveux alçak bir sesle, "Buna izin vermeyeceğim," dedi

"Bölücüleri hizaya getirmek için askeri birlikleri göndermekle tehdit eden sendin."

Sarveux neşesizce gülümsedi. "Blöftü. Bunu ilk bilen sensin. Quebec'i askeri birliklerle işgal etmeyi hiç düşünmedim bile. Düşman bir halkı ezmeye kalkmak bize çözüm getirmez."

Hunt elini cebine götürdü. "Pipomu içsem iyi olacak galiba."

"Tabii, lütfen iç."

Başbakan yardımcısı piposunu hazırlayıp yakarken konuşma olmadı. Bir süre sonra Hunt dumanını havaya savurarak, "Peki, şimdi ne olacak?" diye sordu.

"Sevgili Kanada'mız bölünüp parçalanırken, biz de çaresizlik içinde oturup seyredeceğiz," dedi Sarveux üzüntüyle. "Aslında Quebec'in bağımsız olması en başından beri kaçınılmaz bir olaydı. Hükümranlık birliği sağlam bir çözüm değildi. Şimdi Alberta da kopmak istiyor. Ontano ve İngiliz Kolumbiyası da bağımsız ulus sancılarına girdiler."

"Bizi birarada tutmak için iyi mücadele ettin, Charles. Bunu kimse yadsıyamaz."

Sarveux, "Hata oldu," dedi. "Olacakları geciktirmek yerine, sen ve ben, parti, tüm ulus oturup plan yapmalıydık. Çok geç artık, şimdi sonsuza dek parçalanmış bir Kanada olasılığıyla karşı karşıyayız."

Hunt, "Bu korkunç kehanetini bir türlü kabul edemiyorum," dedi, ama sesinde hiçbir canlılık yoktu.

"İngilizce konuşan eyaletlerle Fransızca konuşan Quebec'imiz arasında kapatılamayacak bir uçurum var," dedi Sarveux. "Senin kökenin İngiliz, Oxford mezunusun. Ezelden beri bu toprakların siyasi ve ekonomik yapısına hükmetmiş sınıfın insanısın. Sen düzenin temsilcisisin. Çocuklarının ders gördüğü sınıf odalarında Kraliçe'nin resmi bulunur. Oysa Fransız Quebec'inde Charles de Gaulle egemendir. Hem senin de bildiğin gibi, hiçbirinin varlıklı olmak ya da toplumun üst yapısında yer almak için şansı yoktur."

Hunt, "Ama hepimiz Kanadalıyız," diye itiraz edecek oldu.

"Hayır, öyle değil. Aramızda Moskova'ya satılmış biri var."

Hunt şaşırıp kaldı. Dişlerinin arasındaki pipodan ard arda soluklar çekti. "Kim?" diye sordu büyük bir merakla. "Kimden söz ediyorsun?"

Sarveux, "ÖQÖ'nün lideri," diye yanıtladı. "James Bay gezimden önce, bu adamın Sovyetler Birliği'yle Quebec'in konfederasyondan ayrılmasından sonra yürürlüğe girecek bir antlaşma yaptığını öğrendim. Daha da kötüsü, Jules Guerrier'in de iplerini yönetiyor olması."

Hunt iyice afallamıştı. "Quebec başbakanı mı? Buna inanamam artık. Jules iliklerine kadar bir Fransız Kanadalısıdır. Komünizmi hiç sevmez, ÖQÖ'ye olan nefretini de her fırsatta açıkça söyler."

"Fakat Jules de bizim hatamıza düşüp karşısındakini sıradan bir terörist sandı. Büyük bir hata. Adam kesinlikle yanlış yola sapmış bir radikal değil. Bildirildiğine göre, bizim hükümetimizde yüksek bir yer tutuyormuş."

"Kim bu adam? Bu bilgiyi nasıl edindin, söyle."

Sarveux olmaz anlamında başını salladı. "Yurt dışından olduğunu söylemekten öte açıklayamam kaynağımın kimliğini, sana bile. Hainin adına gelince, ne yazık ki, kesin bilmiyorum. Ruslar ondan çeşitli şifre adlarıyla söz ediyorlar. Gerçek kimliği son derece gizli tutuluyor."

"Tanrım, ya Jules'ün başına bir şey gelirse?"

"O zaman Quebecois Partisi çöker, boşalan yere de ÖQÖ çöreklenir."

"Dediğin gibi olursa o zaman Rusya, Kuzey Amerika'nın göbeğinde bir üs kurmuş olacak."

"Evet," dedi Sarveux boğuk bir sesle. "Aynen öyle olacak."

20

Henri Villon, James Bay kontrol bölmesinde pencerenin karşısına geçmişti, yüzündeki memnunluk belirtisi gülümseme pencerenin pırıl pırıl camına yansımaktaydı.

Roubaix'nin kementi bilmecesi alttaki büyük jeneratör katında yatıyordu.

Villon'un arkasında duran Percival Stuckey'in aklı iyice karışmıştı. "Bu davranışınızı protesto ederim," dedi. "Yakışık almaz."

Villon dönüp Stuckey'e buz gibi gözlerle baktı. "Bir parlamento üyesi ve Mr. Sarveux'nün içişleri bakanı olarak sizi temin ederim ki, yapacağımız test ülkemiz için son derece gereklidir. Ve yakışık alıp almayacağı da hiç önemli değil."

Stuckey, "Ama böyle bir şeyi ilk kez duyuyorum," diye inatla direndi.

"Tam resmi bir ağız işte," dedi Villon alayla. "Şimdi söyleyin bakalım, devletinizin sizden beklediği hizmeti yapacak mısınız?"

Stuckey bir an düşündü. "Milyonlarca kilovatın çıkış değiştirmesi son derece karmaşık işlemler ve çok titiz bir zamanlama gerektiriyor. Fazla enerjinin büyük bir bölümü toprağa gidecek, ama yine de kendi sistemlerimizi adamakıllı zorlamış olacağız."

"Yapabilir misiniz?" diye üsteledi Villon.

"Evet." Stuckey yenilgiyi kabullenip omuzlarını düşürdü. "Ama New York'la Minneapolis arası bütün kentlerin elektriğini kesmek ne işe yarar anlayamıyorum."

Villon, "Beş saniye için," dedi, Stuckey'in sorusunu duymazlıktan gelerek. "Amerika Birleşik Devletlerine verilen enerjiyi yalnızca beş dakika için keseceksiniz."

Stuckey son bir kez meydan okur gibi baktıktan sonra konsol başında oturan mühendislere doğru eğildi ve birkaç düğme çevirdi. Tavandan asılı televizyon monitörleri birden canlanıp çeşitli kentlerin kuşbakışı panoramik görüntülerini vermeye başladı.

Villon, "Soldan sağa doğru baktıkça renkler açılıyor," dedi.

"Daha karanlık gibi görünen kentler Boston, New York ve Philadelphia." Stuckey saatine baktı. "Chicago alacakaranlık, Minneapolis'teyse güneş batmak üzere."

"Eğer hâlâ gün ışığı varsa, o kentte elektrik kesildiğini nasıl anlayacağız?"

Stuckey yeniden düğmeye dokundu, bunun üzerine Minneapolis monitörü kentin işlek bir yol kavşağını yakın çekim gösterdi. Görüntü o denli netti ki, Villon Üçüncü Caddeyle Hennepin Avenue'nun kesiştiği yerde sokak işaretlerini bile görebiliyordu.

"Trafik ışıkları var. Bunlar sönünce anlamış oluruz."

"Kanada'nın elektriği de kesilir mi?"

"Yalnızca sınır kentlerinde, bağlantı terminallerinin bulunduğu yerlerde."

Mühendisler konsol üzerinde çeşitli işlemler yapıp beklediler. Stuckey, Villon'a dönüp dik dik baktı. "Bu işin sorumluluğunu kesinlikle üzerime almıyorum."

Villon, "İtirazlarınız unutulmayacaktır," dedi.

Villon monitörlere bakarken son anda duyulan kararsızlık geçti içinden. Yapmak üzere olduğu şeyin bütün ağırlığı omuzlarına çöküverdi. Beş saniye. Hafife alınamayacak bir uyarı. Sonra Villon bütün korkusunu yenip başıyla işaret verdi.

"Başlayın."

Amerika Birleşik Devletleri'nin dörtte birlik alanı karanlığa gömüldü.

İKİNCİ BÖLÜM

DUDILBAG

21

MART 1989 WASHİNGTON, D. C.

Alan Mercier gecenin geç saatlerinde önünde yığılı ulusal güvenlikle ilgili askeri önerileri incelerken, korkuya yakın bir çaresizlik duygusuna kapılmıştı. Yeni Başkan gerçekleri kavrayabilecek bir insan mıydı, bunu bir türlü kestiremiyordu. Ulusal iflas ilan etmek, her ne kadar haklı nedenlerle olursa olsun, mahkeme önüne çıkmak demekti.

Mercier koltuğuna yaslanıp gözlerini ovuşturdu. Önündeki sayfalarda yazılanlar hiç de göründüğü gibi daktilo edilmiş, basit birkaç öneri değildi. Artık bu sayfalar etten kemikten milyonlarca insanı etkileyecek kararlar olmuştu.

Birden kendini son derece güçsüz hissetti. Bu boyutlarda sonuçlara varacak olaylar kendi görünüşünü, kendi kapasitesini çok aşıyordu. Dünya, artık bir avuç insanın yeterince kontrol edemeyeceği kadar karmaşık bir duruma girmişti. Kendini kıyıya çarpmak üzere kabaran dev dalgaların sürüklediği bir çöp gibi hissediyordu.

Mercier kara kara düşünürken, odasına yardımcı

Sarından biri girip telefonu işaret etti. "Dr. Klein telefonda, efendim, sizinle görüşmek istiyor."

"Alo, Ron, günün saatleri sana da yetmiyor galiba."

Klein, "Haklısın," diye karşılık verdi. "Senin o pahalı maden tetkik aracınla ilgili bir ipucu buldum, haber vereyim dedim."

"Neymiş peki?"

"Tam olarak söyleyemem. Burada hiç kimsenin de bir fikri yok."

"Açıklasana biraz."

"Parayı Enerji Bakanlığı vermiş. Fakat sonra ansızın bir başka devlet kuruluşuna transfer edilmiş."

"Hangisine?"

"Ulusal Sualtı ve Denizcilik Örgütü olan NUMA' ya."

Mercier karşılık vermedi. Susmuş düşünüyordu.

"Alan, orada mısın?"

"Evet, kusura bakma."

"Göründüğü kadarıyla, biz yalnızca aracı olmuşuz. Sana daha çok bilgi verebilmek isterdim, ama tüm öğrenebildiğim bu kadar.."

Mercier, "Bu işte bir çarpıklık var," dedi. "Enerji Bakanlığı bu denli büyük bir parayı hiç ses çıkarmadan neden deniz bilimiyle ilgili bir kuruluşa devretsin?"

"Bilemem. Daha derin bir soruşturma yaptırayım mı?"

Mercier bir an düşündü. "Hayır, bunu benim yapmam daha iyi olur. Soruşturmanın tarafsız bir kaynaktan yapılması daha az sorun çıkarır."

"İşin zor, Sandecker'le boğuşacaksın."

"Evet, NUMA'nın başkanı. Hiç tanışmadık, ama epey ters bir herif olduğunu duyarım."

Klein, "Ben onu tanırım," dedi. "Yaptığın tanım az kalır. Onu haklayıp duvara mıhla, eminim Washington'un yarısı gelip sana bir madalya verir."

"İyi bir adam olduğu da söyleniyor."

"Adam aptal değil. Siyasetle ilgisi yoktur, ama gerekli kişilerle dostluğu vardır. İş konusunda kimsenin gözünün yaşına bakmaz. Onunla dalaşan hiç kimse galip çıkmadı. Eğer hakkında kötü düşüncelerle karşısına çıkacaksan, iyi hazırlanmanı öğütlerim."

Mercier, "Suçu kanıtlanana dek suçsuz gözüyle bakarım," dedi.

"Ayrıca bulunması çok güç bir adam olduğunu da söyleyeyim. Ne telefonlarına karşılık verir, ne de ofisinde uzun süre oturur."

Mercier, "Onu kıstıracak bir yol düşünürüm," dedi. "Yardımın için sağol."

"Bir şey değil," dedi Klein. "İyi şanslar. İçimde bir ses bol şansa gereksinmen olacağını söylüyor."

22

Her öğleden sonra saat tam beşe dört kala, NUMA genel müdürü Amiral James Sandecker çalışma odasından çıkıp onuncu kata, haberleşme odasına inerdi.

Bir altmış beş boyunda, ufak yapılı bir adamdı; biçimli kırmızı sakalıyla aynı renkte gür saçları en küçük bir kırlaşma belirtisi göstermiyordu. Altmış bir yaşına karşın kusursuz bir sağlık simgesiydi. Günlük vitaminler ve sarmısak haplarının yanısıra, her sabah evinden NUMA merkezine yaptığı altı millik koşuyla bedenini sırım gibi tutmuştu.

Sandecker'in girdiği haberleşme odası çeşitli aygıtlarla dolu, kırk beş mühendis ve teknisyenin çalıştığı bin metrekarelik dev bir odaydı. Birbirinden yüksek yörüngelere oturtulmuş altı tane uydu NUMA merkezini dünyanın çeşitli yerlerindeki hava istasyonlarına, oşinografik araştırma yapan ekiplere ve yürütülmekte olan çeşitli deniz proje çalışmalarına bağlıyordu.

Haberleşme müdürü, Sandecker'in odaya girdiğini görünce yanına gitti. Amiralin her gün aynı saatte gelişine alışıktı.

"Lütfen projeksiyon odasına gelin, amiralim," dedi.

Sandecker başını sallayıp adamın arkasından küçük bir sinema salonuna girdi. Koltuğa gömülüp ekranda görüntünün belirmesini bekledi.

Az sonra ekranda, keskin bakışlı gözleriyle uzun boylu bir adam belirdi. Simsiyah saçlarının altında gülümseyen yüz, okyanus dalgalarına meydan okuyan bir kaya parçası gibiydi.

Dirk Pitt üç bin mil uzakta ayaklarını bir konsol üzerine uzatmış elindeki sandviçi yiyordu. "Kusura bakmayın, amiral tam yemek yerken yakaladınız beni."

Sandecker, "Zaten hiçbir zaman seni esas duruşta göremedim ki," dedi şaka yollu bir homurtuyla. "Bundan sonra da görecek değilim herhalde."

"Bu yüzden kutunun içi bir kutup ayısının poposu gibi soğuk. Salt beden ısımızı korumak için tonlarca kalori yakıyoruz."

"Dudılbag yolcu gemisi değildir."

Pitt sandviçini bir kenara bıraktı. "Haklısınız, ama bir dahaki dalışında ısıtma sistemi geliştirilirse iyi olur."

"Derinliğiniz ne?"

Pitt bir göstergeye baktı. "İki yüz kırk metre. Su ısısı sıfırın altında. Koşullar su polosu oynamak için hiç de elverişli sayılmaz."

"Herhangi bir sorun var mı?"

Pitt, "Yok," dedi gülümsemeyi sürdürerek. "Dudılbag tam bir hanımefendi gibi davranıyor."

Sandecker, "Çok az zamanımız kaldı," dedi. "Yeni Başkan her an beni çağırıp hesap sorabilir."

"Yakıtımız bitene dek aramaya devam ederiz, amiral. Daha fazlasına söz verememem."

"Hiç maden bulabildiniz mi?"

"Geniş demir yataklarından geçtik, ayrıca ticari değeri olan uranyum, toryum, altın ve manganez var. Asıl aradığımız dışında, neredeyse tüm madenlere rastladık."

"Jeolojik durum nasıl?"

"Belirtiler umut verici, ama daha herhangi bir yapısal kabarıklık ya da kemere benzer bir şey görmedik."

"Bütün umudum stratigrafik çatlaklar bulmanız. En çok oralarda vardır."

"Dudılbag ancak olanı bulur, amiral, ne yazık ki, yaratamaz."

"Konuyu değiştirmiş olmayayım ama bu arada dikiz aynanıza sürekli göz atsanız iyi olur. Yasak yerde top oynuyorsunuz diye sizi içeri tıkarlarsa ben bir şey yapamam."

"Ben de size bunu soracaktım. Video yayınlarımızın izlenmesini nasıl önleyebiliriz?"

"Kırkta bir."

"Anlamadım?"

"NUMA'nın uydu haberleşmesi kırk ayrı istasyonla daha doğrudan bağlantılıdır. Bunların tümü de sizin yayınınızı alır ve neredeyse aynı anda nakleder. Aradaki süre bir milisaniyeden de azdır. Aynı frekansta bulunan birine senin sesin ve görüntün dünyanın kırk ayrı yerinden geliyordur. Bunun gerçek konumunu ayırmanın da hiçbir yolu yok."

"Eh, bu yüzde fena değil doğrusu."

"Haydi şimdi sandviçini yiyebilirsin artık."

Pitt kötümserliğini belli etmedi. Güven verici bir yüz ifadesi takınıp amirale el salladı. "Telaş etmeyin amiralim. Er geç aradığımızı bulacağız."

Pitt'in görüntüsü ekrandan kaybolunca, Sandecker koltuğundan kalkıp projeksiyon odasını terketti. İki kat merdiven çıkıp bilgisayar şubesine gitti. Homurtular içinde çalışmakta olan makinelerin ötesinde, cam duvarlı bir odada beyaz önlüklü bir adam bilgisayar verilerini inceliyordu. Amiral yaklaşırken, başını •eğip gözlük çerçevesinin üstünden bir baktı.

"Tünaydın, doktor," dedi Sandecker.

Doktor Ramon King kalemini havaya kaldırıp selamı karşıladı. Dar ve kasvetli bir yüzü. dikenli teli andıran kaşları vardı.

Dr. King surat asıp kimseye hesap vermeyebilirdi, çünkü Dudılbag'ın yapımında en büyük rolü oynayan gerçek dâhiydi.

Sandecker, "Her şey yolunda mı?" diye sordu, konuşma açmak için.

King ."Sondaj aygıtımız mükemmel çalışıyor," dedi. "Dün de öyleydi, önceki gün de, iki hafta önceki gün de. Eğer yavrumuz diş ağrısı çekecek olursa, ilk haber vereceğim siz olacaksınız."

"Hiç haber almamaktansa iyi bir haber almayı yeğlerim."

King elindeki sayfaları masaya bırakıp Sandecker'in yüzüne baktı. "Siz benden yalnızca ay değil, yanındaki yıldızları da istiyorsunuz. Bu tehlikeli seyire ne gerek var? Dudılbag başarılı oldu. Umduğumuzdan çok daha derinlere işleyebiliyor. Onunla yapılabilecek keşifler insanın aklına sığacak gibi değil. Artık ne olur şunun varlığını ilan edelim."

"Hayır!" diye kesti Sandecker. "Zorunlu kalana dek açıklamayacağım."

King, "Neyi kanıtlamaya çalışıyorsunuz?" diye üsteledi.

"Yalnızca şatafatlı bir maden arayıcısı olmadığını kanıtlamak istiyorum."

King gözlüğünü düzeltip bilgisayar verilerine birb aktı. "Ben kumardan hoşlanmam, amiral, ama asıl riski siz yüklenmiş olduğunuza göre, suç ortağınız olarak sonunda Adalet Bakanlığının kara listesine gireceğimi bile bile sizi desteklemeye devam edeceğim." Doktor susup Sandecker'in yüzüne baktı. "Dudılbag'dan büyük beklentilerim var. Ben de başarılı olmasını herkes kadar isterim. Ama bir terslik olur da adamlarımız okyanusun derinliklerinde hırsız

gibi yakalanırlarsa, sizi de, beni de en iyi olasılıkla katran ve tüyle yoğurup bir tekmede Kuzey Kutbuna gönderirler. Daha kötü olasılıklarıysa düşünmek bile istemem."

23

Washington spor çevreleri Sandecker'in sabah koşularını hiç hoş karşılamıyordu. Ağzında bir karış Churchill tipi puroyla kaldırımların üstünde koşulduğu nerede görülmüştü?

Sabahın erken saatlerinde puflaya puflaya NUMA merkezine doğru koşusunu sürdürürken, otobüs durağında beklemekte olan bir adam gazetesini indirdi. "Amiral Sandecker, sizinle biraz konuşabilir miyim?"

Sandecker merak edip döndü, fakat Başkan'ın güvenlik danışmanını tanımadığı için durmadı, yoluna devam ederken, "Telefon edip bir randevu alın," dedt kayıtsızca. "Tempomu bozmak istemiyorum."

"Lütfen, amiral, ben Alan Mercier'im."

Sandecker durdu. "Mercier mi?" dedi gözlerini kısarak.

Mercier gazetesini katlayıp yaklaştı. "Sabah idmanınızı bozduğum için bağışlayın, ama sizinle görüşme sağlamak çok zor oluyor."

"Sizin makamınız benden yüksek, Bir emirle Beyaz Saray'a gelmemi isteyebilirsiniz."

Mercier, "Resmi protokolden pek hoşlanmam," dedi. "Böyle resmi olmayan buluşmalar her zaman daha verimli olur."

"Böylece avınızı yuvasından uzakta kıstırmış oluyorsunuz." dedi Sandecker, bir yandan Mercier'i tartarak. "Kurnaz bir taktik. Ben de ara sıra kullanırım."

"Duyduğuma göre, siz kurnaz taktiklerin en büyük ustasıymışsınız."

Sandecker bir an ifadesiz kaldı. Sonra bir kahkaha patlatıp cebinden çakmağını çıkardı ve ağzındaki sönmüş puroyu yaktı. "Yenildiğim zamanı bilirim. Cüzdanımı çalmak için beni pusuya düşürmediniz, Bay Mercier. Nedir benimle görüşmek istediğiniz konu?"

"Pekâlâ, o halde bana şu Dudılbag'dan biraz söz eder misiniz?"

"Dudılbag mı?" Sandecker şaşkınlığını gizleyemedi. "Muhteşem bir aygıt. Ne işe yaradığını biliyorsunuzdur herhalde."

"Sizden duymak isterdim."

Sandecker omuz silkti. "Bir çeşit sualtı arayıcısı denebilir."

"Sualtı maden arayıcıları vergi mükelleflerine altı yük seksen milyon dolara

patlamıyor."

"Tam olarak bilmek istediğiniz nedir?"

"Böyle bir aygıt var mı?"

"Dudılbag projesi gerçektir ve de son derece başarılı olmuştur."

"Bu aygıtın geliştirilmesinde harcanan parayla yapılan uygulamaların hesabını verebilecek misiniz?"

"Ne zaman?"

"En kısa zamanda."

"Bana iki hafta verin, Dudılbag'ı paketleyip size getireyim."

Mercier oyuna gelecek değildi. "İki gün."

Sandecker, "Ne düşündüğünüzü biliyorum," dedi ciddileşerek. "Ama yemin ederim, en küçük bir skandal korkunuz olmasın. Bana hiç olmazsa bir hafta daha güvenin. Daha az zaman içinde gerçekten tüm verileri toplamama olanak yok."

"Oynanan bir oyunda suç ortaklığı yapıyormuşum gibi geliyor."

"Lütfen, bir hafta."

Mercier, Sandecker'in gözlerine baktı. Olur şey değil, diye düşündü. Adam açık açık yalvarıyordu. Böyle olacağını hiç beklemiyordu. Başıyla az ötede duran şoförüne işaret verdi.

"Pekâlâ, amiral, size bir hafta süre veriyorum."

Sandecker, "Sert pazarlık yapıyorsunuz doğrusu," dedi hin hin gülerek. Sonra başka bir şey söylemeden döndü ve NUMA merkezine doğru koşmaya başladı.

Mercier bir süre arkasından baktı. Şoför arabayı getirmiş, kapıyı açmış beklemekteydi. Mercier yere kazık çakmış gibi dikilmişti, tefe konduğunu yavaş yavaş anlıyordu.

24

Sandecker'in günü bir hayli yorucu geçmişti. Mercier'le olan beklenmedik buluşmasından sonra katıldığı kongre bütçe komisyonu gece sekize dek sürmüş, Sandecker onca süre boyunca NUMA için isteği ödenekleri haklı çıkarmaya çalışmıştı. Hiç sevmediği fakat kaçınılmaz bir bürokrasi gereğiydi bu toplantılar.

Orduevinde hafif bir akşam yemeğinden sonra Watergate'deki evine gitti. Bir bardak kaymaklı süt doldurdu. Ayakkabılarını çıkarıp tam biraz rahatlayacağı sırada telefon çaldı. Gelen telefonun hangi hat ışığını yaktığını görmeseydi açmayacaktı, fakat yanan kırmızı ışık, telefonun NUMA'yla olan doğrudan hat olduğunu gösteriyordu.

"Sandecker."

"Ben Ramon King, amiral. Dudılbag'la ilgili bir sorunumuz var."

"Arıza mı?"

King, "Keşke öyle olsa," dedi. "Radarlarımız bir yabancının varlığını saptadı."

"Bizim aracımıza yaklaşıyor mu?"

"Hayır."

"Belki bizim denizaltılarımızdan biri geçiyordur," dedi Sandecker umutla.

King'in sesi endişeliydi. "Yabancı araç bizimkiyle paralel bir rotada seyrediyor, aradaki uzaklık dört bin metre. Dudıfbag'ı izliyor."

"Bu iyi haber değil."

"Bilgisayarlar bu yabancı hakkında biraz daha ayrıntılı bilgi verince daha iyi anlarız,"

Sandecker sütünü yudumladı, bir yandan düşünüyordu. "Güvenlik masasını arayın, bana Al Giordino'yu bulsunlar. Onu da devreye sokmak istiyorum."

King biraz duraksadı. "Giordino bu konuyu... daha önce...?"

"Biliyor," dedi Sandecker. "Ona bizzat ben anlattım, Pitt'in yedeği olarak hazır bulunması gerekliydi. Haydi siz şimdi işe koyulun. Ben on beş dakika sonra oradayım."

Amiral telefonu kapadı. En korktuğu şey başlarına gelmişti. En küçük bir savunma gereci olmayan Dudılbag bir av hayvanı gibi izlenmekteydi. Sandecker elindeki bardağı bıraktı ve aceleyle kapıdan çıktı.. Ayakkabılarını giymediğinin

farkında bile değildi.

***

Labrador Denizinin derinliklerinde, Newfoundland'e az bir uzaklıkta Pitt put gibi durmuş, elektronik radar ekranında yabancı denizaltının görünmesini bekliyordu. Tanıtlanmamış araç bir türlü Dudılbag'ın radar alanına girmemekteydi. Ansızın ekranda bir kıpırtı oldu sonra hemen kayboldu.

Radar operatörü Bili Lasky dönüp Pitt'e baktı ve kafasını salladı. "Üzgünüm, Dirk, konuğumuz çok mahcup, bir türlü yerinde durmuyor."

Pitt elini Lasky'nin omzuna koydu. "Beklemeye devam edelim. Er geç bizim tarafımıza geçecektir."

Pitt elektronik gereçlerle dolu küçük kontrol odasına geçti, duvara katlanan yatağı açıp üstüne oturdu. Küçük bir yazı masası üzerinde Dudılbag'ın planını incelemeye başladı.

Dünyanın en gelişmiş araştırma aracı için aklına gelen ilk şey, biçiminin bir hilkat garibesine benzediği oldu. Dünyada benzeri yoktu. Biçimi için yapılan en uygun tanım, "Gövdesi kopmuş bir denizaltının kumanda kulesi'ydi. Kısaca, Dudıibag diklemesine yol; alan bir metal dilimiydi.

Bu alışılmamış biçiminin gerekçesi yok değildi. Dizaynındaki yenilik, denizaltı teknolojisinde büyük bir adım olmuştu. Geçmişte yapılmış tüm elektronik ve mekanik sistemler, klasik puro biçimindeki gövdelere sığdırılacak şekilde planlanırdı. Oysa Dudılbag'ın alüminyum kabuğu, içindeki aygıtlar bütününü çevreleyecek biçimde sonradan yapılmıştı.

Uç kişilik personel için herhangi bir konfor düşünülmemişti. Aracın içinde bulunacak insanlar yalnızca bir arıza anında onarım yapılması içindi. Yönetimi üç bin mil ötede, Washington'daki NUMA merkezinin bilgisayarlarınca otomatik olarak yapılmaktaydı.

"Kafalarımızı açacak bir ilaç almaya ne dersin?"

Konuşan, Dudılbag ekibinin mucizeler yaratan elektronikçisi Sam Quayle'di. Elinde bir çift plastik bardakla dibinde bir parmak kalmış bir konyak şişesi vardı.

"Ne ayıp," dedi Pitt gülmesini engelleyemeden. "NUMA kurallarını bilmiyor musun, araştırma araçlarında içki bulundurmak yasaktır." Quayle, "Benim suçum yok," dedi masum masum. "Bu şeytan işini yatağımın içinde buldum. İşçiler çalışırken unutmuş olmalılar."

"Çok garip..." Quayle merakla baktı. "Neden garipmiş?"

"Rastlantıya bak," dedi Pitt yastığının arasından yarı dolu bir viski şişesi çıkararak. "İşçiler benim yatağımda da bir şişe unutmuşlar." Quayle sırıtarak bardakları Pitt'e uzattı. "Sakıncası yoksa, benimkini yılan sokmasına karşı saklamak istiyorum."

Pitt, Ouayle'in bardağını doldurdu. Sonra da yeniden yatağa oturup, "Eee, bu olaya sen ne diyorsun, Sam?" diye sordu.

"Esrarengiz konuğumuza mı?"

"Evet. Neden tepemize binip yapacağını bir an önce yapmıyor? Neden bizimle kedi fare oyunu oynuyor?" Quayle viskisinden büyük bir yudum aldı. "Dudılbag'ın şekli denizaltının radar sisteminde programlı değildir herhalde. Kaptanı büyük bir olasılıkla merkez karargâhını arayıp devriye alanındaki deniz araçlarının bir dökümünü istemiştir. Nasıl bir şey olduğumuzu anlayınca da bizi bir kenara çekip hesap soracak." Quayle içkisini bitirmiş büyük bir istekle şişeye bakıyordu. "Bir bardak daha alabilir miyim?"

"Tabii, istediğin kadar al." Quayle bardağını tepeleme doldurdu. "Kim olduklarını bir bilsek, içim daha rahat ederdi."

"Bizim tarama alanımıza girmiyorlar. Benim akıl erdiremediğim bir şey, nasıl oluyor da bu sınırı bu kadar kesin saptayabiliyorlar. Sanki bizimle alay eder gibi, bir girip bir çıkıyorlar."

Quayle , "Hiç de büyük bir iş değil," dedi. "Enerji nakil sistemleri bizim radar yayınımızı ölçebiliyor. Sinyallerimizin kesildiği noktayı bir iki metre farkla bilebiliyorlar."

Pitt birden doğruldu, gözlen kısılmıştı. "Peki, ya biz... dur bakalım..." Sözünü bitirmeden koşar adım bitişik odaya geçti, Quayle içkisinden bir yudum daha alıp ağır ağır onu izledi.

"Bir değişiklik var mı?" diye sordu Pitt.

Lasky hayır anlamında başını salladı. "Davetsiz konuğumuz hâlâ oyun oynuyor."

"Radar yayınını azar azar kısalt. Belki onları üzerimize çekebiliriz. Yeterince yaklaştıkları zaman hemen ne kadar alıcı aygıtımız varsa üstlerine salalım."

"İçinde birinci sınıf profesyonel personeli olan bir nükleer denizaltıyı, bu çocuk oyunuyla kandıracağını mı sanıyorsun?" diye sordu Quayle .

Pitt, "Neden olmasın?" dedi sırıtarak, "Kalan içkilerimize bahse girerim, bu numarayı yutacaklardır."Quayle bahsi şimdiden kazanmış gibi bir tavırla, "Kabul," dedi.

Bunu izleyen bir saat. boyunca herkes kendi işiyle meşgul oldu. Aygıtlar ve gereçler gözden geçirildi, kontrol edildi. Sonunda Pitt saatine bakıp eliyle Lasky'ye işaret etti. "Sistemler hazır olsun," komutunu verdi.

Lasky "Sistemler hazır," diye bildirdi.

"Tamam, mıhla şimdi alçağı!"

Radar ekranı bilgisayarın verdiği bilgiyle doluverdi.

Uzaklık: 3480 metre.

Rota : Kerteriz bir sıfır sekiz.

Hız : On mil.

"Yemi yuttu!" Quayle heyecandan bağırıyordu. "Yakaladık onu!"

Uzunluk: 76 metre Eni: 10.7 metre Su içindeki olası ağırlığı: 3650 ton. Enerji : Bir adet suyla serinletilen nükleer reaktör. Modeli: Vurucu Avcı. Sınıfı: Amberjack Sancak: A.B.D.

Lasky, "Bizimkilerden biriymiş," dedi pek sevinemeden.

Quayle, "Neyse, hiç olmazsa dostlar arasındayız," diye mırıldandı.

Pitt'in gözleri ekrandan ayrılmıyordu. "Daha tehlike geçmiş değil."

Lasky, "Dostumuz rotasını sıfır yedi altıya değiştirdi. Hızını arttırıyor," diye ekranda yazılanı yüksek sesle okudu. "Bizden ayrılıyor."

Quayle, "Bilmesem bize saldırıya hazırlanıyor derdim," dedi.

Pitt şaşırıp Quayle 'e baktı. "Ne demek istedin?"

"Birkaç yıl önce deniz kuvvetleri için sualtı silahları geliştiren bir dizayn ekibindeydim. O zaman öğrendiğime göre, vurucu avcı tipi denizaltılar hedefe hızla yaklaşıp torpil atmadan önce de hemen uzaklaşırlar."

"Kovboyların at üstünde kaçarken, omuzları üzerinden ateş etmelerine benziyor."

Quayle, "Aşağı yukarı," dedi. "Modern torpiller ultrasonik ısı ve manyetik alıcılarla donatılıyor. Bir kez atıldıktan sonra hedefin peşini bırakmıyor. İlk geçişte isabet etmezse dönüp yine geliyor, ta ki hedefe çarpıncaya dek. İşte bu

nedenle atışı yapan denizaltı, hedefte de aynı kapasitede bir silah bulunabileceğini hesap ederek' daha atış yapmadan korunma önlemini alıyor."

Pitt'in yüzü endişeyle kararmıştı. "Dibe ne kadar var?"

Lasky, "İki yüz otuz metre," diye yanıtladı.

"Ya yüzey durumu?"

"Epey pürüzlü. On beş metre yükselen kaya çıkıntıları var."

Pitt deniz yatağının bir haritasını alıp inceledi. "Kontrolü bize geçir, sonra da dibe dalalım."

Lasky dönüp Pitt'e baktı. "NUMA dizginleri kesmemizden hiç hoşlanmayacak."

"Biz buradayız, onlarsa üç bin mil ötede Washington'dalar. Neyle karşı karşıya olduğumuzu bilene dek aracın yönetimi bizde olursa daha iyi." Quayle'in aklı karışmıştı. "Bize saldıracaklarını düşünüyorsun umarım?"

"Yüzde bir olasılık bile olsa bunu gözönüne almak zorundayız." Pitt, Lasky'e başıyla işaret verdi. "Dibe indir bizi. Dua edelim de deniz yatağının yüzey biçimi bizi saklayabilsin."

"Çıkıntılara çarpmamak için sonarı kullanmak zorundayım."

Pitt, "Sonarı yalnızca denizaltıyı kontrol etmek için kullan," dedi. "Önümüzü görmek için ışıklarla televizyon monitorlarını kullanırız."

"Çılgınlık," dedi Quayle .

"Eğer Sibirya kıyılarında dolaşıyor olsaydık,

Ruslar kıçımıza bir tekme atmaktan kaçınırlar mıydü dersiniz?"

Lasky, "Aman Tanrım!" diye inler gibi bağırdı.

Ekranda beliren yeşil harfleri görünce Pitt de,,. Quayle de köşeye sıkıştırılmış av hayvanının korkusuyla donup kalmışlardı.

İvedi durum : ÇOK BÜYÜK TEHLİKE

Yeni kerteriz : Bir dokuz üç.

Hız: Yetmiş mil.

Durum : yakında çarpacak.

Çarpma zamanı: bir dakika on bir saniye sonra.

"Torpili atıp kaçtılar," dedi Lasky, kendi mezarına bakan bir adam gibi. "Bize torpil attılar."

***

Giordino bilgisayar odasına dalar dalmaz, Dr. King'le Amiral Sandecker'in gözlerinden ortada bir terslik olduğunu sezmişti.

Her iki adam da gözlerini bir duvarı tümüyle örten büyük elektronik ekrana dikmişlerdi. Giordino da hemen ekranda yazılı bilgiyi okuyup yaklaşan tehlikeyi öğrendi.

"Yönünü değiştirsenize," dedi Giordino sakin bir sesle.

"Değiştiremem," dedi King. "Bizim kontrolümüzü kestiler."

Giordino, "O halde değiştirmelerini söyleyin!" diye bağırdı.

"Bu da olanaksız," dedi Sandecker. "Haberleşme uydusunun ses yayınında bir arıza var."

"Bilgisayarla temas kurun."

"Doğru ya," dedi King birden gözleri parlayarak. "Bilgisayarlarını hâJâ buradan yönetiyoruz."

King bilgisayar aracılığıyla temas kurmaya çalıs ırken, Giordino da ekranda torpilin isabet etmesine kalan saniyeleri sayıyordu.

Sandecker, "Pitt aklından geçenleri okudu galiba," dedi Giordino'ya. Dudılbag'ın ileri hızı kesilmeye başlamıştı.

Giordino, "Çarpmaya on saniye kaldı," dedi.

Sandecker hemen telefona sarılıp nöbetçi santrala kükrer gibi bağırdı. "Bana hemen deniz kuvvetleri harekât dairesi başkanı Amiral Joe Kemper'i bulun."

Oda birden sessizliğe gömülmüştü. Kimse konuşmaya cesaret edemiyordu. Sanki söylenecek ilk söz denizaltı aracının ve içindekilerin ölüm duyurusu olacaktı. Ekran hâlâ karanlıktı. Sonra birden yazılar belirdi.

King, "Iska," dedi derin bir iç çekerek. "Torpil doksan metre açıktan geçti."

Sandecker, "Torpilin manyetik alıcıları Dudılbag'ın alüminyum gövdesine yapışamıyor," diye açıkladı.

Giordino, Pitt'in yanıtını okurken gülmekten alamadı kendini.

Birinci raund. Sayıyla öndeyiz.

İkinci raund için parlak bir fikri olan var mı?

King, "Torpil ikinci deneme için dönüş yapıyor," dedi.

"Yönü ne?"

"Göründüğü kadarıyla dümdüz gidiyor."

"Söyleyin Dudılbag'ı yan çevirsinler, omurga torpile dönük olsun. Böylece isabet alanı küçülmüş olur."

O sırada Sandecker, Kemper'in emir subaylarından birini yakalamıştı telefonda. Binbaşı, Sandecker'e harekât dairesi başkanının uyumakta olduğunu, rahatsız edilemeyeceğini bildirdi. Tabii çok hata etti.

Sandecker, "Dinle beni, evlat," dedi herkesin ürktüğü o korkunç sesiyle. "Ben NUMA'dan Amiral James Sandecker'im ve ivedi bir durum karşısındayım. Şimdi sen hemen Joe'yu telefona çağır, yoksa bundan sonraki atanma yerin Everest Dağının tepesinde bir hava istasyonuna olur. Hadi bakalım, davran hemen!"

Birkaç dakika geçmeden Amiral Kemper'in uyku sersemi sesi telefondaydı. "Jim? Neler oluyor yahu?"

"Denizaltılarından biri benim bir araştırma aracıma saldırıyor, daha ne olsun?"

Kemper kalçasına bir kurşun yemiş gibi oldu. "Nerede?"

"Labrador Denizinde, Button Adalarının on mil açığında."

"Ama dediğin yer Kanada karasuları."

"Şimdi açıklayacak zaman yok," dedi Sandecker. "Hemen emir ver, denizaltıdakiler torpillerini imha etsinler yoksa pisi pisine bir felaket olacak."

Kemper, "Ayrılma," dedi. "Şimdi geliyorum."

Giordino, "Beş saniye kaldı," diye seslendi ekran başında.

King, "Torpilin çizdiği çember daralıyor," dedi.

"Üç saniye... iki... bir..."

Arada geçen birkaç saniye boşluk yıllar gibi geldi. Sonra King'in sesi duyuldu. "Yine ıska. Bu kez yalnızca on metre üstten."

Giordino, "Deniz dibine ne kadar yaklaştılar?" diye sordu.

"Otuz beş metre, daha da yaklaşıyorlar. Pitt kaya çıkıntılarından birinin ardına

gizlenmeye çalışıyor olmalı. Ama umutsuz gibi görünüyor. Torpil bu gelişinde tam isabet etmese bile mutlaka bir delik açacaktır."

Kemper yeniden telefona geldiğinde Sandecker'in sinirleri iyice gerilmişti. "Kuzey savunma komutanıyla görüştüm. En kısa yoldan denizaltı komutanına emir iletilecek. Umarım geç kalmamış oluruz."

"Ben de."

"Bu iş için özür dilerim, Jim. ABD deniz kuvvetleri genellikle önce ateş edip sonra kimlik sormaz. Ama Kuzey Amerika kıyılarına bu denli yakın tanıtlanmamış bir denizaltı aracına ateş açılması doğaldır. Hem aracınızın orada ne işi vardı?"

Sandecker, "Gizli kapaklı işler çevirmek yalnız deniz kuvvetlerinin tekelinde değil ya," dedi. "Yardımın için sağol." Telefonu kapatıp yine ekrana döndü.

Torpil denizin derinliklerinde ölüm saçarak yaklaşıyordu. Patlayıcı başlığı Dudılbag'dan on beş saniye ötedeydi.

"Dalın," diye yalvarır gibi bağırdı King. "Dibe on iki metre var daha. Tanrım, başaramayacaklar galiba."

Giordino aklının tüm gücüyle bir yol bulmaya çalışıyordu, ama artık yolu kalmamıştı. Bu kez kaçınılmaz sondan kaçacak delik yoktu. Bu birkaç saniye içinde torpil kendi kendini imha etmezse, Dudılbag ve içindeki üç kişi sonsuza dek denizin dibinde kalacaklardı. Ağzı kupkuru olmuştu. Artık bu kez saniyeleri saymadı. Giordino birden Sandecker'in ayağında ayakkabı olmadığını farketti. Hayret, o ana dek bunu görememişti.

King, "Bu kez tam isabet olacak," dedi. Sesinde ve yüzünde artık hiçbir duygu izi kalmamıştı. Ellerini yüzüne götürüp gözlerini kapadı.

Torpil Dudılbag'ı delip geçerken hiçbir ses çıkmadı. Dev bilgisayarlar patlama gürültüsünü, bükülen, ezilen metalin çıkardığı çığlık sesini iletmediler. Simsiyah, buz gibi suların dibinde ölen insanların boğuk feryatlarından etkilenmiyorlardı.

Ruhtan yoksun aygıtlar birer birer kapandı. Işıkl an söndü, terminalleri soğumaya başladı. Ses seda kesilmişti.

Onlar için Dudılbag artık yoktu.

25

Yapmak zorunda olduğu iş Mercier'e hiç mi hiç sevimli gelmiyordu. James Sandecker'i beğenirdi, adamın örgütünü nasıl yönettiğini bilir, saygı duyardı. Fakat Dudılbag'ın yitirilişi üzerine hemen bir soruşturma başlatmaktan kaçınması olanaksızdı. Bekleyip de basın organlarına birinin haber sızdırmasını göze alamazdı. Ülke çapında bir yaygara kopmadan amirali de, Beyaz Saray'ı da bu işin içinden sıyıracak bir formül bulmak istiyordu.

İç haberleşmede sekreterinin sesi duyuldu. "Amiral Sandecker geldi, efendim,"

"İçeri alın, lütfen."

Mercier odasına girecek adamın uykusuzluktan, personelinin ölümü üzerine duyduğu üzüntüden her haliyle perişan bir durumda olacağını sanıyordu ama yanılmıştı.

Sandecker odaya dimdik ve pırıl pırıl üniforması içinde girdi. Dudaklarının köşesinde yeni yakılmış bir puro, gözlerinde her zamanki hınzır pırıltılar vardı. Soruşturmadan bile geçecek olsa, yine klasından bir şey kaybetmiyordu.

Mercier, "Lütfen buyurun, oturun," dedi yerinden doğrularak. "Güvenlik konseyi birkaç dakika sonra toplanacak."

Sandecker, "Engizisyon mahkemesi demek istiyorsunuz yani," dedi.

"Pek değil. Başkan yalnızca Dudılbag'ın yapımıyla ve son otuz altı saat içinde geçen olaylar hakkında bilgi isteyecek."

"Hiç zaman kaybetmiyorsunuz, değil mi? Adamlarım öldürüleli daha sekiz saat geçmedi."

"Bu biraz sert bir yargı değil mi?"

"Başka adı var mı?"

Mercier, "Ben yargıç değilim," dedi sakin bir sesle. "Projemin yürümediğine çok üzüldüğümü bilmenizi isterim."

"Bütün suçu üstüme almaya hazırım."

"Suçlu aramıyoruz, yalnızca bugüne dek bir türlü açıklamak istemediğiniz bazı bilgileri öğrenmek istiyoruz."

"Nedenlerim vardı."

"Bunu da dinlemek ilginç olacak."

İç haberleşme sinyal verdi.

"Evet?"

"Sizi bekliyorlar."

"Geliyoruz." Mercier kapıya doğru davrandı. "Gidelim mi?"

Birlikte Beyaz Saray'ın toplantı odasına girdiler. Mavi halıya eş renkte perdeler vardı. Kuzey duvarındaki şöminenin üstünde Harry Truman'ın yağlı boya bir portresi asılıydı. Başkan maun masanın başında oturmuş, tam karşısında başkan yardımcısı not defterine bir şeyler karalıyordu. Toplantıda Amiral Kemper. Enerji Bakanı Dr. Ronald Klein, Dışişleri Bakanı Douglas Oates ve CIA Başkanı Martin Brogan da hazır bulunuyordu.

Başkan yerinden kalkıp Sandecker'i sıcak bir biçimde karşıladı. "Sizi gördüğüme sevindim, amiral. Lütfen oturun, rahatınıza bakın. Sanırım burada bulunan herkesi tanıyorsunuzdur."

Sandecker başıyla doğrulayıp masanın bir ucunda kendisine ayrılan koltuğa oturdu. Tek başına ve diğerlerinden uzak bir köşedeydi.

Başkan, "Pekala," diye açtı sözü. "Bize bu esrarengiz Dudılbag'dan biraz söz etmeye ne dersiniz?"

Dirk Pitt'in sekreteri Zerri Pochinsky içinde bir bardak kahve ve sandviç olan bir tepsiyle bilgisayar odasına girdi. Kestane rengindeki gözleri hâlâ suluydu. Patronunun ölümünü sindirmekte güçlük çekiyordu. Kendine o denli yakın bulduğu birini yitirmenin şokunu hâlâ üzerinden atamamıştı. Ama asır zor anları bir başına kaldığı zaman geçireceğini biliyordu.

Giordino'yu bir iskemleye tünemiş olarak buldu. Sözlerini sönük bilgisayarlara takmış, boş boş bakıyordu.

Zerri yanına oturdu. "En sevdiğin sandviçten" yaptırdım."

Giordino sandviçe burun kıvırdı, ama kahveyi içti. Kahvenin kafeini, Pitt ve öbürleri ölürken çaresiz Salmanın dehşetini bastıracak gibi değildi.

Zerri, "Haydi, evine git de biraz uyu," dedi "Burada kalman kime yarar ki?"

Giordino konuştuğunda çok uzaklardaydı sanki"Pitt'le çok eskilere uzanan dostluğumuz vardı."

"Evet, biliyorum."

"Lisedeyken birlikte futbol takımındaydık. Gördüğüm en kurnaz, en kıvrak orta saha oyuncusuydu."

"Unutuyorsun, birlikte anılarınızı tazelerken ben de yanınızda olurdum. Nasıl futbol oynadığınızı satın satırına anlatabilirim."

"Yapma yahu, o kadar çok mu dinledin?"

Zerri gözyaşları arasında gülümsedi. "Hem de ne çok."

Bilgisayar teknisyenlerinden oluşan bir ekip girdi odaya. Başlarındaki adam Giordino'ya yaklaştı. "Rahatsız ettiğim için bağışlayın, ama bu projeyle ilgili gereçleri söküp başka bir şubeye götürmek için emir aldım."

"Kanıtları yok etme zamanı geldi, değil mi?"

"Anlayamadım?"

"Dr. King'den izin aldınız mı?"

Adam ciddi ciddi başını sallayarak doğruladı, "İki saat önce. Binayı terketmek üzereydi."

Zerri, "Haydi gel, ben de seni evine götüreyim," dedi.

Giordino itiraz etmeden kalktı, gözlerini ovuşturdu. Kapıyı açıp Zerri'nin önden çıkması için bekledi. Tam arkasından çıkacakken birden kapı eşiğinde durdu.

Az kalsın gözünden kaçırıyordu. Aslında sonradan düşününce hangi dürtüyle dönüp son bir kez baktığını bir türlü açıklayamayacaktı.

Küçük lambanın pırıltısı o kadar kısa sürmüştü ki, tam o anda oraya bakıyor olmasa görmesi olanaksızdı. Devreleri hemen o anda kapatmış olan teknisyene bağırdı.

"Çabuk aç yine!"

"Neden açayım?" diye sordu teknisyen.

"Boşver şimdi, çabuk devreleri aç yine!"

Giordino'nun yüzüne bakmak bile dediğini hemen yapmaya yeterdi. Tartışacak zaman kesinlikle değildi. Teknisyen hemen söyleneni yaptı.

Birden herkes donup kaldı; sanki odanın içinde bir hayalet belirivermişti. Giordino hiç kımıldamadan duruyor, dudakları şaşkınlıkla karışık bir sevinçle gülümsüyordu.

Birer birer bütün bilgisayarlar canlanmaya başladı.

***

"Şunu iyice anlamak istiyorum," dedi Başkan; yüzünde inanmamış bir ifadeyle. "Yani bu sizin Dudılbag on mil yekpare kayanın içini görebiliyor mu?"

"Ve içindeki elli bir değişik madeni tanıtlayabiliyor," dedi Sandecker gözünü bile kırpmadan. "Evet, Sayın Başkanım, aynen söylediğim gibi."

"Bunun mümkün olduğunu sanmazdım," dedi CIA Başkanı Brogan. "Elektromanyetik aygıtların yeraltı madenlerin elektrik direncini ölçmede sınırlı bir etkinlikleri vardı, ama bu boyutlarda bir şey hiç duymamıştım."

"Nasıl oluyor da böylesine önemli bir projenin geliştirilip yapılmasından Başkan'ın ya da kongrenin: haberi olmuyor?" diye sordu başkan yardımcısı.

Sandecker, "Eski Başkan biliyordu," diye açıkladı. "İleriye dönük projeleri desteklemeyi severdi. Şu anda sizlerin de bildiği gibi, Meta Şubesi denen bir proje bölümü kurdu ve gizlice para yardımı yapılmasını sağladı. İşte bu Meta şubesinin bilimadamları Dudılbag'ı yarattılar. Büyük bir gizlilik içinde planlarını NUMA'ya verdiler. Başkan gerekli parayı sağladı, biz de imal ettik."

Başkan, "Ve de çalışıyor gerçekten, öyle mi?" diye sorusunu yineledi.

Sandecker, "Kesin kanıtlarla," dedi. "İlk denemelerde ticari değeri olan altın, manganez, krom, alüminyum ve aralarında uranyum da bulunan en az on maden cevheri daha saptandı."

Masada bulunan herkesin tepkisi değişik ifadelerle yüzüne vuruyordu. Başkan, Sandecker'e tuhaf tuhaf baktı. Amiral Kemper hiç renk vermiyordu. Diğerleriyse inanmadıklarını belli etmekteydiler.

"Yani söylediğinize göre, bu araç hem cevherin kapasitesini, hem de yaklaşık değerini de mi bilebiliyor?" diye sordu Douglas Oates.

"Elementi ya da madeni bulduğu an Dudılbag birkaç saniye içinde cevherin kesin değerini, çıkarma giderlerini ve işletme kârını verebiliyor. Tabii bir de tam olarak bulunduğu yerin koordinatlarını..."

Sandecker'i dinleyenler anlattıklarını büyük bir kuşkuyla dinlemekteydiler. Enerji Bakanı Klein her, kesin aklındaki soruyu seslendirdi.

"Nasıl çalışıyor bu alet?"

"Radarın temel ilkeleriyle. Şu farkı var: Dudılbag toprağın içine iyice odaklanmış, yoğun enerji yayınlar. Bu yüksek enerji ışını, tıpkı değişik tonlarda

ses yayınlayan bir radyo istasyonu gibi, karşısına çıkan jeolojik oluşumlardan yansıyan farklı frekanslarda sinyaller gönderir. Mühendislerimiz buna tarama modülasyonu diyorlar. Bunu bir vadide yankılanan sese benzetebilirsiniz. Eğer sesiniz bir kaya duvarına çarparsa net bir yankılama olur. Ama eğer sesin yolunda ağaçlar, çalılar falan varsa yankı biraz daha boğuk gelir."

Klein, "Madenleri nasıl ayırt edebiliyor hâlâ anlayamadım," dedi.

"Dünyada bulunan her maden, her element kendine özgü bir frekansa sahiptir. Bakır iki bin saykılda yankılanır. Çinko dört bin. Çamurun, kayanın ve kum tortularının kendine özgü ayrı ayrı belirtileri oluyor; bu sayede hedefine çarpıp yansıyan sinyalin niteliğini anlayabiliyoruz. Çeşitli oluşumlar renklerle kodlandırıldığı için bilgisayar ekranındaki değerlendirmeye bakınca, insan sanki dünyanın gerçek bir kesitini görürmüş gibi oluyor."

"Cevherin derinliğini de sinyalin gidiş gelişindeki geçen zamana göre ölçüyorsunuz," dedi Amiral Kemper.

"Doğru."

Mercier, "Derinlik arttıkça sinyal zayıflayıp bozulmuyor mu?" diye sordu.

Sandecker, "Evet," diye itiraf etti. "Çeşitli toprak katmanlarından geçerken ışında enerji kaybı oluyor. Fakat dibe gittikçe her karşılaştığı şeyi kaydederek, yansımada ne kadar kırılma olduğunu hesap edebiliyoruz. Yoğunluk hesabı diyoruz buna. Bilgisayarlar hemen analiz yapıp düzeltilmiş bilgiyi sayısal olarak veriyor."

Başkan koltuğunda sinirli sinirli kıpırdandı. "Gerçekdışı gibi geliyor insana."

"Gerçekliğinden hiç kuşku duymayın," dedi Sandecker. "Bu işin bilançosuna gelince, baylar, on Dudılbag'dan oluşan bir filo beş yıl içinde deniz yatağının her bir metre küpündeki jeolojik oluşumun haritasını çıkarıp analizini yapabilecektir."

Odaya birkaç dakika süren bir sessizlik çöktü. Sonra Oates'in mırıltısı duyuldu. "Tanrım, bu müthiş bir güç demektir."

CIA Başkanı Brogan masaya doğru eğildi. "Rusların da böyle bir aygıtı olması mümkün mü?"

Sandecker hayır anlamında kafasını salladı. "Hiç sanmıyorum. Daha birkaç ay öncesine dek yüksek enerji ışınını yetkinleştirecek teknolojiden yoksunduk. Daha eskizden başlayacaklarına göre, en hızlandırılmış programla bile bize yetişmeleri bir on yıl sürer."

Mercier, "Yanıtlanması gereken bir soru daha var," dedi. "Neden Labrador Denizini seçtiniz? Neden Dudılbag'ı kendi kıta sahanlığımızda denemediniz?"

"Normal deniz trafiğinden uzak bir yerde deneme yapılmasını ben uygun gördüm."

"iyi ama, neden Kanada kıyısına bu denli yakın?"

"Dudılbag petrol belirtilerine rastladı."

"Petrol mü?"

"Evet, belirtiler Newfoundland'in kuzeyine, Hudson Boğazına doğru uzanıyordu. İlk rotasını değiştirip petrol kokusunun peşinden, Kanada karasularına girmesi için emir verdim. Çok yakın bir dostun ve personeliyle birlikte araştırma aracının kaybından yalnızca ben sorumluyum. Kimsenin suçu yoktur."

O sırada Başkanın sekreterlerinden biri odaya girip kahve servisi yaptı. Sandecker'in yanına gelince masanın üzerine bir not bıraktı.

SİZİ DERHAL GÖRMEK GEREK Giordino

Sandecker, "Kısa bir ara verilmesini isteyebilir. miyim?" dedi. "Galiba adamlarımdan biri faciayla ilgili son bilgileri getirmiş olmalı."

Başkan bu isteği anlayışla karşılayıp başıyla kapıyı işaret etti. "Tabii. Lütfen içeri gelsin, bize katılsın."

Giordino odaya girdiğinde yüzü deniz feneri gibi parlıyordu.

"Dudılbag ve içindeki herkes kurtuldu," dedi lafı uzatmadan.

"Ne olmuş?" diye sordu Sandecker.

"Torpil aracın beş metre yanındaki kaya çatırtısına isabet etmiş. Sarsıntı sonucunda ana terminallerde kısa devre olmuş. Gerekli onarımı yapıp haberleşmeyi açabilmeleri bir saat öncesine kadar sürmüş."

Amiral Kemper, "Yaralanan yok ya?" diye sordu. "Aracın teknesi hasara uğramamış mı?"

Giordino, "Bir iki çürük ve sıyrık," diye yanıtladı. "Birinin bir parmağı kırılmış. Teknede hasar bildirilmedi."

Başkan, "Çok şükür, kimseye bir şey olmamış," dedi sevinerek.

Giordino soğukkanlı havasını daha fazla sürdüremedi. "İşin en tatlı yanını

söylemiş değilim daha."

Sandecker merakla baktı. "En tatlı yanı mı?"

"Bilgisayarlar yeniden devreye girer girmez analizörler çılgın gibi çalışmaya başladı. Tebrikler amiral. Dudılbag stratigrafik çatlakların en büyüklerine rastlamış bulunuyor."

Sandecker adamakıllı gerilmişti. "Yani petrol mü buldular diyorsun?"

"İlk göstergelere göre, doksan beş mile bir mil genişliğinde bir yatak. Yaklaşık sekiz milyar varili sağlayabilecek bir rezerv."

Masada bulunanlardan çıt çıkmıyordu. Tümünün soluğu kesilmiş, bu müthiş haberi sindirmeye çalışıyorlardı.

Giordino çantasını açıp bir kâğıt demeti çıkardı.. "Bunları bir kurdeleyle bağlayacak zamanım olmadı, ama işte sondajın ve üretimin yaklaşık maliyetiyle ilgili ilk sayılar. Dudılbag yatağı daha iyi inceledikten sonra Dr. King kesin raporu çıkaracak."

Klein, "Damarın tam olarak yeri nerede?" diye sordu.

Giordino bir harita açarak Başkan'ın önünde masaya yaydı. Bir kurşun kalemle Dudılbag'ın rotasını çizmeye başladı.

"Torpilin az farkla ıskalamasından sonra Dudılbag'dakiler hemen savunmaya geçmişler. Denizaltıya saldırıyı kesmesi için emir gittiğini bilmiyorlar tabii. Labrodor Denizinden kuzeybatıya doğru bir yay çizerek Button Adalarının güneyindeki Gray Boğazı diplerinden giderek yavaş yavaş Ungava Körfezine sokulmuşlar. Yani, burası oluyor." Giordino haritadaki yeri gösterdi. "Petrol yatağı da burada işte."

Başkan'ın gözlerindeki sevinç pırıltısı söner gibi oldu. "Demek Newfoundland açıklarında değil?" dedi.

"Hayır, efendim. Newfoundland sınırı Gray Boğazı girişinde son buluyor. Petrol damarı Quebec açıklarında bulundu."

Başkan'ın yüzü bütün düş kırıklığını yansıtıyordu. Mercier'le acı acı bakıştılar.

"Olacak şey mi şimdi?" dedi Başkan fısıldar gibi. "Başka hiç yer yokmuş gibi Quebec'te petrol çıkıyor."

ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

KUZEY AMERİKA ANTLAŞMASI

26

NİSAN 1989 WASHİNGTON, DC

Uçağın hostesi güvenlik kemerini kontrola gelince Pitt, Heidi'nin Kuzey Amerika Antlaşmasıyla iigili notlarını çantasına attı. Arkasına yaslanıp şakaklarına masaj yapmaya başladı. Newfoundland'de uçak değiştirdiği andan beri sinsi bir baş ağrısı çekmekteydi.

Dudılbag serüvenli deniz sınavını vermiş, ana gemiye çekilerek gerekli onarım ve tadilatlar için Boston'a gönderilmişti. Bili Lasky ve Sam Quayle aileleriyle bir hafta tatil yapmak üzere hemen ayrılmışlardı. Pitt her ikisine de için için gıpta etti. Ona tatil yoktu. Sandecker hiç gecikmeden NUMA merkezine gelip ayrıntılı bir rapor vermesini istemişti.

Uçağın tekerlekleri Washington'un National Havaalanına çarptığında saat yedi olmuştu. Diğer yolcular gereksiz bir aceleyle kapıya biriktikleri sırada, Pitt hiç telaş etmeden yerinde oturdu. Uçaktan en son indi, ne kadar oyalanırsa oyalansın, yine de valizleri gelene dek beklemek zorunda olduğunu biliyordu.

Otoparkın özel bölümünde o öğleden sonra sekreteri tarafından bırakılmış 1966 model Ford Cobra'sını buldu. Direksiyonun üzerine bir de not iliştirilmişti.

Sevgili Patronum, Yuvana hoşgeldin.

Seni bekleyemediğim için bağışla, ama bir randevum var.

Amirale uçağının yarın gece geleceğini söyledim. Sana benden bir gün izin.

Zerri

Not : Bunun gibi eski bir hayvana epeydir binmemiştim. Çok zevkli oluyor, ama ne benzin yiyor yahu!

Pitt ağzı kulaklarında motoru çalıştırdı. Araba ısı göstergesinin ISINDI belirtisini alana dek notu bir kez daha okudu.

Zerri Pochinsky hayat dolu bir kızdı, güzel yüzünden gülümseme eksik olmaz, kestane renkli gözleri her zaman sıcak ve muzip bakardı. Otuz yaşında olmasına

karşın evlenmemişti. Dolgun vücudu ve omuzlarına düşen açık kahverengi saçları vardı. Pitt onunla bir ilişki başlatmayı az geçirmemişti aklından. Zerri de yeterince davetkâr olmuştu doğrusu. Ama eski acı deneyimleri sonucu koyduğu kurallara boyun eğerek, personeliyle yüz göz olup başına belâ açmaktan kaçındı.

Zerri'nin çarşaflar arasında bekleyen görüntüsünü aklından kovalayıp Cobra'yı harekete geçirdi, iki kişilik üstü açılan yaşlı araba ok gibi yerinden fırlayıp lastikleri çığlıklar atarak ana yola saptı. Pitt başkente yöneleceği yerde, güneye dönüp Potomac nehrinin Virginia tarafına doğru yol almaya başladı.

Hague adındaki küçük bir kasabayı geçince, ana yoldan ayrılıp oldukça dar bir yola girdi ve Coles Point'e vardı. Nehir boyunca posta kutularındaki adlara baka baka yola devam etti. Bu sırada farların ışığında köpeğini gezdiren yaşlıca bir kadın belirdi.

Pitt arabasını durdurup pencereden uzandı. "Özür dilerim, Essex'in evine nasıl gidebilirim acaba?"

Kadın Pitt'e tuhaf tuhaf baktı, sonra eliyle arabanın arkasını gösterdi. "Essex'lerin giriş kapısını geçmişsiniz, yarım mil geridedir. Demir aslanlı kapı."

"Sahi, öyle bir kapı gördüm gerçekten."

Pitt bir U dönüş yapmaya başlıyordu, o sırada kadın pencereye eğilip, "Ama evde bulamazsınız," dedi. "Bay Essex dört beş hafta önce gitti."

Pitt, "Ne zaman döneceğini biliyor musunuz?" diye sordu.

"Kim bilir?" Kadın omuz silkti. "Genellikle yılın bu zamanında evini kapayıp Palm Springs'e gider. İstridye tarlalarına da oğlum bakar o sıra. Bay Essex sık sık gider gider gelir, tek başına yaşadığı için hiçbir bağlantısı yok. Onun gittiğini dolup taşan posta kutusundan anlarız."

Şu işe bak, diye düşündü Pitt. Yol sormak için mahallenin dedikodu muhtarını bulmuştu. "Sağolun," dedi.

Kadın iyice açılmıştı artık. "Eğer bir mesajınız varsa bana bırakabilirsiniz. Mutlaka eline geçmesini sağlarım. Zaten mektuplarını ve gazetelerini ben topluyorum."

Pitt durakladı. "Gazetelerini kesmedi mi?"

Kadın kafasını salladı. "Ne kadar dalgın bir adam olduğunu bilemezsiniz. Geçen gün oğlum istridye göletlerinde çalışırken, evin sıcak hava deliklerinden buhar çıktığını görmüş. Dalgınlığa bakın, adam yolculuğa gidiyor ve evinin

ısıtma düzenini kapatmıyor. Bu enerji kısıtlamasında ne israf, değil mi?"

"Bay Essex yalnız mı yaşıyor demiştiniz?"

"Eşini on yıl önce kaybetti. Üç çocuğu da ayrı ayrı yerlere dağılmış durumda. Zavallı adama mektup bile yazmazlar doğru dürüst."

Pitt kadına bir kez daha teşekkür edip yeni bir konuya başlamadan hemen penceresini kapadı. Dönüş yaparken kadının hâlâ arabayı izlediğinden emindi. Pitt arabasını evin önünde park edip motoru durdurdu. Bir süre oturduğu yerde durup gecenin sesini dinledi. Güzel, bulutsuz bir geceydi. Yıldızlar nehrin üstünde Noel süsleri gibi parıldıyordu.

Essex'in eviyse karanlık ve sessizdi.

Pitt arabasından inip evin garajına yürüdü. Kapıyı açtı, içerde iki araba vardı. Biri, küçük ve ekonomik, önden motorlu bir Ford. Diğeriyse, biraz daha eskice görünen bir Cadillac Brougham'dı. Her iki otomobil de hafif bir toz tabakasıyla örtülüydü.

Cadillac'ın içi pırıl pırıldı; göstergesi 640 mil yapılmış olduğunu gösteriyordu. Aslında her iki otomobil de vitrine çıkarılacak görünüşteydi, tamponlarının iç kısımları bile temiz tutulmuştu. Pitt yavaş yavaş Essex'in dünyasına giriyordu. Emekli büyükelçinin arabalarına gösterdiği bakım, adamın nasıl titiz ve düzenli bir insan olduğunun kanıtıydı.

Garaj kapısını kapatıp evin önüne geldi. Kadının oğlu haklıydı. Gerçekten de çatıdaki hava deliklerinden beyaz buhar bulutları yükseliyordu. Pitt kapıya gelip zile bastı. Karşılık gelmedi, hiçbir kıpırtı yoktu. Yapacak başka bir şey olmadığı için Pitt kapıyı yokladı.

Kapı açılıverdi.

Pitt şaşıp kaldı. Kilitli olmayan bir ön kapı olur şey değildi. Kapının açılmasıyla burun deliklerini dolduran keskin çürüme kokusu da pek alışılagelmiş bir olay sayılmazdı.

Kapıyı açık bırakarak içeri girdi. El yordamıyla elektrik düğmesini bulup ışıkları yaktı. Giriş fuayesinde kimse yoktu, bitişik yemek odası da boştu. Üst kattaki yatak odalarından başlayarak bütün odaları dolaştı. Korkunç koku her şeyi sarmıştı ama nereden kaynaklandığı bir türlü belli olmuyordu. Pitt yeniden aşağı inip oturma odasını ve mutfağı gözden geçirdi. Çalışma odasına, dolap kapısı sandığı için neredeyse bakmadan geçiyordu.

John Essex bir koltuğa oturmuş, ağzı açık, başı bir yana düşmüştü. Bir

kulağına takılı kalan gözlüğü garip bir biçimde asılı kalmıştı. Bir zamanlar pırıldayan mavi gözleri kafatasına göçmüş gibiydi. Odanın ısısı termostatla 22 dereceye ayarlı olduğu için çürüme çabuk ilerlemişti. Daha sonra doktorun vereceği rapora göre, Essex koroner damarında oluşan. bir kan pıhtısı sonucu ölmüş, bir ay boyunca kimsenin haberi olmamıştı.

Pitt çürümenin evrelerini tahmin edebiliyordu, ilk iki hafta içinde beden önce yeşil bir renk alıp şişmiş, Essex'in gömlek düğmelerini koparıp atmıştı. Sonra vücudun tüm sıvısı boşalıp kurumuş, ceset kuruyarak tabaklanmış deriye dönmüştü.

Pitt'in alnında ter boncuklanmıştı. Odanın sıcaklığı ve ağır koku midesini bulandırdı, neredeyse kusacaktı. Burnuna bir mendil dayayıp cesedin önüne eğildi.

Essex'in kucağında bir kitap vardı, bir eli pençe gibi kitabın kabını tutuyordu. Pitt daha önce de ceset görmüştü, ama tepkisi hep aynı olurdu. Önce bir tiksinti, sonra bir gün kendisinin de o duruma geleceğini bilmenin korkusu.

Sanki her an uyanacakmış gibi kitabı yavaş yavaş cesedin parmakları arasından çekti. Sonra da masa lambasını yakıp sayfalan karıştırmaya başladı. Bir günlük defterine benziyordu. Kitabın başlığına baktı.

Nis.14

Richard C. Essex'in Kişisel Gözlemleri.

Pitt masaya oturup okumaya başladı. Bir saat sonra durup Essex'in cesedine bir kez daha baktı. Bu kez iğrentinin yerini acıma almıştı.

"Zavallı yaşlı budala," dedi üzgün üzgün.

Sonra ışığı kapatıp odadan çıktı. Eski İngiltere büyükelçisi bir kez daha karanlık odada bir başına kalıyordu.

27

Namludan doldurmalı tüfek meraklıları ardarda hedeflere mermi yağdırırken, atış poligonu barut kokusuyla dolmuştu. Pitt atış yapanların arkalarından bir süre yürüdükten sonra aradığı adamı buldu.

Baltimore Sun gazetesinin makale yazarı Joe Epstein hafta sonlarını tüfek atışlarıyla geçirmekteydi. Tetiği çekti, hedeften tok bir ses geldi. Epstein dürbünüyle hedefe baktı, sonra uzun namluya barut doldurmaya başladı.

"Sen o antikayı doldurana kadar Kızılderililer tepene üşüşürler" dedi Pitt gülerek.

Epstein dönüp baktı. "İstersem bir dakikada tam dört atış yapabilirim," dedi gülümseyerek. Namludan içeri kurşun bir bilya bıraktı. "Seni telefonla aradım."

"Bir süredir yoktum," dedi Pitt kısaca. "Modeli nedir?" diye tüfeği göstererek sordu.

"Çakmak taşlı. Yetmiş beş kalibrelik Browrt Bess. Bağımsızlık savaşımızda İngiliz askerleri tarafından kullanılan tiplerden." Epstein tüfeği Pitt'e uzattı. "Denemek ister misin?"

Pitt atış iskemlesine oturdu ve iki yüz metre uzaktaki hedefe baktı. "Bir şeyler öğrenebildin mi?"

"Gazetenin arşivinde mikrofilm halinde küçük bir iki haber var." Epstein tüfeğin falya tavasına barut doldurdu. "Önemli olan çakmak taşı tavadaki barutu tutuşturunca gözünü kırpmamaktır."

Pitt mekanizmayı kilitledi. Sonra nişan alıp yayaşça tetiği çekti. Barutun parlaması neredeyse gözüne gelecekti. Bir saniye sonra patlama oldu ve silah büyük bir güçle omzuna tepti.

Epstein dürbünle hedefe baktı. "Hedefin yirmi santim yanındasın. Senin gibi bir kent züppesi için; hiç fena değil." O sırada hoparlörlerden yükselen bir ses ateş kes yapıldığını duyurdu. Bütün atıcılar hedeflerini yenilemek için tüfeklerini bıraktılar. "Gel şöyle yürüyelim, sana ne bulduğumu anlatayım," dedi Epstein.

Birlikte hedeflerin bulunduğu alana yürüdüler.

"Bana iki isim vermiştin, Richard Essex ve Harvey Shields. Essex dışişleri müsteşarıydı. Shields de İngiltere'de aynı görevde bulunuyormuş. Her ikisi de meslekten gelme diplomat, dışişlerini asıl yürüten adamlar. İkisi de işlerini perde

arkasından yürüttüğü için pek fazla tanınmamış."

"Joe, bu anlattıkların yüzeydeki bilgiler. Başka şeyler de olmalı."

"Pek bir şey yok. Bildiğim kadarıyla bu iki adam en azından resmi olarak, hiç yüz yüze gelmemişler."

"Birlikte Beyaz Saray'dan çıkarlarken çekilmiş resimleri var bende."

Epstein omuz silkti. "Bununla tam dört yüzüncü yanılgım oluyor."

"Shields'e ne olmuş?"

"Empress of Ireland batarken o da içinde boğulmuş."

"Empress'in batışını biliyorum. St.Lawrence Nehrinde kömür taşıyan bir Norveç gemisiyle çarpışıp batan bir yolcu gemisi. Binden fazla insan yaşamını yitirmişti."

Epstein başıyla doğruladı. "Shields'in ölümüyle ilgili yazıyı okuyana dek ben duymamıştım. Bu olay deniz kazaları içinde en korkunçlarından biri."

"Ne garip. Empsress, Titanik ve Lusitania, tümü de üçer yıl arayla batmışlar."

"Neyse, Shields'in ölüsü bulunmamış. Ailesi küçük bir Gal köyünde ona bir cenaze töreni yapmak zorunda kalmış. Harvey Shields hakkında sana tüm söyleyebileceklerim bu kadar."

Hedefe vardılar. Epstein kendi atışlarını kontrol etti. "Gördün mü bak, bayağı iyi vurmuşum, değil mi?"

Pitt, "Yetmiş beş kalibrelik bir mermi ne kötü delik açıyormuş," dedi parçalanmış hedefe bakarak.

"Bir de insana isabet ettiğini düşün."

"Düşünmek bile istemem."

Epstein hedefi yerine bıraktıktan sonra yine atış, yerine yürüdüler.

"Peki, ya Essex?" diye sordu Pitt.

"Senin bilmediğin ne var ki?"

"Nasıl öldüğü, örneğin."

Epstein, "Tren kazası," diye yanıtladı. "Hudson nehri üzerindeki köprü çökmüş. Yüz ölü. Essex bunlardan biri."

Pitt bir an düşündü. "Kaza yerine yakın kasabada ölünün üstünden çıkan

şeyler kaydedilmiş olmalı."

"Hiç sanmam."

"Neden öyle diyorsun?"

"Burada Essex ve Shields arasında insanı epey düşündüren bir benzerlik var." Epstein durup Pitt'e baktı. "Her iki adam da aynı gün, 1914 yılının 28 Mayıs günü ölüyor, ikisinin de ölüsü bulunamıyor."

Pitt derin bir iç çekip, "İşimiz var," dedi.

"Geçmiş olayların soruşturması hiç kolay olmaz."

"Essex'le Shields'in ölümleri arasındaki benzerlikler gerçekdışı geliyor insana. Bir plan gereği öldürülmüş olamazlar mı?"

Epstein kafasını salladı. "Hiç sanmam. Daha "garip şeyler de oluyor hayatta. Hem Shields'i Atlantik'in ortasında sessizce denize atıvermek varken, neden koskoca bir gemiyi batırıp bin kişiyi daha canlarından etsinler?"

"Haklısın."

"Şimdi bana söyler misin, nedir olup bitenler?"

"Sonu nereye varacak ben de emin değilim."

"Gazeteye yazabileceğim bir şey olursa, umarım bana haber verirsin."

"Daha açıklama yapmak için çok erken. Ucundan hiçbir şey çıkmayabilir de."

"Seni epeydir tanırım, Dirk. Sen boşu boşuna bir şeyle ilgilenmezsin."

"Tarihin gizlerine olan aşırı tutkum olarak kabul et istersen."

"Madem öyle, şimdi söyleyeceklerimi dinle o zaman."

"Anlat bakalım."

"Köprünün altındaki nehri tam bir ay boyunca taramışlar. Ne bir yolcunun, ne de personelden birinin ölüsü bulunabilmiş."

Pitt durup merakla Epstein'e baktı. "İşte buna inanmam. Hiç olmazsa bir iki ceset akıntıyla kıyıya vurur mutlaka."

"Daha bitmedi, dur," dedi Epstein. "Tren de bulunmadı."

"Nee!"

"Salt mesleki bir merakla Manhattan Limited'le ilgili yazılanları araştırdım. Faciadan sonra dalgıçlar haftalar süren arama yapmışlar, ama sonuç sıfır.

Lokomotif ve vagonların tümü bataklığa gömüldü diyerek dosyayı kapatmışlar sonunda. New York Quebec Northern Demiryolu Şirketi kayıp araçlarıma bir tek parçasını bulabilmek için büyük bir servet harcamışlar, ama sonunda onlar da havlu atmış."

"Ve böylece olay kapanmış, öyle mi?"

"Pek değil," dedi Epstein. "Mathattan Limited'in hâiâ hayalet gibi seferler yaptığı söyleniyor."

"Şaka ediyorsun."

"Yemin ederim., Hudson Nehri vadisinde oturanlar hayalet bir trenin kıyı yolundan gelip köprüye gittiğini, orada da ortadan kaybolduğuna yemin ediyorlar. Tabii bu oiay karanlıkta oluyormuş hep."

Pitt, "Tabii," dedi alayla. "Dolunay ve kurt ulumalarını da eklesene."

Epstein omuz silkip güldü. "İşin içine biraz da hortlak hikâyesi katarsam, hoşuna gider diye düşünmüştüm."

"Bana anlattıklarınla ilgili belge var mı hiç?"

"Tabii. İsteyeceğini biliyordum. Empress'in batışı ve Hudson nehri köprüsünün çökmesiyle ilgili araştırmanın belgeleri iki buçuk kilo tutuyor. Bunların yanı sıra eski gemi ve tren kazalarını araştırmayı merak edinmiş birkaç kişinin de adresini buldum. Bunların tümü düzenli bir paket halinde arabamda duruyor." Epstein başıyla otoparkı gösterdi. "Gidip getireyim."

Pitt, "Emeğin ve ayırdığın zaman için çok teşekkür ederim," dedi.

Epstein dik dik Pitt'in yüzüne baktı. "Bir sorum var, Dirk. Yanıtı hak ettim sanırım."

Pitt, "Evet, hak ettin," dedi.

"Bu bir NUMA projesi mi, yoksa kendi başına mı giriştin?"

"Kesinlikle kişisel bir araştırma."

"Anlıyorum." Epstein gözlerini yere çevirip yerde bulunan küçük bir taş parçasını tekmeledi. "Richard Essex'in bir akrabasının yakınlarda ölü bulunduğunu biliyor muydun?"

"John Essex. Evet biliyordum."

"Muhabirlerimizden biri haberi gazeteye geçmişti." Epstein başıyla Pitt'in Cobra'sını işaret etti. "Tanımı sana benzeyen, kırmızı spor bir araba kullanarak

Essex'in evini soran bir adam komşular tarafından görülmüş. Bundan bir saat sonra da polise kimliği belirsiz biri telefon edip Essex'in ölmüş olduğunu bildirmiş."

Pitt, "Rastlantı," dedi.

"Numara yapma bana," dedi Epstein. "Neler çeviriyorsun sen, kuzum?"

Pitt karşılık vermeden birkaç adım yürüdü, yüzü gerilmişti. Sonra hafifçe gülümsedi. "İnan bana dostum, bilmesen senin için daha iyi olur."

28

Graham Humberly'nin evi Los Angeles zenginlerinin yerleşme yeri olan Palos Verdes'de bir tepe üzerindeydi. Yapının mimarisi çağdaşla California İspanyol karışımı, alçı duvarlar ve tavan büyük eğimli kirişlerle süslenmiş, çatısıysa kırmızı kiremittendi.

Orta bahçede büyük bir fıskiye yuvarlak yüzme havuzuna su püskürtüyordu. Doğuya bakınca kentin ışıklarından oluşan geniş bir halı yayılıyordu sanki. Evin arkası Pasifik Okyanusuna, batısıysa Çatalına Adasına bakıyordu.

Shaw kapıdan girerken, yüzüne hafif müzik vee n az yüz kişinin ağzından çıkan konuşmaların ördüğü yumuşak bir duvar çarptı. Barmenler harıl harıl tekila, margarita hazırlıyor, acı baharlı Meksika yiyeceklerinden oluşan büfeyse sanki sonsuza dek uzayıp gidiyordu.

Başı omuzları üzerinde çok iri duran ufak tefek, bir adam yaklaştı. Arkasına bir ejder resmi işlenmiş siyah bir ceket giymişti. "Selam, ben Graham Humberly'im," dedi adam gülümseyerek. "Partiye hoşgeldiniz."

"Brian Shaw."

Adamın cilalanmış gülümsemesi değişmedi. "A, tabii, Bay Shaw. Sizi tanımadığım için bağışlayın, ama ortak dostlarımız bana bir fotoğrafınızı vermemişlerdi."

"Çok güzel bir eviniz var. İngiltere'de buna benzer bir ev yoktur herhalde."

"Sağolun. Fakat bu övgüler eşimin hakkıdır. Doğrusu onun zevki benden üstün çıktı."

Humberly'nin şivesi Cornwall bölgesine özgüydü. "Binbaşı Milligan burada mı?" diye sordu Shaw.

Humberly, Shaw'un koluna girerek onu kalabalıktan biraz uzaklaştırdı. "Evet, burada," dedi alçak bir sesle. "Onun gelmesini sağlamak için geminin bütün subaylarını davet etmek zorunda kaldım. Gelin şimdi, sizi konuklarla tanıştırayım."

Shaw, "Parti sohbetinden pek hoşlanmam," dedi. "İsterseniz siz bana Milligan'ı gösterin, gerisini ben halledeyim."

"Nasıl isterseniz." Humberly kalabalığı gözleriyle taradı. Sonra bakışları barın önünde noktalandı. "Şu uzun boylu, mavi giysili, sarışın, güzelce kadın."

Shaw beyaz üniformalı deniz subaylarının hayran bakışları arasındaki kadını kolayca seçebildi. Otuzun üstünde gösteriyordu, çoğu kadında olmayan bir sıc aklığı vardı. Beğenilmesini doğal karşılıyor, herhangi bir kapris yapmıyordu. Shaw gördüğü kadarıyla kadından hoşlanmıştı.

Humberly, "Bulunduğu gruptan ayırırsam belki sizin için daha kolay olur," dedi.

Shaw, "Zahmet etmeyin," dedi. "Bana ödünç verebileceğiniz bir arabanız var mı?"

"Kaç tane isterseniz? Nasıl bir şey düşünüyorsunuz? Şoförü olan bir makam arabası olur mu?"

"Yok, biraz havalı bir şey olsun."

Humberly biraz düşündü. "Üstü açılan bir Rolis Royce Corniche olur mu?"

"Çok güzel."

"Bahçe girişinde görürsünüz. Kırmızıdır. Anahtarlar da üstünde."

"Sağolun."

"Bir şey değil. İyi avlar."

Humberly ev sahipliği görevine döndü. Shaw da omuzlarıyia kalabalığı yarıp Heidi Milligan'a yaklaştı. Sarışın, genç bir yüzbaşı Shaw'a sert sert baktı.

"Ne itip duruyorsun, babalık?"

Shaw duymazlıktan gelip Heidi'ye gülümsedi. "Binbaşı Milligan, ben Amiral Brian Shaw. Sizinle konuşmak isterim... Mümkünse yalnız olarak."

Heidi tanımaya çalışarak bir an Shaw'un yüzüne baktı. Sonunda umudunu kesip başıyla kabullendi. "Tabii, amiral."

Sarışın yüzbaşı sanki pantolon düğmesi açık yakalanmış gibiydi. "Çok özür dilerim efendim. Ben sizi..."

Shaw tatlı tatlı sırıttı. "Hiç unutma, delikanlı, insan düşmanını mutlaka tanımalı."

Heidi, "Yaklaşım yönteminizi beğendim, amiral," dedi rüzgârda sesini duyurmak için bağırarak.

Shaw biraz daha gaz vererek San Diego otoyolunda Rolls Royce'u uçurdu. Partiden ayrılırken nerey e gideceği konusunda en küçük bir fikri yoktu. Los.

Angeles'e otuz yıldır ilk kez geliyordu. Yol işaretlerine kendini bırakıp amaçsızca sürüyordu arabayı, nereye gittiğinin kesinlikle farkında değildi.

Yan gözle Heidi'ye baktı. Güzel kadının gözleri; büyümüş, heyecanla parlıyordu. Birden kolunu sıktığını hissetti.

"Biraz yavaşlasanız iyi olur," diye bağırdı Heidi.. "Yoksa polis gelip durduracak."

İşte bu hoş olmazdı. Shaw yavaşlayarak hızını yasal sınıra düşürdü. FM radyoyu açtı, Strauss'un bir valsi çalıyordu. İstasyon değiştirmek için uzandıysa. da Heidi eline dokundu.

"Kalsın lütfen." Heidi arkasına yaslanıp yıldızlara baktı. "Nereye gidiyoruz?"

"Eski bir İskoç numarasıdır," dedi Shaw gülerek. "Kadınları uzak yerlere kaçırırsın... Eğer evlerine dönmek istiyorlarsa, seninle daha yakından ilgilenmek zorunda kalırlar."

"Beni etkilemez." Heidi güldü. "Zaten evimden üç bin mil uzaktayım."

"Üstelik üniformasız."

"Donanma iç hizmetler yönetmeliğine göre, bayan subaylar sosyal toplantılarda sivil giyinebilirler."

"Amerikan donanması onuruna üç kez sağol."

Heidi eğilip Shaw'a baktı. "Rolls Royce kullanan bir amiral hiç görmemiştim."

Shaw gülümsedi. "Benim gibi kıyıya vurmuş yaşlı ingiliz deniz kurtlarından düzinelerle görebilirsin. Ölürüz de başka arabaya binmeyiz."

"İngiliz donanması onuruna üç kez sağol," diyerek güldü Heidi.

"İşin doğrusu, Seylan'da deniz kuvvetlerine ait bir deponun komutanlığını yaparken birkaç verimli yatırım yapmıştım."

"Emekli olduğunuzdan beri ne yapıyorsunuz?"

"Kitap yazıyorum. Tarihi kitaplar. Nü Savaşında Nelson, Birinci Dünya Savaşında Deniz Kuvvetleri, bunun gibi işte. Hiç öyle en çok satan kitap olacak şeyler değil, ama saygınlığı var."

Heidi inanamıyormuş gibi bakıyordu. "Beni işletiyorsunuz."

"Anlayamadım."

"Gerçekten deniz tarihiyle ilgili kitaplar mı yazıyorsunuz?"

"Tabii," dedi Shaw masum masum. "Neden yalan söyleyeyim?"

Heidi, "İnanılır gibi değil," diye mırıldandı. "Ben de yazıyorum, ama daha basılmış eserim yok."

Shaw, "Gerçekten inanılır gibi değil," dedi elinden geldiğince şaşırmış görünerek. Sonra Heidi'nin elini buldu ve hafifçe sıktı. "Ne zaman gemine dönmek zorundasın?"

Kadının titrer gibi olduğunu hissetti. "Acelem yok," dedi Heidi.

Yeşil levha üzerine beyaz harflerle yazılı bir yol işaretini geçtiler. Shaw, "Santa Barbara'ya gittin mi hiç?" diye sordu.

"Hayır," dedi Heidi fısıldar gibi. "Ama çok güzel olduğunu duydum."

Sabah oda servisinden kahvaltı ısmarlayan Heidi oldu. Kahve fincanlarını doldururken içinde tatlı bir sıcaklık duyuyordu. Tanıştıktan birkaç saat sonra bir yabancıyla yatağa girmek o ana dek hiç tatmadığı bir heyecan vermişti.

Birlikte yatağa girdiği adamları hiç zorluk çekmeden anımsayabiliyordu: Annapolis'deki utangaç son sınıf öğrencisi, eski kocası, Amiral Waiter Bass, Dirk Pitt ve şimdi de Shaw... bunların tümünü de net olarak gözünün önüne getirebiliyordu, sanki denetim için tabura geçmişler gibi. Topu topu da beş kişiydi zaten.

Neden acaba kadınlar yaşlandıkça daha çok erkekle yatmamış oldukları için hayıflanıyorlardı? Heidi kendi kendine kızdı. Bekâr geçirdiği yıllarda çok dikkatli davranmış, fazla istekli sanılacak diye çekinmiş, rahat bir ilişki kuramamıştı kimseyle.

Oysa ne budalalık, diye düşündü. Çoğu kez birlikte yattığı adamdan en az on kat fazla bedensel zevk aldığını farketmişti. Seviştiği zaman duyduğu şehvet içinin derinliklerinden doğup bir çığ gibi büyürdü. Oysa bildiği kadarıyla, erkeklerin duygusu yalnızca yüzeyde kalırdı. Daha çok hayal güçlerine bağlı kaldıkları için sonunda düş kırıklığına uğrarlardı. Erkekler için seks bir sinemaya gitmekten pek farklı değildi; buna karşılık bir kadın çok daha fazla şeyler beklerdi... çok çok daha fazla.

"Bu sabah pek düşüncelisin," dedi Shaw. Heidi'nin ensesindeki saçları kaldırıp boynuna bir öpücük kondurdu. "Sabah serinliğinde vicdanını mı soğutuyorsun?"

"Hayır, yalnızca geçirdiğimiz geceyi tatlı tatlı anıyorum,"

"Gemin ne zaman kalkacak?"

"Yarın değil öbür gün."

"Demek bir süre daha birlikte olabileceğiz."

Heidi hayır anlamında başını salladı. "Demir alana dek nöbette olacağım."

Shaw odanın okyanusa bakan penceresine yürüdü. Görüş uzaklığı yüz metreyi geçmiyordu. Santa Barbara kıyısı kalın bir sis örtüsü altında kalmıştı.

"Ne yazık," dedi Shaw. "Oysa ne çok ortak yanımız vardı."

Heidi arkasından gelip kolunu beline doladı. "Sen ne düşünüyorsun? Geceleri sevişip gündüzleri araştırma yapmayı mı?"

Shaw güldü. "Şu Amerikalılar lafı nasıl da gediğine koyarsınız. Ama hiç de fena fikir değil. Pekala birbirimizi tamamlayabiliriz. Şu anda tam olarak hangi konuyu işliyorsun?"

"Benimki doktora tezi. Başkan Wilson'un yönetimi sırasında deniz kuvvetleri."

"Çok sıkıcı bir konuya benziyor."

"Öyle." Heidi bir süre konuşmadan düşüncelere daldı. Sonra, "Hiç Kuzey Amerika Antlaşması diye bir şey duydun mu?"

İşte çıkıvermişti ortaya. Ne bir hile, ne entrika, ne de işkenceye gerek kalmadan, Heidi pat diye söyleyivermişti.

Shaw hemen atılmadı. Sözcüklerini dikkatle seçti. "Evet, öyle bir şey duydum galiba."

Heidi ağzı açık kalmış, şaşkınlıktan tek kelime söyleyemiyordu.

"Ne oldu, çok garip bakıyorsun?"

"Antlaşmanın varolduğunu biliyor musun?" diye sordu. "İlgili belge falan gördün mü?"

"Antlaşmanın metnini görmüş değilim. Doğrusunu istersen neyle ilgili olduğunu bile unuttum. Pek önemli değildi, anımsadığım kadarıyla. Bununla ilgili bilgiler Londra'da herhangi bir arşivde bulunabilir." Shaw hiç önemsemezmiş gibi görünmeye devam etti. Sakin sakin bir sigara yaktı. "Bu antlaşma tezinle ilgili mi?"

Heidi, "Hayır," dedi. "Rastlantıyla karşıma çıktı. Salt meraktan biraz irdeledim, ama gerçekten böyle bir antlaşmanın yapıldığını kanıtlayacak tek bir şey bulamadım."

"Sana bir nüshasını çıkarıp gönderirim."

"Zahmet etme. Hayal ürünüm olmadığını bilmek bile bana yeter. Hem zaten notlarımı Washington'da bir arkadaşa bırakmıştım."

"O zaman ona gönderirim." Shaw sesindeki sabırsızlığı gizlemeye çalıştı. "Adı ve adresi nedir?"

"Dirk Pitt. Onu Ulusal Sualtı ve Denizcilik Örgütü merkezinde bulabilirsin."

Shaw istediğini elde etmişti Görevine çok bağlı bir ajan bunun üzerine hemen Heidi'yi gemisine sepetleyip Washington'a gidecek ilk uçağa atlardı.

Ama Shaw hiçbir zaman işine körü körüne bağlı bir ajan olmamıştı. Çoğu kez fazla bağlılık zarar getirirdi. Bu kez de öyleydi işte.

Heidi'nin ağzını öptü. "Bu kadar araştırma yeter. Haydi şimdi yatağa."

Yatağa gittiler.

29

Kuzeydoğudan esen bıçak gibi rüzgâr insanı bir anda uyuşturacak denli soğuktu. Isı her ne kadar üç derece dolaylarındaysa da, St.Lawrence nehrinin bir kıyısında durmakta olan Pitt için rüzgârın da katkısıyla eksi onu buluyordu.

Birkaç mü ötede Quebec'e bağlı Rimouski kentinden katran, pas ve mazotla dolu liman kokuları geliyordu. Pitt aşınmış iskele boyunca yürüdü, yağlı suda iskeleye yanaşmış bir teknenin yanında durdu. Tekne gösterişsiz fakat bakımlıydı.

Dümen kabininden bir adam çıktı. Başındaki yün örme şapkadan gür siyah saçları fışkırıyordu. Yüzlerce sert fırtına görmüş, hırpalanmış bir yüzdü ama gözlen alabildiğine mahzun ve tetikte bakıyordu. Pitt tekneye geçmeden önce biraz duraksadı. "Adım 'Dirk Pitt. Jules Le Mat'ı arıyordum." Adam biraz durakladıktan sonra sıcak bir gülümsemeyle beyaz dişlerini sergiledi. "Hoşgeldiniz, Mösyö Pitt, buyursanıza."

"Çok güzel bir tekne."

"Güzelliğini bilmem, ama çok işe yarar." Adamın tokalaşması mengene gibiydi. "Ziyaretiniz için iyi bir gün seçmişsiniz. St.Lawrence nehri çok uysal, üstelik sis de yok. Demir almama yardım ederseniz hemen yola çıkabiliriz."

Le Mat aşağı inip dizelleri çalıştırırken, Pitt de teknenin başında ve kıç tarafındaki halatları çözüp düzenle yerlerine koydu. Körfezin dümdüz yeşil sularından kayar gibi geçip nehrin ortasına vardılar. Nehrin karşı kıyısında, yirmi sekiz mil ötede yükselen tepeler bembeyaz karla örtülüydü. Yanlarından geçen bir balıkçı teknesi Le Mat'ın korna selamına karşılık verdi.

İyice ortaya geldiklerinde soğuk rüzgâr, kendini adamakıllı hissettirmeye başlamıştı. Pitt eğilip salon bölmesine girdi. "Bir bardak çay ister misiniz?" diye sordu Le Mat.

"Çok iyi olur," dedi Pitt sevinerek.

"Çaydanlık mutfakta," dedi Le Mat başını çevirmeden. "Lütfen kendi kendinize servis yapın. Yüzen buz parçalarına dikkat etmem gerek. Yılın bu zamanında oldukça büyük olurlar."

Pitt bardağına buharı tüten çay doldurup döner koltuğa oturdu ve nehri izlemeye başladı. Le Mat haklıydı. Nehrin üzerinde en az tekne kadar büyük buz parçalan dolaşıyordu.

"Empress of Ireland'in battığı gece hava nasıldı?" diye sordu Pitt.

Le Mat, "Hava açıktı," diye yanıtladı. "Nehir sakin, su soğukluğu sıfırın biraz üstünde, rüzgâr hemen hemen yok gibiydi. Parçalar halinde sis vardı, ilkbaharda güneyden gelen sıcak hava soğuk nehirle karşılaşınca hep olur."

"Empress iyi bir gemi miydi?"

"Hem de en iyilerinden." Le Mat bu safça sorulm uş soruyu büyük bir ciddiyetle yanıtlamıştı. "Sahibi Canadian Pacific Demiryolu Şirketi, o günün en ileri standartlarına uygun olarak yaptırmıştı. Gerek o, gerekse ikizi, Empress of Britain on dört bin ton ağırlığında, yüz yetmiş metre uzunluğunda görkemli gemilerdi. Belki kamaraları Olympic, ya da Matıritania kadar lüks değildi, ama yolcularının Atlantik yolculuğunu büyük bir konfor içinde geçirmelerini sağlarlardı."

"Bildiğim kadarıyla, son yolculuğunda Liverpool'a gitmek üzere Quebec'ten kalkmış."

"Öğleden sonra saat dört buçukta demir almıştı. Dokuz saat sonraysa sancak yanı göçmüş olarak nehrin dibindeydi. O geminin mezar taşını sis yazdı."

"Bir de Storstad adındaki kömür yüklü gemi."

"İyi hazırlanmışsınız, Mösyö Pitt. Epmress'le Storstad'ın nasıl olup da çarpıştıkları hâlâ açıklanabilmiş değildir, iki geminin yöneticileri daha sekiz mil öteden birbirlerini görmüşlerdi. İki mil yaklaştıkları sırada önlerine bir sis bulutu çöktü. Empress'in kaptanı Kendall makinelere geri hız vererek hemen gemisini durdurmuş. Bu büyük bir hata, aynı rotada devam etmesi gerekirdi. Storstad dümenindekiler birden şaşırmışlar Empress gözden kaybolunca. Aslında Empress makineleri durmuş olarak sancak yanından gelirken, onlar iskele yönünden hızla üstlerine geliyor sanmışlar. Storstad kaptanı iskele yönüne dümen kırmalarını emredince, Empress of Ireland ve yolcularının idam fermanı imzalanmış oldu."

Le Mat sözlerine ara verip neredeyse bir dönüm büyüklüğünde bir buz barçası gösterdi. "Bu yıl olmadık soğuklukta bir kış geçirdik. Nehrin yukarıları hâlâ kaskatı buz tutmuş durumda."

Pitt sessizce çayını yudumlamaya devam etti.

Le Matt, "Altı bin tonluk Storstad," diye devam etti. "On bir bin ton kömür yüküyle tam ortadan Empress'e çarparak sekiz metre yüksekliğinde, beş metre eninde derin bir yara açmış. Empress içinde bin kadar yolcuyu da götürerek tam

on dört dakika içinde nehrin dibini boyladı."

Pitt, "Ne garip, koskoca gemi unutuldu gitti," dedi.

"Evet, Amerika'da ya da Avrupa'da bugün Empress'i kime sorsan, hiç duymadığını söyler sana. O geminin böyle unutulmuş olmasına neredeyse günahtır diyeceğim geliyor."

"Ama siz unutmadınız."

"Ne ben unuturum, ne de Quebec eyaleti," dedi Le Mat eliyle doğu yakasını göstererek. "Pointe au Pere'in hemen arkasında Canada Pacific Demiryolu Şirketi tarafından yaptırılan mezarda bu facianın seksen sekiz tanıtlanmamış kurbanı yatıyor." Le Mat'ın yüzünde büyük bir üzüntü belirmişti. Ölü sayısından söz ederken sanki kaza dün olmuş gibi anlatıyordu.

"Bana söylendiğine göre, bütün ömrünüzü Empress hakkında bilgi toplamaya adamışsınız."

"Empress'e büyük bir sevgim var. Tıpkı kendi doğumlarından yıllar önce ölmüş bir kadının portresine âşık olan bazı adamlar gibi."

Pitt, "Ben dirilerini yeğlerim," dedi.

Le Mat, "Bazen düşlemek daha ödüllendirici oluyor," diye karşılık verdi. Birden hareketlenip dümen kırdı ve önüne çıkan buz parçasından sıyrıldı. "Haziran ve eylül arası havalar ısınınca enkaza dalış yaparım, belki otuz kez daldığım olur."

"Empress ne durumda?"

"Çok büyük bir çözülme yok. Yetmiş beş yıl su altında olduğu gözönüne alınırsa, bayağı iyi durumda. Bunun da nedeni herhalde deniz suyunun tuzu nehrin tatlı suyuyla karışıp azalıyor. Gövdesi kırk beş derece eğimle sancak yanına yatmış. Yukarı bölmelerin bir kısmı üstyapıya devrilmiş, ama gemi genel olarak bütünlüğünü korumuş."

"Ne kadar derinde?"

"Elli beş metre kadar. Tüple dalış için fazla derin, ama alıştım artık." Le Mat makineleri durdurup tekneyi akıntıya bıraktı. Sonra dönüp Pitt'e baktı. "Bay Pitt, söyler misiniz, neden Empress'le bu denli ilgileniyorsunuz? Neden beni aradınız?"

"Gemiyle birlikte kaybolan Harvey Shields adında bir yolcu hakkında bilgi topluyorum. Bana Empress'i kimse Jules Le Mat kadar bilemez dediler."

Le Mat, Pitt'in sözleri üzerine biraz düşündü. "Evet, Harvey Shields adını kurbanlar listesinden anımsıyorum. Kurtulanlar ondan hiç söz etmemişler. Herhalde şu anda çürüyen geminin içindeki yedi yüz kişi arasındadır."

"Belki de cesedi bulunup tanıtlanamadı, şimdi o mezarlıkta yatıyordur."

Le Mat, hayır anlamında kafasını salladı. "Onların çoğu üçüncü mevki yolcularıydı. Shields bir İngiliz diplomatıydı, önemli bir adam. Ölüsü bulunsa mutlaka tanıtlanırdı."

Pitt boş çay bardağını masaya bıraktı. "Demek araştırmam burada bitiyor."

"Hayır, Bay Pitt, "dedi Le Mat. "Burada değil."

Pitt bir şey söylemeden bakakaldı.

"Burada, aşağıda," diyerek başıyla güverteyi gösterdi Le Mat. "Empress of ireland tam altımızda yatıyor." Kabin penceresini gösterdi. "İşaret şamandırası da burada."

Yirmi metre ötede portakal renkli bir şamandıra nehrin buzlu sularında akıntının etkisiyle inip kalkıyordu.

30

Pitt, Hudson nehrine giden dar yola saptığında güneş batmak üzereydi. Amerikan Bağımsızlık Savaşının yapıldığı bir alanı gösteren yol işaretinin orada durup biraz bacaklarını uzatıp dinlenmek istediyse de, sonra bundan caydı. Karanlık basmadan gideceği yere varmalıydı. Gün batımı renkleri altında nehir enfes bir görünümdeydi.

Coxsackie kasabasının hemen dışında bir benzin istasyonunda durdu. Bakıcı istasyonun küçük ofisinde oturmuş, ayaklarını masaya dayamıştı. Pitt kendi servisini yapıp ofise girdi. Adam arkasındaki göstergeye baktı.

"Toparlak hesap yirmi dolar," dedi.

Pitt parayı ödedi. "Wacketshire'e ne kadar kaldı?"

Adam Pitt'e deler gibi baktı. "Wacketshire mi? Yıllardan beri bu ad kullanılmıyor. Aslında artık öyle bir kasaba yok."

"New York bitişiğinde bir hayalet şehir, ha? Böyleleri daha çok güneybatının çöllerinde bulunur sanırdım."

"Şaka etmiyorum, bayım. 1949'da tren yolu sökülünce Wacketshire de yavaş yavaş ortadan kayboldu. Yapıların çoğunu serseriler yakıp yıktı. Heykel yapan bir adam dışında artık kimse yaşamıyor orada."

Pitt, "Eski tren yolundan bir şey kaldı mı?" diye sordu.

"Çoğu yok oldu," dedi adam. "Yazık." Sonra omuz silkti. "Ama neyse, hiç olmazsa o lanet olası dizellerin kokusunu çekmiyoruz. Buradan son geçen tren buharlıydı."

"Belki bir gün yine buharlı lokomotiflere dönülür."

"Herhalde benim sağlığımda olmaz," dedi yaşlı adam. Sonra giderek artan bir saygıyla Pitt'e baktı. "Nasıl oluyor da terkedilmiş bir demiryoluyla böyle ilgileniyorsunuz?"

"Trenlere hastalık derecesinde merakım vardır", diye yalan söyledi Pitt. Son günlerde bayağı iyi yalan söylemeye başlamıştı. "Asıl merakım klasik trenlerdir. Şu sıra Mathattan Limited üzerine araştırma yapıyorum."

"Şu Deauville köprüsünden uçan, değil mi? Yüz kişi ölmüştü, biliyorsunuz."

"Evet," dedi Pitt. "Biliyorum."

Yaşlı adam dönüp pencereden dışarı baktı. "Mathattan Limited bambaşkadır," dedi. "Yaklaşırken gelen trenin o olduğunu hemen anlarsın. Kendine özgü bir gürültüsü vardır."

Pitt doğru işittiğinden emin değildi. Yaşlı istasyon bakıcısı şimdiki zaman kullanmıştı Manhattan'dan söz ederken. "Herhalde başka bir trenden söz ediyorsunuz."

"Hayır, efendim. Manhattan'ı gümbür gümbür, düdüğünü çalarak, ışıklarını yakarak buradan geçerken çok gördüm. Tıpkı köprüden uçtuğu geceki gibi."

Yaşlı adam hayalet treni havadan sudan söz eder gibi anlatmaktaydı.

Pitt küçük bir yol kavşağında durduğunda hava alacakaranlıktı. Kuzeyden gelen dondurucu rüzgâra karşı deri ceketinin fermuarını boynuna kadar çekti. Yün kepini de başına geçirip arabadan çıktı.

On santim karla örtülü tarladan geçerken eldivenlerini arabada bıraktığını anımsadı. Aklından dönüp almak geçtiyse de birazdan kaybolacak gün ışığını kaçırmamayı yeğleyip ellerini cebine gömdü.

Çeyrek mil kadar yürüdükten sonra küçük çalıların ve ağaçların bulunduğu bir alana geldi. Karşısına çıkan tepeye tırmanmak zorundaydı.

Tutunacak pek bir şey olmadığından ellerini kara gömerek tırmanıyordu. Çok geçmeden parmakları soğuktan uyuşmuştu. Tepeye vardığında soluk soluğa, terkedilmiş tren yolu üstünde durup dinlendi.

Bir zamanların işlek tren yolu şimdi yalnızca bir anıydı.

Giderek azalan gün ışığında Pitt çürümüş raylara bakarken geçmişin izlerini gördü. Yarı yarıya toprak altına gömülmüş makaslar, şurada burada paslı çiviler, hat dışına saçılmış taşlar, tümü savaştan çıkmış bitkin askerler gibi sonsuza dek uzayıp gidiyordu.

Pitt yürüyeceği yönü saptayıp köprüye giden kıvrımı dolaştı. Soğuk hava her soluk alışında burun deliklerine batmaktaydı. Ağzından çıkan buhar bulutları hemen kayboluyordu. Önünden ok gibi bir tavşan fırlayıp çalıların arasına saklandı.

Alacakaranlık iyice karanlığa dönüşmüştü. Pitt uçuruma yaklaşıp elli metre aşağıdaki nehre baktığında artık gölgesi düşmüyordu. Deauville Hudson köprüsünün nerede son bulduğu belirsizdi.

Suyun içinden iki tane köprü payandası yükselmişti, fakat bir zamanlar destek

oldukları yüz elli metrelik iskelenin yerinde yeller esiyordu. Köprü yeniden yapılmamıştı ama hat daha güneye çekilmiş^ daha güçlü bir köprü yapılarak nehir geçişi sağlanmıştı.

Pitt diz çöküp o gece olanları gözünün önüne getirmeye çalıştı. Tren köprü ortasındaki büyük boşluktan yuvarlanıp büyük bir gürültüyle nehrin soğuk sularına çarparken, son vagonun da kırmızı ışıklarınım giderek küçülüp yok oluşunu görür gibi oldu.

Pitt uzaktan gelen tiz bir sesle düş dünyasından kopuverdi.

Ayağa kalkıp kulak kesildi. Birkaç dakika bekledi, yalnızca rüzgârın fısıltısı duyuluyordu. Sonra yine işitti. Kuzeyden geliyordu ses, Hudson boyunca uzanan uçurumlardan, vadinin karanlık tepelerinden birkaç kez yankılanarak.

Bu ses bir tren düdüğüydü.

Giderek büyüyen, solgun, sarı bir pırıltı kendisine doğru yaklaşıyordu. Sonra yeni sesler duymaya başladı, çelik gıcırtısı ve buhar tıslaması... O ana dek görünmeyen kuşlar yerlerinden hoplayıp karanlık gökyüzüne doğru kanat çırptılar.

Pitt gördüğü şeyin gerçek olabileceğini bir türlü kabul edemedi. Terkedilmiş bir hat üstünde olmayan raylarda bir tren böyle yol alamazdı. Artık soğuğu falan hissetmiyordu, olduğu yerde kalmış, durumu açıklamaya çalışıyordu. Tren düdüğü bu kez daha yüksek bir sesle çıktı, ışığın parıltısı da büyümüştü.

Şöyle bir yirmi saniye kadar Pitt hat kenarındaki ağaçlar gibi donup kaldı. Adrenalin tüm kan damarlarına dolmuş, korku bir sel gibi taşıp bütün mantık engellerini silip süpürmüştü. Paniğin çelik parmakları midesini büzerken gerçekçiliğini hepten yitirdi.

Tüyler ürperten düdük sesi gecenin içinde bir kez daha öttü. Dehşet treni kıvrımı dolaşıp köprüye giden rampaya varmıştı. Ön lambası Pitt'in üzerinde parlayarak aydınlığı içinde onu bir an kör etti.

Mantığının derinliklerinde bunun boş bir hayalet korkusu olduğunu biliyordu, fakat epey bir süre taş kesilip olduğu yerde mıhlanmıştı. Neden sonra kaçacak bir yol aramak aklına geldi. Arkası ve iki yanı nehire giden elli metrelik boşluktu.

Birden kapana kısılmış olduğunu farketti.

Korkunç lokomotif büyük bir hınçla yaklaşmaktaydı.

Bir anda korkusu yerini büyük bir öfkeye bıraktı. Bu öfke kendi çaresizliğine ve tepki göstermedeki yavaşlığınaydı. Karar vermesi ömür boyu gibi uzun geldi. Açık olan tek yol vardı, Pitt de bu yola atıldı.

Tabanca sesine yerinden fırlayan atlet gibi rampadan aşağı, karşısına ne çıkacak diye düşünmeden, koşmaya başladı.

31

Gözleri kör eden ışık bir anda yok olmuş, trenin gürültüsü gecenin içinde eriyip gitmişti.

Pitt durdu, ne olduğunu anlayamamanın şaşkınlığı içinde gözlerini karanlığa alıştırmaya çalıştı. Yine kulak kesildi, fakat yalnızca kuzey rüzgârının uğultusu duyuluyordu. Donmak üzere olan ellerinin acısıyla yerinden fırlayacakmış gibi atan kalbinin çarpıntısını ancak farketti.

İki dakika geçti, bir şey olmadı. Terkedilmiş hat boyunca hafif bir koşu tutturdu; birkaç metrede bir durup yerdeki kar örtüsünü inceliyordu. Ters yöne uzayan kendi ayak izleri dışında kar örtüsü bozulmamıştı. Aklı karmakarışık durumda, yarım mil kadar hayalet trene ait bir iz bulabilmek umuduyla yürüdü. Gözüne hiçbir şey çarpmamıştı.

Sert bir nesneye ayağı takılıp yere kapaklandı. Bir yandan sakarlığına söverken, bir yandan da et yordamıyla o nesneyi bulmaya çalıştı. Parmakları birbirine paralel iki metal şeritle buluştu.

Olur şey değil, bunlar raydı.

Yerinden kalkıp yoluna devam etti. Keskin bir dönemeci geçtikten sonra bir evin penceresinden televizyonun dışarı süzülen mavi pırıltısını gördü. Raylar evin önünden geçmekteydi.

Evin içinde bir köpek havlamaya başladı, az sonra açılan bir kapıdan dışarı ışık vurdu. Pitt gölgelerin arkasına gizlendi. Dev gibi bir çoban köpeği dışarı çıkıp rayların üstüne atladı, buzlu havayı birkaç kez kokladıktan sonra daha fazla oyalanmadan arka bacağını kaldırdı ve işini gördü. Sonra da hızla evin içine girip şöminenin önündeki sıcak yerine döndü. Kapı kapandı.

Pitt eve yaklaştığı sırada büyük siyah bir şey dikkatini çekti. Evin yanında arkasına kömür vagonu takılı bir lokomotif duruyordu. Pitt çekine çekine lokomotife çıkıp ateş bölümüne elini değdirdi. Metal buz gibi soğuktu. Eline pas lekesi geldi... kazan çok uzun zamandan beri yakılmamıştı.

Pitt lokomotiften inip eve yürüdü ve kapıyı çaldı.

Köpek görevini yaparak bir havlama dizisine başladı. Az sonra kapı açıldı, buruşmuş bornozuyla bir adam belirdi. Işık arkasından geldiği için yüzü gölgede kalmaktaydı. Adamın eni neredeyse kapı girişi kadardı.

"Bir şey mi istediniz?" dedi adam.

"Rahatsız ettiğim için bağışlayın," dedi Pitt en şirin gülümsemesiyle. "Ama sizinle bir şey konuşabilir miyim?"

Adam önce soğuk soğuk baktı, sonra başını salladı. "Tabii, içeri buyurun."

"Adım Dirk Pitt."

"Ben de Ansel Magee."

Bu ad bir çağırışım yaptıysa da Pitt anımsayamadan adam kükrer gibi seslendi. "Annie, bak, konuğumuz var."

Mutfaktan uzun boylu bir kadın çıktı. Kocasının tam tersine, kadın bir kalem gibi inceydi. Pitt onun eskiden manken olduğunu düşündü. Elinde bulaşık bezi, üstünde kırmızı bir ev ceketi ve mutfak önlüğüyle kadın son derece zarifti.

"Eşim Annie," diye tanıştırdı Magee. "Bu da Bay Pitt."

Annie, "Nasılsınız?" dedi sıcak bir sesle. "Gördüğüm kadarıyla, bir fincan kahveyi geri çevirmezsiniz."

"Çok iyi olur," dedi Pitt. "Şekersiz olsun lütfen."

Kadının gözleri büyüdü. "Ellerinizin kanadığını biliyor musunuz?"

Pitt ellerindeki sıyrıklara baktı. "Az önce raylara takılıp düştüm, o sıra sıyırmış olmalıyım. Soğuktan öyle uyuştu ki, hiç farketmedim bile."

Annie, "Siz şöyle ateşin yanına geçip ısının," diyerek Pitt'i şöminenin karşısındaki çember biçiminde kanepeye götürdü. "Şimdi ellerinize bakarız." Hemen mutfağa gidip bir tas sıcak su getirdi. Sonra da antiseptik almak için banyoya gitti.

Magee, "Kahveyi ben getiririm," dedi.

Aydınlıkta yüzünü görünce Pitt adamı tanıdı. "Siz ünlü yontucu Ansel Magee'siniz."

Magee, "Korkarım, sizinle aynı fikirde olmayan sanat eleştirmenleri var," dedi tatlı tatlı gülerek.

Pitt, "Alçakgönüllüsünüz," dedi. "Washington'daki Ulusal Sanat Galerisinde serginizi görebilmek için uzun bir kuyruk beklediğimi anımsıyorum."

"Modern sanata meraklı mısınız, Bay Pitt?"

"Pek anladığımı iddia edemem. Benim asıl tutkum antika makinelerdir. Eski otomobil ve uçak koleksiyonu yaparım." Ama bu düpedüz yalandı işte.

Magee, "Demek ortak bir yanımız var," dedi. "Ben de eski trenlere tutkunumdur." Uzanıp televizyonu kapadı.

"Özel demiryolunuzu gördüm."

"1944 Atlantik tipi," dedi Magee sanki ezber ödevini veriyormuş gibi. "Baldwin Fabrikasından 1906 yılında çıkmıştı. Chicago - lowa hattında Overland Limited'i çekti. Zamanının en hızlı trenlerindendi."

Pitt, "En son ne zaman işletildi?" diye sordu, fakat hemen yanlış bir ifade kullanmış olduğunu farketti.

"Yarım mil uzunluğunda bir hat döşedikten sonra iki yaz önce ateşlemiştim. Komşu çocuklarını bindirip bir aşağı bir yukarı gezdirdim. Ama bir kalp krizi geçirdikten sonra bir daha uğraşamadım. O günden beri bir köşede duruyor işte."

Annie, Pitt'in elindeki yaraları temizlemeye başlamıştı. "Yalnızca bir şişe tentürdiyot bulabildim. Biraz yakabilir."

Annie yanılıyordu. Pitt'in ellerinde hâlâ duyarlılık yoktu. Kadın parmaklarını sararken ses çıkarmadan izledi. Annie işini bitirdikten sonra geri durup eserine bir baktı.

"Tıp ödülünü kazandırmaz, ama hiç olmazsa evinize gidene dek idare eder."

Pitt, "Elinize sağlık, çok iyi oldu," dedi.

Magee koltuğuna yaslandı. "Ee, Bay Pitt, bana sormak istediğiniz şey nedir?"

Pitt hemen konuya girdi. "Manhattan Limited hakkında bilgi topluyorum."

Magee, "Anlıyorum," dedi ama anlamadığı belliydi. "Sanırım bu ilginiz trenin tarihçesinden çok yapmış olduğu son sefer üzerinedir."

Pitt, "Evet," diye itiraf etti. "Kaza hakkında derinliğine açıklama yapılmamış bazı noktalar var. Eski gazeteleri karıştırdım, fakat yanıt almaktan çok yeni yeni sorularla karşılaştım."

Magee kuşkulu gözlerle baktı. "Gazeteci misiniz?"

Pitt kafasını salladı. "Ulusal Denizaltı ve Denizcilik Örgütünün özel projeler müdürüyüm."

"Devlet memurusunuz yani?"

"Evet, maaşımı Sam Amca ödüyor. Ama Deauville Hudson köprüsü felaketiyle ilgili merakım tümüyle kişiseldir."

"Merak mı? Bana tipik bir saplantı gibi geliyor. Bu dondurucu havada, gece karanlığında kim buralara gelir yoksa?"

Pitt, "Zamanım biraz dar da," dedi. "Yarın sabah Washington'da olmam gerekiyor. Köprüye bakmak için başka zamanım yoktu. Hem geldiğimde daha karanlık basmamıştı."

Magee biraz rahatlamış göründü. "Sizi böyle sorguya çektiğim için bağışlayın, Bay Pitt, ama benim bu küçük barınağıma gelen ilk yabancı sizsiniz. Birkaç tane seçme dostum ve iş arkadaşlarım dışında herkes beni New York eteklerinde kalıp dökmekten başka bir iş bilmeyen yarı deli bir adam sanıyor. Böyle yaşamamın bir amacı var. Gizlenip kalmaktan çok memnunum. Bir sürü eleştirmenin gürültüsü, bütün gün kapımı çalan gazeteciler falan derken, inanın rahat çalışamıyorum. Ama burada, Hudson vadisinde gizlenerek bir şeyler yaratabilirim."

Annie, "Biraz daha kahve ister misiniz?" diye sordu.

"Lütfen," dedi Pitt.

"Biraz da elmalı pasta yer misiniz?"

"Çok iyi olur, kahvaltıdan beri bir şey yemedim."

"O zaman size yiyecek bir şey hazırlayayım."

"Hayır, teşekkür ederim, pasta yeter."

Annie odadan çıkınca Magee konuşmaya devam etti. "Umarım, ne demek istediğimi anlıyorsunuz, Bay Pitt."

Pitt, "Mahremiyetinizi ilan edecek değilim," dedi.

"Size güveniyorum," dedi Magee.

Pitt'in parmaklan hissetmeye başlamıştı, fena halde canını yakıyordu. Annie'nin getirdiği pastaya iştahlı bir çiftlik işçisi gibi iki elle birden atıldı.

Pitt, "Trenlere düşkün olduğunuza," dedi iki lokma arasında. "Köprüye de bu denli yakın oturduğunuza göre, faciayla ilgili eski dosyalarda bulunmayan epey bilginiz vardır herhalde."

Magee uzun bir süre gözleri ateşe takılı kaldı, sonra da konuşmaya başladı. "Haklısınız tabii. Manhattan Limited'le ilgili garip olayları ben de inceledim. Şansım varmış, olay gecesi istasyon nöbetçisi olan Sam Harding'le ölmeden birkaç ay önce görüşebildim. Seksen beş yaşındaydı, ama belleği bir bilgisayarınki gibiydi. O adamla konuşmak tarihi yaşamak gibi bir şeydi

doğrusu. O gece olanlar gözümün önünde oluyormuş gibi canlandı."

"Tam tren geçeceği sırada bir soygun olmuş," dedi Pitt. "Soyguncu istasyon görevlisinin bayrak sallayarak trendeki yüz yolcuyu kurtarmasını önlemiş. Tıpkı bir roman gibi."

"Ama roman değildi, Bay Pitt. Tıpkı Harding'in polise ve gazetecilere anlattığı gibi olmuştu. Telgraf memuru Hiram Meechum'un kalçasındaki kurşun da anlatılanları kanıtlıyordu."

Pitt, "Bu olayı biliyorum ben de," dedi.

"O halde soyguncunun hiç yakalanmamış olduğunu da biliyorsunuzdur. Harding ve Meechum adamın Clement Massey adında biri olduğundan emindiler. O sıra gazetelerde adı Dapper Doyle olarak geçiyordu. Giyimine çok düşkün, usta bir soyguncu."

"Yer yarılıp ortadan kaybolması biraz tuhaf." "Savaştan önce her şey çok farklıydı. Yasa uygulayıcıları da şimdiki durumlarında değildi. Doyle uyanık bir adamdı. Soygun suçuyla birkaç yıl hapis yatmak ayrı şey, dolaylı olarak da olsa kadın, erkek, çocuk, yüz kişinin ölümüne yol açmak ayrı bir şey. Eğer yakalanmış olsaydı, tek celsede onu sehpaya göndermeyecek bir jüri düşünemiyorum."

Pitt pastasını bitirip arkasına yaslandı. "Tren enkazının neden bulunamayışı hakkında bir görüşünüz var mı?"

Magee kafasını salladı. "Söylenenlere göre, bataklığa gömülmüş. Buranın dalgıç kulüpleri hâlâ trene ait bir parça bulabilmek umuduyla dalıp duruyorlar. Birkaç yıl önce bir mil kadar ötede bir lokomotif lambası bulundu. Genel kanı bunun Manhattan Limited'e ait olduğu yolundaydı. Bana sorarsanız, er geç nehir yatağı yer değiştirip enkazı ortaya çıkaracak."

Annie, "Biraz daha pasta almaz mısınız. Bay Pitt?" diye sordu.

"İçim çekiyor, ama almayım, sağolun," dedi Pitt ayağa kalkarak. "Ben artık gitsem iyi olacak. Birkaç saat sonra uçağım kalkıyor. Konukseverliğiniz için çok teşekkür ederim."

Magee, "Gitmeden size bir şey göstermek isterim," dedi. Koltuğundan kalkıp bir odaya girdi, birkaç dakika sonra elinde bir gaz lambasıyla çıktı. "Beni izleyin," dedi eliyle yol göstererek.

Pitt yontucunun gösterdiği kapıdan girince, burnuna eski ahşap kokusu doldu. Gördüğü kadarıyla, burası antika eşyalarla döşenmiş bir ofise benziyordu.

Odanın ortasında yuvarlak karınlı bir soba vardı, borusu hemen üstünden tavana yükseliyordu. Gaz lambasının portakal renkli aydınlığında Pitt köşede duran bir kasa farketti. Kasa kapısı eski bir kervan arabası resmiyle süslenmişti.

Pencereli bir duvarın önünde iki yazı masası vardı. Bunlardan biri üstten sürmeliydi, açılıp kapanabiliyordu. Üzerindeyse eski model bir telefon vardı. Öbür masanın bir köşesinde bir telgraf anahtarı görünmekteydi. Kabloları kıvrımlar yaparak tavana yükseliyordu.

Duvarda bir Seth Thomas saatle çeşitli reklamları içeren afişler vardı.

"Sam Harding'in Ofisi," dedi Magee övünçle. "Soygun gecesi olduğu gibi döşedim."

"Demek o zaman sizin eviniz..."

Magee, "Orijinal Wacketshire istasyonudur," diye tamamladı. "Benden önceki sahibi olan çiftçi burayı inek yemlerini saklamak için depo olarak kullanıyormuş. Annie'yle birlikte oturup binayı restore ettik. Yazık, gün ışığında göremediniz. Mimarisi gerçekten ilginçtir. Yapım yılı 1880'e dek gidiyor."

"Çok güzel korumuşsunuz," dedi Pitt.

Magee, "Çoğu istasyona göre daha iyi bir yazgısı varmış gerçekten," dedi. "Bir iki ufak değişiklik yaptık tabii. Eskiden yük deposu olan yeri şimdi yatak odası olarak kullanıyoruz, şimdiki oturma odamız da o zaman bekleme salonuymuş."

"Mobilyalar orijinal mi?"

"Çoğu. Satın aldığımızda Harding'in masası yerindeydi. Sobayı bir çöp yığınından çıkardık. Annie de kasayı Selkirk'de bir nalburda görüp almış. Ama asıl büyük ödül işte budur."

Magee deri bir örtüyü kaldırıp altından bir satranç takımı çıkardı. Abanoz ve huş ağaçlarından elle yontulmuş olan taşları çatlamış ve adamakıllı aşınmıştı.

"Hiram Meechum'un satranç takımı," diye açıkladı Magee. "Bana dul eşi verdi. Massey'in tabancasından çıkan kurşun hâlâ içinde saplı duruyor."

Pitt bir süre satranç takımını inceledi. Sonra da pencereden dışardaki karanlığa baktı. "Buradaki varlıklarını hisseder gibi oluyor insan."

"Çoğu kez buraya gelip tek başıma otururum, o gece olanları gözümün önüne getirmeye çalışırıma "Manhattan Limited'in gümbür gümbür geçtiğini de görür müsünüz?"

"Bazen," dedi Magee dalgınlıkla. "Eğer düşlerimin akışı kesilmezse..." Sonra susup Pitt'e baktı. "Garip bir soru. Neden sordunuz?"

"Hayalet tren," diye yanıtladı Pitt. "Hâlâ eski hat üzerinden hayalet gibi geçtiği söyleniyor da."

Magee, "Hudson vadisi söylentilerin doğuş kaynağıdır," dedi. "Başsız süvari'yi bile gördüğünü söyleyenler çıkmıştır. Biri bir masal anlatır, hemen bu bir söylenti haline gelir sonra. Biraz zamanla süslenip yerel kültürle de abartılınca, alın size birinci sjnıf bir efsane işte. Köprü çökmesinden birkaç yıl sonra çıktı ortaya bu hayalet tren masalı. Tıpkı kafasını giyotinde yitirmiş adamın kafasını arama serüveni gibi. Manhattan Limited de, inananların söylediğine göre, nehri aşabilene dek gökyüzündeki deposuna giremeyecekmiş."

Pitt güldü. "Bay Magee, çok kuşkucu bir insansınız."

"Evet, bunu inkâr etmem doğrusu."

Pitt saatine baktı. "Artık gerçekten gitmem gerek."

Magee yolu gösterdi, iki adam eski istasyon platformunda el sıkıştılar.

Pitt, "Çok güzel bir gece geçirdim," dedi. "Konukseverliğiniz için size de, eşinize de çok teşekkür ederim."

"Çok sevindik geldiğinize. Lütfen yine gelin. Trenler hakkında konuşmaya bayılırım."

Pitt biraz durakladı. "Yalnız bir şeyi unutmasanız iyi olur." "Neymiş o?" "Efsanelerin garip bir özelliği vardır," dedi Pitt,g özlerini Magee'nin gözlerine dikerek. "Çoğu gerçek olaylardan kaynaklanır."

32

Danielle Sarveux, Quebec Başbakanı Jules Guerrier'i hastane koridorunda sıcak bir selamla karşıladı. Guerrier'in yanında sekreteri ve Henri Villon vardı.

Guerrier, Danielle'in iki yanağına öpücük kondurdu. Yetmiş yaşının üstünde, uzun boylu, gümüş renkli saçları dağınık, sakallı bir adamdı. Ressamlar Musa Peygamberin resmini yapmak isteseler, Guerrier'in tipini çizerlerdi herhalde. Guerrier Quebec başkanlığı yanı sıra Quebecois Partisinin de başkanlığını yapmaktaydı.

"Seni gördüğüme çok sevindim, Jules," dedi Danielle.

"Benim ihtiyar gözlerim de senin gibi güzel bir kadını görmekten çok mutlu," dedi Guerrier.

"Charles seni dört gözle bekliyor."

"Nasıl gidiyor sağlığı?"

"Doktorlar gelişmeden memnun. Ama iyileşme süresi uzun olacağa benzer."

Sarveux arkası yastıklarla desteklenmiş olarak yatakta oturuyordu. Yatağını dışarda parlamento binasına bakan bir pencerenin yanına çekmişlerdi. Oda hemşiresi gelenlerin şapkalarını ve paltolarını aldı. Herkes oturduktan sonra Danielle konyak ikram etti.

Sarveux, "Konuklarıma içki ikram etmeme izin var," dedi. "Ama ne yazık ki, alkol bana verilen ilâçlarla ters düşüyor, bu yüzden size katılamayacağım."

Guerrier, "Bir an önce iyileşmene," diyerek kadeh kaldırdı.

"Sağlığınıza," diyerek öbür konuklar da katıldı.

Guerner bardağını masaya bıraktı. "Beni görmek istemen onur verdi, Charles."

Sarveux, birden ciddileşti. "Tam bağımsızlık için referanduma gideceğini bildirdiler."

Guerrier Fransızlara özgü bir hareketle omuz silkti. "Konfederasyondan ayrılmanın zamanı geldi de geçti bile."

"Kabul ediyorum, bunun için de elimden gelen desteği sağlayacağım."

Sarveux'nün sözleri bir giyotin bıçağı gibi düştü.

Guerner yay gibi gerilmişti. "Bu kez karşı çıkmayacak mısın?"

"Hayır, bu işin bir an önce yapılmasını ve bitmesini istiyorum."

"Seni uzun zamandır tanırım, Charles. Böyle birden bire yumuşamanda mutlaka bir art niyet vardır."

"Beni yanlış anlıyorsun, Jules. Terbiye edilmiş bir köpek gibi perende atacak değilim. Referandumlarınız, mandalarınız, bitmez tükenmez pazarlıklarınız yeter artık. Eğer tek başına kalmak istiyorsa öyle olsun. Yeter artık Kanada'nın sizden çektiği. Konfederasyonun Quebec'e ihtiyacı yok. Siz olmadan da ayakta kalabiliriz."

"Biz de siz olmadan kalabiliriz."

Sarveux alaylı alaylı gülümsedi. "İşin alfabesinden başladığınızı göreceğiz."

Guerrier, "Böyle olacağını biz de biliyoruz," dedi, "Quebec parlamentosu kapatılıp yeni bir hükümet kurulacak. Fransa cumhuriyetinden örnek alınacak. Kendi yasalarımızı kendimiz yazacağız, vergilerimizi kendimiz toplayacağız, yabancı ülkelerle resmi ilişkiler kuracağız. Tabii İngilizce konuşan diğer eyaletlerle aynı para birimini kullanmaya ve ekonomik bağlarımızı korumaya devam edeceğiz."

"Bizden koptuktan sonra eski antlaşmalar geçerli olmayacak," dedi Sarveux, sesi sertleşerek. "Quebec kendi parasını basmak zorunda, bütün ticari antlaşmalar da. yeniden gözden geçirilecek. Ayrıca bütün ortak sınırlarımızda gümrük karakolları kuracağız. Quebec topraklarında bulunan tüm Kanada kuruluşları ve devlet daireleri geri çekilecektir."

Guerrier'in yüzünden bir öfke dalgası geçti. "Bunlar çok sert tepkiler."

"Quebec'liler geleceğin birleşik Kanada'sına, onun siyasal özgürlüklerine ve zenginliğine bir kez sırtlarını döndükten sonra bu kopma koşulsuz ve kesin olmalı."

Guerrier ağır ağır ayağa kalktı. "Bir Fransız olarak senden daha iyi duygular beklerdim."

"Sevgili Fransız yurttaşlarım bana suikast yapmak amacıyla hiçbir suçu olmayan elli kişiyi öldürdüler. Bu olayla ilgili olarak Quebecois Partisini suçlamadığıma şükret, Jules. Doğuracağı tepkiler büyük davanıza onarılamayacak bir hasar verirdi."

"Sana yemin ederim, uçak düşürülmesiyle Quebecois Partisinin en küçük bir ilişkisi yoktur."

"Ya ÖQÖ teröristleri?"

Guerrier, "Hiçbir zaman ÖQÖ'nün eylemlerini hoş görmedim," dedi.

"Bunlar hep lafta kalıyor. Örgütü susturacak hiçbir şey yapmadın."

Guerrier, "Ama adamlar tıpkı hayalet gibi," diye itiraz etti. "Liderlerinin kim olduğunu bile bilen yok."

"Bağımsızlığınızı kazandıktan sonra açığa çıkar, o zaman ne olacak?"

"Quebec özgür olduktan sonra örgütün varlığı için bir neden kalmayacak ki. Başkanı da, örgütü de yok olup gidecek."

"Unutuyorsun, Jules, terör eylemcilerinin kötü bir huyu vardır, hemen yasallaşıp muhalefet partisi kurarlar."

"OQÖ'ye yeni Quebec devleti tarafından göz yumulmayacaktır."

Sarveux, "Tabii başında sen olursan," diye ekledi.

"Öyle olacağını sanırım," dedi Guerrier böbürlenmeden. "Yeni bir ulus kurulurken, halkın benden başkasını seçeceğini sanmıyorum."

Sarveux, "Sana iyi şanslar dilerim," dedi kuşkuyla. Guerrier'de bu heyecan varken tartışmanın yararı yoktu. Fransızlar hep böyle hayalperest oluyordu. Eski romantik devirlerdeki gibi Fransız bayrağını dünyanın her yanında dalgalandırmak akıllarından hiç çıkmayacak bir tutkuydu. Ama bu soylu deney, bu kez daha başlamadan iflas edeceğe benzerdi. "Başbakan olarak size hiçbir engel çıkarmayacağım. Ama seni uyarıyorum, Jules, Kanada'yı etkileyecek radikal ayaklanmalar, siyasal karışıklıklar istemem."

Guerrier, "Seni temin ederim, Charles," dedi güvenle. "Ulusumuzun doğuşu barış içinde olacaktır."

Bu güvencenin boş olduğunu zaman gösterecekti.

Villon köpürüyordu. Danielle bu belirtileri iyi tanırdı. Hastane dışında bir bankta otururken yanına gelip oturmuştu. Serin ilkbahar havasında Danielle hafif bir ürperti duyarak Villon'un patlamasını bekledi.

"Alçak herif!" diye hırladı Villon. "Sinsi köpek,.

Qebec'i Guerrier'e hiç mücadele etmeden teslim etti."

"Hâlâ inanamıyorum," dedi Danielle.

"Sen biliyordun bunu, Charles'in aklında böyle bir şey yattığını mutlaka

biliyordun."

"Hiçbir şey söylememişti ki, en küçük bir..."

"Neden?" diye sözünü kesti Villon, yüzü öfkeden kızarmıştı. "Neden Kanada birliği siyasetinden birdenbire döndü böyle?"

Danielle sessiz durmayı yeğledi. Villon'un öfkesinden çekindiği belliydi.

"Sağlam bir temel kurmamıza fırsat vermeden altımızdaki halıyı çekti. Kremlin'deki ortaklarım bunu duyunca mutlaka taahhütlerinden cayacaklardır."

"Charles böyle yapmakla ne kazanabilir? Siyasal bir intihar bence bu."

"Kurnaz tilki oyununu oynuyor," dedi Villon. "Quebec, yönetimin başında Guerrier gibi yaşlı bir bunak olduğu sürece Ottawa'nın elinde bir kukla rejim olmaktan öteye gidemez. Uzun vadeli borçlar, krediler ve yardımlar için dilenip duracaklar. Quebec ulus olarak eyalet olduğu günlerden daha kötü bir düzeye inecek."

Danielle'in yüzündeki ifade sertleşivermişti. "Böyle olması gerekmez."

"Ne demek istiyorsun?"

Villon'un kolunu tutup sıktı. "ÖQÖ'nü göm artık. Çık açığa, Guerrier'e karşı seçime gir."

"Jules'le başa çıkacak kadar güçlü değilim."

"Fransızların genç ve atılgan bir öndere gereksinmeleri var," diye üsteledi Danielle. "Benim tanıdığım Henri Villon, İngiliz Kanadası'na ya da Amerika'ya boyun eğmez."

"Kocan yarı yoldayken beni durdurdu işte. Sağlam bir örgüt kuramadan bu iş yürümez."

"Ama Jules Guerrier ölüverirse, işler değişir."

Villon güldü. "Hiç sanmam. Jules tıp kitaplarında yazan her türlü hastalığı taşıyabilir, ama hepimizden çok yaşayacak denli de sağlamdır."

Danielle'in yüzünde garip bir ifade belirmişti. "Quebec'in kurtuluşu için Jules'un ölmesi gerek."

Ne demek istediği belliydi. Villon bir süre hiç konuşmadan düşündü.

"Diğerlerini öldürmek farklıydı, onlar bizden değildi. Ölümleri siyasal bir zorunluluktu. Jules sadık bir Fransızdır. Bu dava için hepimizden uzun zamandır

savaşıyor."

"Kazanacağımız şeyin yanında küçük bir bedel."

"Hiç de küçük bir bedel değil," dedi Villon dalgın dalgın. "Bazen düşünüyorum da, bütün bu işler bitene dek en son kim ölecek diye merak ediyorum."

33

Gly lekelerle dolu lavabonun üzerinden uzanıp oynaya yaklaştı.

Beyaz köpük parçasını ezik burnunun üzerine yerleştirdi, böylece burun köprüsü yükselmiş, ucu biraz daha uzamıştı. Üzerine lastik cila çekip tutkalla yapıştırdı. Daha sonra da biraz pudrayla parlaklığını örttü.

Kaşlarını almıştı, kazınmış kaş yerlerine tutkal sürüp takma kaşlarını yapıştırdı. Yeni kaşlar daha kalkık ve gürdü.

Gly aynada bir süre baktı yeni yüzüne, sonra, da aynanın köşesinde duran fotoğrafla karşılaştırdı. Gelişmeden memnun olarak işine devam etti. Bu kez makyaj takımıyla çalıştı ve beyaza yakın bir ten rengiyle çene ucundan her iki kulağına kadar uzanan bir yay çizdi. Gerekli ten rengini sağladıktan sonra oval biçimdeki çenesi şimdi biraz daha köşeli olmuş, sanki bir yontucunun keskisinden çıkmıştı.

Alt dudağının altına uygun renkte bir rujla yeni bir çizgi çekerek dudaklarının biraz daha öne çıkık ve etli görünmesini sağladı.

Sıra göz merceklerindeydi. En sevmediği iş de buydu. Kahverengi olan gözlerini griye dönüştürmek tüm ruhunu değiştirmek gibi bir şey oluyordu. Göz merceklerini de taktıktan sonra aynada kendisine bakan görüntüye artık Foss Gly denemezdi.

Son olarak kahverengi peruğu başına geçirdi. Aynanın biraz gerisinde durarak küçük bir lambayla değişik açılardan ışık verip yüzüne iyice baktı. Hemen hemen kusursuzdu, pis bir otel odasının küçücük banyosunda bundan iyisi olamazdı.

Gly lobiye indiğinde resepsiyonun gece görevlisi yerinde yoktu. İki sokak ötede bir Mercedes Benz'in direksiyonuna geçip oturdu. Bu arabayı o gün öğleden sonra bir bankanın park yerinden çalmış, plakalarını değiştirmişti.

Quebec zenginlerinin banliyösü olan Sillery'e vardığında saat dokuz buçuğa geliyordu. Gly kale gibi yükselen taş yapı evlere bakıp düşündü. Bunların içinde yaşayanlar korunacağız diye kendilerini diri diri gömüyorlardı. Belki de öldüklerinin bile farkında değildiler.

Ağır bir demir kapı önünde durup buradaki mikrofona kendini tanıttı. Karşılık olarak kapı açıldı ve Gly arabasını bahçeye soktu. Birkaç dönüm genişliğindeki bahçeyi aştıktan sonra büyük bir granit yapı önünde park etti. Kapıyı Başbakan

Jules Gruerrier'in şoförlüğünü ve koruyuculuğunu yapan adam açtı.

"İyi akşamlar, Mösyö Villon, bizi onurlandıracağınızı bilmiyorduk."

Gly sevinmişti. Yüzünde yaptığı değişiklik ilk sınavını başarıyla vermişti, "Quebec'li dostlarımı ziyaret ediyordum, gelmişken bir de Mösyö Guerrier'e uğrayım dedim. Duyduğuma göre biraz rahatsızmış."

"Hafif bir grip," dedi şoför, Gly'in paltosunu alırken. "Ama epey düzeldi, ateşi düştü. Ancak göreve başlayacak durumda değil daha."

"Bu saatte rahatsız etmiş olmayayım? Belki yarın gelsem daha iyi olur."

"Yok, yok, lütfen. Başbakan şimdi televizyon izliyor. Eminim sizi görmekten çok memnun olacaktır. Gelin sizi odasına götüreyim."

Gly elini salladı. "Hiç zahmet etme. Yolu biliyorum." .

Çember biçimindeki merdivenleri çıkıp ikinci kata geldi. Kat başında durup sağına soluna bakındı. Evin planını ezbere biliyordu. Plana göre Querrier'in yatak odası sağda üçüncü kapı olacaktı. Kapıyı vurmadan sessizce girdi.

Jules Guerrier şiltelerle dolu büyük bir koltukta oturmuş, terlikli ayaklarını bir pufa uzatmıştı. Yüzü televizyona dönük olduğu için kapıdan birisinin girdiğini görmedi.

Gly halı üzerinde hiç ses çıkarmadan yatağa doğru yürüdü. Büyük bir yastık alıp Guerrier'in arkasından yaklaştı. Yastığı yaşlı adamın yüzüne doğru uzatırken durakladı.

Beni mutlaka görmeli, diye geçirdi içinden. Henri Villon'dan ayırt edilmediğini bir kez daha kanıtlamak istiyordu. Guerrier arkasında birinin bulunduğunu hissetmişti. Ağır ağır döndü, gözleri Gly'in beliyle aynı düzeydeydi. Yavaş yavaş başını kaldırıp baktı, bir anda gözleri büyüdü. Korkudan çok büyük bir hayret duymuştu.

"Henri?"

"Evet, Jules."

"Burada olamazsın," dedi Guerrier.

Gly televizyonun arkasına geçerek başbakanla yüz yüze geldi. "Ama buradayım işte, Jules. Tam burada, televizyonun içindeyim."

Gerçekten de öyleydi.

Ekran Henri Villon'un görüntüsüyle doluvermişti. Ottowa'da açılışı yapılan

yeni sanat merkezinde bir konuşma yapıyordu. Bir yanında Danielle Sarveux, diğer yanındaysa Villon'un karısı vardı.

Guerrier gözlerine inanamadı. Televizyon canlı yayın yapmaktaydı, bundan hiç kuşkusu yoktu. Bu açılış törenine formalite olarak o da davet edilmişti, ama gitmemişti. Büyük bir şok içinde Gly'in yüzüne baktı.

"Ama nasıl?"

Gly karşılık vermedi. Birden başbakanın koltuğuna atılıp elindeki yastığı Guerrier'in yüzüne dayadı. Yaşlı adamın ağzından çıkabilecek çığlık bir anda boğuluvermişti. Zaten karşı duracak gücü yoktu. Elleriyle Gly'nin kalın bileklerini boşuna itmeye çalıştı. Ciğerleri yanıp tutuşuyordu sanki. Son karanlık çökmeden önce kafasının içinde büyük bir aydınlık patlaması oldu.

Otuz saniye sonra elleri çözülmüş, iki yana düşmüştü. Yaşlı bedeni hareketsiz kalmasına karşın. Gly yastığı üç dakika daha aynı güçle bastırdı.

Sonra gidip televizyonu kapadı, eğilip Guerrier'in kalbini dinledi. Nabız atmıyordu. Quebec başbakanı ölmüştü.

Gly hemen kapıya gidip dışarda kimse olup olmadığına baktı. Koridor boştu. Geri gelip Guerrier'in yanıbaşında duran yastığı aldı ve yeniden yataktaki yerine bıraktı. Özenle yaşlı adamın sabahlığını çıkarıp koltuğun arkasına astı. Başbakanın altını ıslatmamış olduğunu görünce sevindi. Sonra terliklerini çıkarıp yatağın yanına bıraktı.

En küçük bir iğrenme bile duymadan cesedi kucakladığı gibi yatağa yerleştirdi. Sonra büyük bir özenle cesedin ağzını açıp incelemeye başladı.

Boğulma kuşkusu varsa, adli tıpta ilk bakılan şey kurbanın diliydi. Guerrier bu konuda yardımcı olmuştu, dilinde en küçük bir diş izi yoktu.

Bununla birlikte ağzın içinde bir iki küçük çürük vardı. Gly ceketinin cebinden makyaj takımını çıkarıp içinden pembemsi bir makyaj kalemi aldı. Morarma rengini tümüyle yok edemeyecekti, fakat çevresindeki dokuyla uyumunu sağlayabilirdi. Dudak genlerindeki soluk rengi de biraz boyadı, bu da boğulma belirtilerinden biriydi.

Gly Guerrier'in donuk donuk bakan ölü gözlerini kapadı. Sonra yüzüne biraz masaj yapıp gerginliğini giderdi. Yaşlı adamın yüzüne sakin bir ifade gelmişti. Sonra yatak örtüsünü çekip, uyumak için yatağa girmiş izlenimini verdi.

Yatak odasından çıkarken içinde bir şeyin eksik kaldığı duygusu vardı. Her şeyi kusursuz yapma meraklıları böyle bir duygu duyarlardı. Bir türlü adını

koyamadıkları bir eksiklik... Merdivenlerin başındayken alt katta hizmetçilerden birinin bir tepsiyle geçmekte olduğunu görüp durdu.

O anda aklına gelmişti. Guerrier'in dişleri çok düzgündü. Mutlaka takma diş olmalıydı. Hemen yatak odasına koştu. Beş saniye içinde yaşlı adamın takma dişlerini çıkarıvermişti. Fakat sabaha kadar Guerrier dişlerini nerede saklıyordu? Mutlaka temizleyici özelliği olan bir sıvı içine bırakıyor olmalıydı. Yatak ucundaki komodinin üstü boştu. Banyoda içinde mavi bir sıvı olan plastik bir bardak buldu. İçindekinin ne olduğuna bakmadan takma dişleri içine koydu.

Gly tam Guerrier'in koruyucusu kapı takmasına uzanırken kapıyı açtı.

"Mösyö Villon, başbakanla birlikte bir çay içmek istersiniz diye düşünmüştüm."

Gly başıyla yatağın üstündeki tümseği gösterdi. "Jules yorgun olduğunu söyledi. Sanırım, yatağa girer girmez uykuya daldı bile."

Koruyucu bu açıklamadan hiç kuşkulanmadı. "Gitmeden önce bir fincan çay içer miydiniz?"

Gly kapıyı kapadı. "Hayır, sağol, gitsem iyi olur."

Birlikte aşağı indiler. Adam elindeki tepsiyi bırakıp Gly'in paltosunu tuttu. Gly Mercedes'in göründüğünden emin olana dek kapıda oyalandı.

İyi geceler dileyip motoru çalıştırdı. Bahçe kapısından dışarı çıkınca bomboş cadde boyunca bir süre yol aldı. Sekiz sokak ötede durup arabadan indi. Kontak anahtarını çıkarıp yere attı ve toprak üstünde topuğuyla ezdi.

Böyle zengin bir çevrede park edilmiş bir Mercedes'den daha olağan ne olabilirdi? Buranın insanları zaten pek birbirleriyle görüşmezlerdi. Herkes bu arabanın komşusuna ya da gelen bir konuğa ait olduğunu sanacaktı. Böylece kimbilir kaç gün kimse ilgilenmezdi.

Saat onu on gece Gly Quebec'e giden bir otobüsün içindeydi. Önceden hazırlamış olduğu zehir hâlâ cebindeydi. Haberalma servisince kullanılan bir öldürme aracıydı bu; kesinlikle adli tıp tarafından saptanamıyordu.

Yastık kullanma fikri son anda aklına gelmişti. Böylece hiçbir biçime uymama saplantısı da doyuma ulaşmış oluyordu. Çoğu katil belli yöntemler geliştirir, belirli bir silah kullanmayı yeğlerlerdi. Gly'ın en belirgin yöntemiyse, hiçbir yöntemi olmamasıydı. Her cinayetini bir öncekinden farklı işlerdi. Geçmiş cinayetleriyle kesinlikle ilişki kurulamazdı.

İçinde tatlı bir heyecan duydu. İlk engeli aşmıştı. Bir tane daha vardı önünde; en güçlü ve dikkat isteyeni.

34

Danielle yattığı yerde sigara dumanının tavana doğru yükselişini izledi. Ottawa dışındaki dağ evinin sıcacık yatak odasında yanında yatmakta olan sert' ve biçimli erkeğin farkında bile değildi.

Doğrulup saatine baktı. Mola zamanı sona ermişti, daha uzun sürdüremediği için üzüntü duydu. Sorumluluğu gelip çatmıştı, gerçeklerle baş başa katmak zorundaydı.

"Gitme zamanın geldi mi?" dedi yatak arkadaşı.

Danielle başını salladı. "Evet, sadık eş rolümü sürdürüp hastaneye giderek kocamı ziyaret etmeliyim."

"Sana acıyorum. Hastaneler beyaza boyanmış karabasanlardır."

"Artık alıştım." ,

"Charles'ın durumu nasıl?"

"Doktorlar birkaç hafta sonra eve dönebileceğini söylüyorlar."

"Eve dönüp de ne yapacak? Ülke yönetimsiz kaldı. Yarın bir seçime gidilecek otsa, en küçük bir kazanma şansı yok."

"Bizim lehimize." Danielle yataktan kalkıp giyinmeye başladı. "Jules Guerrier de ortadan kalktığına göre. kabineden istifa edip Quebec başkanlığı için adaylığını koyabilirsin."

"Çok uygun bir konuşma hazırlamam gerek. Önemli olan tam bir kurtarıcı gibi ortaya çıkabilmek. Batan gemiden kaçan ilk fare gibi görünmek istemiyorum."

Danielle yatağa gelip oturdu. Erkeğin kokusu yine içini gıcıklamaya başlamıştı. Elini adamın göğsüne koyup kalbini dinledi.

"Bu öğleden sonra her zamanki gibi değildin, Henri."

"Nasıl oluyor bu?"

"Sevişirken daha hoyrattın. Acımasız gibi."

"Değişiklikten hoşlanacağını düşündüm."

"Hoşlandım." Danielle güldü, sonra eğilip adamı dudaklarından öptü. "İçimdeyken bile farklı gibiydin."

"Ne fark buldun anlayamadım doğrusu."

"Ben de, ama hoşuma gitti."

Danielle istemeye istemeye kendini çekti ve ayağa kalktı. Paltosunu ve eldivenlerini giydi. Sevgilisi yatakta, onu izliyordu.

Danielle birden aklına gelmiş gibi durup bakmaya başladı. "Jules Guerrier'in ölümünü nasıl doğalmış gibi gösterdiğini bana hiç anlatmadın."

"Bazı şeyleri bilmemen daha iyi olur."

Danielle yüzüne tokat yemiş gibi oldu. "Daha önce gizlimiz saklımız yoktu."

"Artık var."

Danielle bu ani soğukluğa nasıl tepki göstereceğini bilemedi. Onu ilk kez böyle görüyordu, çok şaşırmıştı.

"Öfkeli gibisin. Söylediğim bir şeye mi kızdın?"

"Senden daha çok şey vermeni beklerdim, Danielle."

"Daha mı?"

"Charles hakkında gazetelerde bulamayacağım hiçbir şey anlatmadın bana."

Danielle merakla baktı. "Neyi bilmek istiyorsun?" "Adamın kafasından geçenleri. Diğer kabine üyeleriyle yaptığı konuşmaları. Bölünmeden sonra Quebec'e göstereceği tutum nedir? İstifa mı edecek? Lanet olsun be, benim bunları öğrenmem gerek, sense bana hiçbir şey vermiyorsun."

"Charles kazadan sonra çok değişti. Her şeyini gizli tutuyor. Bana eskisi gibi açılmıyor ki."

"O zaman artık benim işime yaramazsın." Danielle yüzündeki kırgınlığı ve öfkeyi göstermek İstemedi, fakat patlayacak gibi olmuştu.

"Bir daha benimle temas etmeye kalkma," diye devam etti. "Tabii söyleyecek önemli bir şeyin yoksa. Artık bu sıkıcı seks oyunları için tehlikeye girmek istemiyorum."

Danielle kapıya doğru koştu, sonra başını çevirip bağırdı. "Seni orospu çocuğu!" Hıçkırıklarını bastıra bastıra arabasına doğru koşarken, nasıl olmuş da bu adamın içindeki canavarı görmemiş olduğuna şaşıyordu. Yatak odasından yükselen kahkaha sesi Danielle" arabasına kadar izledi. Hastaneye gidene dek de kulaklarında çınlamaya devam etti.

O sırada az önce ayrıldığı yatakta Foss Gly'ın gerinerek, son sınavını da başarıyla vermiş olmanın keyfini çıkardığını bilmiyordu.

35

Pitt odasına getirildiğinde, Başkan'ın protokol müdürü başıyla uyduruk bir selam verip yerinden bile kalkmadı. Yüzünde en küçük bir gülümseme olmadan başını kaldırıp baktı. "Oturun, Bay Pitt. Başkan birkaç dakika sonra sizinle görüşecek."

Tokalaşmak için bir belirti de olmayınca, Pitt çanf tasını yere koyup pencerenin yanında bir koltuğa otu/ du.

Daha otuzunda bile olmayan ve IV. Harrison Moon gibi şatafatlı bir ad taşıyan protokol müdürü üç telefona yanıt verip masasının üzerindeki kâğıtları çeşitli yerlerine yerleştirdikten sonra tenezzül edip Pitt' in oturduğu yere doğru baktı.

"Şunu bilmenizi isterim ki, Bay Pitt, bu görüşme istediğiniz oldukça kural dışıdır. Başkan'ın zamanı üçüncü sınıf memurlarla sohbet edemeyecek kadar değerlidir. Eğer babanız Senatör George Pitt başvurarak çok ivedi bir durum olduğunu söylemeseydi, Beyaz Saray'ın kapısından bile giremezdiniz."

Pitt adamın kendini beğenmişliği karşısında saf bir poz takındı. "Vay canına yahu, böyle onurlandırıldığım için zevkten dört köşe oluyorum."

Protokol müdürünün yüzü asıldı. "Başkanlık makamına biraz saygı gösterirseniz iyi olur."

Pitt, "Senin gibi zıpçıktıları çalıştıran bir Başkan'a nasıl saygı duyulur ki?" diye alayla sordu.

VI. Harrison Moon poposuna bir tekme yemiş gibi kaskatı kesildi. "Ne cesaretle..."

Tam o sırada Başkan'ın sekreteri odaya girdi. "Bay Pitt, Başkan sizinle görüşmek için hazır."

"Hayır!" diye bağırdı Moon ayağa fırlayarak. "Randevu iptal edildi!"

Pitt, Moon'a yaklaşıp ceketinin yakalarından yakaladı ve kendine doğru çekti. "Sana bir öğüt vereyim, evlat, sakın ne oldum delisi olma." Sonra adamı hatifçe itti. Ama biraz sertçe itmiş olacak, Moon koltuğuna çöktükten sonra hızını alamayıp yere düştü.

Pitt şaşkınlık içinde bakan sekretere kibar bir selam verdi. "Bana yolu göstermek için zahmet etmeyin, oval ofise daha önce de girmiştim."

Protokol müdürünün tersine, Başkan, Pitt'i büyük bir nezaketle karşılayıp elini

sıktı. "Titanik ve Vixen projelerinde göstermiş olduğunuz üstün başarıyı okudum, Bay Pitt. Dudılbag operasyonundaki becerinize de hayran kaldım. Sizinle geç de olsa tanışabildiğim için onur duyuyorum."

"Bu onur bana ait."

"Lütfen oturun," dedi Başkan.

"Korkarım zamanım yok," dedi Pitt.

"Anlayamadım?" Başkan'ın bir kaşı merakla kalkmıştı.

"Protokol müdürünüz bana kabalık edip kötü davrandı, ben de ona zıpçıktı deyip biraz hırpaladım."

"Ciddi mi söylüyorsunuz?"

"Evet, efendim. Korkarım, birazdan güvenlik görevlileri içeri girip beni yaka paça Beyaz Saray'dan atarlar."

Başkan çalışma masasına gidip iç haberleşmenin düğmesine bastı. "Maggie, benden yeni talimat alana dek rahatsız edilmek istemiyorum."

Başkan'ın yüzünde geniş bir gülücük görünce Pitt'in içi rahatlamıştı. "Harrison bazen kendini kaybediyor. Alçakgönüllüğü öğrenmesi için iyi bir ders aldı hiç olmazsa."

"Çıkarken kendisinden özür dilerim."

"Gerek yok." Başkan, Pitt'in karşısında yüksek arkalı bir koltuğa oturdu. "Babanızla olan dostluğumuz çok eskilere gider. Kongreye ikimiz de aynı yıl seçilmiştik. Telefonda söylediğine göre, insanın aklını yerinden hoplatan bir sırrı açığa çıkarmışsınız."

"Babamın yakıştırmalarını bilirim," diyerek güldü Pitt. "Fakat bu kez yüzde yüz haklıdır."

"Lütfen anlatın."

Pitt çantasını açıp içindeki belgeleri bir bir çıkarmaya başladı. "Sizi bir tarih dersiyle sıkmak istemezdim, Sayın Başkanım, ama olayın temeline inmek için gerekli."

"Sizi dinliyorum."

"1914 başlarında," diye söze başladı Pitt. "Almanya İmparatorluguyla savaş, İngiliz gözüyle, kaçınılmaz gibiydi. Mart ayı gelmeden o zaman donanma bakanı olan Winston Churchill kırk kadar ticari gemiyi silahla donatmıştı bile. Genel

Kurmay ilk çatışmaların başlangıcı olarak eylül ayını öngörmekteydi. Bu savaşın gerek insan, gerekse kaynaklar açısından ne büyük kayıplara yol açacağını bilen Savaş Bakanı Lord Kitchener, araç gereç ve cephanelerinin ancak üç aylık bir seferberliğe yetecek kadar olduğunu öğrenince beyninden vurulmuşa dönmüştü. Bir yandan da İngiltere yeni bir sosyal reform programına girişmiş, bunun bir sonucu olarak halka ağır vergi yükümlülüğü bindirilmişti. Öte yandan silahlanma giderleri, borç faizleri, sosyal yardım ödenekleri falan derken, ülkenin ekonomisi kesin bir çöküntüye gidiyordu."

"Demek İngiltere Birinci Dünya Savaşına girdiğinde hazinenin dibini kazıyordu," dedi Başkan.

"Tam da öyle değil. Almanlar Belçika'ya girmeden kısa bir süre önce bizim hükümetimiz İngilizlere yüz elli milyon dolarlık bir kredi açmıştı. En azından kayıtlarda kredi olarak gösteriliyordu. Aslında bu bir ön ödemeydi."

"Korkarım anlayamadım."

"Başbakan Herbert Asguith ve Kral V, George 2 Mayıs günü bir odaya kapanıp gizlice görüştüler ve çaresizlik içinde bir karara vardılar. Aynı gizlilikle Başkan Wilson'a açılıp önerilerini sundular. Wilson öneriyi kabul etti. Bunun üzerine Dışişleri Bakanı William Jennings Bryan'ın müsteşarı olan Richard Essex'le İngiliz dışişleri bakan yardımcısı Harvey Shields kısaca Kuzey Amerika Antlaşması olarak bilinen antlaşmanın taslağını hazırladılar."

"Peki, bu antlaşmanın özü neydi?" diye sordu Başkan.

"İngiltere bir milyar dolar karşılığında Kanada'yı Amerika Birleşik Devletleri'ne satıyordu."

Başkan kulaklarına inanamayarak bir süre oturduğu yerde kalakaldı. "Bir daha söyler misiniz?"

"Bir milyar dolar karşılığı Kanada'yı satın aldık."

"Bu saçma bir şey," dedi Başkan.

"Ama doğru," diye üsteledi Pitt. "Savaş patlamadan önce Kanada'nın imparatorluğun sırtında bir yük olduğunu söyleyenler arasında liberaller de vardı, muhafazakârlar da."

"Bana bir kanıt gösterebilir misiniz?" diye sordu Başkan.

Pitt Wilson mektubunun bir kopyasını verdi. "Bu, Başkan Wilson'un 4 Temmuz tarihinde Herbert Asquith'e yazdığı mektuptur. Bir tümcenin olduğu

yerde kâğıdın buruşmuş olduğunu farkedeceksiniz. Spektografik bir test uygulayıp okunmayan sözcükleri buldum. Sonuç şöyle çıktı: 'Oldukça haris olan yurttaşlarım olup biteni öğrenselerdi, kesinlikle beklemezler, kuzey komşumuzun sevgili ülkemize ait olduğunu bile bile bile hareketsiz kalmazlardı.'"

Başkan mektubu birkaç dakika inceledikten sonra kahve masasının üstüne koydu. "Başka bir şey var mı?"

Pitt bu kez herhangi bir yorum yapmadan Bryan, Essex ve Shields'in Beyaz Saray'dan ayrılırken çekilmiş olan resmi gösterdi. Bundan sonra en büyük kozunu çıkardı ortaya.

"Bu da Richard Essex'in masasında tuttuğu günlüğün Mayıs ayı bölümü. Kuzey Amerika Antlaşmasıyla son bulan görüşmelerin tüm ayrıntıları yazılı. Son kayıt 1914 yılının 22 Mayıs günü işlenmiş. Antlaşmaların son imzalarını atmak için Kanada'ya gittiği gün."

"Antlaşmalar, dediniz, çoğul kullanarak."

"Söz konusu her ülke için birer tane olmak üzere, üç nüsha vardı. İlk imzalayanlar Asquith ve Kral George olacaktı. Shields sonra bu tarihi belgeyi Washington'a getirdi ve Wilson'la Bryan'a imzalattı. İki gün sonra Essex ve Shields trenle Ottowa'ya hareket edip burada Kanada başkanı Robert Borden'ın imzasını aldılar."

"Peki, o zaman niye Kanada resmen Birleşik Devletlere katılmadı?"

"Bir dizi talihsizlik sonucu," diye açıkladı Pitt. "Harvey Shields bin kadar yolcuyla birlikte Empress of Ireland adlı transatlantiğin bir kömür şilebiyle çarpışması sonucu St.Lawrence nehrinde boğuldu. Shields'in ölüsü ve antlaşmanın İngilizler'e ait nüshası bulunamadı."

"Ama Essex Amerikan nüshasıyla birlikte Washington'a geldi herhalde."

Pitt başını salladı. "Essex'in içinde bulunduğu tren Hudson nehri üzerindeki köprüden aşağı uçtu. Bu felaket tarihin en gizemli olaylarından biri olarak kabul ediliyor, çünkü ne trenin, ne de yolcuların en küçük bir izi bile bulunamadı."

"Fakat Kanadalıların elinde hâlâ bir nüsha var demektir."

Pitt, "İşte burada bütün izler bitiyor," dedi. "Gerisi tahmin yürütmeye kalıyor. Bilindiği kadarıyla, Asquith'in kabinesi ayağa kalkmıştı. Churchill başta olmak üzere bütün bakanlar, Başbakan ve Kralın en büy ük sömürgelerini haber bile vermeden satmaya kalktıklarını öğrenince küplere binmiş olmalılar."

"Kanadalıların da bu antlaşmadan pek hoşlanmış olduklarını sanmam."

"Antlaşmanın iki nüshası yok olduktan sonra sadık bir İngiliz olan Sir Robert Borden'in da üçüncü nüshayı yok etmesi doğaldır. Böylece Wilson Amerika'nın hakkını arayacak her türlü kanıttan yoksun kalıyordu."

"Bu boyutlarda bir antlaşmayla ilgili bütün resmi belgelerin ortadan kayboluşu inanılır gibi değil," dedi Başkan.

"Wilson mektubunda sekreterine antlaşmayla tüm yazıları yok etmesi için emir verdiğini bildiriyor. Emin değilim, ama büyük olasılıkla İngiliz dışişleri bakanlığında bu belgeler hâlâ saklanıyordun Belgeleri yakıp atmak İngilizlerin geleneksel huylarına ters düşer. Bu konuda ne yazılıysa şu anda Victorian tipi bir binada tozlar arasında yatıyor olabilir."

Başkan ayağa kalkıp odada dolaşmaya başladı. "Şu antlaşmanın metnini bir incelemek isterdim."

Pitt, "İnceleyebilirsiniz," dedi gülümseyerek. "Essex antlaşmanın taslağını günlüğüne geçirmiş."

"Bende kalabilir mi?"

"Tabii."

"Bu günlük nasıl geçti elinize?"

"Torunu saklamıştı," dedi Pitt ayrıntıya girmeden.

"John Essex mi?"

"Evet."

"Neden acaba bunca yıl bunu bir sır olarak sakladı?"

"Ortaya çıkarsa büyük bir uluslararası kargaşalığa neden olacağından korktu herhalde."

Başkan, "Haklı da olabilir," dedi. "Eğer basın organlarının haber sıkıntısı çektiği bir dönemde açıklansaydı, sınırın her iki yanında halkın nasıl tepki göstereceğini kimse bilemezdi. Wilson haklı: Amerikalılar gerçekten de haristir. Kanada'yı devralmak isteyebilirler. Kongrenin ne hale geleceğini de ancak Tanrı bilir."

Pitt, "Bir çıkış yolu var," dedi.

"Nasıl?"

"Ödemenin kaydı yok. Ön ödeme kredi olarak kayıtlara geçirilmiş. Antlaşmanın bir nüshası çıksa bK le, İngilizler haklı olarak itiraz ederler, hiçbir ödeme yapılmamış olduğunu öne sürerler."

"Evet," dedi Başkan. "Ödeme yapılmamış olması antlaşmayı feshedebilir."

Başkan pencereye doğru yürüyüp hiç konuşmadan bir süre dışardaki görünümü izledi. Sonra dönüp Pitt'e baktı. "Sizden başka Kuzey Amerika Antlaşmasından haberi olan var mı?"

"Wilson mektubu üzerine araştırmaya başlayan Binbaşı Heidi Milligan, fotoğrafı ortaya çıkaran senato tarih uzmanı, babam ve tabii Amiral Sandecker. İlk amirim olduğu için yaptığım soruşturmadan ona bilgi vermem gerekirdi."

"Başka kimse yok mu?"

"Aklıma gelen başka kimse yok."

"O zaman bu kadarla kalsın, olmaz mı?"

"Nasıl isterseniz, Başkanım."

"Bu konuyu bana getirdiğiniz için size çok teşekkür ederim, Bay Pitt."

"Araştırmayı derinleştirmemi ister misiniz?"

"Hayır, antlaşmayı yine mezarına bırakmak iyi olur sanıyorum. Kanada ve İngiltere'yle ilişkilerimizi zedelemenin bir anlamı yok. Kimse bilmediğine göre gizli kalmasının hiçbir sakıncasını görmüyorum."

"John Essex de sizinle aynı görüşteydi herhalde."

"Ya siz, Bay Pitt, siz de aynı görüşte misiniz?"

Pitt çantasını kapatıp ayağa kalktı. "Ben deniz mühendisiyim. Başkanım. Rotamı politikadan uzak tutarım."

Başkan, "Akıllıca bir rota," dedi gülümseyerek. "Gerçekten akıllıca."

Pitt çıktıktan beş saniye sonra Başkan iç haberleşmeyi açtı. "Maggie, bana holografta Douglas Oates'u bulur musun?"

Koltuğuna yaslanıp beklemeye başladı.

Başkan olarak Beyaz Saray'a yerleşir yerleşmez ilk işi ofisine bir holograf sistemi kurdurmak olmuştu. Millerce ötede bile olsa kabine üyeleriyle görüştüğü zaman adamların yüz ifadelerini, jestlerini ve dışa vuran tepkilerini görmekten çocuksu bir zek alıyordu.

Az sonra odanın ortasında dalgalı saçlı, gri çizgili giysili bir adamın üç boyutlu görüntüsü belirdi. Adam deri bir makam koltuğunda oturmaktaydı.

Dışişleri Bakanı Douglas Oates başıyla selam verip gülümsedi. "Günaydın, Sayın Başkanım. Savaş nasıl gidiyor?"

"Douglas, Amerika Birleşik Devletleri 1914 yılından bu yana İngiltere'ye ne kadar para verdi?"

"Verdi mi?"

"Evet, hani şu savaşta borç olarak verilip sonra silinen ekonomik yardım falan gibi."

Oates omuz silkti. "Bayağı büyük bir miktardır herhalde."

"Bir milyar doları aşar mı dersin?"

"Rahat rahat," dedi Oates. "Neden sordun?"

Başkan bu soruyu duymazlıktan geldi. "Hemen bir kurye ayarla. Ottawa'daki dostumuza ilginç bir şey göndereceğim."

Oates, "Petrol yatağıyla ilgili yeni bir haber mi var?" diye sordu yine. '

"Daha da iyisi. Kanada olayında elimize yeni bir koz geçti."

"Aman biraz şansımız açılsın."

Başkan'ın yüzünde pençesinin altında bir farek ıstırmış kedinin ifadesi vardı, "ingilizlerin dikkatini asıl oyundan saptıracak enfes bir numaramız var."

36

Başkan düzgün kulaçlarla Beyaz Saray havuzunun kenarına gelip kendini merdivenlerden yukarı çekti. O sırada Klein ve Mercier de soyunma odasından çıkmaktaydılar.

"Umarım, sabah sabah yüzmek programınızı bozmaz."

Mercier, "Merak etmeyin, Başkanım," dedi. "Aslında egzersiz yapmam iyi olur."

Klein kapalı yüzme havuzuna bir göz gezdirdi. "Demek ünlü yüzme havuzu buymuş. Bildiğim kadarıyla, bunu son kullanan Jack Kennedy olmuştu."

"Evet," dedi Başkan. "Nixon çatı çektirip burada basın toplantılarını yapmıştı. Bana kalırsa, salyaları akan bir gazeteci sürüsüyle konuşmaktansa yüzmeyi yeğlerim."

Mercier sırıttı. "Kendilerinden salyaları akan sürü diye söz ettiğinizi duysalar, Washington gazetecileri ne düşünürler acaba?"

"Aman aramızda kalsın." Başkan güldü. "Ne dersiniz, yeni sıcak su havuzunun açılışını yapalım mı? Yapımı daha dün tamamlandı."

Havuzun sığ ucunda yuvarlak bir bölmeye geçtiler. Başkan termostatı elli dereceye kurup sıcak su pompalarını çalıştırdı. Su ısındıkça Mercier diri diri haşlandığını hissediyordu. O an bütün pavuryalara ve İstakozlara büyük bir acıma duydu.

Bir süre sonra Başkan iyice gevşemişti. "İş gör üşmek için burası da herhangi bir yer kadar uygun işte. Evet, baylar. Kanada ve enerji durumumuz en son hangi aşamada, söyler misiniz?"

Mercier, "Haberler kötü," dedi. "İstihbaratçılarımız James Bay'de karartma emrini parlamentoda bir bakan olan Henri Villon'un verdiğini bildiriyorlar."

"Villon." Başkan bu adı söylerken diline acı bir şey değmiş gibi yüzü buruştu. "Ne zaman karşısında bir gazeteci görse, hemen Amerika'ya söven adam değil mi?"

Mercier, "Evet," dedi. "Yeni Quebec Cumhuriyeti başkanlığına aday olacağı söyleniyor."

Başkan'ın kaşları çatıldı. "James Bay'den alınan enerjinin fiyatı konusunda ve NUMA'nm yeni keşfiyle ilgili kararları Villon'un vermesi kadar kötü bir şey

düşünemiyorum."

Mercier, "Gerçekten de üzücü bir durum," dedi. Sonra Klein'a döndü. "Bu rezerv Amiral Sandecker'in söylediği kadar zengin mi?"

"Az bile söylemiş," dedi Klein. "Uzmanlarım NUMA bilgisayarlarının verilerini bir kez daha gözden geçirdi. Onların dediği gibi sekiz değil, on milyar varil."

"Peki, nasıl olmuş da Kanada petrol şirketlerinin gözünden kaçmış?"

"Bulunması en zor petrol damarı stratigrafik çatlaklarda olanıdır," diye açıkladı Klein. "Ne sismik gereçler, ne yerçekimi ölçekleri, ne de magnetometreler bu çeşit jeolojik durumlardaki hidrokarbonları ayırt edebiliyorlar. Tek emin yol yine rasgele sondaj yapmak. Dudılbag'ın bulduğu damara iki mil ötede Kanadalılar bir kuyu açmışlardı, ama kuru çıktı. Daha sonra bu kuyunun konumunu harita üzerinde işe yaramaz diye işaretlediler. Dolayısıyla başka keşif ekipleri de bu alana ilgi göstermemiş oldu."

Mercier gözlerinin önünde yükselen buharı eliyle dağıtmaya çalıştı. "Galiba Quebec'i çok zengin yeni bir ülke yapıyoruz."

Başkan "Tabii onlara haber verirsek," dedi.

Klein, Başkan'ın yüzüne baktı. "Neden gizli tutalım ki? Nasıl olsa er geç kendileri bulacaklar. Hiç olmazsa onlara yerini gösterip, üretiminde yardımcı olursak bunun minnetiyle Quebec hükümeti de bize ham petrolü makul fiyatlarla satar."

"Cok iyimsersin," dedi Mercier. "İran'da olanları ve OPEC ülkelerinin yaptığını unutma. Şu gerçeği kabul etsek iyi olur, iş pazarlığa gelince dünyanın yarısı Amerika Birleşik Devletleri'ni kolayca kandırılacak enayi yerine koyuyor."

Başkan başını havaya doğru kaldırıp gözlerini yumdu. "Diyelim ki, elimizde Kanada'nın Amerika Birleşik Devletleri'ne ait olduğunu kanıtlayan bir belge var..."

Mercier ve Klein şaşkınlık içinde kala kaldılar. Başkan'ın aklından geçenleri bilmiyorlardı. Sonunda Mercier ikisi adına da konuştu.

"Böyle bir belge düşünemiyorum."

"Ben de," dedi Klein.

"Keşke olsa diyordum," dedi Başkan. "Neyse, boş verin, şimdi tartışacak daha somut sorunlarımız var."

Mercier, "Parçalanmış bir Kanada ulusal güvenliğimiz için çok tehlikeli olur," dedi. "Bende Başbakan Sarveux'ye Quebec'in ayrılmasını önlemesi için elimizden gelen yardımı yapmalıyız."

Başkan, "Bunu söylemekte haklısın," dedi. "Ama bu planını rafa kaldırman gerekecek."

"Efendim?"

"Senden dışişleri bakanlığı ve ClA'yle çok gizli bir program yaparak Quebec bağımsızlığının gerçekleştirilmesini sağlamanı isteyeceğim."

Mercier bir köpekbalığı tarafından ısırılmış gibi oldu. "Korkarım, böyle bir durumun sonuçlarını..."

Başkan, "Kararım kesin," diye kesti Mercier'in savunmasını. "Senden bir dost olarak bana inanmanı ve işbirliği yapmanı istiyorum."

"Nedenini sorabilir miyim?"

Başkan'ın gözleri çok uzaklardaydı sanki, yeniden konuşmaya başladığında sesindeki katılık Mercier'i ürpertmeye yetmişti.

"Kanada'nın bölünmesi Kuzey Amerika için en çıkarlı yoldur, diyorsam bana inanın."

Klein Beyaz Saray'ın güney kapısında arabasının gelmesini beklerken yağmurluğunun düğmelerini ilikledi. Gri bulutlar, içinde duyduğu sıkıntıyı daha da arttırıyordu. "Bazen düşünüyorum da, bu bizim Başkan da Henri Villon kadar kaçık mı acaba, diyorum," dedi.

Mercier, "İkisini de yanlış değerlendiriyorsun," dedi. "İkisi de şeytan mı şeytan, ama kaçık değiller."

"Neydi o söylediği, Kanada'yı Amerika'yla birleştirmek falan..."

"Orada biraz saçmaladı galiba. Ne geçiyordu acaba o anda aklından?"

"Ulusal güvenlik danışmanı sensin. Herkesten önce senin bilmen gerek."

"Sen de duydun. Benden gizlediği bir şey var."

"Peki, şimdi ne olacak?"

"Bekleyeceğiz," dedi Mercier. "Başkan'ın gizli kozu ortaya çıkana dek bekleyeceğiz."

37

"Sattım!"

Mezatçının sesi hoparlörlerde tabanca gibi patladı. Bu duyuru üzerine kalabalıktan her zaman oldu gibi yorumla dolu bir uğultu yükseldi.

"Sıradaki araba getirilsin lütfen."

İnci beyazı renkte, 1939 model bir Mercedes-Benz, Virginia Richmond'daki Coliseum sergi salonunun orta sahnesine getirildi. Tepedeki projektörler otomobilin koltuk döşemelerini aydınlattığı sırada tribünlerdeki üç bin kişiden beğeni sesleri yükseldi. Artırmaya katılacak olanlar ön sıralara doluşurken bir bölümü de yakından incelemek üzere sahneye yaklaştılar.

Dirk Pitt üçüncü sırada oturmuş, elindeki programa bakıyordu. Bu Mercedes, Antika ve Klasik Otomobil mezatında on dördüncü sırada bulunuyordu.

"Bu gördüğünüz, gerçekten de olağanüstü güzellikte, egzotik bir otomobildir," dedi mezatçı. "Klasik otomobiller arasında bir kraliçe... Artırmaya dört yüz binle başlayan var mı?"

Mezat görevlileri kalabalığın içine dağılmış, artırmayı kızıştırmaktaydılar. Birden bir el havaya kalktı. "Yüz elli bin veriyorum."

Mezatçının sesi hoparlörler aracılığıyla salonu çınlata çınlata bu öneriyi yineledi. Artık otomobil meraklıları tam anlamıyla kızışmıştı. Birbiri ardına yapılan arttırmalarla kısa zamanda iki yüz bini buldular.

Pitt kendini iyice kaptırmış olduğundan yanındaki boş koltuğa yerleşen takım elbiseli genç adamı farketmedi.

"Bay Pitt?"

Pitt dönüp bakınca IV. Harrison Moon'un bebek gibi yüzüyle karşılaştı.

"Ne tuhaf," dedi Pitt şaşkınlığını göstermeden. "Eski otomobillere ilgi duyabileceğini hiç tahmin etmezdim:"

"Doğrusunu istersen ben yalnızca size ilgi duyuyorum."

Pitt gülerek baktı. "Eğer eşcinselsen boşuna zaman kaybediyorsun."

Moon'un suratı asıldı, konuşmayı işiten var mı diye sağına soluna bakındı. Herkes artırmayı izliyordu. "Buraya resmi bir iş için geldim. Sessiz bir yere gidip konuşabilir miyiz?"

Pitt, "Beş dakika sonra," dedi. "Bundan sonraki otomobil için artırmaya katılıyorum."

Moon, "Lütfen şimdi gelin, Bay Pitt," dedi amir havası takınarak. "Sizinle olan işim, yetişkin adamların eski püskü hurdalara para atmalarını izlemekten çok daha önemlidir."

"İki yüz seksen binde kaldı," diye çınladı mezatçının sesi. "Üç yüz bin veren yok mu?"

Pitt, "Bari ucuz deseydin," dedi sinirlenmeden. Şu gördüğün otomobil mekanik işçiliğin büyük bir sanat eseri, üstelik her yıl yüzde yirmiyle otuz arası değer kazanan bir yatırım. Senin torunların iki milyon dolardan aşağı böyle bir arabaya ellerini bile süremeyecekler."

"Buraya antikaların geleceğini tartışmaya gelmedim. Haydi gidiyor muyuz?"

"Hayır."

"Buraya Başkan'ı temsilen geldiğimi söylersem belki inadınız kırılır."

Pitt'in yüzü bir anda taş kesilmişti. "Bak sen şu işe. Yahu, neden şu Beyaz Saray'da çalışan her sümüklü bütün dünyaya posta koyabileceğini sanıyor acaba? Git Başkan'a çuvalladığını söyle, Bay Moon.

Bir daha benden bir şey isteyecekse, göndereceği ulak çocuğun biraz daha kaliteli olmasına dikkat etsin."

Moon sapsarı kesilmişti. İşler hiç de düşündüğü gibi yürümüyordu.

"Bunu söyleyemem... olanaksız," diye mırıldandı.

"Vah vah."

"Üç yüz altmış bine satıyorum... satıyorum..." diye bağırdı mezatçı. Bir süre durup bakındı. "Artıran yoksa satıyorum... evet, Denver Colorado'dan Bay Robert Esbenson'a sattım."

Moon bir anda acımasız bir biçimde bir yana itilivermişti. Onun için artık tek yol kalıyordu. "Pekala, Bay Pitt, sizin dediğiniz gibi olsun."

Satışı yapılan Mercedez sahneden çıkarılıp yerine üstü açılan, bej renkte, dört kapılı bir otomobil getirildi. Mezatçı hemen bilgi vermeye başladı.

"Ve şimdi, baylar bayanlar, programda on beşinci sıradayız. 1950 model İngiliz yapımı bir Jensen. Ender bulunabilen bir otomobildir. Bu döşeme stiliyle yapılmış olanların en son örneği. Gördüğünüz gibi, güzelliği anlatılır gibi değil.

Artırmayı yirmi binle açıyorum."

İlk öneri yirmi beş binle başladı. Miktar yükseldikçe Pitt ses çıkarmadan bekliyordu.

Moon dayanamadı. "Artırmayacak mısınız?"

"Zamanı gelince."

Kırk beş yaşlarında son derece şık Giyimli bir kadın elindeki kartı salladı. Mezatçı onu gördüğünü belli edip gülümsedi. "Chicago'lu Bayan O'Leery yirmi dokuz bin veriyor."

Moon, "Herkesi tanıyor mu bu adam?" diye sordu ilgi duymaya başlayarak.

Pitt, "Koleksiyoncuların sayısı pek fazla değildir," dedi. "Çoğumuz genellikle aynı mezatlarda toplanırız."

Artırma kırk iki binde yavaşlamıştı. Mezatçı artırmanın doruğuna varıldığını farketti. "Baylar, bayanlar, lütfen iyi düşünün, bu otomobil bu miktardan çok fazla eder."

Pitt kartını kaldırdı havaya.

"Teşekkür ederim, efendim. Kırk üç bin oldu. Kırk dörde arttıran yok mu?"

Bayan O'Leery işaret vererek artırdı.

Mezatçı onun artırmasını duyuramadan Pitt kartını havada salladı. "Şimdi ciddi bir rakiple karşı karşıya olduğunu anlamıştır," dedi Moon'a.

"Kırk dört, şimdi kırk beş oldu. Kırk altı bin yapan var mı?"

Artırma durakladı. Bayan O'Leery yanında oturan genç bir adamla konuştu. Mezatlara iki kez aynı erkek arkadaşla geldiği görülmemiş şeydi. Kendi kendini yetiştirmiş, kozmetik gereçler üreterek büyük bir servet yapmıştı. Sahip olduğu koleksiyonsa yaklaşık yüz otomobilden oluşurdu. Mezat görevlisi yanına gelip devam edip etmeyeceğini sordu. O'Leery hayır anlamında başını salladı, sonra Pitt'e dönüp bir göz kırptı.

Moon, "Hiç de dostça bir göz kırpış değildi," dedi.

Pitt, "Kendinden biraz yaşlıca kadınları tanımalısın," dedi bir çocuğa öğüt verir gibi. "Erkekler hakkında bilmedikleri yoktur."

O sırada çok güzel bir kız yaklaştı ve Pitt'den satış belgesini imzalamasını rica etti.

"Artık gidebilir miyiz?" dedi Moon umutla.

"Buraya nasıl geldin?"

"Arlington'dan buraya kız arkadaşım arabasıyla getirdi."

Pitt ayağa kalktı. "Sen git şimdi, kız arkadaşınla ilgilen, ben borcumu ödemek için muhasebeye gideceğim. Sonra kız arkadaşın arkamızdan gelir."

"Arkamızdan mı gelir?"

"Sessiz bir yerde özel konuşmak istemiştin, Bay Moon. Ben de seni Arlington'a ömründe binmemiş olduğun gerçek bir otomobille götüreceğim."

Jensen, Washington yolunda kayar gibi yol alırken Pitt'in bir gözü trafik polislerini kolluyor, diğeriyse hız göstergesine kontrol ediyordu. Saatte yüz on kilometre hızı aşmıyordu.

Moon paltosunun üst düğmelerini ilikledi, görünüşü çok perişandı. "Bu antikanın ısıtıcısı falan yok mudur?"

Pitt arabanın tentesinden sızan soğuğu farketmemişti. Motoru çalıştığı sürece Pitt'in dünyayı umursadığı yoktu, keyfi yerindeydi. Panelin üstündeki düğmelerden birini çevirdi, az sonra Jensen'in içi bir anda yayılan sıcak havayla dolmuştu.

"Pekâlâ, Moon, işte artık biz bizeyiz. Ne söyleyeceksin bakalım?"

"Başkan, St.Lawrence ve Hudson nehirlerinde yapılacak araştırmaları senin yönetmeni istiyor."

Pitt gözlerini yoldan ayırıp Moon'a baktı. "Şaka ediyorsun?"

"Hiç bu denli ciddi olmadım. Kuzey Amerika Antlaşmasının kayıp nüshalarını ancak senin çıkarabileceğini düşünüyor."

"Senin haberin var mı bu konudan?"

"Evet, sen ofisinden ayrıldıktan on dakika sonra Başkan bana her şeyi anlattı. Araştırman süresince irtibat görevini yapacağım."

Pitt hızını yasal sınıra düşürüp birkaç saniye konuşmadan düşündü. "Bana sorarsan, Başkan ne istediğinin farkında değil."

"Emin ol, Başkan olayı her yönüyle inceledi."

"Olanaksız bir şey istiyor, düpedüz bir mucize umut ediyor." Pitt hâlâ kendisinden beklenene inanamıyordu. "Yetmiş beş yıldan beri su altında bulunan

bir kâğıdın bozulmadan kalmış olmasına olanak yok."

Moon, "Tasarı gerçekten pek umut verici değil," dedi Moon. "Ama yine de, antlaşma nüshasını bulmak için on milyonda bir şansımız bile olsa. Başkan bu şansın kullanılması gerektiğine inanıyor.

"Haydi şansımız iyi gitti ve antlaşma nüshasını Başkan'ın kucağına koyduk, diyelim... Sonra ne olacak?"

"Bir şey diyemem."

"Diyemez misin, yoksa demez misin?"

"Ben yalnızca Başkan'ın protokol müdürü ve özei yardımcısıyım... ya da senin hiç de hoş olmayan tanımınla ulak görevi yapıyorum. Bana ne söylenirse onu yaparım. Aldığım emir sana her türlü yardımı, gerekli araç gereçleri ve ödeneği sağlamak. Okunabilir durumda bir belge çıkarmayı başarırsan ne olacağı beni ilgilendirmez, hele seni hiç ilgilendirmez."

"Moon," dedi Pitt belli belirsiz gülerek. "Nasıl Dost Kazanılır diye bir kitap var, okudun mu?"

"Adını bile duymadım."

"Hiç şaşmam." Pitt önde giden ve hızlı şeridi kapatan küçük otomobile sinyal işareti vererek yol istedi. Öndeki sürücü neden sonra yol verdi. "Peki, ya kabul etmezsem?"

Moon bir anda kaskatı kesildi. "Başkan çok üzülür."

"Bu bana büyük bir iltifat," dedi Pitt. Bir süre konuşmadı. "Peki, elimden geleni yaparım. Sanırım, hemen başlamamız gerekir."

Moon başıyla doğruladı, epey rahatlamıştı.

Pitt, "Listene yazacağın ilk madde," dedi. "Bu iş için NUMA'nın personeline ve kaynaklarına gereksinmem olacak. En önemlisi, projeden Amiral Sandecker haberdar edilecek. Onun haberi olmaksızın çalışmam."

"Bay Pitt, girişeceğiniz iş çok duyarlı bir konudur. Bundan ne denli az kişinin haberi olursa Kanadalıların haber almaları da o kadar zor olur."

Pitt, "Sandecker'in mutlaka haberi olması gerekir," diye üsteledi.

"Pekâlâ, bir toplantı düzenleyip kendisine bilgi veririz."

"Yetmez. Amirale bilgiyi Başkan versin. Bu onun hakkıdır."

Moon cebinden para dolu cüzdanr çarpılmış bir adam gibi bakıyordu. Gözlerini önündeki Vola dikti. "Peki, bunu da sağlarım."

"Madde iki," diye devam etti Pitt "Tarihi araştırmayı yapacak uzman birine gereksinmemiz var."

"Washington'da daha önce devlet hesabına görev yapmış birkaç uzman var. Sana özgeçmişlerini gönderirim."

"Ben bu iş için bir kadını düşünüyordum."

"Bildiğin biri mi?"

"Antlaşma hakkında ilk araştırmayı Binbaşı Heidi Milligan yapmıştı. Arşivleri değerlendirmesini iyi bilir üstelik bu sırrı yeni birine söylemiş olmayız.

"Akla yatkın," dedi Moon. "Yalnız şimdi Pasifik' te bir yerlerde, değil mi?"

"Deniz Harekât Başkanlığını ara, çağırsınlar, tabii bunu yapacak yetkin varsa..."

Moon, "Tabii var, Bay Pitt" dedi soğuk bir sesle.

"Madde üç. Antlaşma nüshalarından biri Empress of Ireland'le birlikte Kanada sularında yatıyor. Dalma operasyonunu gizli tutamayız. Yürürlükte bulunan yasalara göre, Kanada hükümetine, geminin sahibi olan Canadian Pacific Demiryolu Şirketine ve kaza sigortasını ödemiş olan sigorta şirketlerine bilgi vermemiz gerekiyor."

Moon'un yüzündeki ezik ifade birden değişti. "Bu işde senden öndeyim. Gerekli yazışmalar başlandı bile. Sizi arkeologlardan oluşan bir ekip olarak bilecekler. Batık gemiden çıkaracağınız önemli bulguları Amerikan ve Kanada deniz müzelerine armağan edeceksiniz. Nasıl olsa bir iki hurda çıkarırsınız."

"Madde dört," dedi Pitt. "Para."

"Bu iş bitene dek ne kadar para gerekirse emrinize tahsis edilecek."

Pitt bir süre hiç konuşmadı, Jensen'in 130 beygirlik motorundan çıkan mırıltıyı dinlemekle yetindi. Güneş batmış, hava kararmaya yüz tutmuştu. "Hiç. bir güvence veremem," dedi neden sonra.

"Anlaşıldı."

"Nasıl temas kuracağız?"

Moon cebinden bir kalem çıkarıp Pitt'in mezat programının arkasına bir şeyler yazdı. "Günün yirmi dört saati bu numaradan beni bulabilirsin. Hiç beklenmedik

bir olay çıkmadığı sürece bir daha yüz yüze karşılaşmayacağız." Moon sustu ve Pitt'in aklından geçenleri okumaya çalıştı. Fakat Pitt'i okumak öyle kolay bir iş değildi. "Başka sorun var mı?"

"Hayır," dedi Pitt aklından bin türlü şey geçerken. "Başka sorum yok."

Aslında yüzlerce sorusu vardı ama bunların hiçbirini Moon yanıtlayamazdı.

Hudson ve St.Lawrence nehirlerinin dibinde nelerle karşılaşabileceğini düşünmeye çalıştı, ama gözünün önüne hiçbir şey getiremiyordu. Neydi acaba onu bu bilinmeyenlerle dolu serüvene atan çılgınca plan?

38

"Karar verme zamanı geldi."

NUMA merkezinde operasyonlar odasının bir duvarını boydan boya kaplayan hidrografik haritalaro bakan Sandecker bu sözleri ortaya söylemişti. Yumr uğunu Hudson nehrinin bir kesimini gösteren haritaya dayadı.

"Önce Manhattan Limited'le başlayalım?" Durdu, bitişikteki haritayı göstererek, "Yoksa Empress of İreland'le mi?" Odanın içine dönüp maşada oturan dört kişiye baktı. "Hangisine öncelik verelim?"

Yüzünde Honolulu'dan Washington'a yapmış olduğu uzun uçak yolculuğunun bütün yorgunluğu okunan Heidi Milligan bir şey söyleyecek gibi olduysa da sonra caydı.

"Önce hanımlar," dedi Al Giordino sırıtarak.

"Su altında yapılacak çalışmalar konusunda konuşmak bana düşmez," dedi Heidi. "Fakat bence antlaşmanın okunabilir bir nüshasını gemide bulma şansımız daha fazla."

Sandecker, "Neden böyle düşündüğünüzü lütfen açıklar mısınız?" diye sordu.

Heidi, "Hava yolculukları başlamadan önce," diye başladı açıklamaya. "Denizaşırı yolculuklara çıkan diplomatik kuryeler su geçirmesin diye mutlaka taşıdıkları belgeleri birkaç kat muşambaya sararlardı. Buna benzer bir olay anımsarım. Lusitania battıktan altı gün sonra bir İngiliz kuryesinin ölüsü kıyıya vurmuş ama yanında taşıdığı önemli belgeler en küçük bir hasar görmemişti."

Sandecker açıklamadan memnun kalarak Heidi'ye doğru başını salladı. Böyle bir kadının ekipte olması iyiydi doğrusu. "Sağolun, binbaşı. Bize ilk umut pırıltısını vermiş oldunuz."

Giordino esnedi. Bütün geceyi Pitt'in proje üzerindeki açıklamalarını dinleyerek geçirdiğinden, uyanık durmak için büyük güçlük çekmekteydi. "Belki Richard Essex de kendi nüshasını muşambaya sarmıştır."

Heidi hayır anlamında başını salladı. "Büyük olasılıkla deri bir el çantası içinde saklamıştır."

"Bunun da hasar görmemiş olması mümkün değil," dedi Sandecker.

Giordino, "Ben hâlâ tren fikrini savunurum," dedi. "Empress elli beş metre derinlikte yatıyor, bu derinlik tüple yapılacak dalış için güvenlik sınırının epey

altında. Oysa tren olsa olsa on üç, on dört metredir. St.Lawrence körfezinden gelen tuzlu su yetmiş beş yılda gemiyi yiyip bitirmiştir. Oysa tren tatlı suda daha iyi korunmuştur."

Sandecker kalın çerçeveli gözlükleri ardından baykuş gibi bakan ufak tefek bir adama döndü. "Sen ne düşünüyorsun, Rudi?"

NUMA lojistik müdürü Rudi Gunn önünde karaladığı not defterinden başım kaldırıp baktı. Gunn olasılıklar üzerinde durmazdı. Onun için yalnızca olgular önemliydi, yüzdeler değil. "Ben gemi yanlışıyım," dedi alçak bir sesle. "Manhattan Limited'i çıkarmanın tek kolaylığı bizim sınırlarımız içinde olması. Fakat Hudson nehrinin saatte üç buçuk mil hızında bir akıntısı vardır. Dalgıçların sağlıklı bir çalışma yapamayacakları kadar güçlü bir akıntı. Ve Al'ın da belirttiği gibi, lokomotif ve vagonlar büyük olasılıkla çamura gömülmüştür. Bu da bizim tarama operasyonu yapmamızı gerektiriyor ki, bildiğiniz gibi en güç işlerden biridir."

Giordino, "Derin sularda bir geminin sudan çıkarılması, çok sığ bir yerden bir Pullman vagonun çıkarılmasından hem daha zor, hem de daha uzun zaman gerektiren bir iştir," diye üsteledi.

"Doğru," dedi Gunn. "Ama Empress'in nerede yattığını biliyoruz. Oysa Manhattan Limıted'in mezara bugüne dek bulunabilmiş değil."

"Trenler durduğu yerde erimez. Arayacağımız alan topu topu bir milkare bile değil. Proton magnetometreyle yapacağımız bir taramayla bir saat içinde hemen buluruz."

"Lokomotifle vagonları hâlâ birbirlerine bağlıymış gibi konuşuyorsun. Köprüden uçtuktan sonra bütün nehir yatağına saçılmışlardır. Haftalar boyu uğraşıp bize yaramayan bir vagonu çıkarmamız da mümkün. Bu olasılığı kabul edemem."

Giordino bir türlü pes etmiyordu. "Peki, parça parça dökülen on dört bin tonluk bir teknenin içinde küçücük bir paket bulma olasılığı daha mı fazla?"

"Olasılıkları düşünmüyoruz." Dirk Pitt ilk kez söze karışıyordu. Masanın bir ucunda oturmuş, ellerini başının arkasında kenetlemişti. "Bence iki yerde aynı zamanda başlayalım."

"Gücümüzü bölmeyi göze alabilir miyiz?" Gunn kuşkuyla baktı.

"Ne kadar zamanımız var, diye sorsak daha iyi olur," dedi Pitt.

Giordino, "Zaman sınırı var mı?" diye sordu.

Sandecker, "Hayır, işi bitirmemiz gereken belli bir tarih yok," dedi. Haritaların başından çekilip masaya geldi ve oturdu. "Fakat eğer Kuzey Amerika Antlaşmasının bir nüshası varsa. Başkan bunun bir an önce eline geçmesini istiyor." Amiral başını iki yana salladı. "Yetmiş beş yıllık bir kâğıt parçasını ne yapacakları ve bunun ne acelesi olabileceğini bana açıklamadı. Bu nedenle Dirk haklı. Birini bitirdikten sonra ikincisine geçecek zamanımız yok."

Giordino, Pitt'e bakıp iç çekti. "Pekâlâ, demek bir taşla iki kuş vuracağız."

"İki taşla," diye düzeltti Pitt. "Bir yandan bir keşif ekibi geminin teknesine girmeye çalışırken, başka bir ekip de Manhattan Limited'i arayacak, daha doğrusu, Richard Essexin içinde bulunduğu özel vagonu bulmaya çalışacak."

Sandecker, "En çabuk ne zaman başlayabiliriz çalışmalara?" diye sordu.

Pitt gözlerini boş duvara dikip düşündü. "Araç gereçleri ve personeli toparlamak için kırk sekiz saat, gemiyi yükleyip donatmak için de yirmi dört saat gerekli. Havanın elverişli olması durumunda beş gürt içinde Empress'in üstünde demir atabiliriz."

"Ya Manhattan Limited?"

"Magnetometre ve diğer gereçlerle donanmış bir tekneyi iki gün içinde hazırlatırım," dedi Giordino.

Zaman tahminlerini biraz iyimserce bulduysa da, Sandecker adamlarına hiçbir soru sormadı. Bu işin en usta adamlarıydılar ve o güne dek onu hiç düş kırıklığına uğratmamışlardı. Ayağa kalkıp başıyla Giordino'ya, olur, işareti verdi. "Peki, Al, Manhattan Limited' in araştırmasını sen yöneteceksin. Rudi, sen de Empress of Ireland'in sudan çıkarılmasıyla görevlisin." Sandecker, Pitt'e döndü. "Dirk, sen de her iki projenin başkanlığını yapacaksın."

Heidi, "Benim nereden başlamamı uygun görüyorsunuz?" diye sordu.

"Gemiden. Dizayn projelerini, güverte planlarını, Harvey Shields'e tahsis edilmiş devlet kamarasının yerini bilmek isteriz. Ve de antlaşma nüshalarını bulmamıza yardım edecek her türlü bilgiyi."

Heidi başını salladı. "Kazayla ilgili soruşturma Quebec'te başlatılmıştı. Gemiden çıkarılabilen bulguların listesiyle başlarım işe. Sekreteriniz ilk uçakta bana bir yer ayırabilirce, hemen yola çıkarım."

Heidi gerçekten bitkin görünüyordu, ama zaman o denli önemliyken Sandecker centilmenlik edip genç kadına birkaç saat uyuyabilirsin bile diyemedi. Amiral birkaç saniye durup karşısındaki kararlı yüzlere şöyle bir baktı.

"Haydi o zaman," dedi. "Başlayabiliriz."

39

Balıkçı giysileri içinde, elindeki bambu kamışı ve "makaralı oltasıyla BlackWater boyunca yürüyen İngiliz generali Morris Simms, büründüğü bu kimliğe pek ısınamamıştı. Şirin bir taş köprünün altında durdu,, orada katlanan iskemlesinde oturmuş olta atan bir adama selam verdi.

"Günaydın, Başbakanım."

"Günaydın, general."

"Sizi tatilinizde rahatsız ettiğim için çok özür dilerim."

"Ziyanı yok," dedi Başbakan. "Bu lanet balıklar hiç yüz vermiyordu zaten." Başıyla yanındaki portatif masayı işaret etti. Bir şişe şarap ve jambonlu börek, vardı masanın üstünde. "Sepetin içinde fazla bardak ve tabak var. Lütfen istediğiniz kadar alın."

"Sağolun, efendim. Biraz alırım."

"Ne konuda görüşmek istemiştiniz?"

"Kuzey Amerika Antlaşması, efendim." Simms bardağına şarap doldurdu. "Amerika'daki adamımız Amerikalıların antlaşma nüshasını bulmak için büyük bir çaba gösterdiğini bildiriyor."

"Bulabilirler mi dersiniz?"

"Hiç sanmam." Simms şişeyi uzattı. "Biraz daha* ister miydiniz?"

"Alırım. Teşekkür ederim."

Simms servis yaptı. "Önce şöyle bir irdeleyeceklerini sanmıştım. Öyle büyük çapta bir araştırma yapacaklarını hiç düşünmüyordum. Ama, göründüğü kadarıyla, bu işe dört elle sarılmışlar."

"Hiç iyi haber değil," dedi Başbakan. "Bundan, anladığım kadarıyla, az bir olasılık da olsa, eğer bulmayı başarırlarsa, demek antlaşmanın öngördüğü koşulları uygulamak niyetindeler."

Simms, "Ben de öyle düşünüyorum," dedi.

"Kanada olmadan Avrupa Uluslar Topluluğunu, düşünemiyorum," dedi Başbakan. "Bütün denizaşırı ticaretimiz temelinden çökmeye başlar. Zaten ülkemizin ekonomisi zor durumda. Kanada'nın yitirilmesi bizim için felaket olur."

"Demek o denli kötü?"

"Sandığından da kötü. Eğer Kanada elimizden çıkarsa, üç yıl içinde Avustralya ve Yeni Zelanda da onu izlerler. Birleşik Krallığın ne duruma düşeceğini herhalde sana benim söylememe gerek yok."

Başbakanın bu korkunç kehaneti Simms'in aklını durduracak gibiydi. İmparatorluğu parçalanmış bir İngiltere düşünemiyordu. Ama bir yandan da İngiliz halkının geleneksel yazgıcılığıyla bu durumu kabulleneceğini için için bilmekteydi.

Başbakanın oltası bir iki kez kıpırdanır gibi oldu, fakat sonra yine hareketsiz kaldı. Başbakan sessizce şarabını yudumlamaya devam etti. "Görevli adamlarınıza nasıl bir talimat verdiniz?" diye sordu.

"Yalnızca Amerikalıların faaliyetlerini gözleyip rapor etmelerini."

"Antlaşmanın bizim için nasıl bir tehlike oluşturduğunu biliyorlar mı?"

"Hayır, efendim."

"Açıklasanız iyi olur. Ulusumuzun nasıl bir tehdit altında bulunduğunu bilmeleri gerek. Amerikalılar şu anda hangi aşamadalar?"

"Ulusal Sualtı ve Denizcilik Örgütünü paravan olarak kullanarak, Başkan'ın emriyle Empress of Ireland'in sudan çıkarılması için yoğun bir çalışmaya girdiler."

"Bu işi kökünden halletmeli, Empress'ten uzak tutmalıyız onları."

Simm genzini temizledi. "Ne... ne yapmamızı önerirsiniz, efendim?"

"Artık Kanadalılara Amerikalıların ne yaptığını söyleme zamanı geldi. Avrupa Uluslar Topluluğu yasaları çerçevesinde her türlü yardım sağlayacağımızı bildirin onlara. NUMA'nın St.Lawrence'de çalışma iznini iptal etmelerini rica edin. Eğer ABD Başkanı bu çılgınlıkta ısrar ederse bütün enkazı havaya uçurun.b öylece antlaşmanın İngiltere nüshası da yok olsun."

"Ya trenle birlikte kaybolan Amerikan nüshası? Kendi sınırları içindeki bir nehirde çalışmayın diye emredemeyiz ya?"

Başbakan, Simms'e ters ters baktı. "O zaman daha etkili bir yol düşüneceksiniz, değil mi?"

DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

EMPRESS OF IRELAND

40

MAYIS 1989 OTTAWA, KANADA

Villon dosyayı kapatıp başını iki yana sallayarak, "Saçma," dedi.

"Sizi temin ederim," dedi Brian Shaw. "Saçma değil."

"Ne demek oluyor mu?"

"Aynen raporda okuduğunuz gibi," dedi Shaw gözlerini Villon'a dikerek. "Amerikalılar Kanada'nın tümünü onlara devreden bir antlaşmanın kanıtını bulmak için büyük bir arama başlattılar."

"Bu ana dek hiç böyle bir antlaşmadan söz edildiğini duymadım."

"Çok az insan biliyor." Shaw durup bir sigara yaktı. "Antlaşma nüshalarının kaybolmasından sonra bununla ilgili birkaç belge dışında ne varsa tümü yok edilmiş."

"Amerikalıların buraya gerçekten antlaşmayı aratmak için gelmiş olduklarını kanıtlayabilir misiniz?"

"Tıpkı bir labirent içinde yol bulmaya benzedi, ama sonunda ipuçları beni Dirk Pitt adında, Ulusal 'Sualtı ve Denizcilik Örgütünün üst düzeyde bir görevl isine götürdü. Büyükelçilik personelinin yardımıyla onu yakından izlettik. İki ayrı arama ekibini yönettiği anlaşıldı. Biri, Essex'in treninin kaybolduğu Hudson nehrinde, diğeriyse Empress of Ireland. Emin olun. Bay Villon, Dirk Pitt buraya define aramaya gelmedi."

Villon bir süre konuşmadan oturdu. Sonra öne doğru eğilip, "Size nasıl yardım edebilirim?" diye sordu.

"İlk iş olarak Pitt ve adamlarının St.Lawrence'den çekilmelerini emredebilirsiniz."

Villon hayır anlamında başını salladı. "Bunu yapamam. Gemiyi çıkarma operasyonu için gerekli izin resmi kanallardan alındı. Birdenbire bu izni iptal edecek olursak, Amerikalıların nasıl tepki göstereceği bilinmez. Karşılık olarak

onların karasularında balıkçılarımıza verilen izni kaldırabilirler."

"General Simms bu yönü düşünmüştü. Başka bir seçenek daha öneriyor." Shaw biraz bekledi. "Empress in enkazını havaya uçurmayı öneriyor."

"Tatsız bir olaya yol açmadan bunu yapabilir misiniz?"

"Eğer enkaza Pitt'den önce ulaşabilirsem."

Villon arkasına dayanıp Shaw'dan aldığı bu bilgiyi kendi çıkarına nasıl kullanabileceğini düşündü. Bir süre sonra kararını vermişti.

"Size her türlü yardımı sağlayacağım."

"Sağolun," dedi Shaw. "Bana beş kişilik bir ekip, bir tekne ve dalış gereçleri gerekecek."

"Planınızı uygulamada yardım edecek iyi bir adam gerekli size."

"Böyle biri var mı aklınızda?"

"Var," dedi Villon. "Sizinle temas kurmasını sağlarım. Atlı Polis Örgütündendir. Böyle işler için gerekli, eğitimi görmüştür. Adı Gly, Müfettiş Foss Gly."

41

Manhattan Limited'i bulmakla görevli ekibin işleri daha ilk günden ters gitmeye başlamıştı. Giordino başını taşlara vuruyordu. Daha şimdiden söz verdiği başlama tarihini dört gün aşmıştı.

Araç gereçler ve personel yirmi metre uzunluğundaki yeni araştırma gemisi De Soto'ya yüklendikten sonra yola çıkıldı. De Soto nehirler ve kanallarda seyir yapabilecek biçimde NUMA mühendisleri tarafından özel olarak dizayn edilmişti.

Serdümencinin gözü kanal boyu uzanan şamandralarla gelip geçen gezi teknelerindeydi. Ama asıl canını sıkan, gittikçe düşen barometre ve penceresine önden vuran hafif yağmur damlalarıydı. Bu iki olay o gece dört dörtlük bir fırtınanın hiç şaşmaz belirtileriydi.

Karanlık çöktüğünde nehir dalgaları De Soto'nun ön güvertesini ıslatmaya başlamıştı. Birden patlayan rüzgârın hızı zaman zaman saatte altmış mile kadar çıkıyordu. Bu şiddetli rüzgâr altında serdümencinin bütün kol gücüne karşın kısa zamanda rotadan çıkmışlar ve sığ sulara girmişlerdi. Çok geçmeden su altında kalmış bir kütüğe çarparak pruva kısmında yarım metrelik bir gedik açıldı.

Bunu izleyen dört saat boyunca Giordino adamlarını tipik bir köle tüccarı gibi çalıştırdı. Daha sonra olayı anlatan sonar operatörü, Giordino'nun bağırıp çağırmasını kulağının dibinde saklayan bir kamçıya benzetti. Yara onarma ekibi hemen harekete geçip kısa zamanda gediği kapattı, fakat alt güvertede sular ayak bileklerine kadar yükselmiş durumdaydı.

İki ton su çekmiş olan De Soto hantallaşmıştı. Giordino büyük öfkesi içinde bu gerçeğe aldırmayıp tam hız verilmesini emretti. Bu ani hız pruvadaki yaranın su kesimi üstünde kalmasını sağladı, gemi uçar gibi New York'a doğru geri dönüyordu.

Geminin havuza alınıp, onarımı iki gün sürdü. Tam yeniden yola çıkılmıştı ki, bu kez de magnetometrenin arızalı olduğu saptandı. Yeni bir ünitenin San Fransisko'dan getirtilmesi iki gün daha kaybına yol açtı.

Sonunda dolunayın aydınlattığı bir gecede De Soto HudsonDeauville köprüsünün altına varmıştı Büyük bir dikkatle çevreyi kolaçan eden Giordino başını dümen kabinine sokarak, "Derinlik ne kadar?" diye sordu.

De Soto'nun pek ender konuşan kaptanı Glen Chase göstergedeki kırmızı sayılara baktı. "Yedi metre," dedi. "Sabaha dek burada park edebiliriz."

Giordino, Chase'in bu karacı ağzıyla konuşmasına bir türlü alışamamıştı. Kaptansa kesinlikle geleneksel denizcilik terimlerini kullanmıyor, sancak diyeceği yerde sağ, iskele diyeceği yerde sol diyordu. Ona göre bu eski gelenek modern gemi donanımlarıyla zaten ters düşmekteydi.

Demir atıldı, güvenlik için bir yandan kıyıdaki bir ağaca, bir yandan da köprü iskelesinin paslı kalıntısına bağlandılar. Chase başını kaldırıp köprünün dev gibi duran kemerlerine baktı.

"Zamanında adamakıllı iyi bir yapıymış."

"Yapıldığı tarihte dünyanın beşinci büyük köprüsüydü," dedi Giordino.

"Acaba neden çökmüştü, dersin?"

Giordino omuz silkti. "Soruşturma raporuna göre, kesin bir neden bulunamamış. En akla yatkın kuram çok güçlü rüzgârın yıldırımların da etkisiyle destek kirişlerinden birini iyice yıpratmış olması."

Chase başıyla nehri gösterdi. "Burada, aşağıda mıdır dersin?"

"Tren mi?" Giordino da ay ışığıyla parıldayan sulara baktı. "Buradadır tabii. 1914 yılında aradıkları zaman enkazı bulamadılar, çünkü dalgıçların bakır miğferler ve keten tulumları dışında başka gereçleri yoktu. Görüş uzaklığının neredeyse sıfır olduğu sularda ufacık teknelerle çalışıyorlardı. Hem teknik olanaklardan yoksundular, hem de yanlış yerde arama yaptılar."

Chase kepini çıkarıp kafasını kaşıdı. "Birkaç güne dek buluruz."

"Şansımız varsa daha da kısa sürer."

"Bir biraya ne dersin?" diye sordu Chase gülerek. "İyimser adamlara bayılırım."

Chase merdivenlerden inip mutfağa doğru yollandı. Yemek salonundan personelin konuşma ve gülüşme sesleri yükseliyordu.

Gece serinliği Giordino'nun birden ürpermesine neden oldu, dümen kabinine girip rüzgâr ceketini aldı. Tam fermuarını kapatırken birden durdu ve kulak kabarttı.

"O sırada elinde iki şişe birayla Chase geldi. "Bardak almadım."

Giordino eliyle sessiz durmasını işaret etti.

"İşittin mi?"

Chase'in kaşları çatıldı. "Neyi?"

"Dinle."

Chase başını geriye attı, gözlerini sabit bir noktaya dikip iyice dikkat kesildi. "Bir tren düdüğü..."

"Emin misin?"

Chase başını sallayarak doğruladı. "Net olarak duyuyorum. Kesinlikle tren düdüğü."

"Biraz garip bulmuyor musun?" diye sordu Giordino.

"Neden garip bulayım?"

"Dizel lokomotiflerin kornaları vardır. Yalnız buh arlılar düdük çalarlar. Son buharlı lokomotifse otuz yıl önce emekli oldu."

"Nehrin yukarılarında bir yerde bir lunapark vardır, oradaki çocuk trenlerinden olabilir," dedi Chase. "Su üstünde ses kilometrelerce uzaktan duyulabilir."

Giordino "Hiç sanmıyorum," dedi. "Ses giderek yükseliyor ve yaklaşıyor."

Chase dümen kabinine girip bir el feneriyle karayolu haritası getirdi. Haritayı açıp feneri üzerine tuttu.

Haritada mavi çizgilerle belirlenmiş demiryolu hatlarını gösterdi. "Bak," dedi. "Ana hat buraya yirmi mil güneyden içeri sapıyor."

"Peki, en yakın hat?"

"On, on iki mil uzakta."

"Bu ses nereden çıkıyorsa, bir milden fazla uzakta olamaz."

Giordino sesin geldiği yönü saptamaya çalıştı. Dolunay aydınlığında iki mil uzaktaki ağaçları bile seçebiliyordu. Ses nehrin batı yakasından geliyordu. Hiçbir kıpırtı yoktu, çok uzaklardaki bir iki çiftlik evinden başka bir ışık da görünmüyordu.

Bir düdük sesi daha yükseldi.

Ve bunu izleyen yeni sesler. Ağır çeliğin takırtısı buharlı lokomotiflere özgü puflama gürültüsü... Giordino ayakları yerden kesilmiş gibi hissetti. Bekliyordu.

"Dönüyor... bize doğru dönüyor," dedi Chase İyice afallamış durumda. "Tanrım, köprü yıkıntısının içinden çıkıyor."

Her ikisi de soluk bile alamadan başları havada köprü kemerine bakıyor,

olanlara bir türlü anlam veremiyorlardı. Ansızın görünmeyen trenin gürültüsü tepelerindeki karanlığın içinde top gibi patlayıverdi. Giordino içgüdüsüyle hemen eğildi. Chase donup kaldı, yüzü ceset gibi bembeyaz, gözleri dipsiz çukurlar gibi karaydı.

Sonra birden, ansızın bir sessizlik başladı... ölüm gibi, korkunç bir sessizlik.

İki adam da ne konuşabiliyor, ne kımıldayabiliyordu. Kalbi ve ciğeri olmayan, balmumu heykeller gibi oldukları yere çakılmışlardı. Giordino yavaş yavaş kendini topladı ve Chase'in elindeki feneri aldı. Tepelerindeki köprü kemerine doğru tuttu.

Yıpranmış yapı ve gölgesinden başka bir şey görünmüyordu.

42

Ocean Venturer, Empress of Ireland'in enkazı üzerinde demir atmıştı. Sabahın erken saatlerinde hafif bir yağmur çiselemiş, Venturer'ın teknesini doğan güneşin portakal renkli aydınlığında pırıl pırıl parlatmıştı. İki yüz metre ötede tembel tembel ağ toplayan bir balıkçı teknesinin boyası solmuş, hırpani görünüşüyle tam bir çelişki içindeydi. Balıkçı teknesindekiler Ocean Venturer'ı görünce, bunu yapanın çok çarpık bir espri anlayışı olduğunu sandılar.

Tekne çizgileri hem modern, hem de estetik açıdan güzeldi. Zarif, yuvarlak biçimli pruvası kıç kısmına dek göze hoş gelen bir kıvrımla uzuyordu. Çoğu gemide bulunan sert ve köşeli çizgiler yoktu. Kumanda köprüsü bile yay biçiminde bir helezon üzerine oturtulmuştu. Ama bütün güzelliği burada bitiyordu işte. Ocean Venturer'ın tam ortasında, tıpkı güzel bir yüzü hepten bozan çirkin bir burun gibi yeni petrol kuyularında görülen vinçlerden biri yükseliyordu.

Bütün bu çirkinliğine karşın bu vinç son derece yararlıydı. Deniz yatağına inmesi gereken bilimsel araç gereçler ve balyalar teknenin ortasından kolayca suya indiriliyor, yukarı çekilecek herhangi bir şey ya da döküntüler aynı sistemle kolayca çıkarılabiliyordu. Antlaşma nüshasını aramak için Ocean Venturer ideal bir araçtı.

NUMA'ya ait bir helikopter geminin kıç güvertesine inmeye hazırlanırken, Pitt uskurun çıkardığı rüzgârdan uçmasın diye kepini başına iyice geçirdi. Helikopter pilotu bir süre havada durup ineceği zemini gözden geçirdikten sonra yavaşça inişini yaptı.

Pitt eğilerek koştu ve helikopterin kapısını açarak Heidi Milligan'ın inmesine yardım etti. Heidi mavi bir uçuş tulumu giymişti. Pitt pilotun uzattığı bir çantayı uzanıp aldı.

"Bir dahaki gelişinde bize bir sandık fıstıklı tereyağı getiriver," diye seslendi Pitt.

Pilot el sallayarak, "Tamam," diye karşılık verdi.

Helikopter havalanırken Pitt ve Heidi orta güverteye doğru yürüdüler. Heidi, Pitt'e bakıp güldü. "Operasyon başkanının ille de hamal gibi Giyinmesi gerekli mi?"

Pitt güldü. "Hiç saygı göremeyeceğim galiba bu gidişle."

Pitt genç kadına kamarasını gösterdi. Birkaç dakika sonra Heidi elinde bir paket dolusu belgeyle salona gelip Pitt'in yanına oturdu.

"Yolculuğun nasıl geçti?"

"Verimli," dedi Heidi. "Ya buradaki durum nasıl?"

"Enkaz yerine dün öğleden sonra geldik, programa göre on sekiz saat erken. Şu anda tam enkazın üzerindeyiz."

"Şimdi ne yapmayı düşünüyorsunuz?"

"İçinde insan olmayan uzaktan kontrollü bir denizaltı indireceğiz. Kameralarıyla video kaydına geçireceği verileri inceleyip analiz yapacağız."

"Gemi nasıl bir açıyla yatıyor?"

"Sancak yanına kırk beş derece."

Heidi'nin kaşları çatıldı. "Bu kötü işte."

"Neden?"

Heidi elindeki kâğıtları masanın üzerine yaydı. Bazıları epey büyük olduğu için katlamak zorunda kaldı. "Sorunu yanıtlamadan önce Empress'in son seferinde bulunan yolcuların bir listesine bakalım. İlk bakışta birinci sınıf yolcular arasında Harvey Shields'in adını göremeyince takılıp kaldığımı sandım. Ama sonra aklıma geldi. Belki yolculuğunun pek duyulmasını istememiş olabilirdi. Çoğu transatlantik şirketi reklam olmadan yolculuk etmek isteyen zenginler ya da yüksek düzeydeki devlet görevlileri için ikinci sınıf güvertelerde lüks kamaralar bulundurur. Nitekim Shields de böyle yapmış. D güvertesinde kırk altı numaralı kamarada adını buldum."

"İyi iş yaptın. Hiç olmazsa onu bulalım diye bütün gemiyi didik didik parçalamak zorunda kalmayacağız."

Heidi, "Bu iyi haberdi," dedi. "Şimdi sıra kötüsünde."

"Söyle bakalım."

"Norveçli kömür gemisi Storstad, Empress'e sancak yanından, geminin tam ortasından çarpmış, neredeyse tam iki baca arasından. Beş metre eninde, on altı, on yedi metre yüksekliğinde bir gedik açmış. Kömür gemisinin pruvası Empress'in su kesimi altında kalan kazan bölümüyle hemen üstünde bulunan ikinci sınıf kamaraların bir bölümünü yarıp geçmiş."

"Kuramına göre, Storstad Shields'in kamarasını mı yarmış oluyor?"

"En kötü olasılığı gözönüne almamız gerekir." Heidi Empress of Ireland'in planını masanın üzerine yaydı. Kaleminin ucuyla küçük bir çember içine alınmış alanı gösterdi. "Kırk altı numaralı kabin sancak yanında. Çarpma noktasına ya çok yakın ya da tam ortasında bir yerde."

"Belki Shields'in ölüsü bu yüzden hiç bulunamadı."

"Uyurken ezilip kalmış olabilir."

"Geminin hangi açıyla yattığını söylediğim zaman neden 'bu kötü işte' dedin?"

"Sancak yanına kırk beş derece yatması, kırk altı numaralı kamaranın nehir yatağına dayanması demek oluyor," dedi Heidi. "Kamaranın içi iyice çamura gömülmüştür."

"Şu işe bak. Bu çamur antlaşmayı pekâlâ okunabilir bir durumda korumuş olabilir, ama bulmak neredeyse olanaksız gibi bir şey."

Pitt aldığı bilgiyi sindirmeye çalışırken, Heidi de ses çıkarmadan onu izledi. Masanın üzerinden uzanıp Pitt'in elini tuttu. "Ne düşünüyorsun?"

"Empress of Ireland'i düşünüyorum," dedi Pitt. "Bütün dünyanın unutmuş olduğu bir gemi. Bin kişinin mezarı. İçine girince Tanrı bilir neler göreceğiz."

43

"Umarım böyle acele bir ziyaretle sizi zor duruma sokmadım," dedi Başkan asansörden inerken.

Sandecker, "Hayır, hiçbir sakıncası yok," dedi. "Her şey hazır. Bu taraftan buyrun."

Başkan koruma görevlilerine asansörün yanında beklemelerini işaret etti. Sonra amiralin arkasından büyük bir kapıya doğru yürüdü. Sandecker kapıyı açıp Başkan'a yol verdi. Çember biçimindeki oda koyu lacivert kumaşla kaplanmıştı. Pencere yoktu. Görünen tek mobilya tam ortada bulunan böbrek biçimindeki masaydı. Masanın üstü tepeden verilen yeşil ve mavi spot ışıklarıyla aydınlatılmıştı. Başkan yaklaşınca ince elenmiş kumdan bir zemin üzerinde bir metrelik btr cisim gördü.

"Demek son görünümü böyle," dedi.

Sandecker, "Empress of Ireland'in enkazı," dedi. "Ocean Venturer'dan edinilen video resimlerine bakarak minyatürü çıkarıldı."

"Bu da kurtarma gemisi mi?" diye sordu Başkan, Empress'in yarım metre üzerinde asılı duran bir maketi göstererek.

"Evet, modeller gerçek oranlara göre yapıldı. Aralarındaki uzaklık da su yüzeyinden nehir yatağına olan derinliği veriyor."

Başkan Empress'in modelini bir süre dikkatle inceledi. "Antlaşma nüshası bu koskoca geminin içinde ne kadar da küçük bir şey. Aramaya nereden başlayacaksınız?"

Sandecker, "Araştırmacımız bu işi kolaylaştırdı bizim için," dedi. "Harvey Shields'in kamerasını bulmayı başardı." Eliyle geminin toprağa gömülü sancak yanını gösterip, "İşte, burada bir yerde," dedi. "Ne yazık ki, kamaranın çarpışma sonucu ezilmiş olması olasılığı var."

"Kamaraya nasıl ulaşmayı düşünüyorsunuz?"

"Uzaktan kontrollü bir araştırma aracıyla geminin içi önce bir gözden geçirilecek," diye açıkladı Sandecker. "Ondan sonra cankurtaran sandallarının bulunduğu güverteden hedef noktasına doğru yol açılarak inilecek."

Başkan, "Bana kalırsa zor yoldan gidiyorlar," dedi. "Teknenin alt kısmına dışardan girmek daha kolay olur."

"Söylemesi kolay oluyor... Hesabımıza göre, Shields'in kamarası tonlarca çamur altında kalmış. İnanın, Başkanım, nehir çamurunu taramak hem çok tehlikeli, hem yorucu, hem de çok zaman alan bir işlemdir. Geminin içine girdikten sonra adamlarımız çokd aha rahat çalışacaklar, üstelik böylelikle geminin planından da yararlanarak nereye gittiklerini bilecekler."

Başkan, "Anlıyorum, haklısınız," dedi.

Sandecker devam etti. "Geminin içinde yol açmak için dört ayrı sisteme bel bağladık. Biri, Venture' in modelinde de gördüğünüz şu vinç, elli tonluk yük çekebiliyor, bütün döküntüleri çekebilecek. İkinci yolumuz, mekanik kolları olan iki kişilik bir sualtı aracı. Onu da her işe koşabileceğiz."

Başkan masanın üstünde duran küçük, fakat son derece ayrıntılı bir denizaltı modelini eline aldı. "Sanırım sualtı aracınız bu oluyor."

Sandecker başıyla doğruladı. "Adı Sappho I. Geçen yıl Titanik'in sudan çıkarılışı sırasında kullanılan dört sualtı kurtarma aracından biriydi."

"Özür dilerim, sözünüzü kestim," dedi Başkan. "Lütfen devam edin."

Sandecker, "Üçüncü sistemimiz bütün operasyonun da anahtar öğesi oluyor," diyerek mekanik bir kutup ayısına benzeyen, üstü delikli, başı soğan başına benzer, bebek gibi bir cisim aldı eline. "JIM kostümü olarak bilinen, eklem yerleri olan derin sularda atmosferik dalma sistemi. Magnezyum ve cam elyafından yapılmıştır. Bunu Glyen bir insan inanılmaz derinliklerde dekompres gereksinmeden bir dalışta saatler boyu kalıp çalışabilir. Bu giysilerden iki tanesiyle altı kişi vardiyalı olarak çalışabilecek."

"Ağır ve hantal görünüyor ama."

"İçinde insanla birlikte su üstünde beş yüz elli kilo geliyor. Ama su altında yalnızca otuz kilo. Hareket yeteneğineyse şaşarsınız. Deniz yatağında yürümek belki de Sahra çölünde yürümekten bile kolay olur bu giysiyle."

Başkan, Sandecker'in uzattığı model bebeği alıp eklemli kollarına ve bacaklarına baktı. "Böylece tüple dalmak da tarihe karışıyor o zaman."

Sandecker, "Pek değil," dedi. "Üç boyutlu hareket yeteneği olan bir dalgıç hâlâ bir kurtarma operasyonunda başrolü oynar. Dördüncü sistemimizse bu..." Sandecker eliyle silindir biçiminde bir cisim gösterdi. "Dalgıçlardan oluşan bir ekip bu basınçlı odada bekleyecekler, soludukları hava helyum ve oksijen karışımı olacak. Bu sistem uzun süre derinliklerde çalışanların nitrojen solumaktan duydukları narkotik etkileri önleyecek. Böylece ciğerlerindeki gazın

kan damarlarında çözülme ve köpüklendirme olasılığı kalmamış olacak. Ayrıca iş bitene dek dekompres de gereksinmeyecekler."

Başkan ses çıkarmadan dinlemekteydi. Avukatlık eğitimi gördüğünden, bilimsel ayrıntılar yabancı geliyordu fakat titiz ve çözümleyici bir kişiliği vardı. Amiralin önünde budala yerine düşmekten kaçınarak sözlerini özenle seçti.

"Tabii adamlarınız geminin iç kısımlarına girmek için yolu tırnaklarıyla kazımayacaklar."

"Daha iyi bir yöntemimiz var."

"Patlayıcı mı kullanacaksınız?"

Sandecker, "Çok tehlikeli olur," dedi. "Enkazı oluşturan çelik yetmiş beş yılda epey çürümüştür. Yer yer gözenekler oluşmuş, dayanıklılığı büyük ölçüde düşmüştür. Yanlış bir yere yerleştirilecek ya da biraz fazla güçlü olacak bir patlayıcı bütün geminin çamura gömülmesine yol açabilir. Böyle yapmayacağız. Yolumuzu delerek açmaya karar verdik."

"Asetilen kullanacaksınız demek?"

"Hayır, pirokson."

"Hiç duymadım."

"Sualtında inanılmaz derecede yüksek ısıyla yanabilen bir madde. Ayrılması gereken alanların yüzeyine pirokson sürüldükten sonra elektronik bir sinyalle tutuşturulabiliyor. Üç bin dereceye çıkan sıcaklığıyla karşısına ne çıkarsa eritebilir... hatta kayaları bile."

"Olur şey değil."

"Başka bir sorunuz var mı acaba?"

Başkan, "Hayır, epey bilgi edindim," dedi. "Siz ve adamlarınız büyük bir iş başarıyorsunuz."

"Eğer sonunda antlaşmayı bulamadan gelirsek, teknik olarak elimizden gelen her şeyi yapmış olduğumuzu bileceksiniz."

"Pek umutlu değilsiniz galiba."

"Doğrusunu isterseniz, bir kartalın ağzındaki küçük bir farenin ne kadar umudu varsa, bizim de o kadar."

"Manhattan Limited'de bulunan antlaşma için ne düşünüyorsunuz?"

"Hele bir treni bulalım, o zaman yorum yapabilirim."

Başkan, "Neyse, hiç olmazsa ne düşündüğünüzü biliyorum," dedi gülerek.

Sandecker'in gözleri kurnazca parladı. "Bir sorum var, efendim."

"Buyrun, sorun."

"Bütün bu yapılanların ne amacı olduğunu söyler misiniz?"

Kurnazca bakma sırası şimdi Başkan'daydı. "Tabii sorabilirsiniz, amiral, ama size bütün söyleyebileceğim, bu planın çılgınca bir şey olduğudur. Bugüne dek hiçbir Amerika devlet başkanının girişmediği kadar kaçıkça bir oyun."

44

St.Lawrence nehrinin yeşil derinliklerinin sessizliği birden bir uğultuyla bozuldu. Sonra da mavimsib ir ışık soğuk suyu bıçak gibi kesti. Bu ışık giderek, büyüdü ve bir dörtgen biçimini aldı. Meraklı bir balık sürüsü bu aydınlığa doğru üşüştü. Tepelerindeki geniş gölgeye aldırmıyorlardı bile.

Ocean Venturer'ın ortasındaki büyük kuyu başında mühendisler uzaktan kontrollü araştırma aracını küçük bir vinç yardımıyla suya indirmeye hazırlanıyorlardı. Adamlardan biri her üç kamera için gerekli ışık düzenini ayarlarken, bir başkası da gerekli bataryayı monte etti.

Aracın biçimi uzatılmış bir damla görünüşündeydi; pırıl pırıl bir yüzeyi, yirmi beş santimetre çapı, bir metre uzunluğu vardı. Güdümü ve yönetimi küçük bir hidrojet pompayla sağlanıyordu.

Heidi kuyunun başında durup altındaki balıklara bakarak, "Ne garip," dedi. "Bir geminin içinden suya bakıyoruz ve batmıyoruz."

"Çünkü su kesiminin bir metre üstünde duruyorsun," diye açıkladı Rudi Gunn gülerek.

Mühendislerden biri elini salladı. "Her şey hazır."

Heidi, "Elektronik kontrol için kablosu falan yok mu?"

"Bebek sualtında üç mile kadar ses dürtüsüyle yönetilebiliyor," diye açıkladı Gunn.

"Adını Bebek mi koydunuz?"

Pitt, "Altı hep ıslak da," diyerek güldü.

"Şu erkekler ne çocuksu oluyor," dedi Heidi başını sallayarak.

Pitt kuyuya dönüp, "Dalgıç insin," diye komut verdi.

Isıtmalı dalış giysisi içinde bir adam maskesini yüzüne çekip kendini kuyudan aşağı bıraktı. Araştırma aracını eliyle yöneterek geminin altına kadar götürdü.

"Haydi, şimdi kontrol odasına geçip izleyelim,"dedi Pitt.

Kontrol odasında yatay olarak dizilmiş üç monitorda üç ayrı görüntü vardı. Odanın bir köşesinde teknisyenler göstergeleri inceliyor, diğer bir köşedeyse bir dizi bilgisayar, araçtan gönderilen bilgileri kaydediyordu.

Yüzü çilli, saçları kıvır kıvır, şişmanca bir adam gülerek yanlarına geldi. Pitt

onu Heidi'yle tanıştırdı.

"Doug Hoker, seni Heidi Milligan'la tanıştırayım," dedi Pitt, Heidi'nin rütbesini es geçerek. "Doug Bebek'e analık ediyor."

Doug, Heidi'nin elini sıktı. "Böyle güzel izleyicilerimizin olması çok iyi."

Heidi güldü. "Bu açılışı kaçırmak istemezdim doğrusu."

Doug Hoker hemen kumanda konsolunun başına geçerek kendini işine verdi. "Yirmi beş metreye indik. Su sıcaklığı bir derece."

Pitt, "Bebek'i kıç tarafından dolaştırın," dedi.

"Anlaşıldı."

55 metre derinlikte nehrin dibi renkli video ekranlarında cansız bir kahverengi olarak görünüyordu. Tek tük yengeçler ve otlar dışında yaşam yok gibiydi. Araştırma aracının güçlü ışıklarına karşın görüş uzaklığı üç metreyi geçmiyordu.

En üstteki ekranda yavaş yavaş büyüyen bir karaltı belirdi, az sonra Empress'in dev dümen milleri görünmeye başlamıştı.

Pitt, "Çok iyi bir yön bulma yeteneğin var," dedi Hoker'a. "Tam dümen üstüne oturttun."

"Bir şey daha çıkıyor bakın," dedi Gunn. "Galiba uskuru."

Bir zamanlar on dört bin tonluk bu gemiyi Quebec'le Liverpool arası taşımış olan dev uskur, araştırma aracının kamerası önünden bir cenaze geçidi hızıyla kaydı gitti.

Pitt, "Pervanenin bir ucundan diğerine en az yedi metre var," dedi. "Rahat bir otuz ton vardır."

"Empress çift uskurluydu," dedi Heidi. "İskele yanındakini 1968'de çıkarmışlar."

Pitt, Hoker'a döndü. "On beş metre yükselip sancak yanındaki sandal güvertesi boyunca ilerle."

Denizin dibindeki küçük denizaltı bu komuta hemen uydu ve kıç kesimindeki parmaklıkların üzerine yükseldi, az kalsın bayrak direğine çarpacaktı.

"Kıç direği yok olmuş," dedi Pitt. "Direk donanımı da görünmüyor."

Az sonra üst güverte belirdi. Mataforaların bir bölümü boş duruyordu. Bazılarındaysa, çelik cankurtaran sandallar sonsuza dek donmuş gibi yerlerinde

kalmıştı. Vantilatörler hâlâ duruyordu, fakat iki baca çok önceden devrilip çamura gömülmüştü.

Birkaç dakika hiç kimse konuşamadı. Sanki odada bulunan herkes geçmişe uzanmış, yüzlerce kadın, erkek ve çocuğun korku içinde güvertede koşuştuğunu, hızla batmakta olan gemiden kaçma yolları aradığını görür gibi oluyordu.

Heidi'nin kalbi yerinden fırlayacakmış gibi atmaya başladı. Görünüm korkunçtu. Paslı çeliğe asılan otlar akıntının etkisiyle ileri geri hareket etmekteydi. Heidi elinde olmadan titredi, buna engel olmak için de ellerini kenetledi.

Neden sonra Pitt sessizliği bozdu. "İçeri sokalım."

Hoker cebinden bir mendil çıkarıp terleyen boynunu sildi. "Üstteki iki güverte çökmüş. Buradan giremeyiz."

Pitt geminin iç planını masaya yaydı ve eliyle bir çizgi izledi. "Biraz aşağıya, alt gezinti güvertesine indir. Birinci mevki lobi girişi açık olmalı."

Heidi, "Bebek'i gerçekten geminin içine mi sokacaksınız?" diye sordu.

Pitt, "Bu iş için dizayn edildi," dedi.

"İçinde onca ölmüş insan varken... sanki mezarlarına saygısızlık ediyormuşuz gibi geliyor."

Gunn, "Yarım yüzyıldan beri Empress'in enkazına dalış yapılıyor," diye açıkladı Heidi'ye. "Rimouski'deki müze buradan çıkarılan öteberiyle dolu. Hem her şey bir yana, kesip biçmeye, başlamadan önce nelerle karşılaşacağımızı görmemiz gerek."

"Giriş buldum," dedi Hoker.

"Ağır ağır girelim," dedi Pitt. "Ahşap tavanlar düşüp koridorları tıkamıştır."

Bunu izleyen saniyelerde monitorlar yalnızca yüzen parçalan gösterdi. Sonra aracın projektörleri bir merdiven girişini aydınlatıverdi. Merdiven tırabzanlarının kıvrımları hâlâ görülebiliyordu. Kat başındaki zemini bir zamanlar süsleyen acem halısı, burada bulunan koltuklar ve kanepe gibi çoktan çürüyüp gitmişti.

Hoker, "Kıç koridoruna geçebilirim sanıyorum," dedi.

"Giriş yap," dedi Pitt.

Araştırma aracı yıkıntıların arasından süzülerek yataklı kamaraların bulunduğu koridora girdi. Kontrol odasındakiler kamaralardan birinin içini

gözden geçirdiler. Talihsiz geminin ünlü lüks kamaraları acıklı bir görünümdeydi. Birbirinden güzel işlemeli yatak ve dolaptan geriye pek az şey kalmıştı.

İki saate yakın bir zaman sonra araç dinlenme salonu gibi bir alana girdi. Pitt yine plana başvurdu, "Ana yemek salonunun girişine gelmiş olmalıyız."

Gun, "Evet, işte şurası," dedi heyecanla. "Ekranın sağındaki büyük kapı."

Pitt dönüp Gunn'a baktı. "Bir kontrol etsek iyi olur. Plana göre, Shields'in kamarası tam alttaki katta oluyor."

Aracın projektörleri bir zamanlar görkemli salonun çeşitli kesimlerini aydınlatmaya başladı.

Birden bir kıpırtı göründü.

Gunn, "Bu da nesi?" dedi heyecan içinde.

Kontrol odasında bulunan herkes büyülenmişçesine, kameranın görüş alanı içine yüzen bir bulut gibi giren cisme bakıyordu.

Uzun bir süre cisim olduğu yerde durdu. Sonra birden bir insan biçimi alarak araştırma aracına doğru uzandı.

Heidi'nin kanı donar gibi olmuştu. Hoker konsolunun başında granit gibi duruyor, gözlerine inanamıyordu. Gunn'ın kafası garip bir eğimle yana yatmış, tıpkı bir doktorun röntgen filmini incelemesi gibi ekrana bakıyordu.

"Her şey aklıma gelirdi de, bir hortlak göreceğimi düşünemezdim," dedi hırıltılı bir sesle.

Gunn'ın telaşsız görünüşü Pitt'i aldatmadı. Adamın şok geçirmek üzere olduğunu anlamıştı. "Bebek'i geri çek," diye komut verdi sakin bir sesle.

Hayatında tatmadığı bir korku içindeki Hoker büyük bir çabayla kendini toplayıp kumanda düğmelerine dokundu. Önce kıvrıla kıvrıla hareket eden şekil geride kaldı, fakat sonra yine büyümeye başladı.

Heidi, "Tanrım, izliyor," diye fısıldadı.

Bu gerçeği herkes görmüş ve taş kesilmişti. Hiç kimse kımıldamıyor, gözünü bir an bile ekrandan ayıramıyordu.

Gunn, "Yahu ne yapıyor bu?" diye sordu.

Kimse yanıt veremedi, kontrol odasında hiç kimse konuşacak durumda değildi. Pitt dışında hiç kimse.

"Bebek'i döndür, buradan hemen çıkar!" diye komut verdi.

Hoker kendini zorlayarak gözlerini ekrandan ayırdı ve araştırma aracına tam hız verdi.

Küçük araç hız yapacak biçimde dizayn edilmemişti. Yapacağı en yüksek hız üç mildi. Keskin bir dönüşe başladı. Pruvasındaki kameralar yabancı şeklin önünden kaydı, yüzeyden gelen ışıkların korkunç pırıltısını veren lumbozları ve artık hiçbir görüntü yansıtmayan aynaları geçti. 180 derecelik manevra hiç bitmeyecekmiş gibi yavaş oluyordu.

Ve çok geç bitti.

İkinci görüntü dinlenme salonuna geçen kapı eşiğinde belirivermiş, gölge gibi kolları açılmış beklemekteydi.

45

"Lanet olsun!" dedi Pitt. "Bir tane daha var!" "Ne yapayım şimdi?" Hoker'ın sesi yalvarır gibiydi.

Herkes Pitt'in ağzından çıkacak komutu beklemekteydi. Bütün gözler ona çevrilmiş, böyle olağanüstü bir durum karşısında gösterdiği soğukkanlılığı şaşkınlık içinde izlemekteydi. Amiral Sandecker'in onu neden bu denli el üstünde tuttuğu da bir kez daha kanıtlanmış oluyordu. Doğaüstü denebilecek bu olayda gerçekten de işin başında tam adamı bulunmaktaydı.

Aklından geçenleri okumak olanaksızdı. Yüzündeki ifade yalnızca bir tek şey açığa vuruyordu: Meraklı incelemenin yerini alan büyük bir öfke.

Hayalet trene gözünü yumup saldırışını anımsadı. Bu kez de aynı oyunu yinelemenin kaybettireceği bir şey yoktu. Hoker'a başıyla işaret etti. "Tosla hergeleye!"

Birden odadakilerin havası değişiverdi. Herkes Pitt'in bu komutundan cesaret almıştı. O ana dek hortlak olarak kabul ettikleri şeyin kimliğini ortaya çıkarmak tek amaç haline gelmişti artık.

Araştırma aracı kapı girişini tutan görüntüye bindirdi. Önce hiçbir direnç yok gibiydi. Bulanık şekil yol verir gibi oldu, fakat sonra öne doğru yaptığı bir hareketle aracı kucakladı. Kameralarda tüm görüntü gitmiş, yalnızca belirsiz gölgeler yansıtmaya başlamışlardı.

Pitt, "Anlaşılan sevimli hayaletimizin eti kemiği de varmış," dedi.

Hoker, "Bebek kumanda düğmelerine karşılık vermiyor," dedi. "Sanki çok pişmiş bir muhallebi kasesindeymiş gibi."

"Geri almaya çalış."

"Gitmiyor. Bu şeyler her neyse, Bebek'in hareketini engelliyorlar."

Pitt konsol üzerindeki aygıtlara baktı. "Yön göstergesi neden zorlanıyor?"

Hoker, "Adamlar Bebek'le güreşiyorlar galiba," dedi. "Başka bir yöne çekmeye çalışıyorlar herhalde."

"Kameralar dışında bütün sistemleri kapat."

"Ya ışıkları?"

"Onları da kapat. Bu ağır elli hortlaklar da Bebek'in güç kaynağını

susturduklarını sansınlar."

Ekranlar artık yalnızca karanlığı gösteriyorlardı. Ölüm gibi soğuk görüntü ara sıra küçük kıpırtılarla canlanıyordu. O anda kontrol odasına giren bir yabancı odada bulunan herkesi geri zekâlı sanırdı. Kapkara televizyon ekranlarını gözlerini ayırmadan izleyen bunca insan, herhalde bir psikiyatrist için bulunmaz bir çalışma konusu olurdu.

Dakikalar birbirini izledi, yarım saat sonunda hâlâ bir değişiklik yoktu. Sonra yavaş yavaş ekran biraz aydınlanır gibi oldu.

Pitt, "Ne oluyor dersin?" diye sordu Hoker'a.

"Bilemem. Devreler kapanınca sistemleri de okuyamıyorum."

"Bilgisayarların rapor verebileceği bir süre devreyi aç."

"Bir saniye sürmez bile."

"Tamam."

Hoker'ın düğmeye basmasıyla araştırma aracı bilgisayarlara haber göndermeye başladı. Bu bilgi hemen bilgisayar ekranında belirdi. Hoker hemen düğmeyi kapadı.

"Dört yüz metre öteye, sıfır yirmi yedi dereceye doğru ilerliyorlar. Derinlik on üç metre."

Gunn, "Yukarı çıkıyor," dedi.

"Sancak yanımızdan çeyrek mil ötede yüzeye çıkıyor," diye doğruladı.

Kamera merceklerini örten bulanıklık dağılır gibi oldu. Bir ara video ekranları parlak bir portakal rengiyle doluverdi. Buzlu cam ardından izleniyormuş gibi insan biçimleri belirdi.

"Güneş göründü," Hoker. "Bebek yüzeye çıktı."

Pitt koşar adımlarla geminin kumanda köprüsü! ne çıktı, dümene asılı duran dürbünü kaptığı gibi nehirin karşı tarafını taramaya başladı.

Gökyüzünde tek bir bulut bile yoktu. Durgun su sabah güneşini yansıtıyordu. Görülebilen araçlar, Quebec yönüne doğru yol alan bir tankerle beş tane her biri değişik yöne bakan balıkçı teknesiydi.

Gunn, Pitt'in yanına geldi. "Bir şey görebildin mi?"

"Hayır, geç kaldım," dedi Pitt. "Bebek gitti."

"Gitti mi?"

"Kaçırdılar, desem daha doğru olur. Şuradaki balıkçı teknelerinden birinde olabilir." Pitt dürbünü Gunn'a verdi. "Benim tahminim, şu mavi teknede olması... ya da dümen kabini sarı olan şu kırmızı teknede. İkisinin de ağları gerilmiş, güvertelerinde olup biten görünmüyor."

Gunn bir süre ses çıkarmadan dürbünle baktı. Sonra dürbünü indirip, "Bebek iki yüz bin dolarlık bir aygıttır," dedi öfkeyle. "Bu adamlara engel olmalıyız."

"Korkarım, Kanadalılar yabancı bir geminin kendi karasularında balıkçı teknelerine zor kullanmasını hoş karşılamazlar. Hem kendi operasyonumuzu da elden geldiğince gizli tutmak zorundayız. Başkan parayla yenileyebileceğimiz bir aygıt yüzünden tatsız bir olay çıkmasını istemez."

Gunn, "Ama bu haksızlık yahu," diye homurdandı.

"Ne kadar haklı olursak olalım, öfkemizi yutmak zorundayız," dedi Pitt. "Şimdi önümüzdeki sorun, bu işin kim tarafından ve neden yapıldığını bulmak. Bu adamlar yalnızca önüne çıkanı yürüten sporcu dalgıçlar mı, yoksa bizimle ortak bir amaçları mı var?"

Gunn, "Ekranlara bakarsak bir şey öğrenebiliriz belki," dedi.

"Çok doğru," dedi Pitt gülümseyerek. "Tabii eğer fişini çekmedilerse..."

Kontrol odasına döndüklerinde, içeride elektrikli bir hava vardı. Heidi bir koltuğa oturmuş titremekteydi; yüzünün tüm rengi uçmuş, gözleri boş bakıyordu. Genç bir bilgisayar mühendisi elinde bir bardak konyak, Heidi'ye içmesini öğütlüyor, sakinleştirmeye çalıyordu. Heidi sanki yeni bir hortlak görmüş gibiydi.

Hoker ve üç mühendis boşu boşuna kontrol düğmeleriyle oynayıp duruyorlardı. Pitt onları görür görmez araştırma aracıyla her türlü bağlantının kesilmiş olduğunu anladı.

Hoker başıyla Heidi'yi gösterdi. "Ona ne oldu?"

"Gördüğü bir şey onu altüst etti."

"Monitorda gördüğü bir şey mi?"

"Yayın kesilmeden hemen önce," diye açıkladı Hoker. Sana banttan göstereyim bak."

Pitt izlemeye başladı. Karanlık ekranlar yeniden aydınlandı, sonra aracın yüzeye çıkışını bir kez daha izlediler. Güneşin parıltısı bir görünüyor, bir yok

oluyordu.

Pitt, "Burası tam Bebek sudan çıkarılırken," dedi.

"Evet," dedi Hoker. "Ama asıl şimdi izle."

Görüntü bir anda bütün ekranlarda birden bozuldu, sonra ansızın sol baştaki ekran karardı.

Hoker, "Sakar herifler," diye yakındı acı acı. "Nasıl duyarlı bir aygıt olduğunu anlayamadılar. Bebek'i iskele yanındaki kamerası üzerine düşürüp tüpü kırdılar."

O anda Bebek'in örtüldüğü kefen gibi madde iyice belirlendi.

"Plastik bu," dedi Gunn. "İnce bir plastik örtü."

"Şimdi anlaşıldı," dedi Pitt. "İşte bunlar da sevimli hayaletlerimiz."

Kauçuk balık adam giysileri içinde iki adam diz çöküp araştırma aracını incelemeye başlamışlardı.

Gunn, "Yazık, maskeleri var, yüzlerini göremiyoruz."

Hoker, "Ama bir tanesini şimdi göreceğiz," dedi. "Dikkat edin."

Lastik çizmeli, blucinli bir çift bacak kameralara doğru yaklaştı. Bacakların sahibi dalgıçların arkasında durup eğildi ve kamera merceklerine doğru baktı.

İngiliz komandosu stilinde omuzlan ve dirsekleri deri yamalı bir kazak gitmişti. Başındaki yün örgü kep bir yana kaymış, kırlaşan saçları düzenli bir biçimde kulaklarının arkasından geriye taranmıştı. Altmışına yakın görünüyordu, fakat Pitt'in tahminine göre gerçek yaşından genç gösteren bir adamdı.

Adamın yüzünde acımasız bir ifade vardı, tehlikelere alışkın olanlara özgü bir nitelik...

Ansızın adamın gözleri büyüdü ve yüzünde büyük bir öfke belirdi. Dudaklarından sessiz sözcükler dökülürken hemen görüntüden kaçtı.

Pitt, "Dudak hareketlerinden okumasını pek biim em," dedi. "Ama sanki, 'Sizi gidi budalalar,' demiş gibi geldi."

Sonra araştırma aracının üstüne keten bir örtü kapandı ve kameralar son kez karanlığa gömüldüler.

Hoker, "İşte hepsi bu kadar," dedi. "Bundan bir dakika sonra yayın devresi kesildi ve tüm bağlantı kayboldu."

Heidi oturduğu koltuktan kalkıp düşte gibi konsola doğru yürüdü. Dudakları

titreye titreye ekranları gösteriyordu. "Bu adamı tanıyorum," dedi zor duyulur bir sesle. "Görüntüdeki adamın... kim olduğunu biliyorum."

46

Dr. Otis Coli sigarasını altın uçlu bir ağızlığa yerleştirdikten sonra dişleri arasına aldı. Daha sonra araştırma aracının elektronik anatomisine devam etti.

"Bu Amerikalılar çok akıllı doğrusu," dedi. "Bu aygıt hakkında bilimsel dergilerde bir şeyler okumuştum, ama yakından hiç görmemiştim."

Quebec Denizcilik Enstitüsü müdürü oiah Coli, Henri Villon tarafından görevlendirilmişti. Gör kaşları, yakasına kadar uzanan beyaz saçları ve sanki koyun kırpma makasıyla düzeltilmiş bıyıkları vardı.

Brian Shaw, Coli'nin yanında durmuş yapılan açıklamayı dinliyordu. "Nasıl bir şey?"

"Teknolojinin bir harikası," dedi Coli. "Görsel bilgi ultrasonik ses dalgalarıyla ana gemiye gönderiliyor, burada bilgisayarlarca değerlendiriliyor. Sonra bilgisayarların verdiği görüntü videoteypte büyük bir netlikle izlenebiliyor."

"O halde onca şamataya ne gerek vardı?" dedi Foss Gly. Balıkçı teknesinin önüne monte edilmiş küçük bir vincin üstüne tünemişti.

Shaw öfkesini bastırmaya çalıştı. "Senin umurunda değil belki, ama siz aygıtı tekneye çıkardığınızda kameraları sürekli olarak görüntü yayınlamaktaydı. Böylece NUMA gemisindekiler yalnızca gözaltında bulunduklarını anlamakla kalmadılar, yüzlerimizi de videoteyplerine kaydettiler." "Ne çıkar bundan?"

"Başkanları şu anda bir helikopter çağırmakla meşguldür herhalde," dedi Shaw. "Gece olmadan bu band Washington'a ulaşır. Yarın bu saatlerdeyse kimliğimizi ortaya çıkarırlar."

Gly, "Belki seninkini," dedi sırıtarak. "Arkadaşımla benim maskelerimiz vardı. Unuttun mu?"

"Ama olan oldu. Amerikalılar bizim enkazı yağmalamak için dalan buralı dalgıçlar olmadığımızı anlayacaklar. Böylece nasıl bir durum karşısında olduklarını bilerek ona göre önlem alacaklar."

Gly omuz silkip kauçuk giysisinin fermuarını açmaya başladı. "Eğer bu mekanik balık karşımıza çıkmasaydı, bombayı yerleştirip bütün tekneyi uçurmuş olurduk. O zaman da Amerikalılar ortaya çıkaracak bir şey bulamazlardı."

Shaw, "Şansızlık işte," dedi. "Ne kadarını tamamlamıştınız?"

"Kıç tarafından gelen ışıklan gördüğümüzde daha yeni başlamıştık."

"Patlayıcılar nerede?" "Bıraktığımız yerde, enkazın baş kasarısında"

"Kaç kilo?"

Gly bir hesap yaptı. "Harris de, ben de altı sefer yaptık, her birinde yüz kiloluk patlayıcı taşıdık." Shaw, "Yani bin iki yüz kilo," dedikten sonra Dr.Coli'ye döndü. "Patlatırsak ne olur?"

"Şimdi mi?"

"Şimdi."

"Trisynol TNT'den tam tamına üç kat daha güçlüdür." Coli başını Ocean Venturer'a çevirip baktı. "Patlamanın yol açacağı şok dalgaları NUMA gemisini de parçalar."

"Ya Empress of Ireland?"

"Pruvasını paramparça edip üst yapının ön bölümünü tahrip eder. Daha gerilerdeyse belki birkaç duvar bükülüp, birkaç güverte aşağı çökebilir."

"Ama enkazın orta kesimi hasar görmez."

Coli, "Doğru," dedi. "Yalnızca masum insanlarla ölümüne yol açmakla kalırsınız."

Shaw, "Demek böyle yapmanın bize hiçbir yararı olmayacak," dedi.

"Zaten ben kesinlikle böyle bir işe katılmam."

Gly, "Ee, ne yapacağız peki?" diye sordu.

"Şimdilik," dedi Shaw. "Oturup izlemeye devam edeceğiz, bu arada kendimize bir de yeni tekne bulmamız gerek. Hiç kuşku yok, Amerikalılar bu tekneyi bellemişlerdir."

Gly bu yanıtı tiksintiyle karşıladı. "Yapıp yapabileceğin bu mu yani?"

"Bana yeter. Daha iyi bir fikrin var mı?"

"Ben hepsini havaya uçuralım derim," dedi Gly. "Eğer gözün yemiyorsa ben yaparım."

"Yeter!" diye çıkıştı Shaw, gözlerini Gly'a dikerek. "Amerikalılarla savaşmıyoruz burada, üstelik aldığım emirlerde cinayete göz yumacağım diye bir şey yok. Ancak kana susamış manyaklar gereksiz yere, zevk için öldürür. Sana gelince, Müfettiş Gly, bundan sonra tartışma istemiyorum. Sana ne söyleniyorsa onu yapacaksın."

Gly küstahça omuz silkip sesini çıkarmadı. Zaten bir şey söylemesine de gerek yoktu. Shaw'un bilmediği, başka kimsenin bilmediği bir şey vardı: Glyp atlayacıların arasına bir de radyolu detonatör yerleştirmişti.

Bombayı patlatmak için istediği an bir düğmeye basması yeterdi.

47

Mercier öğlen yemeğini Başkanla birlikte Beyaz Saray'da yiyordu. Yemek sırasında içki sunulması Mercier'in pek hoşuna gitmişti.

"Son istihbarat raporuna göre, Ruslar Hindistan sınırına bir tümen daha yerleştirmişler. Böylece tam on tümen toplanmış oluyor, istila yeterliVbir güç."

Başkan haşlanmış bir patatesi olduğu gibi ağzına attı. "Kremlin'deki çocuklar Afganistan ve Pakistan'a dokunmakla ellerini yakmışlardı. Şimdi de karşılarında büyük bir 'Müslüman ayaklanması var, Rus sınırları içine bile sızmış durumda. Keşke Hindistan'ı istilâ etseler. Daha ne isterdik?"

"Eğer bu olursa, bir kenarda oturup askeri müdahale etmeden bekleyemeyiz."

"Tabii, karşılarına geçip bıçaklarımızı bileriz, Birleşmiş Milletlerde ateşli nutuklar atıp komünist saldırganlığının bu yeni örneğini lanetleriz. Hint Okyanusuna birkaç uçak gemisi gönderip bir ticari ambargo daha koyarız."

Mercier salatasına uzandı. "Yani, bugüne dek olduğu gibi, yine aynı tepkiyi göstereceğiz. Tetikte bekleyip izleyerek..."

"...Sovyetler kendi mezarlarını kazıyor," diye kesti Başkan. "Yoksulluk içinde yaşayan yedi yüz milyon insanın üstüne yürümek, iflas eden bir şirket in bağış derneklerini satın almasına benziyor. İnan bana, Ruslar bu savaşı kazanmakla çok şey kaybederler."

Mercier Başkan'la aynı görüşte değildi, ama onun haklı olabileceğini de için için hissetmekteydi. Bu konuyu kapatıp kendi ülkelerine daha yakın olan bir sorunu ele aldı.

"Quebec tam bağımsızlık için referanduma gelecek hafta gidiyor. 1980 ve 1986 yıllarındaki başarısızlıklarından sonra galiba üçüncü kez onlara uğur getirecek."

Başkan çatalını bezelyelerle doldururken bu konudan pek rahatsız olmamışa benziyordu. "Eğer Fransızlar tam hükümranlıkla her şeyin hallolacağını sanıyorlarsa, bu düşten çok kötü bir sarsıntıyla uyanacaklar."

"Biraz gövde gösterisiyle bunu önleyebiliriz."

"Hiç vazgeçmeyecek misin, Alan?"

"Cicim ayları artık bitti, Başkanım. Çok geçmeden kongredeki muhalefet ve basın organları sizi kararsız bir lider olmakla suçlayacak. Bu da sizin seçim

kampanyalarınızda vaat ettiğiniz ilkelere ters düşüyor."

"Salt Ortadoğu'da savaşa girmemem ve Kanada'ya asker göndermeyişim için mi?"

"Kararlılık göstermek için daha ılımlı yollar da var."

"Çölün ortasındaki pis bir petrol yatağı için bir tek Amerikalının yaşamını bile tehlikeye atmaya gerek yok. Kanada işine gelince, İşler kendiliğinden yola girecektir."

Mercier sözünü esirgemeden konuşmaya başladı. "Neden Kanada'nın bölünmesini istiyorsunuz, Başkanım?"

Başkan soğuk soğuk baktı. "Sence bunu mu istiyorum? Komşumuzun parçalanıp altüst olmasını mı istiyorum?"

"Başka nasıl düşünebilirim ki?"

"Bana inan, Alan," dedi Başkan içtenlikle. "Yapacağım şeye inan."

"Nasıl inanabilirim?" diye sordu Mercier. "Ne olduğunu bile bilmiyorum."

Başkan, "Bunun yanıtı çok basit," dedi hüzünlü bir seste. "Ağır hasta ülkemizi kurtarmak için umutsuz bir oyun oynuyorum."

Mutlaka kötü bir haber olmalıydı. Harrison Moon'un yüzündeki ifadeyi görünce, Başkan bunun bir şey olamayacağını anlamıştı. Üzerinden geçtiği konuşma metnini bir yana bıraktı. "Epey dertli görünüyorsun, Harrison."

Moon başkanın masası üzerine bir dosya koydu. "Korkarım, İngilizler oyunumuzu anladılar."

Başkan dosyayı açıp içinde kameraya bakmakta olan adamın resmini gördü.

Moon, "Bu resim Ocean Venturer'dan gönderildi," diye açıkladı. "Sualtı araştırma araçları enkaz içinde keşif yaparken kimliği belirsiz iki dalgıç tarafından kaçırılmış. İletişim kesilmeden önce monitorlar bu adamı gösteriyormuş."

"Kim bu adam?"

"Son yirmi beş yıldır Bıian Shaw takma adıyla yaşıyor. Raporda da göreceğiniz gibi, eski bir İngiliz gizli ajanı. Sicili oldukça ilginç. Ellilerde ve altmış başlarında epey ün yapmış. Sonunda artık görev yapamayacak denli tanınmaya başlamış; Sovyetler'in suikast örgütü SMERSH'in bütün ajanları yola dökülmüş, onu öldürmek için küçük bir fırsat kollamaktaymış. Kimliği iyice

ortaya çıkınca zorla emekli etmişler. İngiliz gizli servisi gerçek kimliğini, 'görev başında öldü,' diyerek gömmüş."

"Bu kadar çabuk nasıl edindiniz bu bilgiyi?"

"Binbaşı Milligan Ocean Venturer'da bulunuyor, monitorda resmi görünce hemen tanımış. CIA de hemen dosyaları karıştırıp gerçek kimliğini bildirdi."

"Milligan adamı tanıyor muymuş?" diye sordu Başkan hayretle.

"Bir ay önce Los Angeles'de bir partide tanışmışlar."

"Ben onu gemiyle seyirde biliyordum."

"Gemisi tadilat nedeniyle üç gün Long Beach'de kalmış. Hem karaya çıkmaması için de bir emir yokmuş."

"Tanışmaları bir düzmece olabilir mi?"

"Öyle görünüyor. Shaw İngiltere'den gelir gelmez FBI tarafından mimlenmiş. Ne zaman büyükelçilikten birisi ülke dışından gelen bir ziyaretçiyi karşılasa FBI hemen saptar. Shaw o gün hemen Los Angeles'e giden bir uçağa bindirilmiş. Buradaki partiyse İngiliz haberalma servisi hesabına çalışan ve sosyetenin yakından tanıdığı Graham Humberley tarafından verilmiş."

"Tabii Binbaşı Miligan antlaşmayla ilgili bütün bildiklerini ona anlatmıştır."

Moon omuz silkti. "Ağzını sıkı tutması için bir emir yoktu."

"Peki ama, antlaşmayla ilgili ilk bilgiyi kimden aldılar acaba?"

"Bunu bilmiyoruz işte," dedi Moon.

Başkan, Shaw hakkında yazılı raporu okudu. "İngilizlerin bu derece önemli bir görev için neredeyse yetmiş yaşında bir adama bel bağlamaları bana tuhaf geldi."

"İlk bakışta, İngiliz M18 servisinin antlaşmanın araştırılmasına pek önem vermediği sanılıyor. Ama dikkat edilecek olursa, Shaw bu iş için ideal adam sayılabilir. Eğer Binbaşı Milligan resmini tanımasaydı kolay kolay İngiliz istihbaratından olduğunu çıkaramazdık."

"Shaw işten çekileli çok zaman oldu. Eskisi kadar etkin olmayabilir."

"Bundan pek emin değilim," dedi Moon. "Adam hiç de beceriksiz biri değil. Şu ana dek hep bizden önde gitti."

Başkan bir süre ses çıkarmadan düşündü. "Galiba gizli oyunumuz ortaya çıktı."

"Evet, efendim," dedi Moon. "Birkaç gün, hatta belki birkaç saat içinde Ocean Venturer'in St. Lawrence sularından çekilmesi için emir gelebilir. İngilizler antlaşmayı bulmamızı göze alamazlar."

"O zaman Empress of Ireland'e kayıp gözüyle bakacağız."

"Tabii... eğer onca kısa zaman içinde Dirk Pitt antlaşma nüshasını bulamazsa," dedi Moon.

48

Pitt ekranların başında enkaza girmek için çalışan kurtarma ekibini izliyordu. JİM giysileri içinde iki adam aydan gelme yaratıklar gibi ağır çekim hareketlerle piroksonu üst yapıya yerleştirdiler. Atmosfer farkını sıfıra indiren özel giysileri içinde adamlar büyük bir rahatlıkla hareket etmekteydiler. Oysa o sırada balık adamlar elli metre derinliğin verdiği büyük basınçla oldukça güç durumdaydılar. Pitt yanında bir monitörü ayarlamak için uğraşan Doug Hoker'a döndü.

"Sualtı aracı nerede?"

Hoker deniz radarının kaydetmekte olduğu göstergeye baktı. "Sappho I şu anda Empress'in pruvasından, iskele yönünde yirmi metre açıktan seyrediyor. Döküntüyü çıkarana dek enkazın çeyrek mil çevresinde devriye gezmelerini söyledim."

"İyi düşünmüşsün," dedi Pitt. "Enkaza doğru yaklaşan oldu mu?"

"Hayır."

"Yine gelecek olurlarsa hiç olmazsa bu kez hazılıklı durumdayız."

Hoker bundan pek emin olmadığını belirten bir ifadeyle, "Gelen olursa nasıl saptarız bilemiyorum. Görüş uzaklığı çok kısa, kameralar pek uzağı gösteremiyor."

"Peki ya sonar?"

"Üç yüz metreye kadar olan uzaklığı üç yüz altmış derecelik bir turla tarıyor, ama yine bir güvencemiz yok. Yaklaşan bir balık adam çok küçük bir hedef olur sonar için."

"Yüzeyde dolaşan gemi falan var mı?"

"On dakika önce bir petrol tankeri geçti," dedi Hoker. "Birde yedeğinde çöp yüklü tnavnasıyla bir römorkör."

"Herhalde körfez ağzına kadar gidip çöpünü boşaltacaktır," dedi Pitt. "Ama yine de gözümüzü açık tutsak fyi olur."

"Yanmaya hazır," dedi Gunn. Kulağında kulaklıklar, monitorların başındaydı.

Pitt, "Pekâlâ, dalgıçlara alandan uzaklaşmalarını bildirin," dedi.

O sırada elinde bir tepsi ve içinde on fincan kahveyle Heidi içeri girdi. Odada bulunanlara kahve servisi yaptı. Son fincanı Pitt'e getirdi.

"Geç mi kaldım?" diye sordu Pitt'e.

"Tam zamanında geldin, bir şey kaçırmadın. İlk yakma işine başlıyoruz. Aman dua et de, piroksonu tam yerine koyup dozunu fazla kaçırmamış olalım."

"Dediğin gibi değilse ne olur?"

"Yetersiz sürülmüşse, hiçbir işe yaramaz. Yanlış bir yere biraz fazla kaçırılarak sürülmüşse geminin yarısı içine göçer, hiç zamanımız olmadığı halde kimbilir bize kaç güne patlar. Bunu bina yıkım ekiplerinin yaptığı işe benzetebilirsin. Binayı kat kat yıkarlar. İçyapının belirli bir alana çökmesi için patlayıcılarını stratejik noktalara yerleştirmeleri gerekir."

"Flaş hazır, sayış başladı," diye bildirdi Gunn.

Pitt, Heidi'nin bu terimi pek anlamadığını"farketti. "Flaş, piroksonu tutuşturmak için kullanılan elektronik zamanlamalı bir aygıt."

Gunn, "Dalgıçlar alanı boşalttı, saymaya devam ediyoruz," dedi. "On saniye."

Kontrol odasında bulunan herkes gözünü monitorlara dikmişti. Sıfıra sayıncaya dek merak ve heyecan son haddini buldu. Sonra Gunn'ın sesi gergin sessizliği bozdu.

"Yanıyoruz!"

Ernpress'in sancak üstü müthiş bir parıltıyla örtüldü, aynı anda akkor halinde iki şerit kıvrılarak yükseldi ve ayrı yönlerden bütün güverte ve küpeşteyi çevreleyip son derece yüksek ısıdan oluşan bir çember yaptı. Buhardan oluşan bir perde döne döne yüzeye çıkmaktaydı.

Çok geçmeden son bağlantıları da erimiş olan çelik zemin ses çıkarmadan çöktü ve bir alt güverteye düşerek gözden kayboldu. Altı metre çapında bir boşluk açılmıştı. Gediğin kenarları önce kızardı, sonra grileşip suyun amansız soğuğunda yeniden sertleşti.

Gunn, "Fena gitmedi galiba!" dedi heyecanla.

Hoker elindeki not defterini havaya fırlatıp sevincinden bir nara attı. Herkes gülüp el çırpıyordu. Sik yakma en önemlisiydi ve başarılı olmuştu."

"Hemen vinç kancasını atın," dedi Pitt. "Döküntüyü toplamak için zaman kaybetmeyelim."

"Sonarda yabancı bir cisim göründü."

Odada gözleri monitorlarda olmayan tek insan darmadağınık saçlı sonar

operatörüydü.

Pitt hemen yanında bitiverdi. "Tanımlayabiliyor musun?"

"Hayır, efendim. Ayrıntıları göremeyeceğim denli uzakta. Ama iskele yanından geçmekte olan mavnadan düştü gibi geldi."

"Cisim dibe inerken bir açı yaptı mı?"

Sonar operatörü başını iki yana salladı. "Hayır dimdik indi."

Pitt, "Dalgıç inişine benzemiyor," dedi. "Mavnadakiler ağırca bir çöp paketi atmış olmalılar."

"Kollamaya devam edeyim mi?"

"Evet, bak bakalım, herhangi bir kıpırtısı var mı." Pitt yanındaki Gunn'a döndü. "Sualtı aracında kimler var?"

Gunn bir an düşünmek zorunda kaldı. "Sid Klinger ve Marv Powers."

"Sonar tanıtlanmayan bir cisim kaydetti. Gidip bir baksınlar."

"Konuklarımız yine geldiler mi dersin?"

"Sonar kaydı pek öyle göstermiyor," dedi Pitt. "Ama hiç belli olmaz."

Mavnanın kenarından atlar atlamaz Foss Gly dik olarak dibe dalmıştı. Yanında taşıdığı yedek hava tüpleri işini oldukça zorlaştırıyordu, fakat dönüşünde ve yüzeye çıkarken dekompres yapmak için bunlara gereksinmesi olacaktı. Nehir yatağına inince ağır ağır yüzmeye başladı. Uzun bir yolu ve yapacak çok işi vardı.

Elli metre kadar gitmişti ki, karanlığın içinden bir uğultu sesi duyarak irkildi.

Suyun akustiği sesi dağıttığı için nereden geldiğini anlaması olanaksızdı. Sonra gözleri giderek güçlenen sarı bir ışık pırıltısı farketti. Artık kuşkusu yoktu. Ocean Venturer'ın personelli sualtı aracı onu aramaktaydı.

Çıplak nehir yatağında saklanacak tek bir çıkıştı bile yoktu. Sualtı aracının güçlü projektörleri onu bir kez saptadılar mı, kurtuluş şansı hemen hemen sıfıra inerdi.

Elindeki yedek hava tüplerini bırakıp gövdesini çamura bastırdı. Bütün umudu sualtı aracındaki adamların tüm dikkatlerini gözlerinin doğrultusuna vermiş olmalıydı. Regülatöründen hava kabarcıkları çıkmasın diye soluk bile almadı.

Araç üstünden geçip gitti. Gly derin bir soluk aldı, fakat pek sevinemedi. Çok

geçmeden aracın dönüp yine aramaya devam edeceğini biliyordu.

Sonra neden görülmemiş olduğunu farketti. Zemindeki çamur kalkmış, çevresinde bir bulut oluşturmuştu. Sualtı aracının ışıkları yerden yükselmiş çamurun örtüsünde kayboluvermişti. Yerden avuç avuç çamur alıp suyun içinde dağıttı. Dalgıç fenerini yaktı, çamur bulutu ışık geçirmiyordu. Demek bulut içinde önünü göremeyecekse, sualtı aracındakiler de göremeyecekti.

El yordamıyla zemine bıraktığı yedek hava tüplerini buldu. Işıklı bilek pusulasında yönünü saptayıp Empress'e doğru yüzmeye başladı.

***

Gunn, "Klinger Sapho'dan arıyor," dedi.

Pitt monitorların başından ayrılıp geldi. "Ben konuşayım."

Gunn kulaklığını çıkarıp ona verdi. Pitt küçük mikrofona seslendi. "Klinger, ben Pitt, bir şey bulabildiniz mi?"

"Nehir yatağını eşeleyen bir şey var," dedi Klinger.

"Ne olduğunu görebildiniz mi?"

"Hayır," dedi Klinger. "Her neydiyse, çamura gömülmüş olmalı."

Pitt sonara bir göz attı. "Herhangi bir kayıt var mı?"

Operatör hayır anlamında başını salladı. "Sualtı aracının yanındaki bulut gibi çamurdan başka hiçbir şey yok."

Pitt bir an için sustu. Klinger'in raporu midesini bulandırmıştı. İçinde bir ses önemli bir şeyi gözden kaçırdıklarını söyleyip duruyordu.

Ancak mantık, insan aklının makinelere göre çok daha yanılabilir olduğunu vurguluyordu. Eğer aygıtlar bir şey saptamamışlarsa, o zaman büyük olasılıkla saptanacak bir şey yok demekti. Kafasının içini kemiren kuşkulara karşın Pitt kararını verdi. "Klinger."

"Evet."

"Dönün artık, ama ağır ağır ve zigzaglar çizerek gelin."

"Anlaşıldı. Gözümüzü dört açarız."

Pitt kulaklığı yeniden Gunn'a verdi. "Nasıl gidiyor?"

"Çok iyi," dedi Gunn. "Gel bir dersen bak."

Açılan gedikten yapılan temizleme işlemi görülmemiş bir hızla sürmekteydi; onca derinliğin müthiş basıncında daha çabuk çalışmak olanaksızdı. Tüple dalmış olan dalgıçlar daha küçük parçaları asetilen ve hidrolik kesicilerle kesiyorlar, çeşitli yerlerde çöküntü olmaması için destek koyuyorlardı.

JİM giysileri içindeki iki adam vincin kavrayıcı elini yukarı çekilmesi gereken döküntülerle buluşturuyorlardı. Biri kabloyu çekerken, diğeri de vincin dev bir pençeyi andıran kavrayıcısını çıkarılacak ol an parçaya tutturuyordu. Sağlam bir tutuş olduğuna karar verdikleri zaman vinç kavrayıcısı kilitleniyor, vinç operatörüyse ağır ağır yükü çekmeye başlıyordu.

Gunn, "Bu hızla giderlerse." dedi. "Shields'in kamarasına dört gün sonra varmış oluruz."

Pitt, "Dört gün, ha..." dedi sözcükleri ağzında dolaştırarak. "O süre sonunda hâlâ burada olup olamayacağımızı ancak Tanrı bilir..." Pitt ekrana bakarken birden kaskatı kesildi.

Gunn ne olduğunu anlayamadı. "Bir terslik mi var?"

"Basınç odasından kaç dalgıç çıkmıştı son vardiyada?"

Gunn, "Her seferinde dört kişi çıkıyor," dedi.

"Neden sordun?"

"Çünkü şimdi tam beş kişi saydım."

49

Gly böyle budalaca bir biçimde tehlikeye atıldığı için kendi kendine sövüyordu, ama daha önce gizlenmiş olduğu yerden gediğin içinde çalışanların ne yaptıklarını göremiyordu. Birden aralarına karışmak fikri çok çekici geldi, ama oldukça da tehlikeliydi işte.

Kauçuk giysisi diğerlerinden pek az farklıydı. Kendi sırtındaki hava tüpü biraz daha eski bir modeldi, ama bu çamurlu sularda bu kadarcık fark kimin gözüne çarpabilirdi ki?

Yüzerek deliğe yaklaştığı sırada sırtına bir şey süründü, yerinden sökülmüş çelik bir kapıydı. Ne yapacağına tam karar veremeden, kurtarma ekibinin dalgıçlarından biri yanına geldi ve işaretle kapıyı yoldan çekmelerini önerdi. Gly başını sallayarak anladığını belirtti ve iki adam birlikte kapıyı alıp geminin, kenarından aşağı attılar.

Gly nasıl bir tehlike içinde olduğunu bilerek tetikte duruyordu. Başından beri onlarla birlikteymiş gibi ekibin içine karıştı. En belirgin olan şey en az göze çarpandır, diye düşünmekteydi.

Temizleme işi tahminlerinin çok üstünde bir hızla sürmekteydi. NUMA'nın dalgıçları tıpkı usta madenciler gibi neyi nereden çıkaracaklarını hiç şaşmadan biliyorlardı. Gly'in gördüğü kadarıyla, adamlar üç saatte bir tonluk döküntüyü temizleyip atabiliyorlardı.

Gly boşluktan içeri bıraktı kendini. Şimdi bilmesi gereken şeyler, ne kadar derine ve bu derinliğe ne kadar sürede inileceğiydi.

Sonra birden Gly bir terslik sezer gibi oldu. Görünürde olağandışı hiçbir şey yoktu. Kurtarma ekibi onun varlığını farkedemeyecek denli işleriyle meşgul görünüyorlardı. Ama yine de belli belirsiz bir farklılık: vardı.

Gly bir gölgenin arkasına gizlenip hiç hareket etmeden bekledi; soluğunu bile seyrekleştirdi. Kulak kesilip JIM giysili adamların hareketlerini kontrol etti. İçindeki ses artık bir an önce oradan tüymesini söylüyordu.

Ama geç kalmıştı.

Az önce yalnızca sezgi olan şey şimdi artık iyice belirlilik kazanmıştı. Diğer dalgıçlar meşgul görünüyorlardı, fakat ellerinden herhangi bir iş çıkmıyordu. Vincin pençe ucu son yükünü çektikten sonra bir daha indirilmemişti. Dalgıçlar tembel tembel döküntüleri irdeleyip duruyorlardı ve hiçbiri de aldığı parçayı

kaldırıp atmamıştı.

Ağır ağır Gly'in çevresinde bir yarım ay biçiminde dizildiler. Gly birden gerçeği anladı. Gemidekiler varlığını saptamışlardı. Işıkların altındaki kameraları parıltı nedeniyle görememişti. Dalgıçlar başlıklarının içindeki minyatür alıcılar aracılığıyla yönetim merkezinden talimat alabiliyorlardı.

Gly geri geri giderek sırtını küpeşteye dayadı. JIM giysili iki adam tam önüne barikat kurmuş, diğerleriyse yanları tutmaktaydı. Kaçış yolu kalmamıştı artık. Karşısındaki adamlar buz' gibi duygusuz bir şekilde ona bakıyorlardı.

Gly yirmi santimlik bıçağını çekip çömeldi, usta bir sokak kavgacısı gibi savaş durumu aldı. Aslında salt refleks sonucu yapılan boş bir hareketti bu. Diğer dalgıçlarda da bıçaklar olduğu gibi, JIM giysilerinin el görevi yapan ve mekanik bir gücü oian mengeneleri vardı.

Dalgıçlar mezarlıkta bekleyen heykeller gibi hareketsiz duruyorlardı. Sonra bir tanesi belinden plastik bir plaka çıkarıp üzerine sarı renkte yağlı kalemle bir şeyler yazdı. Bitirdikten sonra getirip Gly'nin burnunun önüne tuttu.

Mesaj kısa fakat anlamı açıktı.

BAS GİT

Bir an Gly ne yapacağını şaşırdı.

Böyle bir şey beklemiyordu. Karşısındaki adamların fikir değiştirmelerine fırsat vermeden hemen hızla yüzeye doğru yüzmeye başladı. Dalgıçlar onu durdurmak için en küçük bir hareket yapmadılar, yalnızca başlarını çevirip karanlığın içinde kayboluşunu izlediler.

"Kaçmasına izin verdin," dedi Gunn alçak bir sesle.

"Evet," dedi Pitt.

"İyi mi ettin?"

Pitt hemen yanıt vermedi. Dudaklarında gülümsemeye benzer bir biçim vardı, ama gülümseme değildi. Tehdit dolu bir ifade vardı yüzünde, pusuda yatan bir aslanın tuzağına düşmek üzere olan yemeğine bakışı gibi.

"Elinde bıçak vardı, gördün," dedi Pitt.

"Ne farkederdi? Bizim çocuklar kolayca haklayabilirlerdi.."

"Adam katilin biriydi."

Gunn, "Yüzeye çıkar çıkmaz onu yine yakalayabiliriz," diye ısrar etti. "O

zaman hiçbir şey yapamaz işte."

"Hiç sanmam."

"Düşündüğün bir şey mi var?"

"İlkel bir plan," dedi Pitt. "Büyük balık yakalamak için küçüğünü kullanacağız."

Gunn, "Demek düşündüğün buydu," dedi pek inanmadan. "Arkadaşlarıyla buluşana dek bekleyip sonra tümünü birden yetkililere teslim edeceğiz."

"Göründüğü kadarıyla, yetkililer bu adamlar."

Gunn'ın aklı iyice karışmıştı. "Ee, neydi o zaman bu herifin amacı?"

"Konuğumuz yalnızca keşif için gelmişti. Bir dahaki sefere arkadaşlarını da getirip adamakıllı tatsızlık çıkarabilir. Bize zaman gerek. Onların işini geciktirmek bizim işimize yarayacaktır."

"Sana hak veriyorum, ama biz de hemen harekete geçsek iyi olur. O adam şimdi buradan geçen ilk gemiye atacaktır kendini."

Pitt, "Telâşa hiç gerek yok," dedi. "En azından yarım saat dekompres yapmak zorunda. Eminim, nehir tabanında bir yere yedek hava tüpü saklamıştır."

Gunn'ın aklı başka bir şeye daha takılmıştı. "Adamın katil olduğunu söyledin. Nereden bildin?"

"Bıçağına pek çabuk davrandı, kullanmaya da pek hevesliydi. İçinde öldürme içgüdüsüyle doğanlar böyle davranırlar genellikle."

Gunn, "Demek karşımıza öldürme yetkisi olan adamlar çıkarıyorlar," dedi. "Bunu bilmek hiç de rahatlatmıyor insanı."

50

Gün doğuşuna az bir zaman kala Rimouski limanı sessizlik içindeydi. Liman işçileri daha ortalıkta görünmüyordu, hiç susmak bilmeyen martılar ve yakındaki sanayi alanına yük getiren dizel lokomotif de^ faaliyete geçmemişti.

İskelelerden birinde, birkaç saat önce Ocean Venturer'in yanından yedeğinde boş bir mavnayla geçen römork bağlı duruyordu. Kamara lumbozundan hafif bir ışık sızıntısı kara suların üzerinde belli belirsiz yansımaktaydı.

Shaw kol saatine baktıktan sonra elindeki cep hesap makinesine benzer bir aygıtın düğmesine bastı. Bir an gözlerini yumup düşündü, sonra dizi halinde düğmelere basmaya başladı.

Neydi o eski günler, diye düşündü. Eskiden bir ajan bilgi uçuracağı zaman tavan aralarına gizlenip telsiz vericilerinin mikrofonlarına fısıl fısıl konuşmak zorundaydı. Oysa şimdi uydu aracılığıyla sayısal sinyaller Londra'daki bilgisayara ulaşıyor, orada deşifre edildikten sonra gerekli işleme sokuluyordu.

Shaw mesajını gönderdikten sonra elektronik aygıtını masanın üzerine koyup ayağa kalktı ve gerindi. Kasları tutulmuş, sırtı ağrıyordu. Yaşlılık belirtileri... Skoç viski olmadığı için Canadian Club'la yetinmek zorundaydı. Bardağını doldurup koltuğuna oturdu. Özel olarak ısmarladığı sigaralardan bir tane yaktı. Hiç olmazsa geçmişi anımsatacak bunlar vardı. Şimdi tek eksiği sıcak bir dostun varlığıydı. İşte böyle zamanlarda, önünde içki şişesi geçmiş yaşamını düşünmeye başladığı anlarda, bir daha evlenmemiş olduğuna hayıflanıyordu.

Masanın üstündeki aygıttan yükselen ince ses Shaw'u daldığı düşüncelerden kopardı. Sonra aygıtın bir ucundan yarım santim eninde bir kâğıt çıkmaya başladı. Teknolojinin bir harikasıydı bu ve Shaw her kullanışında büyük bir hayranlık duymaktaydı.

Yine yaşlılığın bir armağanı oian gözlüğünü takıp kâğıdın üzerinde yazılı raporu okumaya başladı. Şerit biçimindeki kâğıt yarım metre uzadığında mesajın sonu gelmişti. Shaw gözlüğünü çıkarıp alıcı verici aygıtını kapadı ve cebine yerleştirdi.

"Şanlı İngiltere'den gelen son haberler mi?"

Shaw başmi kaldırıp baktı, Foss Gly kapı eşiğinde durmaktaydı.

Gly içeri girmek için davranmadı. Merakla kalkmış kaşları altından Shaw'u izlemeye devam etti. Tıpkı havayı koklayan bir çakal gibiydi.

"Senin gözlemlerin hakkında verdiğim raporun değerlendirildiğini bildiriyorlar," dedi Shaw kayıtsız görünmeye çalışarak. Umursamazmış gibi mesaj kâğıdını parmakları arasında rulo yapmaya başladı.

Gly kauçuk balık adam giysisini çıkarmış, kalın bir kazak ve pantolon giymişti. "Hâlâ titremem geçmedi. İçkinden biraz alabilir miyim?"

"Buyur al."

Gly yarım su bardağı viskiyi iki yudumda yuttu. Shaw onun bu hareketini görünce, bir zamanlar gördüğü bir ayının kovayla bira içişini anımsadı.

Gly uzun bir iç çekti. "Neredeyse yeniden insan olduğumu hissedeceğim."

Shaw, "Benim hesabıma göre, dekompres uygulamasını beş dakika eksik yaptın," dedi. "Bunun rahatsızlığını duyuyor musun?"

Gly masaya doğru yaklaşıp bir bardak daha dolduracakmış gibi yaptı. "Birazcık çarpıntım var, hepsi o..." Yıldırım hızıyla uzanıp Shaw'un bileğini çelik bir mengene gibi yakaladı. "O mesaj benimle ilgili olmasın, babalık?"

Gly'in tırnakları etine girerken Shaw kaskatı kesildi. Ayaklarını yere iyice yerleştirdi, kendini koltukla birlikte geri fırlatmayı düşünüyordu. Fakat Gly bu düşüncesini okudu.

"Numara yapmaya kalkma, babalık, yoksa kemiklerini kırarım."

Shaw'un omuzlan çöküverdi. Korkudan değildi. Böyle pis bir durumda yakalandığı için öfkeliydi.

"Kendini biraz fazla önemsemiyor musun, Müfettiş Gly? İngiliz gizli servisi neden seninle uğraşacakmış ki?"

"Çok çok özür dilerim," diye yılıştı Gly, Shaw'un kolunu aynı güçle sıkarak. "Biraz kuşkucuyumdur da. Yalancılar beni hep böyle huzursuz eder."

"Boş bir kafadan çıkan boş bir suçlama," dedi Shaw. Biraz kendine gelmişti. "Ama nereden çıktığını düşününce şaşırmıyor insan."

Gly'in dudakları büzüldü. "Çok büyük konuşuyorsun, süper casus. Londra'daki patronuna rapor gönderip bunun yanıtını iki saat önce aldığını biliyorum."

"Ya yanıldığını söylersem?"

"Yutmam. Mutfakta Dr. Coli'yle konuştum. O küçük aygıtında rapor düzenlemene yardım ettiğini unuttun mu yoksa? Ya da Dr. Coli yanından

gittikten sonra raporun sonuna bir not ekleyip Foss Gly hakkında bilgi istediğini? Bunu sen de biliyorsun, ben de. Yanıtı da şimdi geldi, elinde duruyor."

Shaw kapana kısılmıştı işte. Böyle açık verdiği için kendi kendine sövdü. En küçük bir fırsatını bulsa bu iğrenç herifin kendisini öldüreceğinden kuşkusu yoktu. Tek umudu Gly'i biraz oyalayıp boş bir anını yakalayabilmekti. Onu biraz sarsmak umuduyla bir kılçık attı.

"Görüşmemiz sırasında Bay Villon senin biraz dengesiz olduğunu söylemişti. İnanmamakla hata etmişim."

Gly'in gözleri öfkeyle büyüyünce, Shaw bir açık yakaladığını anladı ve biraz daha kurcalamaya karar verdi. "Hatta galiba 'sapık' terimini bile kullandı."

Müthiş bir öfke yerine Gly'in yüzünde bir anda çok eğlenen bir insanın ifadesi belirivermişti. Shaw'un bileğini bırakıp karşısındaki iskemleye oturdu. "Demek o ikiyüzlü alçak beni sırtımdan bıçaklıyor," diye mırıldandı. "Oynadığım oyunu er geç anlayacağını tahmin etmeliydim." Sonra susup tuhaf tuhaf Shaw'a bakmaya başladı. "Şimdi anlıyorum. Neden sürekli sualtına gönderilip pis işlerin bana yaptırıldığını. Uygun bir anını bulunca kaza süsü verip benim boğulmamı sağlayacaktın."

Shaw birden tanımadığı sulara girmiş olduğunu anladı. Bu konuşma hiç de kendi seçtiği yönde gitmiyordu. Gly'in neden söz ettiğinin farkında bile değildi. Ne yana çekeceğini de kesinlikle bilemiyordu. Dikkatle mesajı masanın üzerine bıraktı ve Gly'in gözlerini inceledi. Gly bir an bakar gibi oldu, bir saniye bile sürmedi gözlerini çevirişi. Ama yeterliydi.

"Beni asıl şaşırtan, senin ölümünü isteyen bir hükümet için kendini tehlikeye atmandır." "Maaş çok dolgun da ondan." "Espri yapmak sana hiç yakışmıyor, Gly." "Villon benimle ilgili neler anlattı sana?" "Pek ayrıntıya girmedi," dedi Shaw sigarasını bir kül tablasında ezerek. Gly'in gözleri her hareketini dikkatle izlemekteydi. "Yalnızca seni ortadan kaldırmakla Kanada'ya büyük bir hizmet yapmış olacağımı ima etti. Ama doğrusunu istersen kiralık katil görevini üstlenmek pek hoşuma gitmemişti, hele senin neden ölümü hak ettiğini bilmeden."

"Fikrini değiştiren nedir?"

"Sen değiştirdin." Shaw, Gly'in bütün ilgisini toplamıştı, ama hâlâ bu konuşmanın kendisini nereye sürükleyeceğini kestiremiyordu. "Seni incelemeye başladım. Fransız Kanadalısı konuşman kusursuz. Ama İngilizcen... işte bu

bambaşka bir olay. Ama aksanın değil, kullandığın argo. Tipik Amerikan argosu kullanıyorsun. Ben de merak edip Londra'dan seninle hakkında bir soruşturma yapılmasını istedim. Yanıt burada işte, masanın üstünde. Ölümü hak etmişsin, Bay Gly. Kimse senin kadar hak edemez ölmeyi."

Gly'in yüzü birdenbire değişti, dişlerini göstererek sırıtmaya başladı. "Beni haklayacak kadar erkekliğin var mı sanıyorsun, babalık?"

Shaw elleri masanın kenarlarına kenetlenmiş olarak bekliyor, Gly'in kendisini nasıl öldürmeye kalkacağını tahmin etmeye çalışıyordu. Ya susturucusu bulunan bir tabanca ya da bıçak kullanmak zorundaydı. Çıkacak gürültü Coli ve diğerlerinin hemen kamaraya dolmasına yol açardı. Gly karşısında kollarını kenetlemiş, rahat rahat oturmaktaydı. Hatta biraz fazla rahat görünüyordu.

"Benim bir şey yapmama gerek kalmadı, çünkü Bay Villon fikir değiştirdi. Seni polise teslim etmek niyetinde."

Shaw yanlış adım atmıştı. Bu yanılgısını Gly'in yüzündeki ifadeden hemen anladı.

"İyi çabaladın, babalık, ama şimdi çuvalladın işte. Villon beni sağ bırakmayı göze alamaz. Gelecek buzul devrine dek onu deliğe tıktıracak şeyler biliyorum."

Shaw, "Bir olta atayım dedim," dedi kayıtsız görünmeye çalışarak. "Gelen rapor Villon hakkında, seninle ilgili değil." Başıyla masanın üstündeki mesajı gösterdi. "Al kendin oku."

Gly'in gözleri aşağı kaydı.

Shaw bütün gücüyle yüklenerek masanın sivri köşesini Gly'in midesine bindirdi.

Gly yalnızca boğuk bir inilti çıkardı, o kadar. Öylesine güçlü bir darbeye karşı iki büklüm bile olmadı. Başka kim olsa büyük bir acıyla kıvranırdı. İri eliyle masanın bir bacağını kavrayıp hiç zorlanmadan tavana kadar kaldırdı.

Shaw'un aklı durmuştu. Masa en azından yetmiş beş kilo olmalıydı.

Gly ağır ağır masayı indirip küçük bir oyuncakmış gibi yere koyuverdi. Shaw bir iskemle kaptı, havada büyük bir yay çizerek düşmanına vurmaya çalıştı. Gly iskemleyi havada yakalayıp Shaw'un elinden söktü ve düzgün bir biçimde masanın altına yerleştirdi.

Gly'in gözlerinde en küçük bir öfke ya da vahşet parıltısı yoktu. Bir metre ötesindeki Shaw'a göz kırpmadan bakıyordu.

Shaw sesini kontrol etmeye çalışarak, "Tabancam var," dedi.

"Biliyorum." Gly şeytanca sırıtıyordu. "Yirmi beş kalibrelik eski bir Beretta. Yatağının yanındaki dolapta buldum. Hâlâ da orada. Buraya gelmeden önce özellikle kontrol ettim."

Shaw bir tabanca mermisi ya da bıçak darbesiyle ölmeyeceğini anladı. Gly elleriyle bitirecekti işini.

Shaw çaresizliğin eşiğinde bir hamle yaparak sıkı bir karate tekmesi çıkardı. Fakat ayağını bir ağaca vursaydı herhalde aynı etkiyi yapmış olurdu. Gly yan dönüp kasığını hedef alan vuruşu kalçasında yumuşattı. Shaw'un üzerine doğru ilerledi. Yüzünde et kesmeye gelen bir kasabın ifadesi vardı, en küçük bir korunma gereksinmesi duymuyordu.

Shaw gerileye gerileye sırtını duvara vermişti. Silaha benzer bir şey bulabilmek umuduyla bakındı fırlatabileceği bir lamba, ağırca bir kitap... üzerine gelen bu yüz kiloluk kas yığınını yavaşlatacak ne olsa razıydı. Fakat bir römork kamarasında böyle bir şey bulunmazdı, olsa olsa duvara asılı küçük tablolar vardı.

Shaw iki elini kenetleyip Gly'in boynuna bütün gücüyle bir kesme indirdi. Bu artık son kozuydu. Ama sonuç tıpkı betona vurması gibi oldu, duyduğu acıyla inledi. Sanki her iki eli de kırılmış gibi hissetti.

Gly hiçbir öfke göstermeden bir kolunu Shaw'un sırtına doladı, diğeriyle göğsüne bastırdı. Sonra Shaw'un belini kırmak için yavaş yavaş baskıyı arttırdı.

"Hoşçakal, İngiliz domuzu."

İçinde bir mantar gibi kabaran acıyla Shaw dişlerini kemirdi. Ciğerlerindeki hava birden boşalmış, kalp atışlarını kafasının içinde duymaya başlamıştı. Gözlen karardı, başı döndü. Kenetlenmiş dişleri arasından son bir çığlık çıkar gibi olduysa da boğuldu gitti. Artık kırılan belinden çıkacak sesi bekliyordu. Ölüm tek kurtuluştu.

Çok uzaklardan, sanki kilometrelerce öteden bir çatırtı duyduğu zaman Shaw her şeyin bittiğini tahmin etti. O müthiş baskı kesilmiş, acısı biraz olsun hafiflemişti. Olduğu gibi yere yığılıp kaldı.

Shaw bundan sonra ne olacağını merak ediyordu. Göz kamaştıran bir aydınlığa çıkana dek uzun bir koridorda mı yürüyecekti? Müzik duymuyordu, buna biraz hayıflandı. Fakat nedense hâlâ acı duymaktaydı. Kaburgaları sızlıyor, belkemiğiyse yangın yeri gibiydi. Merakla gözlerini açtı. Odaklayabilmesi için

birkaç dakika geçmesi gerekti.

Gördüğü ilk şey bir çift kovboy çizmesiydi.

Gözlerini kırpıştırdı, ama hâlâ aynı şeyi görüyordu. Kenarları işlemeli, yüksek topuklu bir çift deri çizme. Başını kaldırıp güler gibi bakan bir çift gözle karşılaştı.

"Sen kimsin?" diye hırıldadı.

"Pitt. Dirk Pitt."

"Garip şey, hiç de şeytana benzemiyorsun." Shaw öldükten sonra nereye gideceğinden son derece emindi.

Başında dikilen adamın dudakları da gülümsemeye başladı. "Seninle aynı fikirde olmayanlar da vardır." "Diz çöküp Shaw'un kalkmasına yardım etti. "Haydi, sana yardım edeyim, babalık."

"Öf, ne olur artık kimse bana babalık demesin," diye yakındı Shaw.

51

Gly ölü gibi yatıyordu. Kolları iki yana açılmış, bacakları bükülmüştü. Söndürülmüş bir balona benziyordu.

Shaw, "Bu işi nasıl becerdin?" diye hayretle sordu.

Pitt elindeki büyücek İngiliz anahtarını gösterdi. "Bazen de boru sökmek için kullanılır."

"Öldü mü?"

"Sanmam. Onu öldürebilmek için top ateşi falan gerekli herhalde."

Shaw peş peşe birkaç kez derin soluk alıp başına masaj yapmaya başladı. "Tam zamanında müdahale ettiniz, sağolun. Bay... aa..."

"Adım Pitt, Bay Shaw. Oyun oynamayı da bırakın artık. Birbirimizi yeterince tanıyoruz."

Shaw kafasını birinci vitesten ikiye geçirdi. Bir düşmanından büyük bir şansla kıl payı kurtulmuş, şimdi ikincisiyle karşı karşıyaydı. "Büyük bir kumar oynuyorsunuz, Bay Pitt. Adamlarım her an şu kapıdan içeri girebilir."

"Eğer kapıdan biri girecek olursa," dedi Pitt. "Benim adamlarımdan biri olacaktır. Sen bu yürüyen kas duvarıyla vals yaparken, adamların uslu uslu makine dairesine kapatıldı."

Shaw, "Sizi kutlarım," dedi. "Sessiz ve derinden gidip büyük işler beceriyorsunuz."

Pitt elindeki İngiliz anahtarını rüzgâr ceketinin cebine koydu. "Adamlarınız çok uysal davrandılar. Ama otomatik tüfeklerin namlusuna bakan herkes aynı tepkiyi gösterdi herhalde."

Shaw'un sırtı fena halde sızlıyordu. Dudakları büzülmüş, yüzü sararmıştı. Birkaç kez eğilip kalkarak kan dolaşımı sağlamak istedi, fakat acısı daha da arttı.

Pitt, Shaw'un hareketlerini izledi. "M16'ya raporunu verdikten sonra bir kemik uzmanına görünsen iyi olur.

Shaw, "Öneriniz için teşekkür ederim," dedi. "Nasıl oluyor da bunu bilebiliyorsunuz?"

"Araştırma aracının kameralarına bakar bakmaz büyük bir ün yaptın. Heidi Milligan tanıtladı seni, CIA de geçmişinle ilgili bilgileri sağladı."

Shaw gözlerini kıstı. "Binbaşı Milligan geminizde mi?"

"Önceden tanışıyormuşsunuz. Heidi çok güzel bir kızdır, üstelik akıllıdır da. Bizim tarihi araştırmalarımızı üstlendi."

"Anlıyorum," dedi Shaw. "Kurtarma operasyonunuzda size yol gösteriyor."

"Eğer Harvey Shields'in kamarasına giden yolu gösteriyor demek istediysen, evet, haklısın."

Shaw Amerikalıların açık konuşmalarını hep şaşkınlıkla karşılardı. Bunun karşısında Pitt ise İngilizlerin dolambaçlı ifadelerinden hep rahatsız olurdu,

"Buraya neden geldiniz, Bay Pitt?" "Buradan çekip gitmenizi bildirme zamanı geldi, diye düşünmüştüm." "Çekip gitmemizi mi?"

"Oturup bizi izlemenize engel olacak bir yasa yok, Bay Shaw. Ama adamlarınızı kurtarma alanının dışında tutun. Son gelen adamınız hırtlık etmeye kalktı."

"Bay Gly'dan söz ediyorsunuz sanırım." Shaw başıyla yerde hareketsiz yatan adamı gösterdi.

Pitt de yerdeki adama baktı. "Tahmin etmeliydim."

"Bir zamanlar onunla baş edebilecek güçteydim," dedi Shaw buruk buruk.

Pitt bütün odayı ısıtan bir sıcaklıkla gülümsedi. "Umarım altmış altı yaşımda ben de senin formunda olurum."

"Yaşımı iyi tahmin ettiniz."

"Seksen beş kilo, bir seksen dört boyundasın. Bedeninde çeşitli yara izleri var. Sağ elini kullanırsın. Bunlar tahmin değil, Bay Shaw. Yaşam öykünün bir nüshası var elimde. Çok ilginç bir yaşamın olmuş."

"Olabilir, ama sizin başarılarınız benimkileri epey gölgede bırakır." Shaw da gülümsemeye başlamıştı. "Gördüğünüz gibi, ben de sizin hakkınızdaki dosyayı okumuş bulunuyorum."

Pitt saatine baktı. "Artık Ocean Venturer'a dönmem gerek. Tanıştığımıza sevindim."

"Sizi aracınıza kadar geçireyim. Hayatımı kurtaran birine en azından bu kibarlığı yapmalıyım."

Dışarıda, güvertede iki adam beklemekteydi. Biçim ve irilik bakımından ikisi de kutup ayısına benziyordu. Bir tanesi Shaw'u görünce, "Bir sorun var mı,

efendim?" diye sordu.

Pitt başını salladı. "Yok. Hazır mıyız gitmeye?"

"Herkes bizi bekliyor."

"Tamam, sen git, ben de şimdi geliyorum."

Her iki adam da Shaw'a "sakın bir numara yapmaya kalkma" gibisinden bir bakış atıp römorkun yanında bekleyen işkampavyaya atladılar.

Pitt, "General Sims'e saygılarımı iletin," dedi.

Shaw giderek artan bir saygıyla Pitt'e baktı. "Bilmediğiniz bir şey var mı?"

"Bilmediğim o kadar çok şey var ki." Pitt şeytanca güldü. "Her şeyden önce tavla oynamasını bilmem. Bir türlü öğrenecek zamanım olmadı."

Shaw'un hayranlığı artıyordu, fakat Pitt'in yüzeydeki sıcaklığının altında buz gibi bir kurnazlığın varlığı da gözünden kaçmamıştı. "İlerde size öğretmek isterim. Tavlada oldukça ustayımdır."

"Çok sevinirim."

Pitt. elini uzattı.

Onca yıllık casusluk yaşamında Shaw ilk kez bir düşmanla el sıkışıyordu. Uzun uzun Pitt'in gözlerine baktı. "Size iyi şans dilemeyeceğim için beni bağışlayın, Bay Pitt, fakat antlaşmayı bulmanız gerekiyor. Sizin büyük kazancınıza karşılık, benim ülkem her şeyini kaybedecek. Bunu anlayacağınızı umarım."

"İşin ucunda ne olduğunu ikimiz de biliyoruz."

"Sizi öldürmek zorunda kalırsam çok üzülürüm."

"Ben de bundan hoşlanmayacağım." Pitt tam işkampavyaya atlayacakken el salladı. "Umarım bir bacağını falan kırarsın, Bay Shaw."

Shaw, "Ocean Venturer'in işkampavyası gözden kaybolana dek arkasından baktı. Sonra da yorgun yorgun makine dairesine gidip Dr. Coli ve römork personelini serbest bıraktı.

Kamarasına döndüğünde Foss Gly yoktu.

52

Başbakanlık evinin önünde yaklaşık bin kadar insan toplanmış, ellerindeki İngilizce ve Fransızca yazılı pankartlarla Charles Sarveux'ye "geçmiş olsun" dileğinde bulunuyor, sevgi gösterisi yapıyorlardı. Doktorların ambulansla gitmesi için ısrarlarına karşın, Sarveux evine resmi makam arabasıyla döndü. Üzerinde yepyeni bir giysi, yaralı ellerindeyse birkaç numara büyük çocuk eldivenleri vardı.

Parti danışmanlarından biri halkın duygularını körüklemek için sargılarını herkesin görebileceği bir biçimde açıkta tutmasını öğütlemişti. Fakat Sarveux böyle bir siyaset uygulamaya hiç taraftar değildi.

Kalçasındaki acı soluğunu kesiyordu. Kollarındaki sıyrıklar nedeniyle hareket etmesi de çok zor olmaktaydı. Gerek kalabalığın, gerekse muhabirlerin uzakta bulunduklarına seviniyordu, acıdan buruşmuş yüzüyle onları selamlarken nasıl ter içinde kaldığını göremiyoriardı.

Otomobil bahçe kapısından girip evin merdivenleri önünde durdu. Danielle koşup kapıyı açtı.

"Evine hoşgeldin, Charles..."

Kocasının yüzündeki ıstırabı görünce Danielle'in boğazı düğümlendi.

"İçeri girmeme yardım et," dedi Sarveux hırıltılı bir sesle.

"Dur koruma polislerinden birini çağırayım..."

"Hayır," dedi Sarveux kesin bir tavırla. "Kimsenin beni sakat sanmasını istemiyorum."

Büyük bir zorlukla arabadan çıktı, kolunu Danielle'in beline dolayarak ayağa kalkmayı başardı. Danielle kocasının ağırlığıyla yere düşmemek için büyük bir çaba gösterdi. Tam kapıdan girecekken, Sarveux geri dönüp kalabalığa gülümsedi ve parmaklarıyla zafer işareti yaptı.

Fakat dış kapı kapanır kapanmaz çelik iradesi artık dayanamadı. Sarveux halıya yığılırken, koruma polislerinden biri hemen Danielle'i iterek başbakanı omuzlarından yakaladı. Orada beklemekte olan bir doktor ve iki hemşirenin de yardımıyla onu üst kata, yatak odasına götürdüler.

"Kahraman rolü oynamakla hata ettiniz," diye çıkıştı doktor yatağa serilen başbakana. "Kırık kemiğin daha iyileşmesine çok var. Önemli bir hasar verip

iyileşme sürecini çok geriletebilirdiniz."

"Halka başbakanlarının bitki gibi yaşamadığını gösterebilmek için göze almam gereken bir riskti." Sarveux güçlükle gülümsedi.

Danielle gelip yatağın ucuna oturdu. "Tamam artık, istediğini yaptım, Charles. Daha fazla kendini zorlamana gerek yok."

Sarveux karısının elini öptü. "Beni bağışlamanı istiyorum, Danielle."

Danielle anlayamadan baktı. "Bağışlamamı mı?"

"Evet," dedi Serveux, başka kimsenin duyamayacağı bir sesle. "Senin değerini bilememişim. Seni bugüne dek hep zengin bir ailenin sorumsuz, masallar dünyasında yaşayan çocuğu olarak görmüştüm. Yanılmışım."

"Ben yine de pek iyi anladığımı sanmıyorum söylediklerini..."

"Yokluğumda büyük bir ciddiyet ve kararlılıkla yerimi doldurdun," dedi Sarveux içtenlikle. "Danielle Sarveux'nün ülkenin bir numaralı kadını olduğunu tam anlamıyla kanıtladın."

Danielle birden kocası için derin bir üzüntü duydu. Bazı konularda gözünden hiçbir şey kaçırmazdı, ama bazılarındaysa son derece saftı. Karısının neler yapabileceğini daha yeni yeni anlamaya başlıyordu. Ama neler yapmak istediğini hâlâ anlayamamıştı. Şu anda yalnızca bir görüntü olduğunun, onu nasıl aldattığının da farkında değildi.

Tam anlamıyla tanımaya başladığındaysa çok geç olacaktı.

O gece Henri Villon ziyarete geldiğinde, Sarveux üzerinde sabahlığıyla kanepede oturmuş televizyon izlemekteydi. Ekranda bir haber muhabiri sevinç gösterilerinin yapıldığı bir Quebec caddesinden son durumu duyuruyordu.

"Geldiğin için sağol, Henri."

Villon televizyona baktı. "Oldu bu iş," dedi. "Tam bağımsızlık için referandum olumlu bitti. Quebec artık bağımsız bir ulus."

Sarveux, "Asıl şimdi kargaşa başlıyor," diyerek uzaktan kontrol kutusunun düğmesine basıp televizyonu susturdu. Sonra Villon'a döndü ve oturmasını işaret etti. "Sen ne düşünüyorsun bu konuda?"

"Herhangi bir pürüz çıkacağını sanmıyorum."

"Çok iyimsersin. Yeni bir hükümet kurmak için genel seçimler yapılana dek Quebec parlamentosu büyük bir kargaşa içine girecek. Bu da ÖQÖ'nün

gizlendiği delikten çıkıp iktidara kanca atması için bulunmaz fırsat." Sarveux acı acı başını salladı. "Jules Guerrier'in ölümü daha kötü bir zamana rastlayamazdı. İkimiz el ele vererek ılımlı yollarla sorunları çözebilirdik. Ama şimdi ne olur bilmiyorum."

"Jules'ün bıraktığı boşluk doldurulabilir herhalde, değil mi?"

"Kim dolduracak? Sen mi?"

Villon'un bakışları birden sertleşti. "Benden daha uygun kimse yok. Referandumun yapılmasında büyük rol oynadım. Sendikalar ve maii kuruluşlar"b eni destekliyor. Saygın bir parti başkanıyım, ama hepsinden önemlisi bütün Kanada'nın saygı duyduğu bir Fransızım. Quebec'in benim gibi birine gereksinmesi var, Charles. Başkanlık için adaylığımı koyacağım ve kazanacağım."

Sarveux, "Demek Quebec'i bu durumdan Henri Villon kurtaracak," dedi alaycı bir ifadeyle.

"Fransız kültürü şu an her zamankinden daha canlı durumdu. Bunu yaşatmak da benim en kutsal görevimdir."

"Bırak bu Fransız milliyetçiliğini, Henri. Sana hiç yakışmıyor."

"Anayurdum için çok derin duygularım var."

"Senin derin duyguların yalnız Henri Villon içindir."

"Demek bu kadar kötü düşünüyorsun hakkımda?" diye sordu Villon.

Sarveux buz gibi baktı. "Bir zamanlar senin hakkında çok iyi düşünürdüm. Ama hırstan gözün dönüp idealist bir insanken nasıl arkadan vuran bir hain oluşunu izledim."

"Ne demek istediğini açıklamalısın."

"Her şeyden önce, James Bay santralına gidip Amerika'nın üçte birini karanlığa gömmenin amacı neydi?"

Villon'un yüzü birden ifadesizleşti. "Gerekli gördüm. Karartmanın amacı Fransızların işine karışmamaları için Amerikalıları uyarmaktı."

"Bu kaçık fikir nereden geldi aklına?"

Vilon sırıtarak baktı. "Senden, tabii."

Sarveux bakakaldı.

Birden gülmeye başladı Villon. "Gerçekten de anımsamıyor musun?"

"Neyi anımsamıyor muyum?"

"Uçak kazasından hemen sonra hastanede, hâlâ uyuşturucuların etkisi altındaydın. James Bay kontrol bölümünde bir güvenlik gediğinden söz ettin, kötü niyetli birinin bu gediği öğrenmesiyle Kanada'nın büyük bir tehlike altına gireceğini sayıkladın. Konuşmaların pek açık değildi. Ama sonra Danielle ile bana haber gönderip Max Roubaix'ye danışmamı istedin. Şu kementle adam öldüren katil."

Sarveux ses çıkarmadan oturuyordu, yüzünde hiçbir ifade yoktu.

"O koşullardaki bir kafadan çıkabilecek çok zekice bir bilmece," diye devam etti Villon. "Roubaix'nin gözde silahıyla enerji darboğazı arasındaki paraleli bulmam kolay olmadı. Ama bunun için sana teşekkür borçluyum, Charles. Farkında olmadan bir düğmeye basmakla Amerikalıları nasıl hoplatabileceğimi göstermiş oldun."

Sarveux bir süre ses çıkarmadan durdu, sonra,, "Farkındaydım." dedi.

Villon inanamadı. "Anlamadım?"

"Danielle'e söylediklerim sayıklama değildi. Evet, çok büyük bir ıstırap içindeydim, ama Max Roubaix'ye başvurmanı söylediğim zaman aklım basımdaydı."

"Çocukça oyunlar peşinde misin, Charles?"

Sarveux aldırmadı. "Eski ve pek değerli bir dostum, senin hem bana, hem de Kanada halkının güvenine ihanet edeceğini söylemişti. Ben bir türlü senin hain olabileceğine inanamıyordum, Henri. Ama bir yandan da emin olmam gerekiyordu. Sana uzattığım yemi kaptın ve Amerika'yı enerji şantajınla tehdit ettin. Kapı komşun olan devi öfkelendirmekle çok büyük bir hata ettin."

Villon pis pis sırıtıyordu. "Demek bir şeyler bildiğini sanıyorsun. Senin de, Amerika'nın da cehenneme kadar yolunuz var. St.Lawrence nehrini ve James Bay santralını Quebec kontrol ettikçe Amerika'ya da, batı Kanada'ya da biz buyruk vereceğiz artık. Amerikalılar haklılık ve ahlâk üzerine nutuk ata ata bütün dünyanın soytarısı oldular. Aslında yalnızca kendi çıkarlarını ve banka hesaplarını düşünürler. Amerika artık giderek solan bir güç. Enflasyon yakında bütün ekonomik sistemlerini yiyip bitirecek. Eğer Quebec'e karşı bir baskı uygulamaya kalkarlarsa, biz de elektrik devrelerini kesiveririz."

Sarveux, "Çok kahramanca konuştun," dedi, "Ama sen de geçmişte

birçoklarının düştüğü hatayı yineleyip onların kararlılığını önemsemiyorsun. Amerikalıların bir huyu vardır, köşeye sıkıştırıldıkları zaman dövüşe dövüşe kurtulmasını bilirler."

"Artık o yürek kalmadı Amerikalılarda."

"Budalanın birisin sen." Sarveux için için ürperdiğini hissetti. "Kanada'nın çıkarları için, senin maskeni düşürüp herkesin gerçek yüzünü görmesini, gözden düşmeni sağlamalıyım."

"Sen küçük bir dükkân tezgâhtarını bile gözden düşüremezsin artık," diye alay etti Villon. "Bir kere, benim hakkımda en küçük bir kanıtın bile yok. Charles, çok yakında Kanada'nın İngilizce konuşan serserileri de seni koltuğundan atıverecekler, bu arada Quebec'den de yüz bulmaman için her şeyi yapacağım. Artık şöyle bir silkinip yurtsuz bir adam olduğunu görme zamanın geldi." Villon ayağa kalkıp cebinden bir zarf çıkardı ve küstahça Sarveux'nün kucağına attı. "Kabineden istifam."

"Kabul edildi," dedi Sarveux.

Villon son bir kez sataşmadan gitmek istemedi. "Çok acınacak bir durumdasın, Charles. Daha farkında değilsin, ama artık elinde hiçbir şeyin kalmadı, değerli Danielle'in bile."

Tam kapıdan çıkacakken Villon son bir kez bakıp Sarveux'nün çökmüş, çaresizlik içinde yıkılmış halini görmek istedi.

Ama tersine, nedendir bilinmez, Sarveux yalnızca gülümsüyordu.

Villon doğruca parlamento binasındaki bürosuna gidip masasını boşaltmaya başladı. Sabaha dek bekleyip hiçbir zaman hoşlanmamış olduğu insanlarla vedalaşmak istemiyordu.

Başyardımcısı kapıyı vurup içeri girdi. "Birkaç tane ivedi mesaj var..."

Villon elini kaldırıp adamı susturdu. "Beni ilgilendirmiyor. Bir saatten beri artık içişleri bakanı değilim."

"Bay Brian Shaw adında birinden çok ivedi bir mesaj var. Ayrıca General Simms bizzat sizinle görüşmek için birkaç kez aradı."

Villon, "Evet, şu Kuzey Amerika Antlaşmasıyla ilgili olacak," dedi başını kaldırmadan. "Yine daha çok adam ve araç gereç dileniyorlardı herhalde."

"Doğrusunu isterseniz, bu kez deniz kuvvetlerimizin müdahale ederek Amerikan gemisini Empress of Ireland'in enkazı başından kovalamasını

istiyorlar."

"Gerekli belgeleri doldurup benim adıma imzalayıverin. Sonra da St.Lawrence bölge komutanını arayıp bu dileği yerine getirmesini isteyin."

Adam dönüp odadan çıkmaya hazırlandı.

"Bir dakika!" Birden Villon'un Fransız damarı kabarmıştı. "Bir şey daha var. General Simms ve Bay Shaw'a söyleyin, artık bağımsız Quebec ulusu kendi topraklarında İngilizlerin cirit atmasını istemiyor, buradaki tüm araştırmalarını hemen kessinler. Sonra da paralı asker dostumuz Bay Gly'a bir mesaj iletin. NUMA gemisine parlak bir veda partisi verirse, yüklü bir ikramiye alacağını söyleyin. Ne yapacağını anlar."

53

Ertesi gün öğleye doğru bir Kanada destroyeri tüm flamalarını dalgalandırarak yaklaştı ve Ocean Venturer'in iki yüz metre ötesinde durdu.

Heidi ve Pitt kumanda köprüsü üzerinde destroyeri izlerlerken, telsiz operatörü geldi. "Kraliyet Donanmasından Kanada gemisi Huron'un kaptanı aradı. Gemiye çıkmak için izin istiyor."

"Ne kibar adam," dedi Pitt. "Hiç olmazsa izin istiyor."

Heidi, "Ne düşünüyor dersin?" diye sordu.

"Ne düşündüğünü biliyorum," dedi Pim Sonra telsiz operatörüne döndü. "Kaptana saygılarımı iletin. Gemimize çıkmasına izin verildi. Ama öğlen yemeğini bizimle yemesi koşuluyla."

Heidi, "Acaba nasıl bir adam?" diye mırıldandı.

Pitt, "Ancak bir kadının aklına takılabilecek bir soru," diyerek güldü. "Ama herhalde çok titiz, soğuk ve oldukça resmi bir adamdır. Büyük olasılıkla da mors alfabesiyle konuşuyordur."

Heidi, "Dalga geçiyorsun," dedi.

"Bekle, görürsün. Eminim merdivenleri çıkarken bile ıslıkla ulusal marşlarını çalacaktır."

Yarbay Raymond Weeks hiç de Pitt'in tahmin ettiği gibi biri değildi. Güler gibi bakan gri gözleriyle neşe dolu bir insandı. Kısa boylu, hafifçe göbekliydi. Çok az bir makyajla ideal bir Noel Baba olabilirdi.

Çevik hareketlerle güverteye çıkıp doğruca Pitt'in önüne geldi. "Bay Pitt, ben Ray Weeks. Sizinle tanışmaktan onur duyuyorum. Titanik'in sudan çıkarılışında gösterdiğiniz başarıyı ezbere biliyorum. Sizin büyük bir hayranınızım."

Pitt'in bir anda süngüsü düşmüştü. Kem küm ederek, "Tanıştığımıza sevindim," diyebildi.

Heidi belli etmeden Pitt'in böğrüne bir dirsek attı. "Soğuk ve resmidir ha?"

Weeks, "Anlayamadım, bağışlayın," dedi.

"Önemli bir şey değil," dedi Heidi gülümseyerek. "Aramızda bir şakaydı."

Pitt kendini toparlayıp gerekli tanıştırmaları yaptı. Aslında bunun boş bir formalite olduğunu biliyordu, çünkü Weeks'in herkes hakkında yeterli bilgi

toplamış olduğu belliydi. Rudi Gunn'ın kendisinin bile unuttuğu, ama başkanlık ettiği bir sualtı arkeolojik araştırmadan bile söz etti. Özellikle Heidi'ye büyük ilgi gösterdi.

"Eğer bütün subay arkadaşlarım sizin gibi olsaydı, emekli olmayı hiç istemezdim, Binbaşı Milligan."

Pitt, "Bu övgü ödüllendirilmeye değer," dedi. "Heidi'den rica edersem, belki size gemiyi bile gezdirir."

"Bunu gerçekten çok isterim." Weeks'in yüzü birden ciddileşti. "Ziyaret nedenimi öğrenirseniz, belki bu denli konuksever olmayabilirsiniz."

"Siyasal rüzgârın yön değiştirmesiyle buradaki oyunumuza son vereceksiniz."

"Espriniz tam yerinde," dedi Weeks. "Üzgünüm, ama emir aldım."

"Adamlarımızı ve araç gereçlerimizi çıkarmak için ne kadar süremiz var?"

"Ne kadar süre gerekiyor?"

"Yirmi dört saat."

Weeks hiç de toy değildi. Pitt'in nasıl bir numara çevirdiğini anlayacak denli biliyordu bu işleri. "Size sekiz saat süre verebilirim."

"Dekompres odasını on iki saatten önce çıkaraıtrayız."

"Sıkı pazarlık ediyorsunuz, Bay Pitt," dedi Weeks gülerek. "Peki, size on saat süre veriyorum."

"Ama yemekten sonra başlayacak bu on saat."

Weeks kollarını havaya kaldırarak, "Pes doğrusu," dedi. "Sonuna dek mücadele ediyorsunuz. Pekala, yemekten sonra başlayacak on saatlik bir süre veriyorum."

Peşlerinde geminin iki subayı olduğu halde Weeks, Heidi'nin arkasından geminin içine girdi. Pitt ve Gunn kontrol odasına doğru yürümeye başladılar.

"Bizi kovan bir herifi böyle ağırlamaya ne gerek var?" diye sordu Gunn.

"On saat kazanmış oldum," dedi Pitt alçak bir sesle. "Bizim çocukların aşağıda biraz daha fazla kalabilmelerini sağlamak için bir dakika bile kazanmaya çalışırım."

Gunn durup Pitt'in yüzüne baktı. "Yani çalışmalara devam edecek misin?"

"Tabii devam edeceğim," dedi Pitt.

"Sen delirmişsin," dedi Gunn başını sallayarak. "Shields'in kamarasına inebilmemiz için en azından iki gün daha gerekli. O kadar süreyi de ruhunu satsan kazanamazsın."

Pitt çaka! çakal güldü. "Belki de... ama elimden geleni yapacağım."

Moon uykunun ağır örtüsü içinden sarsılarak uyandırıldı. Ocean Venturer enkaz başında demir attığı günden beri hiç ayrılmaksızın ofisinde oturuyordu. Normal uyku saatleri yerine, ne zaman fırsat bulsa< o an bir tavşan uykusuna yatmaktaydı. Neden sonra gözlerini açabildiğinde, karşısında Beyaz Saray haberleşme müdürünü gördü.

Esneyerek doğruldu. "Nedir son haber?"

Adam Moon'a bir kâğıt uzattı. "Oku da ağla."

Moon kâğıtta yazılanları okuduktan sonra başını kaldırdı. "Başkan nerede?"

"Şu anda gül bahçesinde Meksika Amerikalısı işçi liderleriyle görüşüyor."

Moon hemen ayakkabılarını ayağına geçirip koridora fırladı. Ceketini yolda yürürken giydi, boyunbağını da yolda düzeltti. Başkan o sırada konuklarıyla el sıkışmış, onları Beyaz Saray'dan uğurlamıştı. Tam kendi ofisine doğru dönerken, Moon ona yetişti.

"Yine kötü haber mi var?" dedi Başkan.

Moon evet anlamında başını sallayıp elindeki mesajı gösterdi. "Pitt'den son haber."

"Ofisime doğru yürürken okuyuver."

"Kanada deniz kuvvetlerinin St.Lawrence'den ayrılması için emir verdiğini bildiriyor. Toparlanmaları için on saat süre tanımışlar. Başlarında bir destroyer beklemekteymiş..."

"Hepsi bu mu?"

"Hayır, efendim, dahası var."

"Oku bakalım."

Moon okumaya devam etti. "Bize verilen emre uymak niyetinde değilim. Enkaz temizleme işlemi sürüyor. Bordalamak isteyenleri püskürteceğiz. İmza Pitt."

Başkan yürümesini kesti. "Neydi o son söylediğin?"

"Efendim?"

"Son cümleyi bir daha okusana."

"Bordalamak isteyenleri geri püskürteceğiz."

Başkan hayretler içinde başını salladı. "Şu işe bak, bordalayanlan püskürtme emri verilmeyen en azından bir yüzyıl oluyordur."

"Eminim Pitt söylediğinde ciddidir."

"Demek İngiliz Kanadalıları kapıyı suratımıza ""çarpıyorlar."

"Korkarım kararları bu oluyor," dedi Moon. "Pitt'le temas kurup enkaz temizleme işlemini kesmesini bildireyim mi? Eğer başka türlü davranırsak askeri bir tepki görebiliriz."

"Evet, ip cambazının durumunda olduğumuz bir gerçek," dedi Başkan. "Ama yürekli atılımlar da ödüllendirilmelidir."

Moon içinde kabaran korkuyu bastırmaya çalıştı. "Pitt'i destekleyecek misiniz yoksa?"

"Evet," dedi Başkan. "Bizim de bir parça yüreğimiz olduğunu göstermek zamanı geldi."

54

Pitt ve Heidi birlikte güvertede durmuşlar, ayın doğuşunu izlemekteydiler.

"İşin bu aşamaya gelebileceğini hiç düşünmemiştim," dedi Heidi alçak bir sesle.

"Suya küçük bir taş attın," dedi Pitt. "Dalgalara hâlâ yayılıyor."

Heidi, Pitt'e yaslandı. "Ne garip, bir üniversite arşivinde bulunan buruşmuş bir mektup kaç kişinin yaşamını etkileyiverdi. Keşke hiç bulaşmasaydım."

Pitt kolunu genç kadının omzuna atıp hafifçe sıktı. "Keşke'leri düşünmenin hiçbir yararı yoktur."

Heidi karşılarında duran Kanada destroyerine baktı. Güverteleri ve üstyapısı ışıklar içindeydi. Jeneratörlerinden çıkan uğultu kolayca duyulabiliyordu. Nehrin karşısından bir sis bulutu giderek yaklaşıyordu.

"Yarbay Weeks'in tanıdığı süreyi aşınca ne olanca ki"

Pitt saatine baktı. "Yirmi dakika sonra anlayacağız."

"Öyle utanıyorum ki..."

"Ne oluyor sana, kuzum, ruhunu temizleme zamanın mı geldi yoksa?"

"Eğer ben Brian Shaw'a çenemi açmasaydım, bu gemi burada olmazdı."

"Sana ne diyorum... keşke'lerle, eğerlerle düşünmenin anlamı yoktur."

"Ama onunla yatağa da girdim. Bu gerçek işi daha da kötüleştiriyor. Eğer birinin canı yanacak olursa... ben..." Heidi sonunu getirmedi. Pitt onu yatıştırmak için sımsıkı sarıldı. Birkaç dakika konuşmadılar. Neden sonra kibar bir öksürük sesi duyuldu. Pitt dönüp baktı, Rudi Gunn yukarda, kumanda köprüsündeydi.

"Yukarı gelsen iyi olur, Dirk. Weeks sürekli bastırıyor. Ayrılacağımızı gösteren hiçbir belirti olmadığını söylüyor. Ben de artık uyduracak mazeret bulamıyorum."

"Gemide veba olduğunu ya da isyan çıktığını falan söyledin mi?"

Gunn, "Şakanın sırası değil," dedi ciddilikle. "Ayrıca bir de radarda bize yaklaşan bir hedef görünüyor. Ana kanal üzerinden üstümüze doğru gelen gelen bir gemi. Korkarım konuğumuz destek istedi."

Weeks kumanda köprüsünden yaklaşan sise baktı. Elinde soğumakta olan bir

fincan dolusu kahve vardı. Genellikle uysal ve hoşgörülü olduğu halde, NUMA gemisinin ısrarla bilgi vermekten kaçınması iyice tepesini attırıyordu. Radar ekranı üzerine eğilmiş ikinci komutanına sordu. "Neye benzetiyorsun?"

"Büyük bir gemi, başka bir şey değil. İrice bir tanker ya da yük gemisidir. Işıklarını görebiliyor musunuz?"

"Kısa bir an göründüler. Sis görünümü tümüyle örttü."

"St.Lawrence nehrinin laneti," dedi ikinci komutan. "Nehrin bu bölümünün ne zaman sisle örtüleceğini kimse kestiremez."

Weeks dürbününü alıp bu kez Ocean Venturer'a çevirdi. NUMA gemisinin de ışıkları sis altında giderek solmaya başlamıştı. Birkaç dakika sonra hepten görünmez olacaktı.

İkinci komutan oturduğu yerde doğrulup gözlerini ovuşturdu. "Ekrandaki hedef bizimle çarpışacak bir rotada geliyor."

Weeks hemen mikrofona sarıldı. "Telsiz odası, komutan konuşuyor. Bana hemen güvenlik frekansını ayarlayın."

"Hedef yavaşladı," dedi ikinci komutan.

Köprü üstündeki hoparlöre can gelene dek bekledi Weeks. Sonra da yayına başladı. "Pointe au Pere'in sıfırbiryedi derece açığında bulunan gemiye sesleniyorum. Burası Kraliyet Donanmasından Kanada gemisi Huron. Yanıt verin lütfen. Tamam."

Yalnızca hoparlördeki parazit sesi geldi.

Weeks iki kez daha seslendi, fakat sonuç aynıydı.

"Hızı üç mile indi. Şu anda bin iki yüz metre yakınımızda bulunuyor."

Weeks erlerden birine sis kornası getirmesini emretti. Demir atmış gemi var anlamına gelecek biçimde bir kısa, iki uzun, bir kısa çaldılar kornayı.

Yine karşılık yoktu. Yabancı gemi hâlâ görünmemişti.

"Oceans Venturer'la bizim aramıza giriyor," dedi ikinci komutan.

"Neden karşılık vermiyor bu herifler? Neden açıktan geçmiyor serseriler?"

"Bir korkutsak iyi olur belki de?"

Weeks'in gözleri parladı birden. "Evet, galiba böyle bir şey yapmamız gerek." Mikrofonu aldı eline ve yayın düğmesine bastı. "Kanada gemisi Huron'dan

iskele gerimizdeki gemiye sesleniyorum. Hemen kendinizi tanıtlamazsanız ateş açıp sizi havaya uçuracağız."

Beş saniye kadar bir süre geçti. Sonra yabancı geminin kumanda köprüsündeki hoparlör bir Texaslı ağzıyla gümbürdedi. "Burası ABD güdümlü roket kruvazörü Phoenix. Hazır olunca çek silahını, ahbap."

55

Hudson nehri vadisine yağan yağmur belki yerel çiftçilerin hoşuna gitmişti, ama, De Soto'nun personeli için yalnızca işlerinin zorlaşması demektir. Manhattan Limited'in aranması sırasında Hudson Deauville köprüsünün dağılmış bir dinozor iskeleti gibi nehir tabanına saçılmış paslı parçalarından başka bir şey bulunamıyordu.

Saatler birbirini izlerken tüm personel daha önce beş altı kez incelenmiş olan yerlere bile, belki gözden bir şey kaçmıştır diye, gözlerini dört açmış bakıyordu. Geminin arkasından suya sallandırılan sondalar üç kez sualtı engellerine takılarak dalgıçların suya girmesini gerektirmişti.

Sonar başında Giordino'nun sinirleri tepesindeydi. Yanındaki Glen Chase'e döndü. "Belki nerede olduğunu daha bilmiyoruz, ama nerede olmadığını çok iyi öğrendik. Umarım dalgıçların şansı bizden iyi olur." Duvardaki büyük saate baktı. "Şu sıralarda yüzeye çıkmaları gerek artık."

Chase bir yandan Heidi Milligan'ın Manhattan Limited hakkında çıkardığı tarih raporunu incelemekteydi. Son iki sayfayı büyük bir dikkatle okudu,

"Trenin kazadan çok sonra çıkarılmış olması mümkün mü acaba? Artık haber niteliği kalmamış olacağından gazetelere falan da geçmemiştir belki."

"Hiç sanmam," dedi Giordino. "Olay çok büyük bir faciaydı. Trenin çıkarılmış olması mutlaka duyulur, kayıtlara geçerdi."

"Peki, lokomotifi bulduklarını iddia eden dalgıçların sözlerinde gerçek payı var mıdır dersin?"

"Doğrulanmış hiçbir iddia yok. Bu dalgıçlardan biri trenin çanını çaldığına yeminler ediyor. Bir başkası da iskeletlerle dolu bir pulman vagonun içinde yüzdüğünü iddia ediyor. Sen bana çözülmemiş bir olay göster, ben de sana hemen açıklamasını yapacak bir sürü palavracı çıkarayım."

O sırada dümen kabininin kapısında üzerinden sular damlayan bir adam belirdi. Projenin baş dalgıcı Nichoias Riley yere oturup sırtını duvara dayadı ve derin derin içini çekti.

"Bu akıntı felaket bir şey," dedi yorgun bir sesle.

"Bir şey bulabildiniz mi?" diye sordu Giordino umutla.

"Hurda deposu gibi," dedi Riley. "Nehir tabanı köprünün her yana saçılmış

parçalarıyla dolu. Bazı parçalar lime lime olmuş, sanki patlayıcı etkisiyle koparılmış gibi."

Chase, "Bunun açıklaması yapılıyor," dedi elindeki raporu göstererek. "1917 yılında bir istihkâm birliği köprünün kalan bölümünü havaya uçurmuş.'Sallanan parçalar nehir trafiğini tehdit ediyormuş."

Giordino, "Trenden bir iz buldunuz mu?" diye sordu.

"Bir tekerlek bile yok ortada." Riley burnunu sildi. "Taban ince kumla örtülü. Çok yumuşak bir kum. Bozuk para atsan hemen gömülür."

"Tabandaki asıl kaya ne derinlikte?"

Chase, "Lazer sondamıza göre, asıl kaya on iki metre derinlikte," dedi Chase.

Riley, "Asıl kayaya kadar olan derinliğe bir tren gömmeye kalksan daha altı metre de artar bile," dedi.

Giordino gözlerini kıstı. "Eğer dâhilere gül armağan edilip ahmaklara kokarca veriliyorsa, bana aşağı yukarı on tane kokarca verilmesi gerek."

Chase, "Yok canım," dedi. "Yedi kokarca sana yeter. Neden kendini cezalandırıyorsun böyle?"

"Bu bilmecenin çözümü hiç de zor değil yahu. Kendi ahmaklığımdan bulamadım. Neden proton mıknatıs ölçerin hiçbir kayıt yapamadığını, neden tabandaki tabaka altında koskoca bir treni bulamadığımızı şimdi anlıyorum."

Riley, "Bu buluşunu bizimle de paylaşır mısın?" diye sordu merakla.

"Herkes nedense çürüyen köprünün trenin ağırlığına dayanamayıp birlikte çöktüğünü varsayıp, lokomotif ve vagonların tüm çelik kirişlerle beraber suya gömüldüğünü kabul ediyor. Peki, ya önce tren ortadaki açıklıktan uçmuş, tüm köprü de sonradan üstüne düşerek onu örtmüşse?"

Riley, Chase'e baktı. "İlginç bir nokta yakaladı galiba. Onca çeliğin ağırlığı bütün treni o yumuşacık kumun içine gömüp en küçük bir iz bile bırakmaz."

"Bu kuram taban altındaki tanıtlama gereçlerimizin neden işe yaramadığını da açıklıyor," dedi Chase. "Köprü parçaları altta kalan cisimlerin sinyallerini bozup engelliyor."

Giordino, "Enkaz altına bir tünel açmamız mümkün mü?" diye sordu Riley'e.

"Olanaksız." dedi Riley. "Tabandaki kum örtü, bataklık kumu gibi. Hem akıntı dalgıçların çalışamayacağı kadar güçlü."

"Bize vinç ve tarama gereçleri olan bir mavna gerekli. Eğer trene ulaşmak istiyorsak, tabanı köprü artıklarından temizlememiz gerek," dedi Giordino.

Riley ayağa kalktı. "Pekâlâ, ben bizim çocuklara söyleyeyim, sualtında birkaç fotoğraf çeksinler, böylece vinci nerede kullanacağımızı saptarız."

Giordino kepini çıkarıp alnındaki teri koluyla sildi. "Şu işe bak. Pitt'le adamları orada burunlarından solurken, biz burada rahat ederiz sanmıştım oysa."

Chase, "Kimbilir onlar da St.Lawrence nehrinde nelerle boğuşuyorlardır." dedi. "Onların yerinde olmak istemezdim."

"Hiç belli olmaz," dedi Giordino. "Benim bildiğim Pitt, şimdi güvertede oturmuş, bir yanında güzel bir kadın, elinde içkisi, Kanada güneşinin tadını çıkarıyordum"

56

Nereden geldiği belli olmayan garip, fırıl fırıl dönen kırmızı bir duman Pitt'in bütün görüş alanını kaplayıvermişti. Bir adım ötesini bile göremeden öne doğru bir hamle yapmaya çalıştı.

Bu sarsıntıyı kimse beklemiyordu, insanın aklını durduracak kadar ansızın olmuştu. Pitt alnındaki yarıktan gözlerine akan kanı eliyle sildi ve büyük bir güçlükle ayağa kalkmayı başardı. Çevresinde bir sürü insan kımıldamaksızın yatıyordu.

Rudi Gunn başını kaldırıp Pitt'e baktı, gözleri faltaşı gibi açılmıştı, ama en küçük bir ifade yoktu. Elletri ve dizleri üzerinde sallanıp duruyordu. "Tanrım!

Aman Tanrım! Ne oldu böyle?"

"Bilmiyorum," dedi Pitt kendine bile yabancı gelen bir sesle. "Bilmiyorum."

***

Kıyıda Shaw dudakları büzülmüş, suçluluk duygusuyla büyük bir öfke içinde iki büklüm, durduğu yerde donup kaldı.

Villon'un Kanada'yı terketmesi için verdiği emre kulak asmayan Shaw, Father's Point burnunun doğu ucunda kamp kurmuştu. Enkaz noktasına iki buçuk mil uzakta olmasına karşın, elindeki uzun menzilli ordu teleskobuyla en küçük ayrıntıları bile kolayca görebiliyordu. Böylece Empress of Ireland'in üzerinde demir atmış gemileri uzaktan izlemeye başlamıştı.

İki askeri gemi arasında küçük işkampavyalar gidip gelmekteydi. Shaw Amerikalılarla Kanadalı subaylar arasında çetin tartışmaların geçtiğine hükmediyordu.

Ocean Venturer hâlâ ölü gibi hareketsizdi. Güvertelerinde kimse görünmüyordu ama vincin faaliyetini sürdürdüğü de belliydi. Sualtından çamur kaplı çelik parçaların çıkarılması devam ediyordu.

Shaw biraz dinlenmek için arkasına yaslanıp kahvaltı niyetine birkaç çikolata yedi. O sırada nehir üzerinde enkaza doğru büyük bir hızla gelmekte olan bir deniz uçağı farketti. Arkasından çıkan dalgaya bakılırsa en azından saatte doksan, yüz mil hız yapmaktaydı.

Shaw merakını yenemeyip teleskobunu uçağa çevirdi.

Uçağın gövdesi altın renginde boyanmış, kıç tarafında parlak bir şerit vardı.

Tıpkı bir ok görünüşündeydi. Pilotun gözünde rüzgâr gözlüğü vardı, fakat Shaw ezik burunlu, soğuk ve sert yüzlü adamı tanımakta zorluk çekmedi.

Foss Gly'dı bu.

Deniz uçağı üç geminin çevresinde geniş bir çember çizdi. Su üzerinde hoplayarak giden aracı teleskopla izlemek oldukça güç oluyordu, fakat bir an için Shaw pilot kabininin içini açık seçik görebildi.

Gly'nin sağ elinde direksiyon, sol elindeyse küçük bir kutu vardı. İnce bir metal mil parıldıyordu. Shaw bunun bir anten olduğunu farketti.

"Yapma!" diye bağırdı. Gly'ın niyetini büyük bir dehşet içinde anlamıştı. "Dur, yapma!"

Empress'in pruvasına yerleştirilen patlayıcılar müthiş bir gürültüyle sabah sessizliğini bozarken, Ocean Venturer patlamanın etkisiyle taşan suların ortasında kaldı. Yükselen girdabın üstünde bir an havada asılı gibi durdu, sonra da sancak yanı üzerine düştü.

Patlamanın sarsıntısı kıyıda bile şiddetle hissedilmişti. Shaw tripod üzerinde duran teleskopunu düzeltti, olanlara hâlâ inanamıyor, uyuşmuş bir durumda bakıyordu.

Yükselen su bulutu bir anda Huron ve Phoenix'in üstyapılarını sırılsıklam etti. Güvertelerde ayakta tek kişi kalmamış, kimi yere yatmış, kimi sarsıntının etkisiyle suya yuvarlanmıştı.

Shaw teleskobu yeniden Gly'a çevirdi. Deniz uçağı Quebec'e doğru tam hız yolunu almıştı. Shaw çaresizlik içinde bir kez daha Gly'ın kaçışını izlemekteydi. Sonra da Ocean Venturer'a baktı.

Ölü bir gemi gibi duruyordu. Kıç tarafı dibe çökmüş, teknesi sancak yanına doğru tehlikeli bir biçimde yatmıştı. Vinç ağır ağır başıboş sallanıyordu. Sonra birden yana doğru büyük bir gürültüyle devrilerek arkasında bir yığın kablo ve döküntü bıraktı. Tanrı bilir, bu çelik duvarların içinde kaç kişi ölmüş, kaç kişi ağır yaralanmıştı.

Shaw daha fazla bakamadı. Teleskobunu toplayıp kıyıdan uzaklaşmaya başladı. Patlamanın gürültüsü hâlâ kulaklarında çınlıyordu.

57

Nedendir bilinmez, Ocean Venturer hâlâ batmamıştı.

Büyük olasılıkla, buzları toslayıp parçalayacak biçimde yapılmış olan çifte teknesi gemiyi kurtarmıştı. Küpeştesi çeşitli yerlerinden ezilmiş, kirişleri parçalanmış, omurgası bükülmüştü. Hasar çok ağırdı, fakat gemi hâlâ batmıyordu.

Vincin devrilişini gören Pitt kafası uyuşuk bir durumda kontrol odasının penceresinden baktı. Dengesini korumakta güçlük çekiyordu. Altındaki zemin otuz derecelik bir açıyla yana yatmıştı.

Geminin çok ağır bir hasar aldığı açıktı. Bunu düşününce aklına enkaz başındaki dalgıçlar geldi. Korkunç patlama kimbilir onları nasıl etkilemişti. Silkinip kendini toparlamaya çalıştı; mantığını kullanarak yapılması gereken işleri kafasında sıraladı ve harekete geçti.

Telefona sarılıp çarkçıbaşını aradı. Bir dakika kadar bekledikten sonra telefona şaşkınlık içinde bir ses yanıt verdi. "Makine dairesi."

"Sen misin, Metz?"

"Biraz bağırın, duyamıyorum."

Makine dairesi ve alt güvertelerdeki sarsıntı çok daha fazlaydı. Bunu düşünen Pitt ahizeye vargücüyle bağırdı.

"Metz, ben Pitt!"

"Şimdi daha iyi," diye karşılık verdi Metz. "Neler oluyor yahu?"

"Sualtında bir patlama olduğunu sanıyorum."

"Hay lanet olsun, ben de Kanadalılar bize torpil attı sanmıştım."

"Hasar raporu nedir?"

"Sanki bin yerden musluk açılmış gibi. Her yerden su fışkırıyor. Pompaların yeterli olacağını sanmam. Tekne bölümünden haber alana dek söyleyeceklerim bu kadar."

"Yaralı var mı?"

"Hepimiz sarhoş jimnastikçiler gibi takla attık. Galiba Jackson'un dizi parçalandı, Gilmore'un da kafatası çatladı. Bundan başka birkaç kişinin kulak zan patladı. Tabii ufak tefek bereleri saymıyorum."

Pitt, "Beş dakikada bir beni ara," dedi. "Ve ne olursa olsun jeneratörlerin durmasına engel ol."

"Söylemene gerek yok. Onlar durursa işimiz bitik."

Pitt telefonu yerine koyup endişeyle yerde yatan Heidi'ye baktı. Gunn genç kadının yanına diz çökmüş, başını kolları arasına almıştı. Heidi yarı baygın, boş gözlerle olmadık bir açıda kıvrılmış sol bacağına bakmaktaydı.

"Ne garip," diye fısıldadı. "Şu kadarcık bile acı yok."

Acısı birazdan başlar, diye düşündü Pitt. Heidi' nin yüzü bembeyaz kesilmişti. Pitt kadının elini tuttu. "Bir sedye bulana dek hiç kımıldamadan yat," dedi.

Pitt birkaç şey daha söyleyip onu biraz avutmak istiyordu fakat zaman yoktu.

Hoker yerden iskemlesini kaldırdı, konsol paneli kararmış, ekranlar bomboştu.

"Çabuk onarmaya bak," dedi Pitt. "Sualtı ekibinin ne durumda olduğunu öğrenmemiz gerek."

Ağır yara almamış NUMA mühendisleri ve uzmanları yavaş yavaş kendilerine gelerek gemilerini kurtarmak için amansız bir çabaya girmişlerdi. Ciddi yara alanlar revir bölümüne taşınmış, fakat bu küçük tesisin kapasitesi hemen dolduğu için bazıları koridorlara yatırılmıştı. Kurtarmayla ilgili çok önemli görevleri olmayanlar, devrilen vincin enkazını söküp atmaya uğraşıyorlardı. Buz gibi sular bellerine kadar yükselmişti. Sualtına inmek için hemen bir dalgıç ekibi toplandı.

Pitt kurtarma harekâtını yönetirken birbiri ardına mesajlar geliyordu. Hâlâ şok etkisinden kurtulamamış telsiz operatörü Pitt'e döndü. "Phoenix'in komutanı arıyor. Yardım ister miyiz diye soruyor."

"İstemez olur muyuz!" diye bağırdı Pitt. "Söyle gemisini bize yanaştırsın. Kaç tane pompası ve ne kadar onarım ekibi varsa versin."

Yanıt beklerken Pitt ıslak bir havluyu alnına bastırdı.

"Mesaj geldi," diye bağırdı telsiz operatörü heyecanla. "Komutan dayanın diyor. Sancak tarafımıza bağlanacaklar." Aradan birkaç saniye geçti. "Huron'dan Yarbay Weeks gemiyi terkedip terketmeyeceğimizi soruyor."

"Çok hoşuna giderdi terketseydik," diye hırladı Pitt. "Bütün sorunu bitmiş olurdu."

"Yanıt bekliyor."

"Nehir dibine inene dek gemiyi terketmeyeceğimizi söyle. Sonra da pompa ve adam isteğimizi yinele..."

"Pitt?" Metz'in sesi Pitt'in kulaklığını doldurdu.

"Söyle, Metz."

"Göründüğü kadarıyla, geminin kıçı en ağır hasarı almış. Ortadan pruvaya doğru tekne sağlam ve kuru. Ama geriye gittikçe her yan çatlaklarla dolu. Korkarım, kurtarmak olanaksız."

"Daha ne kadar su yüzünde kalabiliriz?"

"Su bu hızla yükselirse yirmi, yirmi beş dakika sonra jeneratöre ulaşır, sonra da kısa devre yapmasına neden olur. Bunun sonucu pompalar çalışmaz ve on dakika içinde batarız."

"Yardım geliyor. Yan kapıları aç da askeri gemilerden gelecek onarım ekipleriyle pompalama gereçlerini alabilelim."

"Biraz acele etseler iyi olur, yoksa bizi bulamazlar."

Telsiz operatörünün el sallaması üzerine Pitt yanına gitti.

"Sappho l'le temas kurdum. Sizi telefonla görüştüreyim."

"Sappho I, ben Pitt, lütfen cevap verin."

"Ben Sappho l'den Klinger."

"Ne durumdasınız?"

"Enkazın yüz elli metre güney doğusunda pruvamız çamura saplanmış durumdayız. Teknemiz sarsıntıya dayandı ...tabii gümbür gümbür öten bir çan içindeymiş gibi olduk ...ön lumbozlarımızdan birinde çatlak var, su alıyoruz."

"Oksijen yetecek gibi mi?"

"Evet. Ama oksijenimiz bitmeden on beş saat önce boğulmuş oluruz."

"Aracı terkedip yüzeye çıkabilir misiniz?"

"Ben belki çıkabilirim," dedi Klinger. "Yalnızca bir dişim kırıldı sarsıntı sırasında. Ama Marv Powers' in durumu kötü. Her iki kolu kırık, kafasında da pis bir yarık var. Yüzeye çıkabileceğini sanmam."

"Biraz daha dayanın, Klinger. En kısa zamanda sizi alacağız. On dakikada bir beni ara."

Pitt köprüye çıkıp aşağı baktı. Dört tane dalgıç kendilerini suya bıraktılar.

"Görüntü aldım," diye sevinçle haykırdı Hoker. Monitorlardan biri birden canlanmıştı.

Ekranda gediğin üst güverteden görünümü belirmişti. Destek sütunları çökmüş, alttaki güvertelerse içeri göçmüştü. JIM giysili dalgıçlardan ve basınç odası dalgıçlarından hiçbir iz yoktu.

Kameranın duygusuz ekranı yalnızca buruşmuş gibi duran çelik yığınında bir krater gösteriyordu, ama Pitt bu görüntüye açık bir mezara bakar gibi bakmaktaydı.

"Tanrı günahlarını bağışlasın," diye mırıldandı Hoker. "Tümü ölmüş olmalı."

58

Yetmiş mil ötede, kırk yaşlarında bir adam olan Kaptan Toshio Yubari köprü koltuğunda dimdik oturmuş, yolu üzerindeki küçük teknelerden oluşan trafiği büyük bir dikkatle izlemekteydi. İki yüz yirmi metre uzunluğundaki yük gemisi Honjo Maru on beş mil hızla yoluna devam ediyordu. Yubari, Cape Breton Adasını döner dönmez hızı yirmi mile çıkarmayı düşündü.

Honjo Maru Japonya'dan 400 adet elektrikli mini otomobil getirmiş, Quebec kâğıt fabrikalarından aldığı yüküyle geri dönüyordu. Dev kâğıt rulolarının her biri bir otomobilden çok daha ağırdı. Bu nedenle su kesimi en az bir on santimetre su altındaydı.

İkinci Kaptan Shigaharu Sakai dümen kabininden çıkıp kaptanın yanına geldi. Esneyip kızarmış gözlerini ovuşturdu.

"Dün gece limanda eğlendin galiba?" dedi Yubari gülerek.

Sakai bir şeyler mırıldandıktan sonra hemen konuyu değiştirdi.

"İyi ki bir pazar sabahı demir almamışız," diyerek başıyla bir mil ötelerinde şamandralarla sınırlı bir alanda yarışan yelkenlileri gösterdi.

"Evet, duyduğuma göre, hafta sonlarında nehir üzerindeki yatların üzerinde yürüyerek karşıdan karşıya geçebilirmiş insan."

"kaptan, isterseniz siz gidin güzel bir yemek yiyin, ben komutayı alayım."

"Sağol," dedi Yubari gözlerini yoldan ayırmadan. "Ama körfeze varana dek kalmayı yeğlerim. Mutfağa söyle de bana biraz şehriye, ördek ve bira getirsinler."

Sakai tam emri yerine getirmek için davranmıştı ki birden dönüp nehirde bir noktayı gösterdi. "Şu gelen kahramanın gözü dünyayı görmüyor herhalde."

Yubari yıldırım gibi gelen deniz uçağını çoktan farketmiş, büyülenmiş gibi bakıyordu. "En azından doksan mil yapıyordur."

"Eğer o yelkenlilerden birine çarpacak olursa, parçalarıyla kürdan bile yapılmaz."

Yubari ayağa fırladı. "Bu budala yelkenlilerin üzerine gidiyor."

Deniz uçağı tıpkı bir sansarın tavuk sürüsü arasına dalması gibi yelkenlilerin içine atıldı. Yelkenciler buya sola kaçışıp yön değiştirdiler. Böylece rüzgârlarını

da kaybetmiş oldular. Tüm tekneler kontroldan çıkmıştı.

Kaçınılmaz olay gerçekleşti ve deniz uçağı yelkenlilerden birinin pruvasına müthiş bir hızla çarptı. Teknenin pruvasını biçmiş, ama ön camları da paramparça olmuştu. Deniz uçağı çarpışma yerinden sıyrılıp ayrılırken gerisinde yönetimden çıkmış, darmadağın bir tekne grubu bırakmıştı.

Deniz uçağı geniş bir yay çizip Honjo Maru'nun üstüne doğru gelmeye başladığında, ne Kaptan Yubari, ne de yardımcısı Sakai bir tepki gösterebildi. Yaklaşan aracın içinde iki büklüm olmuş pilot kolayca seçilebiliyordu.

Birden her ikisi de pilotun çarpışma sırasında yaralanmış olduğunu farketti.

Japon gemisindekiler için de yapacak hiçbir şey kalmamıştı. Kaldırımdaki yayaların bir otomobil kazasını izlemeleri gibi çaresizlik içinde bakıyorlardı.

Deniz uçağı Honjo Maru'nun tam ortasına çarparak o anda alevler içinde infilak etti. Motoru yerinden fırlayıp geminin üstüne yuvarlandı. Uçaktan kopan yanar parçalar bir anda şarapnel gibi gemiye yağdı.

Bir mucize sonucu gemide kimse yaralanmamıştı. Yubari tüm makinelerin durdurulmasını emretti. Hemen bir sandal indirilerek arama yapıldı.

Deniz uçağının pilotundan geriye yalnızca kömür olmuş bir deri ceket ve kırılmış plastik rüzgâr gözlüğü kalmıştı.

59

Saatler ilerledikçe Ocean Venturer'in personelinin moralleri yükseliyordu. Gerek Phoenix, gerekse Huron'un sağladığı adam ve araç gereç yardımıyla alt güverteleri basan su durdurulmuştu. Vincin döküntüleri de temizledikten sonra eğim on dokuz dereceye kadar düzelmişti.

Heidi dahil tüm ağır yaralılar daha büyük sağlık tesisi bulunan Phoenix'e taşınmaktaydı. Heidi'nin sedyesi götürülürken Pitt yanına geldi.

"Pek iyi bir seyir olmadı korkarım," dedi Pitt. Genç kadının gözlerine dökülen saçlarını eliyle itti.

"Yine de geldiğime pişman değilim," dedi Heidi hafifçe gülümseyerek.

Pitt eğilip genç kadını öptü. "İlk fırsatta gelip seni görürüm."

Sonra da dönüp kontrol odasına çıkan merdivenleri tırmandı. Rudi Gunn kapıda onu bekliyordu.

"Nehrin aşağı kesiminde su üstünde yüzen bir

JIM giysisi göründü. Huron bir sandalla çekmeye çalışıyor."

"Dalan kurtarma ekibinden bir haber geldi mi?"

"Ekip şefi Art Dunning az önce aradı. Basınç odasını daha bulamamışlar, ama patlamanın Empress'in pruvasında olduğunu söyledi. Tüm baş kasarası yok olmuş. Ama asıl giz, buraya kimin patlayıcı yerleştirdiği."

"Biz gelmeden önce yerleştirilmişti," dedi Pitt.

"Ya da sonra."

"Bizim güvenlik halkamızdan geçerek bu miktarda patlayıcı getirmiş olmalarına olanak yok."

"Shaw'un adamı olacak o goril geçti ama."

"Belki bir kez geçebilir, ama birkaç kez değil... hele sualtı patlayıcıları gibi ağır bir yükle birlikte... Patlayıcılarını Empress'in pruvasında toplayıp, daha sonra yerleştirecekleri en uygun yeri saptayacaklardı."

"Enkazı havaya uçurup biz gelmeden antlaşmayla birlikte her şeyi ortadan kaldırmış olacaklardı."

"Ama biz erken gelip planlarını altüst ettik. Uzaktan kontrollü araştırma

aracını da bu yüzden kaçırdılar. Patlayıcıları saptayacak diye korktular."

"Shaw bize engel olmak için böyle bir kıyımı göze alacak denli çaresiz miydi acaba?"

"Buna ben de şaşıyorum," dedi Pitt. "Hiç de öyle bir insan kasabına benzemiyordu."

O anda ağır ağır kontrol odasına giren başçarkçı Metz, Pitt'in dikkatini çekti. Neredeyse yere yığılacak kadar bitkin görünüyordu. Tepeden tırnağa sırılsıklamdı. Her yanı mazot kokuyordu.

"Bilin bakalım ne oluyor?" Metz yorgun yorgun gülümsedi. "Gemimiz batmayacak. Tabii eski durumunda değil, ama bizi eve götürene dek dayanır."

Patlamadan bu yana Pitt'in aldığı en iyi haberdi.

"Su baskınını durdurabildiniz mi?"

Metz evet anlamında başını salladı. "Bir saat öncesine göre yirmi santimetre daha batmış durumdayız. Bana birkaç dalgıç verebildiğin zaman su alan delikleri dışardan kapattırabilirim."

"Huron'un pompalarını sökebilir miyiz?"

Metz, "Olabilir," dedi. "Kendi gereçlerimiz ve Phoenix'in sağlayacağı yardımla idare edebiliriz."

Pitt zaman kaybetmeden başındaki kulaklığın mikrofonuna haykırdı.

"Klinger!"

Yanıt gelmesi birkaç saniye sürdü. Klinger'in dili dolanıyordu. "Selam baylar, ben Nautilus denizanasının komutanı Kaptan Nemo'yum. Tamam."

"Kim dedin?"

"Şu Deniz Altında Yirmi Bin Fersah'daki adam... var ya hani. Büyük film. Küçükken Seattle'da görmüştüm. En kral yeri o dev ahtapotla dövüştükleri sahneydi."

Pitt kısa bir şaşkınlık geçirdikten sonra durumu anladı. "Klinger!" diye bağırdı. "Karbondioksit düzeyin çok yüksek! Anlıyor musun? Hava temizleme üniteni kontrol et. Tekrar ediyorum. Hava temizleme üniteni kontrol et."

"Hey, şu işe bak," dedi Klinger neşe içinde. "Gösterge şu anda yüzde on karbondioksit soluduğumuzu gösteriyor."

"Dinle beni, Klinger! Karbondioksit düzeyini yüzde sıfır nokta sıfır beşe düşürmen gerek. Oksijen yetersizliği içindesin."

"Temizleme ünitesini açtım. Tamam mı canım."

Pitt rahat bir soluk aldı. "Biraz daha dayan ve yer gösterici aygıtını çalıştır. Birazdan Huran gelip seni yukarı çekecek."

"Nasıl istersen," dedi Klinger geveleyerek.

"Sızıntı ne durumda?"

"İki üç saat içinde bataryaları su basar."

"Oksijenini arttır. Tamam mı? Oksijenini arttır. Haydi, yemekte görüşmek üzere."

Pitt yanındaki Gunn'a döndü, fakat Gunn ne yapılacağını çoktan anlamış ve harekete geçmişti. Kapı eşiğinde dönüp Pitt'e baktı. "Huron'a gidip Sappho r in kurtarılmasını yöneteceğim."

Pitt açık pencereden dışarı bakınca, Phoenix'in işkampavyasından güverteye alınan JIM giysisini gördü. Baş kısmı açılmıştı. Phoenix personelinden üt kişi giysinin içinden hareketsiz bir adam çıkarıp güverteye yatırdılar. Bir tanesi Pitt'e baktı ve baş parmakları havada bir işaret verdi. "Yaşıyor!"

Şimdilik sualtı aracındaki iki kişiyle JIM giysili dalgıçlardan biri sağ olarak kurtarılmış, gemi de hâlâ su üstünde kalabilmişti. Pitt şanslarının devamı için dua etti.

***

Dunning ve adamları basınç odasını daha önce bırakılan yerden iki yüz metre ötede bulabildiler. Dış bölüme açılan kapı fena halde sıkışmıştı. Dört adam ellerinde çelik çubuklarla uzun süre uğraştıktan sonra kapıyı açabildiler. Kapı açıldıktan sonra herkes durup önce Dunning'in girmesini bekledi.

Dunning içeri girince basınçlı hava duvarına çarpar gibi oldu. Hemen sırtındaki hava tüpünü çıkardı, biraz duraksadıktan sonra ana bölmeye geçti. Ocean Venturer'a bağlı olan elektrik kablosu kopmuş olduğundan bölme karanlıktı. Dunning fenerini yakıp bölme içinde gezdirdi.

Bölmede bulunan herkes ölmüş, balık istifi birbiri üzerine yığılmıştı. Derileri morarmış, gövdelerdeki en az yüz yaradan akan kan yerde büyük bir göl oluşturmuştu. Kan gölü soğuktan pıhtılaşmaya başlamıştı bile. Cesetlerin ağız ve kulaklarında görülen kan sızıntıları, ölümlerin sarsıntı sonucu bir anda olduğunu

gösteriyordu. Daha sonra patlamanın gücüyle oradan oraya fırlatılan basınç odası, zaten ölmüş olan dalgıçların bu duruma gelmelerine yol açmıştı.

Dunning bir yandan öksürüyor, bir yandan da gırtlağına kadar yükselen kusmuğu bastırmaya çalışıyordu. Mide bulantısı ve ölümün kokusuyla titremeye başladı. Ancak beş dakika sonra kendine gelebildi ve Ocean Venturer'a rapor verebildi.

Mesajı alan Pitt gözlerini yumup konsolun paneline yaslandı. İçinde öfke yoktu, yalnızca büyük bir üzüntü duymaktaydı. Onun bu durumunu gören Hoker, yüzündeki ifadeden acı gerçeği anlamıştı. "Dalgıçlar mı?"

"Dunning'le konuştum," dedi Pitt. "Basınç odasındakiler... hepsi ölmüş. Sarsıntı sonucu. İki tanesi kayıp. Eğer patlama sırasında açıkta kaldıysalar hiç umut yok. Cesetleri getiriyorlarmış." Hoker'in konuşacak hali yoktu. Birden yaşlanmış ve yitik bir görünüş almıştı. Yeniden video konsolunun başına geçti. Hareketleri ağırdı ve mekanik alışkan

Iıklar sonucu yapılıyordu. Pitt de birden artık devam edemeyecek denli bitkin hissetti kendini. Bütün bu proje, her şey boşunaydı işte. On tane iyi insan kaybetmişlerdi, ellerine geçen hiçbir şey yoktu.

Kulaklığına gelen güçsüz sesi önce duyamadı. Neden sonra birinin kendisini aramakta olduğunu fark edebildi.

"Evet, ben Pitt. Ne var?"

Yanıt boğuk geldi, ne söylendiği anlaşılmıyordu. "Biraz daha bağırın, işitemiyorum. Ses volümünü açın." "Şimdi iyi mi?" diye gümbürdedi kulaklıktaki ses.

"Evet. Kimsiniz? "Collins." Bunu izleyen sözcükler anlaşılmadı.

"...bayıldığımdan beri bağlantı kurmaya çalışıyorum. Ne oldu bilmiyorum. Birden burası cehenneme döndü.

Haberleşme kordonunu ancak onarabildim."

Pitt, Collins adını birden anımsayamadı. Ocean Venturer'da geçirdiği kısa süre içinde en az yüz kişinin adını ve çehresini tanıyamayacak denli meşguldü.

"Sorunun nedir?" diye sordu Pitt biraz sabırsızca. Aklı başka sorunlardaydı.

Uzun bir suskunluk oldu. "Galiba burada sıkıştım kaldım," dedi Collins alaycı bir sesle. "Eğer zahmet olmaz da beni buradan kurtarırsanız çok sevinirim."

Pitt, Hoker'ın omzuna dokundu. "Bu Collins kim, aşağıda hangi görevdeydi?"

"Bilmiyor musun?"

"Bilsem sormazdım değil mi?" diye homurdandı Pitt. "Sıkışıp kaldım, diyor, yardım istiyor."

Hoker şaşkınlık içinde Pitt'e bakıyordu. "Collins JIM giysili dalgıçlardan biri. Patlama sırasında aşağıdaydı."

"Adam beni yılın en büyük budalası sanacak," diye mırıldanan Pitt hemen mikrofona haykırdı. "Collins derhal durumunu ve kesin konumunu bildir."

"giyside hasar yok. Biraz çizik, bir iki yeri hafifçe içine göçtü, o kadar. Eğer disko dansı yapmaya kalkmazsam oksijenim yirmi dört saat kadar yeter." Pitt, Collins'in esprisine güldü, bu adamı tanımış olmayı isterdi. "Nerede olduğuma gelince... Biliyorsam arap olayım. Belime kadar çamura gömülmüş durumdayım," üstüme de bir yığın ıvır zıvır döküldü, kolumu bile zor kımıldatıyorum."

Hoker merak içinde Pitt'e bakıyordu. "Tüm ağırlıklarını ve çekme kablosunu atıp serbest çıkış yapabilecek durumda mı?" diye sordu.

Pitt hayır anlamında başını salladı. "Yarıya kadar çamura saplanmış, enkazın içinde."

"Çamura mı saplanmış dedin?"

"Evet."

"O zaman tam ikinci mevki güvertesine kadar düşmüş olması."

Bu olasılık Pitt'in de aklına gelmişti, fakat umuda kapılmaya cesaret edemiyordu. "Bir sorayım," dedi alçak bir sesle. "Collins?"

"Merak etmeyin, bir yere gitmedim." "Hedef bölgeye düşmüş olabilir misin?" "Ben de onu merak ediyorum," dedi Collins. "Büyük patlamadan sonra kendimden geçmişim. Burada yer yerinden oynadı. Daha yeni çevremi görebilecek duruma geldim."

"Şöyle bir bakınsana. Neler gördüğünü anlat bize."

Pitt büyük bir sabırsızlıkla yanıt beklemeye başladı. Bir yandan da gözü karşıda bulunan Huron'daydi. Sappho I kıç kesimindeki vinçle yukarı çekiliyordu. Birden kulaklıkları sesle doldu. "Pitt?"

"Dinliyorum."

Collins'in tüm özgüveni gitmiş, sesine bir çekingenlik gelmişti. "Galiba

Storstad'ın Empress'e çarpıp deldiği noktadayım. Buradaki hasar oldukça eski... aşınmış, otlar bitmiş..." Collins anlatımını kesti. Yeniden konuşmaya başladığında sesinde korku gizliydi. "Kemikler var burada. İki tane iskelet görüyorum, hayır üç tane. Moloz altında kalmışlar. Tanrım, sanki burası bir yeraltı mezarı gibi."

Pitt bir anda Collins'in gördüğü şeyleri gözünün önüne getirdi ve kendisinin böyle bir durumda neler hissedebileceğini düşündü. "Devam et. Başka ne var?"

"Bu zavallıların kalıntıları biraz üstte kalıyor, ama uzansam kafalarını okşayabilirim." "Yani kafatasfarını demek istiyorsun." "Öyle. Bir tanesi biraz daha küçük, herhalde bir çocuğun. Diğerleri yetişkin insanların. Bir tanesini eve götürmek isterdim doğrusu."

Konuşmanın yönü giderek değişiyordu. Pitt Collins'in akıl dengesinden kuşku duyar gibi oldu. "Ne yapacaksın eve götürüp? Hamlet'i mi oynamayı düşünüyorsun?"

"Yok yahu," dedi Collins. "Çene kemiğinde en azından dört bin dolarlık altın diş var."

Birden Pitt'in beyninde bir şimşek çaktı, görmüş olduğu bir fotoğrafı gözünün önüne getirmeye çalıştı. "Collins, şimdi beni dikkatle dinle. Üst çeneye bak. Öndeki iki tavşan dişin çevresi altın kaplamalı dişlerle çevrili mi?"

Collins hemen yanıt vermedi; geçen kısa zaman Pitt'i neredeyse çıldırtacaktı. Collins'in o anda yanıt veremeyecek denli şaşırmış olduğunu bilmiyordu.

"Olur şey değil... böyle şey olamaz," diye mırıldanmaya başladı Collins. "Adamın ön diş takımını olduğu gibi tarif ettin."

Olayların gelişmesi öyle beklenmedik ve şaşırtıcı olmuştu ki, Pitt bile bir an dilini yuttu, bu rastlantı sonucu Harvey Shields'i bulmuş olduklarını neden sonra kavrayabildi.

60

Sarveux, sekreteri odayı terkedip kapıyı dışardan kapatana dek bekledi. "Raporunuzu okudum," dedi sonra. "Ve oldukça rahatsız edici buldum."

Shaw karşılık vermedi, zaten gerekmiyordu. Ses çıkarmadan karşısında oturan başkanı izlemekle yetindi. Kameraların yansıttığından daha yaşlı görünüyordu. Fakat Shaw'un asıl dikkatini çeken şey, adamın gözlerindeki bezginlikle, ellerindeki eldivenlerdi. Sarveux'nün yaralanmış olduğunu biliyordu, ama yine de çalışma masası başında eldivenle oturan bir adam görmek tuhaf gelmişti.

"Bay Villon hakkında hiç de somut kanıtları olmayan çok ağır suçlamalar yaptınız."

"Size bildiklerimi sunuyorum, sayın başbakan, şeytanın avukatlığını yapacak değilim."

"Neden bana getirdiniz bu bilgiyi?"

"Bilmeniz gerektiğini düşündüm. General Simms de benimle aynı görüşte."

"Anlıyorum." Sarveux biraz düşündü. "Bu Foss Gly'ın Villon hesabına çalıştığından emin misiniz?"

"Bundan hiç kuşkum yok."

Sarveux arkasına yaslandı. "Bu olayı unutmakla bana daha büyük bir iyilik etmiş olurdunuz."

"Efendim?"

"Henri Villon artık kabinemde görevli değil. Bu Gly dediğiniz adam da öldü."

Shaw hemen karşılık veremeyince, Sarveux bundan yararlanıp devam etti. "Bu kiralık katil kuramınız da en azından çok dayanıksız kalıyor. Yalnızca konuşmalardan edindiğiniz bilgi. Yüzeyden bir soruşturmayı bile başlatmaya yetecek somut kanıt yok."

Shaw elinden geldiğince etkili bakmaya çalıştı. "General Simms'in görüşüne göre, biraz irdeleyecek olursanız geçirdiğiniz uçak kazası ve Başbakan Guerrier'in ölümünün bu ünlü Bay Gly tarafından hazırlanmış olduğunu anlayacaksınız."

"Evet, gerçekten de bu adam her şeyi yapabilecek..." Sarveux cümlesini bitirmeden kesti. Gözleri büyümüş, yüzü gerilmişti. Masanın üzerinden uzandı.

"Ne dediniz? Ne demek istediniz?"

"Henri Villon'un sizin ve Guerrier'in ölümünü istemesi için nedenleri var. Ve bunun için de, bence hiç kuşku yok... Kiralık bir katil tuttu. Evet, her zaman iki kere iki dört etmez bu gibi işlerde, ama inanın bana bu kez üç bile ediyor."

Sarveux, "Gerek sizin, gerekse General Simms'in yapmış olduğunuz bu suçlamalar çok iğrenç," dedi öfkeli bir sesle. "Kanada bakanları daha yüksek mevkiler elde etmek için cinayete başvurmazlar."

Shaw daha fazla tartışmanın yararsız olacağını anladı, "Size daha kesin bilgi veremediğim için çok üzgünüm."

"Ben de," dedi Sarveux. "Aslında Amerikalılara St.Lawrence'de o çirkin oyunu sizin ya da adamlarınızdan birinin oynamadığından da emin değilim.

Shaw içinde kabaran öfkeyi bastırdı. "Emin olun, başbakan, durum sandığınız gibi değil."

Sarveux gözünü dikip Shaw'a baktı. "Uluslar olasılıklar üzerine yönetilmez, Bay Shaw. Lütfen General Simms'e tarafımdan teşekkür edin ve bu konunun kapandığını söyleyin. Hazır konu açılmışken de, artık Kuzey Amerika Antlaşması olayını daha fazla irdelemeye gerek görmediğimi de bildiriverin."

"Ama eğer Amerikalılar antlaşmanın bir nüshasını bulacak olurlarsa..."

"Bulamayacaklar," diye sözünü kesti Sarveux. "İyi günler. Bay Shaw."

Shaw öfkesini yutarak kalktı ve tek bir şey söylemeden odadan çıktı.

Shaw odadan çıkar çıkmaz Sarveux telefonunu kaldırdı ve özel hattından bir numara çevirdi.

Kırk dakika sonra Komiser Harold Finn, Sarveux' nün odasına girdi.

Buruşuk giysileri içinde silik görünüşlü bir adamdı. Bir partiye gitse mobilyaların arasında kimsenin dikkatini çekmeyecek türden...

Sarveux, "Bu kadar kısa zamanda gelmenizi istediğim için özür dilerim," dedi.

"Zararı yok." Finn bir koltuğa oturup çantasını açtı.

Sarveux hiç zaman kaybetmedi. "Ne bulabildiniz?"

Finn elindeki dosyalara bakmak için gözlüğünü taktı. "Elimde otopsi raporu ve Jean Boucher, hakkında bir rapor var."

"Jules Guerrier'in ölüsünü bulan adam mı?" "Evet, Guerrier'in hem

koruyucusu, hem şoförü. O sabah başbakanı uyandırmak için odasına girdiğinde ölüsünü bulmuş. Adli tıp raporuna göre, Guerrier Önceki akşam saat dokuzla on arası ölmüş. Otopsi sonucu kesin bir ölüm nedeni saptanamamış."

"Mutlaka bir fikir edinmişlerdir, değil mi?"

Finn, "Çeşitli etkenler söz konusu," dedi. "Ama hiçbiri kesin değil. Jules Guerrier'in bir ayağı çukurdaydı zaten. Anlaşıldığına göre, amfizem, safra kesesi taşı.damar tıkanıklığı... ki bunun ölüm nedeni olduğu sanılıyor... artroz ve prostat kanseri varmış." Finn başını kaldırıp hafifçe gülümsedi. "Galiba adamın yaşaması yeterince mucizeymiş."

"Demek Jules'ün ölümü doğal nedenlerden." "Hem de çok doğal nedenlerden." "Peki, ya bu Jean Boucher nasıl bir adam?" Finn raporu okudu. "İyi bir aileden geliyor. İyi eğitim görmüş. Sabıkası yok, radikal eğilimleri olmamış. Bir eşi ve şu an ikisi de evli bulunan iki kızı var. Damatları dürüst kimseler. Boucher 1962 yılında Guerrier tarafından işe alınmış. Göründüğü kadarıyla da başbakana tam anlamıyla sadıkmış."

"Kuşkulanacak bir şey var mı dersiniz?" "Doğrusu yok," dedi Finn. "Ama önemli bir kişinin ölümü en küçük ayrıntılara bile dikkat edilmesini gerektiriyor. Bu olay hiç pürüzsüz kapanacakken, Boucher, ne yazık ki, soruşturma çarkına çomak sokuverdi." "Nasıl?"

"Başbakanın son gecesinde Henri Villon tarafından ziyaret edildiğine yemin ediyor, kendisini son gören de o olmuş."

Sarveux şaşırmıştı. "Olanaksız ...Villon iki yüz mil ötede sanat merkezinin açılışı için konuşma yapıyordu. Onu gören binlerce insan var."

"Aslında milyonlarca insan var," dedi Finn. "Olay televizyonla naklen verilmişti."

"Boucher'in cinayeti işleyip sonra bunu uydurması olası mı?"

"Sanmıyorum. Guerrierin öldürülmüş olduğunu gösterecek en küçük bir kanıt bile yok. Otopsi raporu temiz çıktı. Boucher'in bir şey uydurmasına gerek yoktu ki."

"Fakat Villon'un Quebec'de olduğunu söylemesine ne dersiniz? Ne amacı olabilir ki?"

"Doğrusu biz nedenini bulamadık, fakat adam da gördüğünden son derece emin."

Sarveux, "Belli ki hayal görmüş," dedi.

Finn öne doğru eğildi. "Adam deli değil. Bay Sarveux. İşin garip yanı da bu zaten. Boucher gönüllü olarak yalan çıkarma serumu istedi, hipnotize edilmeyi kabul etti, yalan detektörüyle sınandı. Sonuçta tümüyle doğru söylediği anlaşıldı."

Sarveux donup kalmıştı.

"Polis örgütü olarak bütün bu soruların yanıtını verebilmeyi çok isterdik, ama olmuyor işte. Laboratuvar uzmanlarımız evin içini didik didik aradı. Bir istisna dışında bütün parmak izleri Guerrier'e, Boucher'e, hizmetçi kadına ve aşçıya ait. Ne yazık ki, yatak odasının kapı tokmağında bulunan parmak izleri bozulmuş."

"Bir istisna var demiştiniz."

"Kapı zilinde bir sağ el işaret parmağına ait bir iz bulundu. Fakat henüz tanıtlayamadık."

"Hiçbir şey kanıtlamaz bu," dedi Sarveux. "Bir gezgin satıcıya, postacıya hatta kendi adamlarınızdan birine de ait olabilir."

Finn gülümsedi. "Eğer böyle olsaydı, kimlikler bölümündeki bilgisayarlarımız iki dakika içinde hemen tanımayabilirdi. Ancak bu iz dosyalarımızda bulunan bir iz değil." Finn eline bir başka dosya alıp baktı. "Çok ilginç bir olay sonucu, bu bilinmeyen kişinin ziIi ne zaman çaldığını biliyoruz. Guerrier'in sekreterr Bayan Molly Sabah saat sekiz buçukta bir kâse tavuk çorbası getirmiş, başbakan rahatsız diye. Kadın kapıyı çalmış, çorbayı Boucher'e verip gitmiş. Elinde eldiven varmış, demek ki, ondan sonra gelen her kimse, izi o bırakmış."

"Tavuk çorbası ha," dedi Sarveux, "Oldum olası hasta yemeğidir."

"Bayan Saban sayesinde Guerrier'in öldüğü gece evine saat sekiz buçuktan sonra birinin geldiğini biliyoruz."

"Eğer Boucher'in ifadesine inanacak olsak, Villon aynı anda iki yerde birden nasıl görünebilir?"

"En küçük bir fikrim yok."

"Soruşturma resmen kapandı mı?"

Finn evet anlamında başını salladı. "Devam ettirmenin bir anlamı yoktu."

"Tekrar açmanızı istiyorum."

Finn'in tek tepkisi sol kaşını biraz kaldırmak oldu. "Efendim?"

Sarveux, "Boucher'in anlattıklarında bir gerçek payı olabilir," dedi. Shaw'un raporunu okuması için Finn'e uzattı. "Bunu İngiliz gizli servisinin bir ajanp getirdi. Henri Villon'ia tanınmış bir katilin ilişki içinde olduğunu açıklıyor. Bu savın doğruluğunu araştırın. Ayrıca yeni bir otopsi yapılmasını istiyorum."

Bu kez Finn'in öbür kaşı havalandı. "Cesedi mezardan çıkarma izni epey başımızı ağrıtabilir."

"Emir çıkarmaya gerek yok," dedi Sarveux.

"Anlaşıldı, başbakanım," dedi Finn. "Soruşturmayı büyük bir gizlilikle yürütürüz. Hiçbir ayrıntının gözden kaçmaması için bizzat ben gözeteceğim."

Finn dosyalarını çantasına yerleştirip ayağa kalktı.

"Bir şey daha var," dedi Sarveux.

"Buyrun, başbakanım."

"Karımın Villon'ia olan ilişkisini ne zamandan beri biliyordunuz?"

Finn'in sert yüzü birden üzüntülü bir ifade aldı. "İki yıl oluyor, efendim."

"Onca süre bana haber vermediniz?"

"Vatana ihanet durumundan kuşku duyulmazsa, polis yurttaşların özel yaşamlarına karışmaz. Tabii başbakanlar bu sınıfa giriyor, parlamento üyeleri de."

Sarveux, "Sağlam bir siyaset," dedi. "Sağolun komiser. Şimdilik bu kadar... iyi günler."

61

Gün doğarken St.Lawrence üzerine kasvetli bir hava çökmüştü.

Ağır yaralılardan iki kişi ölerek toplam ölü sayısını on ikiye çıkarmıştı. Kayıp dalgıçlardan birinin cesedi nehrin oltı mi! ötesinde kıyıya vurmuş olarak bulundu. Diğeriyse hiç bulunamadı.

Cenazeler Phoenix'e taşındığı sırada, Ocean Venturer'ın personeli büyük bir üzüntü ve bitkinlikle gemilerinin güvertesinde saygı duruşunda bulundular. Bazıları bu olayı kötü bir düş kabul edip zamanla unutacaklar, bazılarıysa ömürlerinin sonuna dek hiç azalmayan bir dehşetle anacaklardı:

Collins JIM giysisi içinde ancak üç saat daha yetecek oksijeni kalmışken çıkarılabilmişti. Pitt enkaz içinde yapılacak tüm çalışmaları kesti. Metz'in son raporuna göre, makine dairesi yeterince kurumuş, on derecelik bir eğimle Ocean Venturer tek başına dayanabilecek duruma gelmişti. İki askeri gemiden gelen onarım uzmanlarıyla birlikte Ocean Venturer'a bağlanan hortumlar da geri çekildi. Araştırma gemisi tek motoru kalmış olmasına karşın kendi gücüyle dönüş yapacaktı. Diğer motorun uskur şaftı devre dışı kalmıştı.

Pitt dalma kuyusunun başında kauçuk dalgıç giysisini Giyinip ağırlık kemerini taktı. Oksijen tüpünü sırtına yerleştirirken yanına Gunn geldi.

"Demek dalacaksın."

"Bütün bu olanlardan sonra eğer aradığımızı almadan gidersek günah olur."

"Yalnız dalmakla hata etmiyor musun? Neden Dunning'le adamlarını da yanına almıyorsun?"

Pitt, "Dalacak halleri yok," dedi. "Cesetleri çıkarırken üst üste dalma sınırını çoktan aştılar. Bedenlerindeki nitrojen birikimi aşırı düzeyde."

Pitt'in nasıl inatçı olduğunu bilen Gunn daha fazla üstelemedi. Suratını astı. "Eh, ne yapalım, ölecek olan sensin."

Pitt güldü. "Neşeli veda törenin için sağol."

"Ben gözlerimi monitörlerden ayırmayacağım," dedi Gunn. "Eğer normal süreni aşacak olursan yardıma gelirim."

Pitt başıyla sessiz bir teşekkür işareti yaptı. Büyük sabrı, sessiz ve alçakgönüllülüğüyle Gunn oldum olası bir güvenlik sigortası gibiydi. Herkesin gözünden kaçabilecek ayrıntılar onun dikkatinden kaçamazdı. Ondan bir şey

istemek için söylemeye gerek kalmazdı, her şeyi önceden hesaplar, ne yapılması gerekiyorsa hemen yapardı.

Pitt maskesini yerleştirip Gunn'a eliyle bir selam verdi ve soğuk suyun içine bıraktı kendini.

Yedi metre derinliğe inince, sırtüstü dönüp yukarıya doğru, Ocean Venturer'in altına baktı. On üç metreye indiğinde, araştırma gemisinin gölgesi tümüyle kaybolmuştu. Artık gökyüzü ve bulutlar sanki ışık yıllarıyla ölçülebilecek bir uzaklıkta gibiydiler.

Suyun içi bulanık bir yeşildi. Giderek artan basınç gövdesini ezdikçe Pitt'in aklına bu işten vazgeçip, bir an önce güneşin altına yatarak her şeyi unutmak geliyordu. Ama bu çekici düşünceyi kafasından silip attı ve el fenerini yakarak gittikçe kararan yeşil derinliklere doğru inmeye devam etti.

Az sonra kocaman gemi üç boyutlu olarak karşısına çıkıvermişti.

Empress of Ireland'ın cesedi ürkütücü bir sessizlik içine gömülmüştü. Pitt cankurtaran sandallarının bulunduğu güverteden geçerek NUMA dalgıçları tarafından açılmış deliğin başına geldi. Bu noktada su belirgin bir biçimde daha soğuktu. Pitt yavaşça kendini delikten aşağı bıraktı. On yedi metre daha indikten sonra nehir tabanına varmıştı. Artık Harvey Shields'in mezarı olan kamaranın içindeydi.

Hiç üşümemesine karşın Pitt fena halde ürperiyordu. Collins'in tarif ettiği kemikleri buldu. Tıp fakültesinde derslerde incelenen iskeletlerin tersine bunlar hiç de öyle beyaz değildiler. Tütün rengine çalan bir kahverengi olup dağılmıştılar.

İki iskeletten daha irice olanının tam arkasında çelik duvarda bir delik açılmış, önüyse döküntüyle dolmuştu. Pitt yaklaşıp eliyle bu döküntü yığınının içini yoklamaya başladı.

Yuvarlak bir cisim değdi eline. Biraz zorlayıp çekmesiyle maskesinin önü havada uçuşan lime lime parçacıklarla doluverdi. Bu cisim bir can simidiydi.

Deliğe doğru yaklaşıp döküntü yığınını bir yana atmaya çalıştı. Elindeki fener neredeyse hiç işe yaramıyordu. Zeminden yükselen moloz ve parçacıklar koyu bir bulut oluşturmuştu.

Karşısına paslanmış bir ustura ve traş tası çıktı. Sonra hiç bozulmamış bir tek kundura ve küçük bir ilaç şişesi buldu.

Bir arkeolog azmiyle Pitt karşısına çıkan her bir nesneyi parmaklarıyla

yoklamaya başladı. Soğuk geçirmeyen dalgıç giysisi üşümesini önlüyordu, fakat farkında olmadan sürtündüğü keskin metal kenarlar koruyucu giysiyi ve derisini çeşitli yerlerinden kesmişti. Sırtından ve bacaklarından buhara benzer kan sızıntıları yükselmekteydi.

Çamurun içinden çıkan bir şey görünce, aradığı nesne sanıp birden yüreği duracak gibi oldu. Bir çanta sapıydı bu. Pitt sapı tutup yavaşça çekti. Çekmesiyle birlikte büyük bir bavulun adamakıllı çürümüş kilit mekanizması elinde kaldı. Pitt iyimserliğini bir yana atıp aramaya devam etti.

Bir metre ötede bir başka sap görünmekteydi; bu kez biraz daha küçük. Pitt saatine baktı. Beş dakikalık havası kalmıştı. Gunn meraklanmaya başlamış olmalıydı. Derin bir soluk alıp sapı yavaşça çamurun içinden çekti. ,

Eline küçük bir el çantası gelmişti. Çantanın deri kenarları ve altı iyice çürümüştü, fakat hâlâ dağılmamıştı. Soluk almaya bile çekine çekine kapağını açtı.

İçinde yağlı muşambaya sarılı bir paket vardı. Bunun Kuzey Amerika Antlaşması olduğunu anlamak için açıp bakması gerekmiyordu.

62

Dr. Abner McGovern masasında oturmuş yumurtalı sandviçini yerken, aklı karşısındaki çelik masada yatan kadavradaydı.

McGovern'ın aklı ermiyordu bir türlü. Jules Guerrier'in cansız gövdesi hiç de yardımcı olmamıştı doğrusu. Ceset üzerinde yapılan testlerin çoğu dört beş kez yeniden yapılmış, asistanları laboratuvar sonuçlarını ve Quebec adli tabiplerinin gönderdikleri raporu kimbilir kaç kez incelemişlerdi. Ve hâlâ tam olarak ölüm nedenini saptayamamışlardı.

MçGovern öyle kolay kolay pes etmeyecek insanlardandı. Şimdi de teslim olmaya niyeti yoktu. Kesin bir nedeni olmadan hiçbir yaşam sona ermezdi.

Guerrier'in sağlığı acınacak durumdaydı. Ama herkesin de bildiği gibi, müthiş bir yaşam tutkusu ve azmi vardı. Bu gücü püf diye bir lamba gibi sönemezdi.

Bütün bedensel işlevlerin durmasından başka bir neden olmalıydı. Dışardan yaratılan bir neden. Her türlü zehir için gerekli testler yapılmıştı. Ama zehir kullanılmamıştı. Ne de tırnak aralarında, saç diplerinde ve ağız içinde en küçük bir enjeksiyon belirtisi vardı.

McGovem'in ikide bir aklına takılan olasılık havasızlıktan boğulma sonucu ölümdü. Oksijen yetersizliği sonucu ölüm pek az iz bırakırdı. Polis örgütünde kırk yıldan beri çalışmakta olduğu halde, havasız bırakılarak öldürülmüş pek az kurban görmüştü.

Ellerine yeni bir çift eldiven geçirip bir kez daha cesedin başına geldi. O öğleden sonra üçüncü kez cesedin ağzının içini inceledi. Her şey olması gerektiği gibiydi. Ne bir çürüme, ne de dudak arkalarında bir sararma.

Yine sonuç çıkmamıştı.

Masasına dönüp düş kırıklığı içinde koltuğuna çöktü; ellerini iki yana açarak boş gözlerle yere bakmaya başladı. O anda eldiveninin başparmağında değişik bir renk farketti. Merak edip parmağını bir kâğıdın üzerine sildi, pembemsi bir iz çıkmıştı.

Hemen yerinden kalkıp yeniden Guerrier'in başına gitti. Büyük bir dikkatle cesedin damaklarını bir havluyla sildi. Sonra büyülteçle havluyu inceledi. "Olur şey değil," diye mırıldandı cesetle konuşur gibi. "Dâhiyane bir buluş doğrusu."

***

Sarveux kendini son derece yorgun hissediyordu. Quebec'in bağımsızlık kararına karışmama siyaseti, hem kendi partisinde, hem de batıdaki İngilizce konuşan bölge temsilcileri tarafından müthiş bir muhalefetle karşılanmıştı. Ulusal birliğin bozulmasına göz yumması, özellikle deniz eyaletleri tarafından çok sert tepki görmüştü. Sarveux bu öfkeyi beklemekteydi. Yeni Quebec devleti onları Kanada'nın bütününden koparmış oluyordu.

Çalışma odasında içkisini yudumlayarak günün yorgunluğunu atmaya çalışırken telefon çaidı. Sekreteri, arayanın Komiser Finn olduğunu söyledi.

Sarveux bir iç çekip telefonu açtı.

"Bay Sarveux?"

"Evet?"

Finn, "Cinayetmiş," dedi doğrudan.

"Kanıt var mı?"

"Hiç kuşku bırakmayacak biçimde."

Sarveux'nün eli ahizeye sımsıkı kenetlenmişti. Tanrım, diye geçirdi içinden, hiç bitmeyecek mi? "Nasıl olmuş?"

"Başbakan Guerrier yüzüne bir yastık bastırılarak öldürülmüş. Katil son derece akıllıymış. İz bırakmamak için tiyatro makyajı kullanmış. İlk ipucunu aldıktan sonra ne istediğimizi bilerek aradık ve yastıklardan birinin kumaşında diş izleri bulduk."

"Boucher'in peşini bırakmayın."

"Gerek yok," dedi Finn. "İngiliz haberalma servisinden aldığınız rapor çok işe yaradı. Kapı zilindeki parmak izi Foss Gly'ın sağ işaret parmağından."

Sarveux gözlerini yumdu. "Peki, nasıl oluyor da Boucher, Gly'ı Villon sanabiliyor?"

"Bilmiyorum. Ama rapordaki fotoğrafa bakınca bir benzerlik göze çarpıyor. Guerrier'e yapmış olduğu makyajı unutmayalım. Eğer adli tabiplerimizi aldatabildiyse, kendini Villon'un kopyası haline sokacak bir dâhi olabilir."

"Gly hâlâ sağmış gibi söz ediyorsun?"

"Alışkanlık," dedi Finn. "Cesedi görünceye dek sağ kabul ederim. Soruşturmaya devam etmemi ister misiniz?"

"Evet, fakat her şeyin çok gizli tutulmasını istiyorum," dedi Sarveux.

"Adamlarınıza bu konuda güvenebilir misiniz?"

"Kesinlikle," dedi Finn.

"Villon'u gözaltında tutmaya devam edin, Guerrier'i de yeniden mezarına bırakırsınız."

"Anlaşıldı."

"Bir şey daha var, komiser."

"Efendim?"

"Bundan böyle buraya gelerek rapor vermenizi: istiyorum. Telefon görüşmeleri pek güvenli değildir."

"Anlıyorum. Yakında sizi yeniden arayacağım. Hoşçakalın, başbakanım."

Telefonu kapadıktan sonra Sarveux'yü bir düşüncedir almıştı. Yoksa Henri Villon ÖQÖ'nün şu bir türlü izi bulunamayan başkanı mıydı? Ya Foss Gly? Peki o neden Henri Villon'un kimliğine bürünüyordu?

Bu soruların yanıtlarını bulması bir saat kadar sürdü, ama sonunda yorgunluğundan en küçük bir iz, bile kalmamıştı.

63

NUMA'nın küçük jeti alana inerken, Sandecker ve Moon heyecanla beklemekteydiler. Jetin motorları sustu, yolcu kapısı açılarak merdiven indirildi. İki elinde alüminyum bir kutuyla Pitt ağır ağır merdivenlerden indi.

Pitt'in yüzündeki müthiş bitkinliği gören Sandecker epey üzülmüştü. Yanına gidip elini omzuna koydu. 8u arada Moon alüminyum kutuyu Pitt'in elinden aldı.

"Feci durumda görünüyorsun," dedi Sandecker, "En son ne zaman uyudun?"

Pitt donuk donuk baktı. "Bilmem. Günlerden ne?"

"Cuma."

"Emin değilim ama... galiba en son pazartesi gecesi uyudum."

"Aman Tanrım, dört gün olmuş."

O sırada yanlarına gelen arabanın içine bindiler. Moon kutuyu bagaja yerleştirdi. Pitt hemen uyuyuverdi. Sandecker'in sarsmasıyla uyanırken, daha gözlerini yeni kapamış gibi hissediyordu. Arlington Arkeoloji Fakültesine gelmişlerdi.

Yanında iki üniformalı koruma görevlisi eşliğinde beyaz laboratuvar önlüklü bir adam kapıya çıktı. Altmış yaşlarında, hafif kamburca duran ve Dr. Jekyll'in Mr. Hyde olmuş yüzüne benzeyen bir adamdı.

"Ben Dr. Melvin Galasso," dedi elini uzatmadan. "Çantayı getirdiniz mi?"

Pitt başıyla Moon'un ellerinde tuttuğu alüminyum kutuyu gösterdi. "Burada."

"Umarım kurumasına fırsat vermemişsinizdir. Dış örtüsünün yumuşak olması gerek."

"Gerek el çantası, gerekse yağlı muşambaya sarılı paket hâlâ St.Lawrence'in suyu içinde."

"Ne durumda buldunuz?"

"Sapına kadar çamura gömülüydü."

Galasso açıklamalardan hoşnut kalarak başını salladı. Sonra dönüp kapıdan girdi ve laboratuvara doğru yürümeye başladı. "Pekâlâ, baylar," dedi arkasına bile dönmeden. "Bakalım ne getirmişsiniz."

Dr. Galasso belki kibarlıkta iddialı değildi, ama sabır yönünden nice taşlar

çatlatabilirdi. İki saati yalnızca muşambaya sarılı paketi çantadan çıkarmaki çin harcadı. Ders verir gibi, yapacağı en küçük işlemi bile uzun uzun açıklıyordu.

"Tabandaki çamur en büyük kurtarıcınız olmuş." dedi. "Bakın, deri kısmını görüyorsunuz, en küçük bir bozulma yok, hâlâ yumuşak."

Elinde bir ameliyat neşteriyle çantanın yanında dörtgen bir delik kesti. İçindekilere hasar vermemek için büyük özen gösteriyordu. Paketten biraz büyücek bir plastik tabaka kesip delikten içeri soktu. "Paketin örtüsüne dokunmamakla akıllılık etmişsiniz, Bay Pitt. Eğer çantanın içinden almaya kalksaydınız mutlaka dağılırdı."

Moon, "Muşamba suya dayanmaz mı?" diye sordu.

Galasso dönüp bilgiç bilgiç baktı. "Su çözücüdür. Yeterince zaman verilse koskoca bir savaş gemisini bile eritebilir. Oysa muşamba yalnızca kimyasal ? işlem görmüş bir kumaştır. Bu nedenle, suyun etkisiyle yok olması doğaldır."

Açıklamasını bitiren Galasso yeniden işinin başına döndü.

Plastik tabakayı istediği biçimde paketin altına yerleştirdikten sonra gıdım gıdım çekmeye başladı. Neden sonra hâlâ suları damlayan biçimsiz şey tümüyle çıkmış, yetmiş beş yıldan beri ilk kez gözler önüne serilmişti.

Kimseden çıt çıkmıyordu. Galasso bile söyleyecek bir şey bulamamıştı. Moon titremeye başlamış, yanındaki lavaboya dayanma gereksinmesini duymuştu. Sandecker kızıl sakalını yoluyor, Pitt dördüncü kahvesini içiyordu.

Galasso büyük bir dikkatle muşamba örtüyü açmaya başladı. Önce üzerinde bir havlu gezdirerek kuruttu. Sonra elli kıratlık bir elması kesen kuyumcu gibi, pakete her açıdan dikkatle baktı. Çeşitli noktalarına kalemiyle işaret koydu.

Sonra artık paketi açma işlemine başladı. İnsanı çıldırtan bir yavaşlıkla birer birer muşambanın katlarını ayırdı. Odada bulunanlara yüzyıllar gibi gelen bir süre sonunda paket açılmıştı. "Evet, gerçek ant geldi çattı," dedi Galasso.

Moon yanında bulunan telefondan hemen Başkan'ı aradı. Sandecker yaklaşıp Galasso'nun omuzu üzerinden baktı. Pitt'in yüz ifadesiyse hiçbir duygu göstermiyordu.

İnce, her an dağılacak gibi duran kapak kaldırıldı ve yana kondu.

Olanaksız kabul edilen işi başarmışlardı, ama karşılığı büyük bir düş kırıklığıydı.

Duygusuz nehir suyu muşambanın içinden sızmış ve Kuzey Amerika

Antlaşmasının İngiliz nüshasını hamur haline getirmiş, okunacak bir şey bırakmamıştı.

BEŞİNCİ BÖLÜM

MANHATTAN LIMITED

64

MAYIS 1989 OUEBEC, KANADA

Quebec Havaalanından yükselen Boing 757'nin jet motorları bir süre sonra gürültüsünü hafifletmişti. Sigara içilmez uyarı ışığı söndükten sonra Heidi güvenlik kemerini çözüp alçılı bacağını daha rahat bir biçime soktu ve pencereden dışarı bakmaya başladı.

Uçak New York yönüne doğru güneye dönerken^ aşağıda mavi bir kurdele gibi görünen St.Lawrence de gözden kaybolmuştu.

Heidi pencereden bakarken son günlerde başından geçen olayları bir bir yeniden yaşar gibi oldu. Ocean Venturer'ın altında olan patlamanın getirdiği şok ve büyük acılar... Phoenix revirinde gördüğü candan ilgi ve bakım... Bacağındaki alçıda bir dövmecide bulunan örnek kitaplarından çok resim ve imza vardı. Çıkık omzunun yerleştirildiği Rimouski Hastanesinde tanıdığı doktorlar ve hemşireler... Onlarla Fransızca konuşmaya çalışarak herkesi güldürmesi... Bu insanların tümü artık düşlerde kalan görüntüler oluyordu. Onları bir daha göremeyeceği için içi burkuldu.

Sessizce yanına oturan adam koluna dokunana dek farketmedi.

"Selam, Heidi."

Karşısında Brian Shaw'u görünce şaşkınlıktan dilini yutacak gibi oldu.

"Neler düşündüğünü tahmin ediyorum," dedi Shaw alçak bir sesle. "Fakat seninle konuşmam gerekiyordu."

Heidi'nin ilk şaşkınlığı hemen öfkeyle yer değiştiriverdi. "Hangi pislikten sürünüp çıktın yine?"

Heidi'nin yüzü kıpkırmızı olmuştu. Shaw, "Seni duygusuzca kullanmış oldum, farkındayım," dedi. "Bunun için son derece üzgünüm."

"Hep görev aşkına tabii," dedi Heidi alayla. "Bilgi sızdırmak için bir kadını yatağa götürüp, edindiği bilgiyle on iki suçsuz insanı öldürmek... Benim

kitabımda senin gibilerine iğrenç derler Bay Shaw."

Shaw yanıt vermedi. Amerikan kadınları İngiliz kadınlarına göre çok farklı ifade ediyorlardı duygularını. "Çok üzücü ve anlamsız bir trajedi," dedi "Olanlardan ben sorumlu değilim, bunu senin ve özellikle Dirk Pitt'in bilmesini istiyorum."

"Daha önce de yalan söyledin. Neden sana inanayım?"

"Patlayıcıları uçuranın Foss Gly olduğunu söylersen, Pitt bana inanacaktır."

"Foss Gly mı?"

"Pitt tanıyor."

Heidi kuşkucu gözlerle baktı. "Bana bunu telefonla da söyleyebilirdin. Neden buraya kadar geldin? Benden biraz daha bilgi sızdırmak için mi? Empress of Ireland'den antlaşmayı alıp almadığımızı öğrenmek için mi?"

"Antlaşmayı bulamadınız," dedi Shaw.

"Kör atış yapıyorsun."

"Pitt'in Washington'dan kalkıp New York'a gittiği ve Hudson'da araştırmanın sürdüğünü biliyorum.. Benim için yeterli kanıt."

"Benden ne istediğini hâlâ söylemedin?" dedi Heidi.

Shaw gözlerini dikti. "Benim başbakanımdan sizin devlet başkanınıza bir mesaj iletmeni istiyorum."

"Sen delirmişsin."

"Hiç de değil. İngiliz hükümeti sizin hükümetinizin şu anda ne peşinde olduğunu resmen bilmiyor görünümünde. İki ülkeyi resmi düzeyde karşı karşıya getirmek için de daha erken. Bu konu iki dost ülkenin olağan diplomatik kanallarla görüşemeyeceği denli duyarlı. Tüm haberleşmelerin dolaylı yollardan yapılması uygun olacak. Hiç olmamış şey değil bu. Aslında Ruslar bayılır böyle işlere."

Heidi, "Ama ben tutup devlet başkanının karşısına çıkamam," dedi şaşkınlık içinde.

"Gerek yok zaten. Mesajı Alan Mercier'e ilet yeter. Gerekeni o yapar."

"Ulusal güvenlik danışmanı mı?"

"Evet."

Heidi iyice şaşırmıştı. "Ne diyeceğim ona?"

"Yalnızca İngiltere'nin bir kâğıt parçası yüzünden Avrupa Uluslar Topluluğu ülkelerinden birini asla gözden çıkarmayacağını iletiver. Ülkenin sınırlarını çiğnemek gibi bir eyleme başvurulursa, en sert askeri müdahaleyi yapmakta duraksamayacağız."

"Yani Amerika'yla İngiltere arasında bir..."

"Siz kazanırsınız tabii, ama bu Atlantik İttifakı ve NATO'nun da çökmesi olur. Başbakanım salt Kanada'yı almak için bu denli yüksek bir bedeli gözden çıkarmayacağınızı umuyor."

"Kanada'yı almak için mi?" dedi Heidi. "Bu saçma bir şey."

"Öyle mi? Peki, neden o zaman sizinkiler bir antlaşma nüshası bulmak için didinip duruyorlar?"

"Başka nedenler olmalı."

"Belki de..." Shaw, Heidi'nin elini tuttu. "Ama ben hiç sanmıyorum."

65

"Demek tren çöken köprünün altında kalmış," dedi Pitt.

Glen Chase başıyla doğruladı. "Tüm belirtiler bu yönde."

"Olabileceği tek yer," dedi Giordino da.

Pitt kurtarma mavnasının parmaklıklarına dayandı. Mavnanın vinci sudan çıkardığı paslı kirişleri bıraktı ve yeniden pençesini suya daldırdı.

"Bu hızla gidersek tabana bir haftada ancak varırız."

"Döküntüleri çıkarmadan kazmaya başlayamayız," dedi Giordino.

Pitt, Chase'e döndü. "Adamlarına söyle, köprünün orijinal makas bağlantılarından bir parça kessinler. Kimya laboratuvarında bir tahlil yaptırmak istiyorum."

Chase, "Ne bulacağını umuyorsun?" diye sordu.

"Köprünün çöküş nedenini bulabiliriz belki."

O sırada hoparlörden bir ses yükseldi. "Bay Pitt, telefonunuz var."

Pitt diğerlerinden izin isteyip telefona geldi. Arayan Moon'du.

"Bir haber var mı?" "Şimdilik yok," dedi Pitt.

Bir süre suskunluk oldu. "Antlaşma nüshası pazartesi gününe dek Başkan'ın eline geçmeli."

Pitt şaşırdı. "Ama topu topu beş gün var pazartesiye."

"Eğer pazartesi öğleden sonra saat bir olduğund a hâlâ bir şey bulamamışsanız, bütün proje iptal edilecek."

Pitt'in dudakları büzüldü. "Deli olma, Moon! Böyle bir projeye zaman sınırı konamaz."

"Üzgünüm, ama böyle işte."

"Peki, neden bu kadar geç haber veriyorsunuz?"

"Sana ancak durumun çok kritik olduğunu söyleyebilirim."

Pitt'in ahizeyi tutan eli bembeyaz olmuştu. Söyleyecek söz bulamıyordu.

"Hâlâ orada mısın?" diye sordu Moon.

"Evet, buradayım."

"Başkan gelişmelerle ilgili bilgi almak istiyor."

"Ne gelişmesi?"

"Haydi canım," dedi Moon biraz terslenerek.

"Her şey treni ve Essex'in olduğu vagonu bulmamıza bağlı."

"Bana tahmini bir süre verebilir misin?"

Pitt, "Arkeologlar arasında eski bir deyiş vardır," dedi. "Aranan şey ancak bulunmak istediği zaman bulunur."

"Eminim Başkan senden daha iyimser bir rapor bekliyordur. Antlaşma nüshasını pazartesine kadar bulma şansınız için Başkan'a ne söyleyim?"

"Başkan'a söyle," dedi Pitt. "Böyle bir şans hemen hemen yok gibi."

Pitt, Brooklyn'deki Heiser Foundation tahiil laboratuvariarına vardığında gece yansı olmuştu. Bindiği kamyoneti park edip araçtan indi. Baş kimyager Dr. Walter McComb ve iki yardımcısı onu beklemekteydiler. "Bizim için bu saate dek kaldınız, çok teşekkür ederim," dedi Pitt.

Pitt'den on beş yaş daha büyük ve en azından bir otuz kilo daha ağır olan McCamb kamyonetin arkasındaki köprü parçalarından birini hiç zorlanmadan kaldırdı. "Beyaz Saray'dan ilk kez bir rica geliyor, nasıl geri çevirebilirdim?"

Dördü birden parçaları kamyonetten alıp bir deponun köşesine yığdılar. Uzmanlar burada elektrikli testerelerle çelik parçalardan örnekler kesip bir karışımla ıslattılar. Sonra da çeşitli testler için değişik laboratuvarlara gönderdiler.

McComb sonucu bildirmek için Pitt'in bulunduğu salona geldiğinde saat sabahın dördü olmuştu. "Sanırım size verecek ilginç bir haberim var," dedi gülerek.

"Çok mu ilginç?" dedi Pitt.

"Deouville-Hudson nehrinin neden çöktüğü ortaya çıktı." McComb, Pitt'in kendisini izlemesi için başıyla işaret etti. Birlikte laboratuvara girdiler. Pitt'in eline bir büyüteç verip masanın üzerinde duran iki cismi gösterdi. "Kendiniz bakın da görün."

Pitt büyüteci aldı. "Ne görmek için bakacağım?"

"Ağır basınç altında ayrılan metalde kırılma çizgileri görülür. Soldaki örnekte

gayet belli, bakın."

Pitt baktı. "Tamam, görüyorum."

"Köprünün parçası olan sağdaki örnekte kırık çizgisi olmadığını göreceksiniz. Deformasyon, doğa! nedenlerle olamayacak denli aşırı. Bu parçayı elektron tarama mikroskopuyla inceleyip, metalde bulunan tüm elementlerin elektronlarını öğrenmiş olduk. Sonuçta demir sülfit artığı ortaya çıktı."

"Yani ne demek oluyor?"

"Bay Pitt, bunun anlamı, DeauviIIe-Hudson köprüsünün çok akıllıca ve sistematik bir biçimde havaya uçurulmuş olduğudur."

66

"Korkunç bir şey," dedi Preston Beatty biraz da zevk duyar gibi. "İnsan kasaplığı başka iş, ama bir de onu yemek olarak sofraya sunmak var."

"Bir bira daha içer misiniz?" diye sordu Pitt.

"Lütfen," dedi Beatty, bardağında kalan son yudumu da içerek. "Çok ilginç insanlardı bu Hattie'yle Nathan Pilcher. Aslında kurbanlarının cesetlerinden kurtulmak için en emin yolu bulmuş sayılabilirler." Eliyle barın çevresini gösterdi. Salon, işinden çıkıp eve gitmeden bir tek atanlarla doluydu. "Burası Pilcher'in otelinin temelleri üzerinde kuruldu. Poughkeepsie kasabasının halkı bu duvarlar arasında neler olup bittiğini öğrendikten sonra orijinal binayı 1823 yılında yakıp yıkmış."

"Yani bu Pilcher'ler otellerinde geceleyen müşterilerini paraları için öldürüp sonra da yemek listesine geçiriyorlardı."

"Aynen öyle." Beatty sevdiği bir konuyu keyfini çıkara çıkara anlatmaktaydı. "Tabii kaç kişi öldürdüklerini saptamak olanaksızdı. Sağda solda gömülmüş birkaç kemik çıkarıldı o kadar. Tahminlere göre, Pilcher'ler beş yıllık iş yaşamları boyunca on beş yirmi masum yolcuyu pişirmişler."

Profesör Beatty çözülmemiş cinayetler alanında önde gelen adlardandı. Kitapları Kanada ve ABD'de büyük satış yapardı. Grileşmiş saçları, sert yüz çizgileriyle ellisine yakın görünüyor, bir yazar profesörden çok, yüreği nasırlaşmış bir korsana benziyordu.

"Ama asıl ilginç yanı, cinayetlerinin ortaya çıkış biçimidir," diye devam etti.

"Müşterilerden biri yemekleri beğenmedi herhalde," dedi Pitt.

Beatty, "Farkında olmadan yaklaştınız," diyerek güldü. "Bir akşam yanında Afrikalı uşağıyla emekli bir deniz kaptanı gecelemek için otele gelmiş. Pilcher'lerin şanssızlığı işte; bu Afrikalı eskiden yamyammış, yahniyi yerken insan etinin tadını hemen tanıyıvermiş."

"Midem bulandı," dedi Pitt. "Peki Pilcher'ler ne oldu sonra? İdam edildiler mi?"

"Hayır, mahkeme gününü beklerken kaçtılar, bir daha da onları gören olmadı. Burada ve Kanada'da eski cinayet raporlarını karıştırıp daha sonra işlenmiş ve çözülmemiş cinayetlerle Pilcher'lerin yöntemi arasında bağlantı kurmaya çalıştım. Fakat onlar da Karındeşen Jack gibi hiçbir iz bırakmadan yok

olmuşlardı."

"Bir de Clement Massey var," dedi Pitt aklındaki konuyu ortaya getirerek.

"Ya, evet, Clement Massey ya da takma adıyla Dapper Doyle." Beatty sanki çok sevdiği bir dostundan söz eder gibiydi. "Zamanının çok ötesine aşmış bir soyguncu. En ustalarına bile ders verebilirdi."

"O kadar ustaydı demek?"

"Massey'in kendine özgü bir stili vardı ve müthiş kurnazdı. Soygunlarını suç başka çetelere yüklenecek biçimde planlardı. Bildiğim kadarıyla, altı banka ve üç tren soygununun suçu başkalarına yüklenmiş."

"Nasıl bir geçmişi varmış?"

"Boston'da varlıklı bir ailenin oğlu. Harvard Üniversitesinden iftiharla mezun olmuş. Bir süre sosyete avukatlığı yapmış. Yine Boston'un yüksek düzeyli ailelerinden birinin kızıyla evlenip beş çocuk babası olmuş. İki kez Massachusetts senatosuna seçilmiş."

"Neden banka soyarmış acaba?"

Beatty, "Zevk için," dedi. "Sonradan öğrenildiğin e göre, soygunlardan eline geçen her kuruşu bile hayır işlerine verirmiş."

"Peki nasıl oluyor da zamanın gazeteleri, dergileri falan onu reklam etmemişler?

"Soygunların onun tarafından yapıldığı açığa çıkmadan çok önce ortadan kayboldu. Zaten bu da girişken bir gazetecinin Clement Massey'le Dapper Doyie'un aynı insan olduğunu kanıtlamasıyla gerçekleşti. Tabii Massey'in nüfuzlu dostları ve meslektaşları çıkabilecek skandalları örtbas etmişler. Bir dava açılması için kanıt bile toplanamamış."

"Massey'in bir soygun sırasında tanıtlanamamış olması inanılır gibi değil."

Beatty, "Soygunlarda çok ender olarak hazır bulunmuş," dedi, "Tıpkı savaş hattı gerisinden askerlerini yöneten bir general gibi, hep geri planda kalmış. Zaten bütün soygunlarını eyalet dışında yapmış, dahası, kendi adamları bile gerçek kimliğini bilmezlermiş. Aslında birkaç olayda tanıtlandığı da olmuş, fakat soruşturmayı yapan polis görevlileri tanıkları saçmalıyorlar diyerek dikkate bile almamışlar. Tabii, saygın bir eyalet senatörünün gizlice eşkiyalık yaptığına kim inanır?"

"Massey'in maske kullanmamış olması çok ilginç."

"Heyecan duymak için," dedi Beatty. "Şansını zorlayarak heyecan duymak için kendini çekinmeden göstermiş olabilir. Böyle iki kişilikli bir yaşam biçimi, çoğu insan için çekici gelen bir tehlikelidir. Ama için için de yakalanmayı isterler. Tıpkı karısını aldatan bir erkeğin gömlek yakalarında ruj lekesi bırakması gibi."

"O halde Wacketshire istasyonunu neden soymuş olabilir? Massey on sekiz dolar için neden her şeyi tehlikeye atmış?"

"Bu bulmacayı çözmek için bir geceden fazla zamanımı verdim. O iş dışında, Massey yirmi beş bin dolardan aşağı işlere bulaşmamıştı."

"Sonra da hemen ortadan kaybolmuş." "Eğer yüz kişinin ölümüne neden olsaydım ben de toz olurdum." Beatty birasından büyük bir yudum aldı. "İstasyon görevlisinin treni durdurmak için yalvarışına kulak asmayıp kadın, çoluk çocuk yüz kişinin buzlu nehir sularına gömülmesine yol açarak, suç tarihine sevimli bir Robin Hood olanak geçeceğine, gözü dönmüş kanlı bir kitle katili olarak yazıldı." "Siz nasıl açıklıyorsunuz?"

Beaaty, "Aslında treni soymak istemişti," dedi kendinden emin bir tavırla. "Ama bir terslik oldu. O gece kötü bir fırtına vardı. Tren gecikmişti, belki de fırtına yüzünden, nedenini bilmiyorum. Her ne olduysa, Massey'in planı bozuldu."

"Trende soyacak ne varmış?" diye sordu Pitt.

"İki milyon dolar değerinde altın sikke."

Pitt şaşırdı. "Manhattan Limited'de altın taşındığı konusunda hiçbir şey okumadım." "1914 yılında Philadelphia darphanesinde basılan yirmi dolarlık altın sikkeler New York bankalarına götürülüyordu. Sanırım Massey bunu öğrendi. Tren yolu yöneticileri yükü doğrudan göndermek yerine, ülkenin neredeyse yarısını katederek taşımanın daha güvenli olacağını sanmışlardı. Söylentilere göre, altın yüklü vagon Manhattan Limited'e Albany'de eklenmiş. Tabii bunları kanıtlamak olanaksız. Bu kayıp, eğer gerçekten de böyle bir kayıp olmuşsa, hiçbir zaman ilan edilmedi. Banka patronları herhalde bu haberin hasıraltı edilmesini daha uygun görmüş olmalılar."

"Demiryolu şirketinin enkazı çıkarmak için neden varını yoğunu ortaya attığını da açıklamış oluyor bu olay."

"Belki de." Beatty bir süre daldı gitti. "İncelenmiş olduğum onca suç olayı ve polis arşivi içinde beni Massey'in üç kuruşluk Wacketshire soygunu kadar düşündüreni olmamıştır."

"Başka bir neden var gibi geliyor."

"Nasıl?"

"Bu sabah laboratuvarda yapılan tahlil sonucu Deauville-Hudson köprüsünün parçalarında demir sülfid izleri bulundu."

Beatty'nin gözleri kısıldı. "Demir sülfid barut yapımında kullanılır."

"Doğru. Göründüğü kadarıyla Massey köprüyü uçurmuş."

Beatty bu haber karşısında iyice şaşırmıştı. "Ama neden? Ne amacı olabilir ki?"

"Bunun yanıtını," dedi Pitt. "Ancak Manhattan Limited'i bulduğumuz zaman öğreneceğiz."

De Soto'ya dönüşü sırasında Pitt'in aklı bir şeye takılmıştı; o ana dek hiç üstünde durmamış olduğu bir fikir. Önce pek aklı yatmamıştı, ama yine de aklının bir köşesinde tutmuştu. Bu fikir giderek daha çok değer kazanıyordu.

Bir telefon kulübesinin önünde durup Washington'da bir numara çevirdi. Birkaç kez çaldıktan sonra karşıdan huysuz bir ses geldi.

"Sandecker."

Pitt kendini tanıtmaya gerek görmedi. "Bir ricam var."

"Söyle."

"Bana bir gök kancası gerek."

"Nee?"

Pitt bir an Sandecker'i purosunu dişlerken görür gibi oldu. "Bir gök kancası istiyorum. Yarın öğleye kadar bir şey taşıtmam gerek."

"Ne için yahu?"

Pitt bir soluk alıp anlatmaya başladı.

67

Villon özel jetini bir bulut kümesinin içine soktu. Durgan havada uçağın yönetimi için kumanda kolunu kımıldatması bile gerekmiyordu. Yanında oturan Danielle bulutların arasından çıkarken aşağıda halı gibi görünen çam ormanlarını izlemekteydi.

"Ne kadar güzel," dedi Danielle.

"Yolcu uçaklarıyla uçarken insan manzaranın tadını çıkaramıyor," dedi Villon. "Cok yüksekten uçuyorlar, bir şey görünmüyor."

Danielle lacivert bir kazak ve örgü etek giymişti. "Yeni uçağın da çok güzel."

"Yandaşlarımın bir armağanı. Tabii benim adıma kayıtlı değil, ama benden başka kimse dokunamaz."

Laurentides Parkı üzerinden uçarken ikisi de görünümün güzelliğine dalıp konuşmadılar. Küçük küçük mavi göller zümrüt bir zemin üzerindeki elmas parçaları gibi ışıldıyordu. Küçük sandallarda alabalık avlayan balıkçıları seçebilecek denli alçaktan uçmaktaydılar.

Bir süre sonra Danielle sessizliği bozdu. "Beni davet ettiğine sevindim. Epey zamandır görüşmemiştik."

"Daha ancak birkaç hafta oldu," dedi Villon başını çevirmeden. "Seçim kampanyasıyla meşguldüm."

"Benimle bir daha... görüşmek istemediğini sanmıştım."

"Bunu da nereden çıkardın?"

"Son kez dağ evindeyken..."

"Ee, ne olmuş?" diye sordu Villon bir şeyden habersiz.

"Pek kibar davrandığın söylenemez."

Villon hafifçe başını bir yana eğip anımsamaya çalıştı. Bir türlü Danielle'in söylediklerine benzer bir şey canlanmadı belleğinde sonra omuz silkip onun kadınca alınganlığına verdi. "Kusura bakma, aklımda öyle çok şey var ki."

Villon uçağı geniş bir yay çizecek biçimde yatırıp otomatik pilotu devreye soktu. Sonra gülüp, "Haydi, gel bakalım, şimdi o kabalığımı telafi edeyim."

Danielle'in elinden tutup kumanda kabininden çıkardı. Yolcu kabini yedi metre uzunlukta, tüylü bir halı, dört koltuk, bir kanepe ve dolu bir Amerikan

barla döşenmişti. Villon özel yatak odasının kapısını açtı ve krallara özgü bir yatağı gösterdi.

"İdeal aşk yuvası işte," dedi. "Her türlü meraklı gözden uzak."

***

Pencereden vuran güneş ışınları yatak çarşaflarının üzerine yayılmıştı. Villon içkileri getirirken, Danielle yattığı yerden doğrulup oturdu.

"Böyle bir şeyi yasaklayan bir yasa yok mu?" diye sordu Danielle.

"İki bin metre yükseklikte seks yasağı mı demek istiyorsun?"

"Hayır," dedi Danielle, bloody mary'sinden bir yudum alıp. "Kumanda kabininde hiç kimse olmadan bir uçağı tam iki saat çember gibi döndürmeyi kastediyorum."

"Beni eleverecek misin yoksa?"

Danielle en baştan çıkarıcı pozuyla yatakta gerindi. "Gazetelerdeki başlıkları görür gibi oluyorum:

OUEBEC'İN YENİ BAŞKANI UÇAN AŞKEVİNDE YAKALANDI.

"Daha başkan olmadım," dedi Villon gülerek.

"Seçimlerden sonra olacaksın."

"Daha altı ay var. O zamana dek her şey olabilir."

"Anketler seni yüzde yüz favori gösteriyor."

"Charles ne diyor bu işe?"

"Senin adını bile anmıyor artık."

Villon yatağın ucuna oturup parmaklarını Danielle'in karnı üzerinde gezdirdi. "Parlamento ona güvensizlik oyu verdikten sonra hiçbir gücü kalmadı. Neden artık ayrılmıyorsun ondan? Hem ikimizin işini de kolaylaştırır böylesi."

"Bir süre daha yanında kalmam iyi olur. Quebec için önemli olan öğrenebileceğim çok şey çıkabilir."

"Hazır konuyu açmışken, beni kuşkulandıran bir şey var."

"Nedir o?"

"ABD Başkanı önümüzdeki hafta parlamentoda bir konuşma yapacak. Ne hakkında konuşacağını öğrenmek istiyorum. Bu konuda herhangi bir şey duydun

mu?"

Danielle, Villon'un elini alıp karnının altına götürdü. "Charles dün şöyle bir söz etti. Merak edecek bir şey yok. Başkan Quebec'in bağımsızlığa geçişinin bir tatsızlık olmadan gerçekleşmesini falan dileyecekmiş."

"Böyle olacağını biliyordum," dedi Villon gülerek. "Amerikalılar da pes ediyorlar."

Danielle artık iyice kendini kaptırmıştı, uzanıp Villon'u kendine çekti. "Umarım Ottawa'dan kalkmadan önce yakıt deposunu iyice doldurmuşsundur." dedi boğuk bir sesle.

Villon, "Daha üç saat uçabiliriz," diyerek genç kadının üstüne çıktı.

***

"Yanılmış olamaz mısınız?" diye sordu Sarveux telefondaki sese.

"Kesinlikle eminiz," dedi Finn. "Adamım her ikisini de Bay Villon'un uçağına binerken görmüş. Hava kuvvetleri radarıyla da izledik. Saat birden beri havada dolanıp duruyorlar."

"Adamınız Henri Villon'u gördüğünden emin mi?"

"Evet, efendim, hiç kuşku yok."

"Sağolun, komiser."

Sarveux ahizeyi yerine koyduktan sonra aklı başına gelsin diye epey bir süre bekledi. Sonra da iç haberleşmenin düğmesini çevirip sekreterine seslendi. "Şimdi içeri alabilirsiniz.

Sarveux gördüğü şeyin şokuyla allak bullak olmuştu. Önce gözlerinin oynadığı bir algı oyunu sandı. Bacaklarında ayağa kalkacak gücü bulamadı. Bu sırada konuğu masasına kadar gelmiş, karşısına dikilmişti.

"Beni kabul ettiğin için teşekkür ederim, Charles."

Karşısındaki yüz her zamanki gibi soğuk ifadeli sesse her zamanki, bildiği sesti. Sarveux sakin görünmeye çalıştı, fakat içi içine sığmıyordu.

Karşısında duran adam Henri Villon'du, etiyle, kemiğiyle, her zamanki kibirli havasıyla.

"Ben seni... ben seni... seçim kampanyan için Quebec'de sanıyordum," diye kekeledi Sarveux.

"Biraz ara verip Ottawa'ya geldim, seninle bir barış antlaşması yapabiliriz umuduyla."

Sarveux, "Aramızdaki uçurum çok büyük," dedi biraz kendine gelerek.

Villon, "Kanada ve Quebec sürtüşmelerden kaçınıp birlikte yaşamayı öğrenmek zorundadır," dedi. "Sen ve ben de öyle."

"Akıl yolunu dinlemeye hazırım." Sarveux'nün sesi gittikçe katılaşıyordu. "Otursana, Henri, söyle bakalım ne düşünüyorsun."

68

Alan Mercier üzerinde SON DERECE GİZLİDİR yazılı dosyayı ikinci kez okudu. Aklı duracak gibi olmuştu. İkide bir baş sayfalara dönüp yeniden bakıyor, aklını başında tutmaya çalışıyordu, fakat her defasında okuduklarının gerçek olabileceğine inanmakta güçlük çekiyordu. Elinde tık tık eden bir saatli bombayı tutar gibiydi.

Başkan karşısında oturmuş, sabırla beklemekteydi. Odanın ezici sessizliği arada bir şöminedeki odunların çıtırdamasıyla bozuluyordu. Geniş masa üzerinde iki yemek tepsisi karşılıklı oturan adamları ayırmaktaydı. Mercier'in yemek yiyecek hali kalmamıştı, fakat başkan büyük bir iştahla yemeğini yedi.

Neden sonra Mercier dosyayı kapatıp ağır ağır gözlüğünü çıkardı. Bir süre duraksadıktan sonra başını kaldırıp Başkan'a baktı. "Sormadan edemeyeceğim," dedi. "Bu çılgınca plan gerçek midir?"

"Son tümceyi bitiren noktasına kadar."

"Olağanüstü bir şey," dedi Mercier iç geçirerek. "İtiraf ederim."

"Bende öyle düşünüyorum."

"Bunca yıl hiç açık vermeden bu düzeye getirebilmemiz olacak iş değil."

"Yalnızca iki kişinin bildiği bir şeyi gizli tutmak sanıldığı kadar zor değil."

"Demek dışişlerinden Doug Oates biliyordu."

"Başkanlığı devraldıktan sonra," diye açıkladı Başkan. "Planı eyleme dönüştürecek yetkiyi edindikten sonra atılacak ilk ve en kaçınılmaz adım, dışişleri bakanlığını haberdar etmekti."

Mercier, "Fakat ulusal güvenlik dairesine çıtlatmayı uygun görmediniz," dedi sesinde belirgin bir soğuklukla.

"Kişisel bir şey değildi. Alan. Gerekli aşamalar yapıldıkça çemberi genişletiyorum."

"Demek şimdi benim sıram."

Başkan başıyla doğruladı. "Şimdi senden ve adamlarından Kanada'da benim kafama uygun etkin kişileri bize bağlayıp örgütlemenizi istiyorum."

Mercier cebinden bir mendil çıkarıp yüzünde biriken teri sildi. "Eğer bu plan geri teperse, ardından da siz ulusal iflasımızı ilan ederseniz..." Sonunu

söylemeye gerek görmedi.

"Geri tepmeyecek," dedi Başkan.

"Biraz fazla ileri gitmiş olmayasınız."

"Ama eğer kabul edilirse, ne gibi fırsatlar doğuracağını düşün."

"Bunun ilk göstergesi pazartesi günü Kanada parlamentosunda açıklama yaptığınız zaman belli olacak."

"Evet, o zaman ilan etmiş olacağım."

Mercier dosyayı masanın üzerine bıraktı. "İtiraf edeyim, Başkanım, Quebec bağımsızlığını alırken sessiz kalmanızı çılgınlık olarak nitelendirmiştim. Şimdi bu çılgınlığın gerisindeki mantığı anlıyorum."

"Uzun bir koridora çıkan ilk kapıyı açmış oluyoruz," dedi Başkan filozofça.

"Ama Kuzey Amerika Antlaşmasının bulunmasına biraz fazlaca güvenmiyor musunuz?"

"Korkarım haklısın." Başkan pencereden Washington sokaklarına baktı, fakat gözü bir şey görmüyordu. "Fakat eğer Hudson nehrinde pazartesine dek bir mucize olursa, bayrağımızın biçimini değiştirmeye başlayabiliriz."

69

Gök kancası, adından da anlaşılacağı gibi, ağır ve geniş hacimli gereçleri nehirler ve dağlar üzerinden geçirmek amacıyla yapılmış bir helikopterdi. Daracık gövdesi otuz metre uzunluğundaydı, iniş donanımı kazık gibi aşağı sarkıyordu.

Enkaz arama alanındaki adamlar için aracın havadan görünümü Japon kurgu bilim filmlerindeki canavar kuşlara benzemekteydi. Görünüşü karnından sarkan takoz biçimli nesnenin varlığıyla daha da garipleşmişti. Pitt ve Giordino NUMA personeli Dudıibag'ı ilk kez görmekteydi.

Pitt telsizle aracın indirilişini yönetti. Dudılbag'ı De Soto'nun hemen yanına bırakan gök kancası ağır yükünden kurtulmanın verdiği hafiflikle dönüş yolculuğuna başladı.

De Soto'dakiler küçük dillerini yutmuş gibi suda dimdik duran bu tuhaf şeye bakıyor, ne işe yarayabileceği hakkında fikir yürütüyorlardı. Birden Dudılbag'ın kapağı açıldı ve bir kafa belirdi.

"Pitt nerede yahu?" diye bağırdı aracın içindeki adam.

"Buradayım!" diye karşılık verdi Pitt.

"Bil bakalım ne oldu?"

"Yatağının içinde yılan sokmasına karşı bir şişe ilâç daha buldun."

"Nereden bildin yahu?" dedi Sam Quayle gülerek.

"Lasky de orada mı?"

"Aşağıda, sığ suda çalışabilmek için gerekli değişimi yapıyor."

"Ta Boston'dan buraya aracın içinde gelmekle epey tehlikeye girdiniz."

"Ama yol boyunca elektronik sistemleri harekete geçirerek büyük zaman kazanmış olduk."

"Ne zaman dalışa hazır oluruz?" '

"Bir saat daha gerek."

Chase Giordino'nun yanına yaklaştı. "Bu mekanik sapıklığın adı nedir?"

"Eğer kaça malolduğunu bileydin, böyle kötü yakıştırmalar yapmazdın," dedi Giordino.

Üç saat sonra Dudılbag'ın üst kapağı suyun üç metre altında, nehir tabanını tarayarak yol almaktaydı. Köprünün tırtıllı parçalarına sürünmeden, aralardan geçmek aracın içindekileri adamakıllı heyecanlandırıyordu.

Pitt gözlerini video monitörlerine dikmişti; Bili Lasky akıntıya göre aracı yönetiyor, Sam Ouayle ise detektör göstergesini okuyordu.

"Herhangi bir temas var mı?" diye sordu Pitt dördüncü kez.

"Yok," dedi Ouayle. "Detektörü yirmi metre genişlikte yüz metre derini tarayacak biçimde ayarladım, ama hep alt kaya çıkıyor karşımıza."

"Fazla açıldık," dedi Pitt, Lasky'e dönerek. "Dönüp bir geçiş daha yapalım."

Lasky kontrol konsolunun çeşitli düğmeleriyle oynadıktan sonra, "Yeni bir açıdan yaklaşıyoruz," diye bildirdi.

Batık kalıntıların içinden tam beş kez geçtiler. İki kez enkaz parçalan Dudılbag'ın teknesini sıyırdı. Pitt eğer bir delik açılırsa altı yüz milyon dolarlık aracın kaybından kendisinin sorumlu tutulacağını biliyordu.

Ouayle bu tehlikeye boş vermiş gibiydi. Yalnızca aradıklarını bulamamanın öfkesini duymaktaydı. Suç u kendinde buluyor, en çok kendisine kızıyordu.

"Bir bozukluk olmalı," diye homurdandı. "Bu zamana dek hedefi bulmalıydım."

Pitt, "Sorunu saptayabildin mi?" diye sordu.

"Hayır, lanet olsun!" diye hırladı Quayle . "Bütün, sistemler normal işliyor. Bilgisayarları yeniden programladığımda yanlış bir hesap yapmış olmalıyım."

Dudılbag'ın devreye girmesiyle treni hemen bulma umudu giderek azalıyordu. Bu düş kırıklığı bir türlü sonuçlanmayan beklentilerle daha da sinir bozucu olmaya başlamıştı. Son kez enkaz alanına girdiklerinde Dudılbag'ın omurgası bir çamur yatağına saplandı. Aracı kurtarmak için Lasky'nin yarım saat uğraşması gerekti.

Pitt tam yeni bir rotanın koordinatlarını verecekken haberleşme aracından Giordino'nun sesi duyuldu.

"De Soto, Dudılbag'ı arıyor. Beni duyuyor musunuz?"

"Konuş," dedi Pitt biraz tersçe.

"Sesiniz sedanız kesildi, çocuklar."

Pitt, "Bildirecek bir şey yok," dedi.

"Artık tezgâhı kapasanız iyi olur. Sıkı bir fırtına geliyor. Chase rüzgâr başlamadan bu elektronik harikasını sağlam bir yere yerleştirmek istiyor."

Pitt böyle teslim olmaktan nefret ederdi, fakat devam etmenin de bir anlamı yoktu. Zaman tükenmişti artık. Birkaç saat içinde treni bulsalar bile, Başkan'ın parlamento konuşmasından önce Essex'in vagonunu ve antlaşmayı çıkarmaları çok şüpheliydi.

"Pekala," dedi Pitt. "Bizi çekmeye hazır olun. Tezgâhı kapıyoruz."

Giordino köprünün üstünde tepedeki kara bulutlara bakıp başını salladı. "Bu projenin üzerinde ta başından beri bir uğursuzluk var zaten," diye homurdandı. "Sanki başka hiçbir derdimiz yokmuş gibi bir de hava çıktı karşımıza."

Chase, "Yukarda biri belli ki bizi pek sevmiyor," dedi eliyle göğü göstererek.

Giordino, "Ne yani, Tanrı'yı mı suçluyorsun, günahkâr?" diye takıldı.

"Hayır," dedi Chase ciddi bir yüzle, "Hayaleti."

Pitt birden irkildi. "Hayaleti mi?"

Chase, "Buralarda pek kimsenin konuşmak istemediği bir konu," dedi. "Kimse gördüğünü itiraf etmek istemiyor."

Giordino, "Sen kendi adına konuşsana," dedi gülerek. "Ben yalnızca sesini duydum."

"Geçen gece köprüye yaklaşırken cehennem gibi aydınlatıyordu ortalığı. Verdiği ışık doğu kıyısının yansını aydınlattı. Nasıl görmedin şaşıyorum."

"Hey, bir dakika," dedi Pitt. "Siz yoksa hayalet trenden mi söz ediyorsunuz?"

Giordino, "Sen biliyor musun?" diye sordu.

"Bilmeyen var mı?" dedi Pitt. "Herkes bu lanet>fi trenin hâlâ Deauvilie Hudson köprüsünü aşıp karşı tarafa geçmeye çalıştığını söylüyor."

"Sen buna inanmıyor musun?" diye sordu Chase çekinerek.

"Eski hat üzerinden çuf çuf diye bir şeyin geçtiğine inanıyorum. Hatta neredeyse beni çiğneyip üstümden bile geçecekti."

"Ne zaman?"

"Birkaç ay önce, bu bölgeyi incelemeye geldiğimde."

Giordino başını salladı. "Neyse hiç olmazsa tımarhanede yalnız kalmayacağız."

"Hayaleti kaç kez gördünüz?"

Giordino destek arar gibi Chase'e baktı. "İki, hayır, tam üç kez."

"Bazı geceler ışık olmadan yalnızca ses duyduğunuzu söylediniz."

"İlk iki kez buhar düdüğünü ve lokomotif gürültüsünü duyduk," diye açıkladı Chase. "Üçüncü kez tam tekmil geldi. Gürültünün yanı sıra bir de gözleri* kör eden bir ışık vardı.

Pitt, "Işığı ben de gördüm," dedi dalgın dalgın. "Hava nasıldı sizin gördüğünüzde?"

Chase bir an düşündü. "Anımsadığım kadarıyla, ışık gördüğümüz gece son derece karanlıktı."

"Doğru," diye ekledi Giordino. "Yalnızca gürültü duyulduğu geceler ay ışığı vardı."

Pitt, "Demek ki, belli bir zamanı var," dedi. "Benim gördüğümde de ay yoktu."

Giordino, "Bu hayalet söyleşisi bizi trene götürmüyor," diye homurdandı. "Bana sorarsanız, gerçeklere dönüp bir an önce gelecek çalışmada köprü enkazı altına..." Sözünü bitirmeden durup saatine baktı.... "Yalnızca yetmiş dört saatimiz kalmış."

"Benim başka bir önerim var," dedi Pitt.

"Nedir?"

"Canı cehenneme."

Giordino, Pitt'in şaka yaptığını sanıp gülmemeye hazırlandı, ama Pitt ciddiydi.

"Başkan'a ne diyeceksin?"

"Başkana mı?" dedi Pitt dalgın dalgın. "Havada balık tutmaya çalıştığımızı, boş bir hayal için dünyanın zamanını ve parasını harcadığımızı söyleyeceğim."

"Neye getirmek istiyorsun sözü?"

"Mathattan Limited Hudson nehrinin dibinde değil. Hiçbir zaman da olmadı."

70

Batmak üzere olan güneş birden kara bulutlar tarafından kapanmıştı. Gökyüzü kararmış, tehdit doluydu. Pitt ve Giordino eski tren hattı üzerinde durmuşlar, yaklaşan fırtınanın uzaktan gelen sesini dinliyorlardı. Derken bir şimşek çaktı, hemen ardından gök gürültüsü ve yağmur başladı.

Ağaçların arasından esen rüzgâr şeytani bir ıslık sesi çıkarıyordu. Nemli hava ezici bir elektrik yüküyle doluydu. Az sonra tüm aydınlık kayboldu ve ortalık müthiş bir renksizliğe gömüldü. Yalnızca yoğun bir karanlık vardı ve şurada burada ince beyaz çizgiler görünebiliyordu. Güçlü rüzgârın etkisiyle yatay olarak yağan yağmur iki adamın yüzlerine kamçı gibi çarpıyordu.

Pitt yağmurluğunun yakalarını ilikleyip omuzlarını kaldırdı ve havaya baktı.

"Bu gece de görüneceğini nereden biliyorsun?" diye bağırdı Giordino sesini duyurmaya çalışarak.

"Koşullar tıpkı trenin kaybolduğu gece olduğu gibi," dedi Pitt. "Hayaletin melodram kurallarına uyacağını umuyorum."

Chase, "Bir saat daha beklerim," dedi perişan bir halde. "Sonra da gemiye gidip bir bardak viskinin başına çökerim."

Pitt kendisini izlemeleri için işaret etti. "Gelin, şu hat boyunca biraz yürüyelim."

Chase ve Giordino büyük bir isteksizlikle Pitt'in peşine takıldılar. Şimşeklerin ardı arkası kesilmiyordu Kıyıdan göründüğü kadarıyla De Soto tipik bir hayalet görünüşündeydi.

Yarım mil kadar yürüdükten sonra Pitt durup kulak kabarttı. "Galiba bir şey işittim."

Giordino da kulak kesildi. Son gök gürültüsünün sesi kaybolduktan sonra o da acıklı bir tren düdüğü işitti.

"Tam saatinde geliyor," dedi Chase.

Ses giderek yaklaştıkça kimseden çıt çıkmıyordu. Az sonra bir çan sesi ve bunu izleyen bir egzoz puflaması duyuldu. Tren sesi bir an patlayan gök gürültüsü içinde boğuldu. Chase daha sonra olayı anlatırken, zamanın durduğuna yemin edebileceğini söylemişti.

O anda dönemecin gerisinden kopup gelen bir ışık suratlarında patladı. Üç

adam da birbirlerinin yüzlerine vuran sarı ışığa bakakalmışlardı.

Hâlâ tam olarak inanamadan, karşılarına çıkacak şeyi bekliyorlardı. Giordino bir şey söylemek için Pitt'e döndü ve onun gülümseyen yüzünü görünce çok şaşırdı. Giderek artan ışık parıltısında Pitt resmen gülmekteydi.

"Sakın kımıldamayın," dedi Pitt telaşlanmadan. "Arkanızı dönün ve ellerinizle gözünüzü kapayın, ışık gözünüzü almasın."

Oysa içgüdüleri bunun tam tersini yapmalarını emrediyordu. Korunmak için koşmak ya da kendilerini yere atıp dümdüz olmak. Cesaret alabilecek tek kaynak Pitt'in sözleri oluyordu.

"Sakin olun... sakin olun. Ben seslendiğim zaman gözlerinizi açmaya hazır olun."

Tüyler ürperten bir bekleyişti.

Giordino gövdesini kan ve kemik yığını haline getirecek çarpmayı korku içinde bekledi. Öleceğini kafasına koymuştu bir kez, bu kesindi.

Sağır edici gürültü artık üstlerine gelmiş, kulak zarlarını zorluyordu.

Sonra, sanki sihirli bir değnek etkisiyle, bu akıllara sığmayan şey tepelerinden geçip gitti.

"Açın gözlerinizi!" diye bağırdı Pitt.

Artık ışık başka yöne çevriliydi ve tren yolunun geri kalan bölümünü aydınlatıyordu. Parıltının ortasında, yerden üç metre yüksekte, siyah bir dikdörtgen kolayca seçilebiliyordu. Köprüye giden yamaca dek uzanışını büyülenmiş gibi izlediler. Köprünün başına gelince ışık söndü ve gürültü de kayboldu.

Chase, "Neydi yahu bu?" diye sordu.

"Antika bir lokomotif farıyla bir ampflikatör," dedi Pitt.

"Yok yahu..." dedi Giordino. "Peki, o zaman havada nasıl duruyor?"

"Eski telgraf direkleri arasında gerilmiş teller sayesinde."

Chase, "Mantıksal bir açıklaması olduğuna üzüldüm," dedi. "Doğaüstü efsanelerin çürütülmesinden nefret ederim."

Pitt gökyüzünü gösterdi. "Sen bakadur. Efsanen her an dönebilir."

Üçü de en yakındaki telgraf direğinin başına gidip havaya bakmaya başladılar.

Bir dakika sonra siyah şekil belirdi ve hiç ses çıkarmadan havada kayıp geçti. Kısa zamanda karanlığın içinde kaybolup gitmişti.

"Amma da aldattı beni," dedi Giordino.

Chase, "Nereden geliyor peki?"

Pitt hemen yanıt vermedi. O sırada çakan bir şemşek düşünceli yüzünü aydınlattı. Neden sonra konuştu. "Ne düşünüyorum, biliyor musunuz?"

"Bilmiyoruz... ne düşünüyorsun?"

"Haydi, hep birlikte gidip bir fincan sıcak kahve içip elma pastası yiyelim."

Angel Magee'nin kapısına vardıklarında üçü de sudan çıkmış sıçanlara dönmüşlerdi. İri yapılı yontucu onları içeri buyur edip ıslak yağmurluklarını aldı. Pitt arkadaşlarını ev sahipleriyle tanıştırdı, Annie;

Magee, Pitt'in daha önce söylemiş olduğu gibi kahve ve pasta sunmak için hemen mutfağa koştu, fakat bu kez pasta kirazlıydı.

"Böyle berbat bir gecede buraya gelmek nereden aklınıza esti?" diye sordu Magee.

Pitt, "Hayalet kovalıyorduk," diye karşılık verdi.

Magee'nin gözleri kısıldı. "Tutabildiniz mi bari?"

"Eski istasyon ofisinde konuşabilir miyiz?"

Magee olumlu anlamda başını salladı. "Tabii, tabii, gelin."

Magee büyük bir zevkle ofisin tarihçesini anlatmaya başladı. Bir yandan da antika sobayı ateşlemeye çalışıyordu. Pitt, Sam Harding'in üstü açılıp kapanan yazı masasında oturmuştu, anlatılanları daha önceden dinlediği için aklı başka yerlerdeydi.

Magge tam Hiram Meecham'ın satranç tahtasına isabet eden mermiyi anlatırken, Annie elinde fincanlar ve tabaklarla dolu bir tepsiyle içeri girdi.

Tepsideki son pasta kırıntısı da temizlendikten sonra Magee karşısında oturan Pitt'e baktı. "Hayaleti bulup bulmadığınızı söylemediniz."

"Hayır," dedi Pitt. "Hayaleti bulamadık. Ama hayalet tren izlenimini veren çok güzel bir donanım bulduk."

Magee'nin geniş omuzları çöktü, sonra da omuz silkti. "Er geç birinin bu sırrı keşfedeceğini biliyordum. Ama bura ahalisini iyi aldattım doğrusu. Hoşlarına da

gidiyordu. Sahip çıkabilecekleri bir hayaletleri vardı. Turist falan geldi mi böbürlene böbürlene anlatıyorlardı."

Annie, "Ne zaman anladınız?" diye sordu.

"Kapınıza ilk geldiğim gece. Size gelmeden önce köprübaşındaki duvarın yanında duruyordum, o sırada siz de treni göndermiştiniz. Tam benim üstüme geldiğinde ışıkları söndü, sesi kesildi."

"Nasıl işlediğini o zaman gördünüz demek ki?"

"Hayır, o ışıkta bir şey göremiyordum. Gözlerim karanlığa alışana dek çoktan dönüp gitmişti. Önce aklımı başımdan aldı doğrusu. İlk tepkim hemen yeri aramak oldu. Karların içinde tren yolu bulamayınca kafam iyice karıştı. Ama çok meraklı bir insanımdır. Rayların birer birer sökülmüş olduğu halde telgraf direklerinin nasıl olup da bırakıldığını aklım almadı. Tren yolu yetkilileri çok eli sıkı adamlardır. Bir hattı söktükleri zaman çevrede en küçük işe yarayabilecek şey kalsın istemezler. Ben de bulunduğum noktadan telgraf direklerini izleye izleye yürümeye başladım. Son direk sizin evin önünde, özel hattınızın yanında bulunuyor. Lokomotifinize baktığımda tepe farının da yerinde olmadığını gördüm."

"Sizi kutlarım. Bay Pitt," dedi Magee. "Bunu keşfeden ilk siz oldunuz."

"Giordino, "Nasıl çalıştırıyorsunuz?" diye sordu.

"Tıpkı bir kayak merkezindeki teleski gibi," diye açıkladı Magee. "Direkler arasında gerili kabloya asılmış tepe farı ve dört tane hoparlör. Bu far ve ses paketi köprünün başına varınca uzaktan kontrollü bir düğme bataryaları kapatıyor, sonra paket yüz seksen derecelik bir dönüş yaparak yeniden buraya dönüyor."

Chase, "Neden bazı geceler yalnızca ışık olmadan ses duyuluyordu?" diye sordu.

"Lokomotifin tepe lambası epey büyük," dedi Magee. "Kolayca farkedilebiliyor. Ben de ay olduğu gecelerde bunu çıkarıp yalnızca ses düzenini gönderiyordun!."

Giordino gevrek gevrek güldü. "Ne yalan söyleyim, ilk karşılaştığımızda Chase de, ben de az kalsın dindar olacaktık."

"Umarım sizi pek rahatsız etmemiştir."

"Kesinlikle etmedi. Güzel bir konuşma konusu oldu."

"Annie'yle birlikte her gün nehir kenarına inip sizin çalışmalarınızı izliyoruz. Gördüğüm kadarıyla, karşınıza epey sorun çıkıyor. Manhattan Limited'e ait herhangi bir parça çıkarabildiniz mi?"

"Bir çivi bile bulamadık," dedi Pitt. "Projeyi kapatıyoruz."

"Buna üzüldüm," dedi Magee içtenlikle. "Başarmanızı çok istiyordum. Galiba bu trenin bulunacağı yok."

"Daha kahve isteyen var mı?" Annie elindeki kahvelikle herkese sordu.

Pitt, "Ben biraz daha alırım," dedi. "Sağolun."

Magee, "Demek kapatıyorsunuz..." diyerek yeniden konuya döndü.

"Debiryolu onarım ekiplerinin kullandığı şu küçük arabalardan var mı acaba sizde?" diye sordu Pitt konuyu değiştirerek.

"Kas gücüyle çalışan seksen yıllık küçük bir araba var."

"Hayalet tren donanımıyla birlikte bana ödünç verebilir misiniz?"

"Ne zaman kullanmak istiyorsunuz?"

"Şimdi."

"Böyle fırtınalı bir gecede mi?"

"Özellikle böyle fırtınalı bir gecede."

71

Giordino rayların hemen yanındaki platform üzeninde yerini aldı. Bir elinde büyük bir fener vardı. Rüzgâr hızı saatte on mile düşmüştü. Depo duvarının bir köşesine sinen Giordino yağmurdan korunabiliyordu.

Chale o denli şanslı değildi. Tren yolu üzerinde çeyrek mil kadar uzakta ray arabasında beklemekteydi. Belki onuncu kez pillerin uçlarını kurutup lokomotif lambasına ve hoparlörlere ulaşan kordonları kontrol etti.

Pitt kapı eşiğine çıkıp eliyle işaret verdi. Giordino bu işareti görünce, tren yolu üzerine inip fenerini açıp kapayarak Chase'e işaret gönderdi.

"Çok şükür," diye homurdanan Chase, batarya düğmesine basıp arabayı harekete geçirmek için manivelayı pompalamaya başladı.

Lambanın aydınlattığı ıslak raylar üzerinde ray arabası harekete geçti. Tekerleklerin çıkardığı gıcırtı rüzgârın gürültüsüyle boğuluyordu. Pitt, Chase'in ofise doğru geliş hızını kestirmeye çalıştı. Bunu yeterli görünce yeniden ofise girdi.

"Başlıyoruz," dedi.

"Soygun anını yeniden canlandırmakla ne öğrenebileceğinizi sanıyorsunuz?" diye sordu Magee.

Pitt, "Birkaç dakika sonra bunu daha iyi anlayacağım," diye yanıtladı.

Annie, "Bayağı heyecanlı oluyor," dedi.

"Annie, sen telgrafçı Hiram Meechum olacaksın,, ben istasyon görevlisi Sam Harding," dedi Pitt. "Bay Magee, siz konunun uzmanı olduğunuz için Clement Massey rolü sizin, olayı adım adım siz canlandıracaksınız."

"Elimden geleni yaparım," dedi Massey. "Ama yetmiş beş yıl öncesinin aynı konuşmalarını ve hareketlerini canlandırmamız olanaksız."

"Kusursuz olması gerekmez," dedi Pitt gülerek. "Olayı şöyle kabataslak bir yaşasak yeter bize."

Magee omuz silkti. "Pekâlâ... şimdi durun bakalım... Meechum satranç tahtasının başında, masasında oturuyordu. Harding hemen o sırada Albany'den gelen telefona yanıt verdiği için Massey girdiğinde telefonun başında bulunuyordu."

Magee kapıya yürüdü, sonra döndü, parmaklarına tabanca biçimi verdi. Gök gürültüsüne karışan lokomotif sesi giderek yaklaşmaktaydı. Magee birkaç saniye bekledikten sonra başını sallayıp işaret verdi. "Bu bir soygundur." dedi.

Annie ne diyeceğini bilemeden Pitt'e baktı.

"İlk şaşkınlıkları geçtikten sonra, görevliler biraz direnmiş olmalılar," dedi Pitt.

"Evet, Sam Harding'le görüştüğümde, Massey'e kasada para olmadığını söylemeye çalıştıklarını anlattı. Ama Massey dinlememiş. İlle de kasayı açmalarını istemiş."

"Demek ki duraksamışlar," dedi Pitt.

Magee, "İlk başta," diye cevap verdi. "Sonra Harding kabul etmiş, ama önce trene bayrak sallamayı şart koşmuş. Massey bunun hile olduğunu söyleyip kabul etmemiş. Bu arada biraz sinirlenip ateş etmiş ve Meechum'un satranç tahtasını delmiş."

Annie yüzünde boş bir ifadeyle düşünceye daldı. Sonra kendi düş gücünün etkisine kapılarak elinin tersiyle satranç tahtasını deviriverdi, taşlar yere dağıldı.

"Harding köprünün yıkılmış olduğunu söyleyip yalvardı. Ama Massey kulak asmıyordu."

Ray arabasının taşıdığı lokomotif farı pencereyi aydınlatıyordu. Magee'nin gözleri artık sanki başka bir zaman dilimine bakar gibiydi.

"Sonra ne oldu?" dedi Pitt.

"Meechum bir el feneri kaptı, platforma çıkıp treni durdurmak için bir atılım yaptı. Massey de ateş edip onu kalçasından vurdu."

Pitt, "Annie, lütfen?" dedi.

Annie iskemlesinden kalkıp kapıya doğru birkaç adım yürüdü ve yere yattı.

Ray arabası yüz metre ötedeydi. Pencereden vur an ışık ofisin içini aydınlatıyordu.

"Kapı?" dedi Pitt telaşla. "Açık mı, kapalı mı?"

Magee anımsamaya çalıştı.

"Çabuk, çabuk!" dedi Pitt.

"Massey bir tekmede kapatmıştı."

Pitt kapıyı itip kapadı. "Sonra?"

"Açın şu kasayı! Massey aynen böyle demiş."

Pitt hemen kasanın başına geçip önünde dizleri üzerine eğildi.

Beş saniye sonra tepesinde Chase kan ter içinde kolu pompalarken ray arabası geçti. Hoparlörlerden yükselen ses eski ahşap binayı sarsıyordu. Giordino da elindeki feneri pencerelere doğru tuttu. Eksik olan tek şey; çelik vagon tekerleklerinin çıkardığı takırtı olmuştu.

Magee tepeden tırnağa ürperdiğini hissetti. Sanki aslını hiç bilemeyeceği bir geçmişi yaşar gibiydi.

Annie yerden kalkıp ellerini beline dayadı. Kocasının yüzüne bakıyordu.

Magee, "Ne kadar da gerçeğe benzedi," diye mırıldandı. "Bu kadar olur doğrusu."

Pitt, "Çünkü yeniden canlandırma oyunumuz tıpkı 1914'te olduğu gibiydi," dedi.

Magee dönüp Pitt'e baktı. "Ama o zaman gerçek Manhattan Limited vardı."

Pitt hayır anlamında kafasını salladı. "O zaman Manhattan Limited yoktu."

"Yanılıyorsun. Harding ve Meechum treni gördüler."

Pitt, "Gördüklerini sandılar," dedi alçak bir sesle.

"Ama olamaz..." diye başladı Magee, sonra gözleri büyüdü, aklı iyice karışmıştı. "Ama olamaz... ikisi de deneyimli demiryolu görevlisiydi... yanılmış olamazlar."

"Meechum yaralı olarak yerde yatıyordu. Kapı kapalıydı. Harding kasanın önünde eğilmiş, sırtı kapıya dönüktü. Gördükleri tek şey ışıklardı. Bir de ses duydular. Geçen bir tren sesini veren eski bir gramofondu."

"Ama köprü... trenin ağırlığıyla çökmüştü. Bu da düzmece olamaz ki."

"Massey köprünün çeşitli kesimlerini havaya uçurdu. Büyük bir patlamayla bütün vadiyi ayağa kaldıracağını biliyordu. Küçük dozlarda barut kullanarak köprünün önemli yapı noktalarına yerleştirdi. Gök gürültülerine denk getirerek bunları birer bire patlattı. Çok geçmeden köprünün orta bölümü çöküp nehre uçtu."

Hâlâ şaşkınlık içindeki Magee tek kelime söylemedi.

"İstasyonun soygunu yalnızca bir düzmeceydi, dikkati başka yöne çekmek için. Massey'in aklında o on sekiz dolardan çok daha büyük şeyler vardı. Aslında Manhattan Limited'in taşımakta olduğu iki milyon dolarlık altın sikkenin peşindeydi."

"Neden onca zahmete girmiş peki?" diye sordu Magee. "Treni kolayca yolda durdurup soygunu yapabilirdi."

Pitt, "O Hollywood filmlerinde olur," diye karşılık verdi. "Ama gerçek yaşamda hor zaman bir pürüz çıkar. Söz konusu sikkelerin her biri yirmi dolar değerinde, otuz bir gram ağırlığındaydı. Basit bir matematikle iki milyon dolar edebilmesi için tam yüz bin adet sikke olması gerektiğini bulabiliriz. Bu da üç tondan fazla bir ağırlık yapar. Trenin gecikmesi üzerine aramaya gelecek şerif takımı yetişmeden birkaç adamın üç tonluk sikkeyi götürmeleri olanaksızdı."

"Pekala," dedi Giordino. "Her şeyi göze alıp herkesin aklındaki soruyu soracağım. Eğer tren buradan geçmediyse ve Hudson nehrine uçmadıysa, nereye gitti?"

"Sanırım Massey lokomotifi eline geçirdi, treni ana hattan çıkarıp hâlâ saklı olduğu yere götürdü."

Pitt eğer Napolyon'un ruhu olduğunu söyleseydi ya da az önce Venüs'ten gelmiş olduğunu iddia etseydi, yaptığı açıklama belki daha az kuşkuyla karşılanırdı. Megee açık açık aklının yatmadığını belli ediyordu. Yalnız Annie'nin inanma eğilimi olduğu belliydi.

"Bazı yönlerden bakılacak olursa, Bay Pitt'in kuramı o denli uyduruk değil," dedi.

Magee karısına yaramaz bir çocuğa bakar gibi baktı. "Yolculardan bir teki bile kurtulup olayı anlatamamış, soyguncular dan biri ölüm döşeğinde itiraf etmemiş, ortada bulunan tek bir ceset bile yok muymuş yani? Koskoca bir trenden bunca yıl en küçük bir iz bile görünmeyecek... olacak şey değil."

"Bugüne dek görülmüş en büyük ortadan kaybolma olayı," dedi Chase.

Pitt konuşulanları dinlemiyor gibiydi. Birden Magee'ye döndü. "Albany buraya ne kadar uzaklıkta?"

"Yirmi beş mil civarında. Neden sordun?"

"Mathottan Limited'i yakından en son Albany istasyonundayken görmüşlerdi."

"Yoksa buna inanıyor musun?"

Pitt, "İnsan inanmak istediği şeylere inanır," dedi. "Efsaneler, hayaletler, din ya da doğaüstü olaylar... Bense taş gibi somut bir maddenin yetmiş beş yıldır kimsenin bakmayı akıl edemediği bir yerde olduğuna inanıyorum."

Magee iç geçirdi. "Ne düşünüyorsun?"

Pitt bu soruya şaşırmış gibi göründü. "Buradan Albany'e kadar terkedilmiş hattın her bir karışıklık yerini inceleyeceğim. Ta ki nereye gittiği bilinmeyen küçük bir yan hat bulana dek."

72

Telefon çaldığında gecenin on biriydi. Sandecker yatakta okuduğu kitabı yanına bırakıp ahizeyi aldı.

"Sandecker."

"Yine Pitt."

Sandecker yatakta doğruldu. "Şimdi nereden arıyorsun?"

"Albany'den. Yeni bir durum var." v

"Nehir operasyonunda sorun mu çıktı?"

"Operasyonu iptal ettim."

Sandecker derin bir iç geçirdi. "Nedenini söyler misin, lütfen?"

"Yanlış yerde arıyormuşuz."

"Of Tanrım," diye yakındı Sandecker. "Lanet olsun. Eminsin, değil mi?"

"Hiç kuşkum yok."

"Bir dakika bekleyiver." Sandecker komodinin üzerinde bir kutuya uzanıp içinden çıkardığı puroyu yaktı. Küba'yla olan ticaret ambargosu 1985 yılında kalkmış olmasına karşın, Honduras purolarını Havana'lara yeğliyordu. Sandecker iyi bir puroyla her şeyin kontrol altına alınabileceğine inananlardandı. İri bir duman bulutu üfürdükten sonra yeniden ahizeyi aidi.

"Dirk."

"Buradayım."

"Başkan'a ne diyeceğim ben?"

Yanıt gelmedi. Sonra Pitt tane tane konuşarak karşılık verdi. "Başarma olasılığımızın milyonda birden binde bire yükseldiğini söyleyin."

"Bir şey mi buldunuz?"

"Öyle demedim."

"O halde ne üzerine çalışıyorsunuz?"

"Yalnızca içime doğan bir şey."

Sandecker, "Benden istediğin bir şey var mı?" alye sordu.

"Lütfen Heidi Milligan'ı bulun. New York'ta Gramercy Park Otelinde kalıyor. Eski demiryolu arşivlerini karıştırıp New York Quebec Northern Demiryolu Şirketinin Albany'le Deauville Hudson köprüsü arasındaki hatlarını ve yan hatlarını gösteren bir harita bulsun. 1880'le 1914 yılları arası olacak."

"Tamam, onunla konuşurum. Telefon numarası var mı?"

"İstihbarattan soracaksınız."

Sandecker purosundan derin bir soluk daha çekti. "Pazartesi için umut var mı?"

"Bilmiyorum. Bu işler aceleye gelmiyor."

"Başkan antlaşma nüshasına bel bağladı.

"Neden?"

"Bilmiyor musun?"

"Sorduğum zaman Moon açıklamadı."

"Başkan Kanada parlamentosunda bir konuşma yapacak, iki ülkenin birleşmesi için çağında bulunacak. Alan Mercier bana bu sabah haber verdi. Quebec bağımsızlığını ilan ettikten sonra deniz eyaletleri de bu konuyu düşünmeye başlamışlar. Başkan batı eyaletlerinin de katılacağını umuyor. İşte Kuzey Amerika Antlaşmasının imzalanmış bir nüshası burada devreye giriyor. Ne tehdit, ne başka bir şey, yalnızca aradan bürokratik engelleri çıkarıp İngiltere'nin itirazlarını ve müdahalesini önlemek için. Başkan'ın birleşik bir Kuzey Amerika için bu çağırıyı yapmasına tam elli sekiz saat kaldı. Şimdi anlıyor musun?"

"Evet," dedi Pitt suratı asılarak. "Şimdi anlıyorum. Bana son dakikada haber verdikleri için Başkanv e çevresindeki o küçük gruba çok teşekkür ettiğimi söyleyin, olmaz mı?"

"Daha önce açıklasalardı farkeder miydi?"

"Bilmem, etmezdi herhalde."

"Heidi seni nerede arasın?"

"De Soto'yu köprü yakınına bağlayacağız. Haberleşme merkezi olur."

Söyleyecek başka bir şey kalmamıştı. Sandecker, "İyi şanslar," dedi.

"Sağolun," dedi Pitt de.

Sandecker bir dakikada Heidi'nin otelinin numarasını bulmuştu. Hemen numarayı çevirdi ve bekledi.

"İyi akşamlar, Gramercy Park Oteli," dedi uykulu bir kadın sesi.

"Binbaşı Milligan'ın odasını bağlayın, lütfen."

Bir sessizlik. "Evet, 367 numaralı oda. Şimdi bağlıyorum."

"Alo," dedi bir adam.

Sandecker, "Binbaşı Milligan'ın odası mı?" diye sordu sabrı tükenerek.

"Hayır, efendim, ben müdür yardımcısıyım. Binbaşı bu akşam dışarı çıktı."

"Ne zaman döneceğini biliyor musunuz?"

"Fotoğraf gibi bir belleğiniz olmalı," dedi Sandecker kuşkulanarak.

"Anlayamadım?"

"Lobiden geçen bütün müşterilerinizi tanır mısınız?"

"Bir seksen boyunda, bir bacağı alçıda güzel bir kadın olursa tanırım."

"Anlıyorum."

"Bir not bırakmak ister misiniz?"

Sandecker bir an düşündü. "Hayır. Sonra yine ararım."

"Bir dakika kapatmayın, efendim. Galiba biz konuşurken buradan geçip asansöre girdi. Biraz beklerseniz santrala bildireyim odasını bağlasın."

367 numaralı odada Brian Shaw telefonu masanın üzerine bırakıp banyoya gitti. Köpüklerle örtülü küvetin içinde Heidi, bir elinde bir içki kadehi, alçılı bacağı küvetin yanından dışarı sarkmış yatıyordu.

"Köpükler arasından doğan Venüs." dedi Shaw gülerek. "Keşke bir kamera olsaydı."

"Şampanya şişesine uzanamıyorum," dedi Heidi, lavabonun yanında kova içinde duran şişeyi göstererek. Shaw başını sallayıp şişeyi aldı, Heidi'nin kadehini doldurdu, geri kalanını da genç kadının göğüslerine boşalttı.

Heidi küçük bir çığlık koparıp Shaw'a su atmaya çalıştı. Shaw çevik davranıp isabet almadan kapıya kadar kaçtı. "Sana sorarım bunun hesabını," diye bağırdı Heidi.

"Savaş ilan etmeden önce söyleyim, telefondan arıyorlar."

"Kim?"

"Sormadım. Başka bir yaşlı zampara herhalde." Shaw küvetle komodin arasındaki duvar telefonunu işaret etti. "Buradan konuş istersen. Ben öbürünü kapatırım."

Heidi'nin sesini telefonda işitir işitmez Shaw hemen telefonu kapar gibi yaptı fakat konuşmayı sonuna kadar dinledi. Heidi'nin Sandecker'le konuşması bitince genç kadının kapatması için bekledi. Fakat Heidi kapatmadı.

Uyanık kız, diye düşündü Shaw. Demek ona güvenmiyordu.

On saniye sonra Heidi telefonu kapattı. Shaw hemen santralı aradı.

"Buyurun."

"Bir dakika sonra 367 numaralı odayı arayıp Brian Shaw'la görüşmek ister misiniz, lütfen? Kim olduğunuzu da söylemeyin."

"Bu kadar mı?"

"Shaw telefona gelince hemen kapatıverin."

"Peki, efendim."

Shaw banyoya döndü, kapı aralığından bakıp, "Barıştık mı?" dedi.

Heidi güldü. "Sana yapsaydım hoşuna gider miydi?"

"Pek aynı şey olmazdı. Yapılarımız çok farklı."

"Şimdi şampanya kokacağım."

"Ne güzel."

Her iki telefon da çaldı.

"Sanadır herhalde," dedi Shaw kayıtsızca.

Heidi uzanıp telefonu açtı, sonra da ahizeyi Shaw'a uzattı. "Brian Shaw'u arıyorlar. İstersen içerden konuş."

"Benim gizlim saklım yok," dedi Shaw hin hin gülerek.

Shaw bir süre bir şeyler konuştuktan sonra telefonu kapadı. Öfkeli bir ifade takındı. "Lanet olsun, konsolosluktan arıyorlardı. Biriyle görüşmem gerekiyormuş."

"Gecenin bu saatinde mi?" diye sordu Heidi.

Shaw eğildi, Heidi'nin alçıdan çıkan ayak parmaklarını öptü. "Meraktan çatla.

İki saate kalmaz dönerim."

***

Long Island Demiryolu Müzesi bekçisi lokomotiflere hastalık derecesinde düşkün, emekli bir muhasebeciydi. Sergilenen lokomotifler arasından yürürken, gecenin bu saatinde bir FBI ajanına yatağından kalkıp kapı açtığı için homurdanıp duruyordu.

Antika bir kapı önüne gelip durdu, büyükçe bir halkaya dizili anahtarlar arasında kendisine gerekli olanı aradı. Sonra kapıyı açıp elektrik düğmesini çevirdi.

Kapı eşiğinde durup koluyla Shaw'un girişini engelledi. "FBI'dan biri olduğundan emin misin?"

Shaw bu sorunun budalalığı karşısında iç geçirip üçüncü kez sahte kimliğini gösterdi. Bekçinin dikkatle okumasını sabırla bekledi.

"Emin olun, Bay Rheingold..."

"Rheingold. Şu bira markası gibi."

"Özür dilerim, fakat inanın durum bu denli ivedi olmasa sizi böyle rahatsız etmezdik."

Rheingold, Shaw'un yüzüne dik dik baktı. "Bana söyler misiniz, nedir bütün bu olanlar?"

"Korkarım söyleyemem."

"Bir skandal vardır mutlaka. Eminim bir skandal yüzünden soruşturma yapıyorsun."

"Açıklayamam."

"Yoksa bir tren soygunu mu? Epey gizli tutuluyor olmalı. Altı haberlerinde hiç sözü edilmedi."

"Bir an önce başlayabilir miyiz?" dedi Shaw sabrı taşarak. "Acelem var."

"Peki, peki, yine de bir sorayım demiştim, canım."

Her yanı raflarla çevrili bir bölmeye girdiler. Raflarda demiryolları hakkında çoğu artık piyasada bulunmayan kitaplar vardı. Bekçi bir kitaplığın en sonunda durdu; alt raflarda büyük evrak çantaları vardı. Gözlüğünü takıp etiketleri yüksek sesle okudu.

"Evet... New Haven Hartford hattının haritası. Lake Shore Michigan Southern arası, Boston Albany arası... hah, tamam, işte New York-Quebec Northern hattının haritası." Adam çantayı masanın üzerine koyup açtı. "Zamanında çok güze! bir hattı. Manhattan Limited adında bir ekspres çalışıyordu bu hatta. Hangi bölümü sizi ilgilendiriyor?"

Shaw, "Ben bulurum, sağol," dedi.

"Bir kahve içer miydiniz? Yukardaki ofisimde hemen yapabilirim. Birkaç dakikada hazır olur."

"Çok naziksiniz. Bay Rheingold. Kahve makbule geçer doğrusu."

Rheingold başını sallayıp bölmeden çıktı. Fakat birden durup geri geldi ve içeri baktı. Shaw masaya gömülmüş, rengi atmış haritaları inceliyordu.

Kahveyle birlikte geri geldiğinde, evrak çantası kapatılmış ve raftaki yerine bırakılmıştı.

"Bay Shaw?"

Yanıt yoktu. Kitaplık bölmesi bomboştu.

73

Pitt kararlı ve adamakıllı coşkuluydu.

Kuşaklar boyu gözden kaçmış bir noktada kapı araladığı için epey güveni artmıştı. Bir süredir yitirmiş olduğu iyimserliğini yeniden kazanmış olarak çayırlık bir alanda çift motorlu jetin iniş yapmasını beklemekteydi.

Normal koşullarda bu alana bir uçağın inmesi olanak dışıydı. Şurada burada yerden yükselen ağaç kökleri ya da üstü yosun tutmuş kaya çıkıntıları yüzünden en uzun düzlük on yedi on sekiz metreyi geçmiyordu. Pitt helikopter gönderileceğini sanmıştı, böyle bir uçağın geldiğini görünce pilotun ya aklından zoru olduğunu ya da ölmek falan istediğini düşündü.

Fakat sonra birdenbire motorlarla birlikte kanatların yukarıya doğru dikildiğini farketti. Gövde ve kuyruk kısmı dümdüz kalmıştı. Kanatlar doksan derecelik bir açıyla yukarı kalkınca, uçağın öne hareketi durdu ve pürüzlü zemine inmeye başladı.

Tekerlekler yere değer değmez Pitt hemen koşup kumanda kabininin kapısını açtı. Kırmızı saçlı, çilli, çocuksu yüzlü bir genç onu neşeli bir gülümsemeyle karşıladı.

"Günaydın. Pitt siz misiniz?"

"Evet."

"Haydi, atlayın o zaman."

Pitt içeri girip kapıyı kapadı ve yardımcı pilot koltuğuna oturdu. "Bu bir VTOL değil mi?"

"Evet," dedi pilot. "Diklemesine kalkıp iniş yapabilir. İtalyan yapımı, Scinletti 440. Çok iyi bir uçaktır, titiz bakım ister. Ama ben Verdi'den bir arya okudum mu, rahatça kontrol ederim."

"Helikopter kullanmıyor musun?"

"Çok titreşim yapıyor. Hem tepeden resim çekiminde hızlı uçaklarla daha iyi sonuç alınır." Pilot sustu." "Benim adım Jack Westler." Bu açıklamadan sonra elini uzatmak yerine, kumanda kolunu sonuna dek iterek uçağı yükseltmeye başladı.

Yetmiş metre yüksekliğe vardıklarında, Pitt oturduğu yerde dönüp kanatların yeniden yatay duruma geçişlerini izledi. Aracın öne gidiş hızı da artarak normal

uçuş düzenini aldı.

Westler, "Hangi alanın foto haritasını çıkarmak istiyorsun?" diye sordu.

"Hudson'un batı yakası üzerinden Albany'ye kadar olan eski tren yolu hattının."

"Pek uzakta değil."

"Bölgeyi bilir misin?"

"Bütün yaşamım Hudson nehri vadisinde geçti. Hayalet trenden söz edildiğini duydun mu hiç?"

"Aman bunu hiç açma n'lur." dedi Pitt büyük bir bıkkınlıkla.

"Peki..., oldu," diyen Westler konuyu kapattı. "Film çekimine nereden başlamak istiyorsun?"

"Magee'lerin evinden başlayalım." Pitt arka kabine dönüp baktı. Hiçbir aygıt görünmüyordu. "Film dedin de aklıma geldi. Kamerayla kameraman nerede?"

"Kameralar, demek istiyorsun, çoğul olarak. İki kamera kullanıyoruz, mercekleri dürbün etkisi için değişik açılara ayarlanmış, uçağın alt gövdesine monte edilmiş durumda. Buradan ben yönetiyorum."

"Ne kadar yükseklikten uçacaksın?"

"Merceklerin odaklamasına bağlı. Yükseklik optik ve matematik hesabıyla ayarlanıyor. Şimdilik üç bin metre yüksekliğe ayarlanmış durumdayız."

Vadinin uçaktan görünümü göz kamaştırıcı bir güzellikteydi. Yemyeşil alan ilkbahar bulutları altında kimi yerde yükseltiler yapıyor, kimi yerde halı gibi dümdüz uzanıyordu. İki bin metre yükseklikten" nehir tepelerin arasında kıvrılarak uzayan bir piton yılanı gibiydi. Şuraya buraya serpiştirilmiş adacıklar, küçük çaylarda bulunan basamak taşlarını andırmaktaydı. Bereketli toprak bazen bir bağ, bazen bir meyva bahçesi ya da çiftliklerle değerlendirilmişti.

Üç bin metreye varınca, Westler kuzeybatıya doğru hafif bir dönüş yaptı. De Soto aşağıda küçük bir maketin minicik modeli gibi görünüyordu.

"Kameralar çalışmaya başladı," dedi Westler.

"Sanki büyük bir film yapımından söz eder gibisin," dedi Pitt.

"Hemen hemen. Çekilen her resim bir öncekinin yüzde altmışını da kapsar. Böylece herhangi bir nesne değişik açılardan iki kez görünmüş' olur. Yerde görülmesi olanaksız şeyler farkedilir, yüzlerce, binlerce yıl önce insan eliyle

bırakılmış izler görülebilir."

Pitt eski hattı kolayca seçebiliyordu. Sonra birdenbire bir yonca tarlası içinde kayboluverdi. Eliyle göstererek, "Peki, ya hedef tümüyle gözden kaybolursa?"

Westler uzanıp ön camdan aşağı bakarak başını salladı. "Olabilir. Söz konusu alan üzerinde tarım yapılmışsa, yerel toprak oluşumuna yabancı elementler katılmış olduğu için bitki örtüsünde belli belirsiz bir renk farkı olur. İnsan gözü bunu algılayamayabilir, fakat abartılmış film renkleriyle kolayca farkedilir."

Göz açıp kapayana kadar New York eyaleti başkentinin güney sınırına varmışlardı. Aşağıda Albany limanında okyanusa açılacak gemiler görünüyordu. Büyük depoların önünden başlayan demiryolları alanı örümcek ağı gibi sarmıştı. Modern yapıların arasında eski hat hepten kaybolmuştu.

Pitt, "Bir tur daha yapalım," dedi.

New York Quebec-Northern'in solgun hattı üzerinden tam beş kez daha geçtiler, ama hat hiçbir yerde kollara ayrılmıyordu.

Kameralar kendisinin farkedemediği bir şey saptayamamışsa, Pitt'in Manhattan Limited'i bulmak için bütün umudu Heidi Milligan'a kalıyordu.

***

Demiryolu müzesindeki çantada bulunan haritalar yok olmuştu. Kimin çalmış olduğuna Heidi'nin kuşkusu yoktu.

O gece daha sonra Shaw otele dönmüş, sabaha dek sevişmişlerdi. Heidi uyandığındaysa gitmişti. Heidi Amiral Sandecker ile konuşmasının dinlenmiş olduğunu çok geç anlamıştı.

Sevişmeleri sırasında birkaç kez Pitt'i düşünmüştü. Pitt'le sevişme bambaşka oluyordu. Onun hoyrat ve tüketici davranışı Heidi'nin de aynı biçimde karşılık vermesine yol açıyordu. Yataktaki zaman baştan aşağı bir yarışma, bir türlü kazanamadığı bir turnuva gibi geçiyordu. Pitt onu yiyip bitirmiş, kıpırdayamayacak bir durumda bitkin bırakmıştı. Bedeni her ne kadar bu durumdan hiç yakınmıyorsa da, kişiliği biraz hırpalanmış, bir erkeğin böylesi üstünlüğünü kabul etmesi pek kolay olmamıştı.

Oysa Shaw'la gayet yumuşak, neredeyse saygı içinde sevişiyorlardı. Heidi tepkilerini kontrol edebiliyordu. Birlikte olunca birbirlerini besler gibiydiler, fakat ayrıldıkları anda birbirini kollayan iki gladyatör gibi açık arıyorlardı. Pitt'le seviştikten sonra tümüyle tükenmiş ve kullanılmış olduğunu hissetmişti. Shaw da kullanıyordu onu, ama amacı başkaydı, ve nedendir bilinmez, Heidi bunu pek

umursamıyordu. Yeniden onunla birlikte olmayı dört gözle beklemekteydi.

Müzenin kitaplık bölmesinde oturup arkasına dayandı ve gözlerini kapadı. Shaw kayıtları çalarak onu yaya bırakacağını sanmıştı. Ama demiryolları konusunda başka kaynaklar da vardı... başka arşivler, özel koleksiyonlar ya da tarih dernekleri. Fakat Shaw onun bu kaynakları araştıracak zamanı olmadığını biliyordu. O halde başka bir yol bulmalıydı. Shaw'un bilmediği bir şey vardı: Heidi kesinlikle yaya kalmamıştı bu işte.

"Pekala, Bay Uyanık," diye mırıldandı kitap raflarına. "Seninle görüşeceğiz."

Heidi bekçiye seslendi. Adam esneye esneye geldi, hâlâ düşüncesiz FBI ajanlarından yakınıyordu.

"Eski gönderi kayıtlarınıza ve seyir defterlerine bakmak istiyorum."

"Bunları katalog halinde topladık, yoksa çok yer kaplıyor tabii. Siz bana ne istediğinizi söyleyin, seve seve ararım."

Heidi ne istediğini söyledi. Öğlen olduğunda aradığı bilgiyi bulmuştu.

74

Öğleden sonra saat dörtte Heidi, Albany Havaalanında uçaktan indi. Giordino onu karşılamak için gelmişti. Heidi, Giordino'nun getirdiği tekerlekli koltuğa binmeyi red edip arabaya kadar koltuk değneğiyle yürüdü.

"İşler nasıl gidiyor?" diye sordu.

"Pek umut verici değil. Ben gemiden ayrıldığımda, Pitt havadan çekilen fotoğrafların içine gömülmüştü. Hiçbir yerde tali hat görünmüyor."

"Ben bir şey buldum galiba."

Giordino, "Artık şans biraz yüzümüze gülse iyi olur," diye mırıldandı.

"Yılgın görünüyorsun."

"Okul günlerimdeki heveslilığim pek kalmadı doğrusu."

"İşler o,denli kötü mü?"

"Düşün bir. Başkan yarın öğleden sonra Kanada parlamentosu önünde konuşacak. Mahvolduk. O zamana dek antlaşmayı bulmamıza olanak yok... eğer böyle bir antlaşma gerçekten de varsa tabii..., bundan pek emin değilim ya."

"Pitt ne düşünüyor?" diye sordu Heidi. "Yani trenin nehir dibinde değil de, başka bir yerde oluşu konusunda?"

"Trenin köprüye hiç varmamış olduğuna inanıyor."

"Peki, sen neye inanıyorsun?"

Giordino yüzünde hiçbir ifade olmaksızın yola bakmaktaydı. Sonra birden gülümsedi. "Dirk'le tartışmanın boşuna soluk harcamak olduğuna inanıyorum."

"O kadar inatçı mıdır?"

"Hayır," dedi Giordino. "Genellikle haklıdır da ondan."

***

Pitt saatlerdir önündeki büyütülmüş fotoğraflara bakmaktaydı. Gözünde büyülteçli gözlükler, gördüğü her resmi kafasında üç boyutlu duruma getirmeye uğraşıyordu.

Cayırları küçük koruluklardan ayıran çitler, otomobiller, evler, yeşil örtü üzerine rengarenk bir damla dökülmüş gibi tümü büyük bir netlikle görülebiliyordu. Hatta bazı yerlerde otlar arasından demiryolu makasları bile

seçilebilmekteydi.

Köprü başından Albany'nin sanayi kesimine dek olan düz hattı defalarca inceledi. Bir tali hat belirtisi yoktu.

Giz hâlâ özelliğini koruyordu.

Heidi ve Giordino De Soto'nun harita odasına girdiklerinde, Pitt koltuğuna yaslanmış, neredeyse umudunu kesmiş durumdaydı. Ayağa kalkıp Heidi'yle kucaklaştı.

"Bacağın nasıl?"

"İyileşiyor, sağol."

Heidi'nin oturmasına yardım edildi. Giordino koltuk değneklerini alıp bir duvara dayadı.

"Al hâlâ bir sonuç çıkaramadığınızı söyledi," dedi Heidi.

Pitt başını salladı. "Öyle görünüyor."

"Biraz daha kötü haber getirdim sana."

Pitt ses çıkarmadan bekledi.

"Brian Shaw her şeyi biliyor," dedi Heidi doğrudan.

Pitt genç kadının gözlerindeki mahcubiyeti kol ayca görebiliyordu. "Her şey sözü çok şeyi kapsıyor."

Heidi üzgün üzgün başını iki yana salladı. "Demiryolu müzesindeki eski hat haritasını ben inceleyemeden çalıp gitti."

"Eğer nerede kullanacağını bilmiyorsa pek işine yaramaz."

"Galiba tahmin ediyor," dedi Heidi alçak bir sesle.

Pitt bir an hiç konuşmadan bekledi, Heidi'yi sorguya çekme dürtüsünü bastırmaya çalışıyordu. Olan olmuştu artık. Shaw'un nasıl olup da bu bilgiyi edindiği artık önemli değildi. Nedendir bilinmez, içinde buruk bir kıskançlık duydu. Heidi bu yaşlı adamda ne buluyordu sanki?

"O zaman Shaw bu bölgededir."

"Karış karış aramaya başlamıştır," diye ekledi Giordino.

Pitt, Heidi'ye döndü. "Haritalar Shaw'un hiçbir işine yaramayabilir. Havadan çekilen resimlerde tali hata benzer bir şey yok."

Heidi çantasını kucağına alıp kilidini açtı. "Ama tali hat vardı," dedi. "Mondragon Hook Junction denen bir yerde ana hattan ayrılıyordu."

Odadaki herkes birden heyecanlanmıştı.

"Nerede bu yer?" diye sordu Pitt.

"Eski bir harita olmadan tam olarak gösteremem."

Giordino hemen vadinin topoğrafik haritalarını gözden geçirdi. "Buradaki haritaların en eskisi 1965 yılına ait."

"Bu Mondragon Hook'u nasıl buldun?" diye sordu Pitt.

"Cok kolay," dedi Heidi. "Ben olsaydım, bir lokomotifle yedi Pulman vagonu ömür boyu kimsenin bulamaması için nereye saklardım, diye düşündüm.

Tek yanıt yeraltıydı. Bunun üzerine daha eski tarihlere dönüp 1914 öncesi Albany'den gönderilmiş mallar listesini araştırdım. Aradığımı da buldum; sekiz ayrı yük treni kireçtaşı taşımıştı bu hatta."

"Kireçtaşı mı?"

"Evet, bu yük Mondragon Hook adında bir istasyondan yüklenip New Jersey'deki bir çimento fabrikasına gönderiliyormuş."

"Ne zaman?"

"Bin sekiz yüz doksanlarda."

Giordino pek umutlu görünmüyordu. "Bu Mondragon Hook buradan yüzlerce mil uzakta olabilir."

Heidi, "Albany'nin biraz güneyinde olması gerek," dedi.

"Nereden biliyorsun?"

"Tren şirketi Albany içinden geçen maden yüklü trenleri kayıtlara geçirmemiş. Ama Germantown istasyonunda lokomotif değiştirilmiş olduğu için böyle bir kayıt buldum."

Pitt, "Germantown nehire on beş mil uzaklıktadır," dedi.

Heidi, "Bunun üzerine eski jeolojik haritaları karıştırdım," diye devam etti. Çantasından bir harita çıkarıp masanın üzerine yaydı. "Germantown'la Albany arasındaki tek yeraltı kireçtaşı ocağı burada bulunuyor." Kalemiyle noktayı işaretledi. "Deauville Hudson köprüsünün dokuz mil kuzeyi, bir mil batısında."

Pitt büyülteçli gözlüğü takıp hava fotoğraflarını inceledi. "İşte, ocağın hemen

doğusunda bir çiftlik var. Ev ve ağıl hatla ilgili tüm izleri kapatmış."

"Evet, görüyorum," dedi Heidi heyecanla. "New York otoyoluna çıkan bir de karayolu var."

Giordino, "Üzerine asfalt dökülmüş, görememiş olman doğal," dedi.

"İyi bakacak olursanız, eski rayların bir bölümünün yoldan yüz metre açılarak bir kıvrım yaptığını ve dik bir tepenin önünde son bulduğunu göreceksiniz."

Heidi de büyülteçli gözlüğü takıp baktı, "insan ne aradığını bilince her şeyi ne kadar rahat görebiliyor."

Giordino, "Ocak hakkında bir şeyler öğrenebildin mi?" diye sordu Heidi'ye.

"Evet" dedi Heidi. "Gerek ocak, gerekse ocağa kadar uzanan demiryolu hattı Forbes Madencilik Şirketine aitmiş. Ocağı 1882'den 1910'a dek işletmişler, fakat son yıl su baskını olmuş. İşletmeyi bırakıp araziyi çevredeki çiftlik sahiplerine satmışlar."

"Bozgunculuk yapmak istemem ama," dedi Giordino. "Bu ocak ya yalnızca üstü açık bir çukursa?"

Heidi düşünceli düşünceli baktı. "Ne demek istediğini anlıyorum. Eğer şirket kireçtaşını tepenin içinden çıkarmadıysa, trenin burada gizlenmiş olması olanaksız tabii." Fotoğrafı dikkatle inceledi. "Kesin konuşmak zor, çok yoğun bir bitki örtüsü var, ama göründüğü kadarıyla yüzeyde çukur falan yok."

Pitt, "Mutlaka gidip bir araştırmamız gerek," dedi.

Giordino, "Tamam," dedi. "Ben seni götürürüm arabayla."

"Ben yalnız gideceğim. Bu arada sen Moon'u ara, buraya adam göndersin... bir deniz piyade takımı. Bakarsın Shaw da fedailerini getirir. Bir de bize çok usta bir maden mühendisi göndersin. Sonra çevredeki yaşlılarla bir konuş, ocakla ilgili eskiden olmuş garip olaylar anımsıyorlar mı bakalım. Heidi, sen de istersen git, bölgenin eski yayıncılarını bul, eski gazeteleri karıştırıp köprünün çöküşüyle ilgili arka sayfalarda herhangi bir haber yazısı var mı ar ayıver. Ocağı inceledikten sonra durum iyice belli olur artık."

Giordino, "Pek fazla zamanımız kalmadı," dedi. "Başkan on dokuz saat sonra konuşmasına başlayacak."

"Anımsatmana gerek yok," dedi Pitt paltosuna uzanırken, "Şimdi bir an önce şu tepenin içine girmemiz gerekiyor."

75

Güneş batmış, yerini çeyrek bir ay almıştı. Hava oldukça soğuktu. Eski ocak girişinin epey üstünde duran Shaw bulunduğu yerden millerce uzaktaki köylerin ve çiftliklerin ışıklarını görebiliyordu. Çok güzel bir görünüm, diye düşündü.

Birden pervaneli bir uçak gürültüsü sessizliği yırtıverdi. Shaw göğe baktı, ama karanlıkta bir şey göremedi. Uçak hiçbir ışık yakmadan seyrediyordu. Motor gürültüsünden uçağın yüz metre kadar yüksekten uçtuğunu anladı. Az sonra göğün çeşitli noktalarında yıldızlar tek tük görünmez oldular. Shaw bunun paraşütler nedeniyle olduğunu biliyordu.

On beş dakika sonra ağaçların içinden iki gölge çıkıp Shaw'un yanına tırmandı. Adamlardan biri Burton Angus'du. Diğeriyse sağlam yapılı, tıknaz biriydi. Karanlıkta gören iri bir kaya parçası sanırdı. Adı Eric Caldweiler olan bu adam bir zamanlar Galler'de bir kömür madeninde yöneticilik yapmıştı.

Shaw, "Nasıl gitti?" diye sordu.

"Çok iyi bir atlayış yaptılar." dedi Burton-Angus. "Neredeyse tümü de verdiğim işaret ışığının üstüne indi. Komutanları Teğmen Macklin adında biri."

Shaw gece harekâtlarının en önemli kuralına boş verip bir sigara yaktı. Amerikalılar nasıl olsa birazdan onların burada olduklarını öğreneceklerdi. "Ocağın girişini bulabildiniz mi?"

Caldweiler, "Hiç umut yok," dedi. "Tepenin bir yanı yarı yarıya kaymış."

"Giriş gömülmüş mü?"

"Evet, bir İskoç'un viski mahzeninden daha derine hem de. Yığılı toprak çok kalın bir tabaka yapmış."

"Kazmamız olası mı?" diye sordu Shaw.

Caldweiler olumsuz anlamda başını salladı. "En iyi araç gereçlerimiz bile olsa iki üç gün sürer."

"Bu kötü. Amerikalılar her an ortaya çıkabilirler."

Caldweiler, "Kapılardan girmeyi deneyebiliriz," dedi piposunu ağzına alarak. "Tabii bu karanlıkta bulabilirsek."

Shaw, "Ne kapısı?" diye sordu.

"İşletilen her ticari madende ve ocakta iki ek kapı bulunması gerekir. Biri ana

giriş tıkandığı taktirde kaçabilmek için, diğeriyse hava akımını sağlayan baca."

Shaw, "Nereden başlayalım aramaya," dedi heyecanla.

Caldweiler telaşa gelecek gibi değildi. "Durun bir hele... bu maden olsa olsa tepenin bu yanında bir tünel biçimindedir. Hava bacasının devamı da büyük olasılıkla kireçtaşı yatağının yanı sıra aşağı doğru bir eğim yapıyordur. Demek ki, kaçış çıkışı tepenin altında oluyor. Baca çıkışıysa daha yüksekte, kuzeye dönük olmalı."

"Neden kuzeye?"

"Rüzgâr genellikle kuzeyden. Eskiden hava dolaşımı sağlayan vantilatörler yokken buna dikkat edilirdi."

Shaw, "O zaman hava çıkış bacasını bulalım," dedi. "Yamaçtaki ağaçların arasında aşağıdaki kaçış kapısına göre daha az göze çarparız."

"Eyvah, yine mi tepelere tırmanacağız," diye yakındı Burton-Angus.

"İyidir, iyidir," dedi Shaw gülerek. "Kokteyllerde yiyip içtiğini yakarsın biraz." Sigarasını atıp topuğuyla ezdi. "Ben gidip yardımcılarımızı toplayım."

Shaw birkaç adım atmıştı ki, birden ayağı bir sarmaşığa takılıp tepetaklak yuvarlanmaya başladı. Yere indiğinde çakıl taşıyla kaplı bir zemine sırtüstü düşmüştü.

Yattığı yerde soluk soluğa inlerken tepesinde bir adam beliriverdi. Tüfeğinin namlusunu Shaw'un alnına dayadı.

"Sanırım siz Bay Shaw'sunuz," dedi kibar bir ses.

"Evet, ben Shaw'um."

"Tanıştığıma sevindim." Adam tüfeğini çekti. "Kalkmanıza yardım edeyim, efendim."

"Siz Teğmen Macklin misiniz?"

"Hayır, efendim, Çavuş Bentley."

Bentley siyah gri gece kamuflaj giysileri içindeydi; pantolonunun paçaları postallarının içine sokulmuş, elinde üzerine file geçirilmiş bir miğfer vardı. Elleri ve yüzü mürekkep renginde boyanmıştı.

Karanlığın içinden bir adam daha çıktı.

"Hayrola, çavuş?"

"Bay Shaw küçük bir kaza geçirdi."

Shaw, "Macklin sen misin?" diye sordu.

Adamın ağzında bir dizi beyaz diş parıldadı. "Belli değil mi?"

"Bu makyajla hepiniz aynı görünüyorsunuz."

"Başka çare yok."

"Adamlarınız tamam mı?"

"On dördümüz de yarasız beresiz hazırız. Karanlıkta yapılan bir atlayış için iyi sonuç."

"Tepede bir giriş kapısı aramanızı istiyorum. Toprakta bir kazı ya da çöküntü belirtisi. Tepenin başından başlayın, kuzey ucundaki doruğuna kadar araya araya tırmanın."

Macklin hemen Bentley'e döndü. "Çavuş, adamları hemen üçer metre aralı arama düzenine geçir."

"Anlaşıldı, efendim." Bentley iki üç adımda ağaçların arasında kayboldu.

"Aklımı kurcalayan bir şey var," dedi Macklin.

"Nedir?" diye sordu Shaw.

"Amerikalılar. New York eteklerinde bir İngiliz deniz piyade takımıyla karşılaşınca, nasıl bir tepki gösterirler acaba?"

"Bunu tahmin etmek kolay değil. Amerikalıların çok gelişmiş bir şaka anlayışı vardır."

"Birkaç tanesini vurmak zorunda kalırsak pek güleceklerini sanmıyorum."

"En son ne zaman olmuştu?" diye yüksek sesle düşündü Shaw.

"İngilizlerin silahlı olarak Amerika'yı istila edişleri mi?"

"Onun gibi bir şey."

"Yanılmıyorsam, 1814'te, Sir Edward Parkenham New Orleans'a saldırdığında."

"Bu savaşı kaybetmiştik."

"Washington'u yaktığımız için Amerikalılar bize çok kızmıştı."

Birden ikisi de kulak kesildi. Vites küçülten bir arabanın isyan dolu gürültüsü duyuluyordu. Ardından bir çift far göründü; araba yakındaki yoldan çıkmış,

terkedilmiş tali hatta doğru geliyordu. Shaw ve Macklin hemen çömelip gizlendiler.

Araba demiryolunun tepe başında kaybolduğuy ere gelip durdu. İçinden bir adam çıkıp farların önüne yürüdü.

Shaw, Pitt'le karşılaştığı zaman ne yapacağını düşünüyordu. Adamı öldürmeli miydi acaba? Macklin'e vereceği sessiz bir emirle, hatta bir el işaretiyle bile bir anda sessizce adam öldürme sanatında ustalaşmış bir düzine adam Pitt'i bıçaklarıyla öldürüp bırakabilirlerdi.

Pitt tepeye uzun uzun baktı, sanki meydan okurmuş gibiydi. Yerden bir taş alıp karanlık yamaca fırlattı. Sonra yeniden arabasına binip bir U dönüşüyle oradan ayrıldı.

Arabanın ışıkları iyice gözden kaybolduktan sonra Shaw ve Macklin tekrar ayağa kalktılar.

"Bir an adamı öldürmemi emredeceksiniz sandım," dedi Macklin.

Shaw, "Aklımdan geçmedi değil," dedi. "Ama arı kovanına çomak sokmanın anlamı yok. Gün doğunca işler zaten yeterince kızışacak."

"Kimdi bu adam dersiniz?"

"O," dedi Shaw ağır ağır. "Düşmanın ta kendisiydi işte."

76

Karı koca'nın baş başa oldukları ender anlardan biriydi. Danielle sırtı açık yeşil şifon giysisi içinde bütün güzelliğiyle ışıldıyordu. Saçı ortadan ayrılmış, geriye doğru yaldızlı çiçeklerle süslü bir tarakla tutturulmuştu. Boynunda altın bir kolye vardı. Masanın karşısında oturan kocasına bakarken mum ışığında gözlerinden kıvılcımlar çıkıyordu.

Hizmetçi kadın tabakları toplarken Sarveux masanın üzerinden uzanıp genç kadının elini öptü.

"Gitmen gerçekten gerekiyor mu?"

"Korkarım öyle," dedi Danielle kocasının bardağına konyak boşaltırken. "Yeni güz giysilerim Vivonnes'da hazır bekliyor, yarın sabah erkenden provalar için randevu aldım."

"Neden hep Quebec'e gidiyorsun? Neden Ottawa'da bir terzi bulmuyorsun?"

Danielle küçük bir kahkaha atıp elini Sarveux'nün saçlarında gezdirdi. "Çünkü Quebec'in moda kreatörlerini Ottawa'nın terzilerine yeğ tutuyorum."

"Artık hiç baş başa kalamıyoruz."

"Sen hep ülke yönetimiyle dolusun."

"Evet, bunu inkâr edemem. Ama sana zaman ayırdığımda sen hep meşgul oluyorsun."

"Başbakan karışıyım," dedi Danielle gülümseyerek. "Benden beklenen görevlere sırt çeviremem."

"Gitme," dedi Sarveux.

"Sosyal toplantılarında güzel görünmemi istersin herhalde," dedi Danielle.

"Nerede kalacaksın?"

"Quebec'te her zaman kaldığım yerde tabii... Nanci Soult'un belediye konağında."

"Akşama dönsen sevinirdim."

"Bir şey olmaz, merak etme, Charles." Danielle eğilip kocasının yanağına ılık bir öpücük kondurdu. "Yarın öğleden sonra dönerim, o zaman konuşuruz."

"Danielle, seni seviyorum," dedi Sarveux alçak bir sesle. "En büyük dileğim

seninle yan yana yaşlılığımızı görmektir. Bunu bilmeni isterim."

Danielle'den gelen karşılık yalnızca kapanan kapının sesiydi.

Belediye konağı Nanci Soult'un adınaydı, fakat bunu Nanci'nin kendisi bilmiyordu.

Romanları dünyanın her yerinde satan Kanadalı bu kadın yazar enflasyon sonucu artan vergilerden kaçabilmek için İrlanda'da yaşamaktaydı. Arada sırada Vancouver'e gelip ailesini ve dostlarını ziyaret ederdi, Quebec'e ayak basmayalı tam yirmi yıl oluyordu.

Oynanan oyun hep aynıydı.

Resmi araba Danielle'i belediye konağının önünde bıraktıktan sonra, kapısında bir koruma polisinin beklediği binaya giren genç kadın, kapıları çarparak odadan odaya girip çıkıyor, tuvalet sifonunu çekip sürekli hafif müzik çalan FM radyoyu açıyordu.

Bu kez de aynı işlemleri yapan Danielle iyice emin olana dek bekledikten sonra gardroba girdi, giysileri yana iterek gizli kapıyı açtı. Buradan bitişik binanın merdiven aralığına çıkılıyordu.

Merdivenler tek arabalık küçük bir iç garaja iniyordu. Henri Villon Mercedes Benz'i içinde tam zamanında gelmiş, Danielle'i beklemekteydi. Arabanın içinde birbirlerine sarıldılar.

Danielle sevgilisinin öpüşüyle gevşemişti gerçi, ama bu öpüşte biraz duygu eksikliği mi vardı ne? Villon genç kadını bıraktıktan sonra yüzünde hemen bir işadamı ifadesi belirdi.

"Umarım önemli bir konu için aradın," dedi. "Artık bu kaçamaklar gittikçe zorlaşıyor."

"Bunu söyleyen benimle başbakanın evinde sevişen adam olamaz."

"O zaman Quebec başkanlığına seçilme durumum yoktu."

Danielle köşesine çekilip iç geçirdi. Gizli buluşmalarının heyecan ve ihtirası giderek sönüyordu. Beklenmedik bir şey değildi aslında. Danielle bu beraberliğin sonsuza dek sürmeyeceğini biliyordu tabii. Artık yapacağı tek şey içindeki kırgınlığı gömüp yakın dostluk biçiminde ilişkiyi sürdürmekti.

"Gitmek istediğin belli bir yer var mı?" diye sord u Villon.

"Hayır, şöyle çevreyi gezelim."

Villon uzaktan kontrol düğmesine basarak garajın kapısını açtı ve yola çıktı.

Kısa zamanda doğu yakasına geçmek için arabalı vapur sırasına girmişlerdi. Vapura girip arabayı durdurana dek aralarında konuşma olmadı. St. Lawrence ışıklar içinde pırıl pırıldı.

"Korkarım çetin bir sorun var karşımızda," dedi Danielle.

"İkimizi mi ilgilendiriyor, yoksa Quebec'i mi?"

"Üçünü de."

"Pek karamsar görünüyorsun."

"Haklıyım," dedi Danielle. "Charles Kanada başbakanlığından istifa edip Quebec başkanlığı için adaylığını koyacak."

Villon şaşkınlık içinde dönüp genç kadına baktı. "Bir daha söyie."

"Kocam Quebec başkanlığı için adaylığını koyuyor."

Villon hayretler içinde başını iki yana salladı. "Bunu yapabileceğine inanamam. Bugüne dek duyduğum en budalaca iş. Hem neden? Böyle budalaca bir karar için hiçbir neden göremiyorum."

"Bence öfkesinden yapıyor."

"Benden bu kadar çok mu nefret ediyor?"

Danielle gözlerini kaçırdı. "Sanırım aramızda bir şey olduğundan şüphe ediyor. Belki de biliyordur. Öç almak için harekete geçmiş olabilir."

"Ben hep dikkatli davrandım. Herhalde izlettirmiş olmalı. Başka türlü nasıl öğrenebilir?"

Villon başını geri atıp bir kahkaha savurdu. "Çünkü ben söyledim ona."

"İnanmam!" dedi Danielle hayretle.

"Canı cehenneme pis kurbağanın. Bırak ahlak kuralları içinde kendi kendine acıyıp dursun. Budalanın seçimleri kazanabilmesi için en küçük bir şansı yok. Charles Sarveux'nün Queb6cois Partisi içinde tek bir dostu yoktur. Büyük çoğunluk beni destekleyecektir."

Arabalı vapur iskelesine yüz metre kala Villon'un Mercedes'inin beş araba arkasında bir adam kendi aracından çıktı ve manzarayı izleyen yolcuların arasına karıştı. Bir gözü Mercedes'teydi.

Gördüğü kadarıyla, iki kişi hareketli bir konuşma içindeydiler.

Adam hiçbir şey olmamış gibi Mercedes'e yaklaştı, arabanın bir yolcusuymuş gibi arka kapıyı açarak içeri yerleşti.

"Madam Sarveux, Mösyö Villon, iyi akşamlar."

Danielle ve Villon'un yüzlerinde önce bir şaşkınlık, sonra müthiş bir şok ve adamın elindeki ,44'lük magnum tabancayı görünce de büyük bir korku belirdi. Tabanca ikisinin başları arasında gidip geliyordu.

Villon'un bu denli şaşırması için haklı bir neden vardı.

Çünkü ayna karşısına geçmiş gibiydi.

Arka koltukta oturan adam ikizi gibi kendisine benziyordu. Arabanın içine vuran aydınlıkta en küçük ayrıntısına kadar benzerliği farkedebilmişti.

Danielle'in kısa zamanda isterik bir çığlığa dönüşebilecek iniltisi adamın tabanca namlusuyla savurduğu vuruşa kadar sürdü.

Kusursuz cildinde açılan yarıktan kan fışkırmaya başladı. Danielle acı içinde soluğunu tuttu.

"Kadınlara vurmaktan hoşlanmam, lütfen boşuna direnmeyin."

Ses de Villon'un sesinin kusursuz bir taklidiydi.

"Kimsin sen?" diye çıkıştı Villon. "Ne istiyorsun?"

"Aslı bile ayırt edemiyor, bakın buna çok sevindim." Ses birden değişiverdi, Villon'un çok iyi tanıdığı ve tanıdığı anda tüylerinin diken diken olduğu bir sesti. "Ben Foss Gly," dedi adam. "İkinizi de öldürmek istiyorum."

77

Yağmurun çiselemeye başlamasıyla Villon silecekleri çalıştırdı. Ensesine dayalı tabanca namlusu arabalı vapurdan çıktıklarından beri bir an olsun ayrılmamıştı.

Yanında oturan Danielle elindeki kanlı mendili yüzüne bastırmış, ikide bir sessizce iç çekiyordu. Gerçek bir karabasan içinde dehşetten uyuşmuş durumdaydı.

Sordukları bütün sorular ve merhamet dileyen yalvarmaları buz gibi bir suskunlukla karşılanıyordu. Gly yalnızca yol tarif etmek için ağzını açmaktaydı. Artık kırsal bölgeye çıkmışlardı. Tek tük çiftlik evlerinden görünen ışıklar dışında her yer karanlıktı. Villon'un kendisine söylenenler dışında yapacak herhangi bir şey yoktu. Tek umudu harekete geçebileceği bir an yakalamak, geçmekte olan bir aracın ya da büyük bir şans eseri, yanlarından geçen bir polisin dikkatini çekebilmekti.

"Yavaşla," diye emretti Gly. "Sol yanda bir toprak yol belirecek. O yola gir."

Giderek artan korkusuyla Villon toprak yola saptı. Göründüğü kadarıyla, bu toprak yol yeni açılmış, üzerinden ağır inşaat araçları geçmişti.

Villon, "Ben seni öldü sanıyordum," dedi bir yanıt almak umuduyla.

Gly karşılık vermedi.

"O İngiliz ajanı Brian Shaw senin çalınmış bir deniz uçağıyla bir Japon yük gemisine çarptığını söyledi."

"Cesedimin hiç bulunamamış olduğunu da söyledi mi?"

Gly konuşmaya başlamıştı. Hiç olmazsa bir başlangıçtı bu.

"Evet, bir patlama olmuş..."

"Dümeni bağladım, tam hız verip çarpışmadan beş mil önce kendimi suya attım. St.Lawrence'de onca yoğun bir trafik varken nasıl olsa bir araca çarpacağı belliydi."

"Neden benim kimliğime girdin?"

"Nedeni açık değil mi? Sen öldükten sonra yerini alacağım, Quebec'in yeni başkanı sen değil, ben olacağım."

Villon'un duyduklarını tam olarak kafasına yerleştirmesi beş saniye sürdü.

"Fakat bu çılgınlık!"

"Çılgınlık mı? Bence son derece akıllıca bir iş."

"Böyle kaçıkça bir planı uygulaman olanaksız."

"Ama uyguladım bile." Gly'in ses tonu sohbet eder gibiydi. "Jules Guerrier'in evine ön kapısından girip fedaisinin yanından geçerek yatak odasına nasıl vardım sanıyorsun? Senin çalışma odanda da oturdum, birçok arkadaşınla tanıştım, Charles Sarveux ile siyasi tartışmalara girdim, Mecliste bile bulundum. Yahu sen ne diyorsun, karınla ve şu yanında duran metresinle yatağa bile girdim."

Villon'un ağzı açık kalmıştı. "Olamaz... doğru olamaz... karımla yatmış olamazsın."

"Evet, Henri, hepsi doğru söylediklerimin. İstersen karının tüm anatomisini sana anlatabilirim, hem de en ilginç yerinden başlayarak..."

"Hayır!" diye haykırdı Villon. Frene basıp ansızın direksiyonu sağa kıvırdı.

Fakat talih bir kez sırtını çevirmişti Villon'a. Lastikler ıslanmış toprağı sağlam kavrayamamış, direksiyon kırmakla sağlamayı umduğu şiddetli sarsıntı ve savurma gerçekleşmemişti. Araba yalnızca biraz kaymış, ağır ağır çember yapmaya başlamıştı.

Gly biraz kaybeder gibi olduğu dangesini hemen sağlayıp tetiği çekti. .44'lük magnum mermisi Villon'un köprücük kemiğini parçalayıp ön camdan çıktı.

Danielle'in ağzından çıkan çığlık, dehşet içinde boğulup iç çekişlerine dönüştü.

Araba kendi kendine yolun yanındaki ıslak otların üstünde yavaşça durdu. Villon'un elleri direksiyondan ayrılmıştı. Başını geri atıp büyük bir acı içinde dişlerini kenetledi.

Gly dışarı çıkarak ön kapıyı açtı. Hoyrat bir hareketle Villon'u Danielle'in yanına itip direksiyonun başına geçti.

"Buradan sonrasını ben götürürüm," diye hırladı. Tabancanın namlusunu Villon'un koltuk altına soktu. "Bir daha numara yapayım deme."

Danielle'in gördüğü kadarıyla, Villon'un omuzunun üstü uçup gitmişti. Başını çevirip kapının iç yüzüne kustu.

Gly bir U dönüş yapıp yeniden yola girdi. Yarım mil sonra farların ışığında sarı boyalı bir buldozer belirdi. Hemen yanındaysa üç metre derinliğinde, beş

metre eninde bir hendek vardı. Hendeğin karşı tarafında yüksek bir toprak yığını görünmekteydi. Gly hendeğin kenarına iyice yaklaşınca, Danielle çukurun dibinde büyük bir beton boru uzandığını gördü.

Gly borunun üstüne gelecek biçimde Mercedes'* eğimden aşağı sürdü. Ön tamponlar betona çarpınca kıvılcımlar çıkardı. Arabanın arkası bir süre sallandıktan sonra dengesini buldu. Geri kısmı biraz yatmış, ön farlar yukarı doğru bir açı yapmıştı.

Gly iki çift kelepçe çıkardı. Bunlardan biriyle Villon'un sol elini direksiyona kilitledi. Aynı işlemi

Danielle için de uyguladı.

"Ne yapıyorsun?" diye sordu Danielle boğuk bir hırıltıyla.

Gly durup Danielle'in yüzüne bir baktı. Kuzguni saçları darmadağın olmuş, güzel yüzü kanlı gözyaşlarıyla lekelenmişti. Genç kadının gözleri korkudan kıpırdayamayan bir ceylanın gözleri gibiydi.

Gly'ın yüzünde tüyler ürperten bir gülümseme belirdi. "Sevgilinle birlikte sonsuzluğa erişmenizi sağlıyorum."

Villon, "Onu öldürmenin bir anlamı yok," dedi ocıyla inleyerek. "Tanrı aşkına, bırak onu gitsin."

"Üzgünüm," dedi Gly hiç duygulanmadan. "Anlaşmamda o da var."

"Ne anlaşması?"

Bu soruya karşılık gelmedi. Gly kapıyı çarpıp hendekten çıktı ve karanlığın içinde kayboldu. Birkaç dakika sonra ağır bir dizel motorun harekete geçişini duydular.

Motorun sesi aracın ağır bir yük taşıdığını belli ediyordu. Gürültülü egsoz sesi iyice yaklaştı ve hendeğin tepesinde gümüş renkli bir kepçe göründü. Birden bu kepçe aşağı doğru döndü ve üç buçuk metre küplük toprak Mercedes'in tepesine yağdı.

Danielle acı bir çığlık attı.

"Aman Tanrım... bizi diri diri gömecek... yapma n'olur... yapma!"

Gly bu yalvarıya kulak asmadan aracı geri aldı ve kepçeyi yeniden toprakla doldurdu. Buldozeri kullanmasını iyice öğrenmişti. Bu inşaat alanında geceieri gelip gizlice çalışarak ustalık kazanmıştı.

Danielle kelepçelerden kurtulabilmek için çırpındı. Bileği üzerindeki deri sıyrılmış, kan sızmaya başlamıştı.

"Henri!" Soluksuz bir iniltiydi çıkan ses. "N'olur böyle ölmeyim, kurtar beni."

Villon'un bir şey işitecek durumu yoktu. Ölüm onun için daha kolay olacağa benzerdi. Kan kaybından birkaç saniye içinde öleceğini biliyordu.

"Ne garip," diye fısıldadı. "Quebec özgürlüğü uğruna ölen en son insan ben oluyorum. Kim derdi ki..." Sesi yavaşça kısılıp gitti.

Artık araba tümüyle örtülmek üzereydi. Açıkta kalan yerler yalnızca parçalanmış ön camın bir bölümüyle ön kaportanın ön kısmı ve farlardan bir tanesiydi.

O sırada hendek kenarında bir siluet belirdi. Açıkta kalan tek farın aydınlığında bunun Foss Gly olmadığı hemen belli oldu. Adam eğilip arabanın içine doğru baktı; yüzünde büyük bir üzüntü okunuyor, yanakları süzülen gözyaşlarıyla parıldıyordu.

Danielle bu adamı görünce dehşetle irkildi. Rengi bembeyaz olmuştu. Serbest olan elini yalvarır gibi ön cama dayadı. Sonra yavaş yavaş dudaklarından sessiz bir sözcük döküldü. "Bağışla."

Kepçe son kez boşaldı, Mercedes artık tümüyle toprak altındaydı.

Bir süre sonra hendek tam yer düzeyine kadar örtülmüştü. Buldozerin motorları sustu.

Ancak o zaman, Charles Sarveux büyük kederini de yanına alarak oradan uzaklaştı.

78

Quebec kentinin kuzeydoğusundaki tepelerden birinde bulunan Lac St. Joseph Havaalanı, bütçedeki kısıntılar nedeniyle kapatılmış bulunan, Kanada Kraliyet Hava Kuvvetlerine ait olan birkaç havaalanından biriydi. İki mil uzunluğundaki pisti ticari seferler için kapalıydı, fakat askeri uçaklar hâlâ inip kalkabiliyor, eğitim uçuşları için kullanılabiliyordu.

Henri Villon'un uçağı eskimiş bir hangarın önündeydi. Yanında bir yakıt tankeri ve uçuş öncesi kontrolları yapan pardösülü iki adam vardı. İçinde paslanmış bir metal atölye tezgâhı dışında hiçbir mobilya olmayan ofis odasında Charles Sarveux ve Komiser Finn sessizce pencereden bakarak dışardaki faaliyeti izlemekteydiler. Çiseleyerek başlayan yağmur hızını artırmış, hangarın çatısındaki çeşitli deliklerden içeri sızmaya başlamıştı.

Foss Gly yere serili battaniye üzerine rahatça uzanmıştı. Başını kenetlediği ellerine dayamış, sağına soluna akan yağmur sızıntılarına aldırmıyordu. Yüzünde son derece kibirli ve güvenli bir ifadeyle metal tavana bakmaktaydı.

Villon kimliğinden çıkmış, yine kendi kimliğine bürünmüştü.

Dışarda, pilot kanat üzerinden atlayıp koşarak hangara girdi. Başını ofis kapısından içeri soktu. "Her şey hazır."

Gly doğrulup oturdu. "Bir şey buldun mu?"

"Hiçbir şey. Bütün sistemleri inceledik, karış karış baktık, yakıt kalitesini bile gözden geçirdim. Kimse bir sabotaj yapmamış. Tertemiz."

"Güzel, sen motoru çalıştırmaya başla."

Sarveux sessizce Finn'e işaret etti. Komiser iki büyücek bavulu alıp tezgâhın üzerine koydu.

"Otuz milyon iyice kullanılmış Kanada doları," dedi Finn donuk bir yüzle.

Gly cebinden bir kuyumcu gözlüğü çıkarıp bavuldan rastgele aldığı banknotları incelemeye başladı. On dakika sonra gözlüğü cebine atıp bavulları kapadı.

"İyice kullanılmış derken tam gerekeni söylemişsin. Bu banknotların çoğu öyle yıpranmış ki, yazıları bile zor okunuyor."

Finn, "İşte, tam istediğin gibi," dedi sinirli sinirli. "Bu kadar kısa zamanda böyle hurdalaşmış kâğıt para bulmak kolay olmadı. Sanırım istediğin olmuştur."

Gly, Sarveux'nün yanına gidip elini uzattı. "Sizinle iş yapmak zevkli oluyor, başbakan."

Sarveux uzatılan ele bakmadı bile. "Neyse ki, sahtekârlığını tam zamanında açığa çıkardık."

Gly omuz silkip boşalan elini çekti. "Kimbilir? Belki de çok iyi bir başkan olurdum, belki Villon'dan daha iyi olabilirdim."

"Şansım varmış ki olamadın," dedi Sarveux. "Benim ofisime geldiğinde Komiser Finn, Henri'nin nerede olduğunu kesinlikle bilmeseydi, belki de hiçbir zaman farkına varmazdık. Ama en büyük üzüntüm, seni idam sehpasında görememektir."

Gly, "İşte ben de bu yüzden hep önemli kayıtları saklarım," dedi. "Özgür Quebec Örgütü hesabına yaptığım işlerin kronolojik bir tutanağı, Villon'la yaptığım konuşmaların ses kayıtları, karınızın içişleri bakanınızla yatak boğuşmalarını gösteren video bandlar... Bütün önemli skandal malzemeleri bende kısacası. Yaşamım karşılığı iyi bir alışveriş bana sorarsanız."

Sarveux, "Bana ne zaman göndereceksin bunları?" diye sordu.

"Bana erişemeyeceğiniz bir yere varınca size onların nerede olduğunu bildireceğim."

"Ne güvencem var? Bana sürekli şantaj yapmayacağına nasıl güvenebilirim?"

Gly şeytanca güldü. "Hiçbir güvenceniz yok tabii."

"Sen iğrenç bir yaratıksın," diye tısladı Sarveux. "Lağım çukurundan farkın yok."

"Sen farklı mısın?" diye çıkıştı Gly öfkeyle. "Seni aldatan karınla siyasi rakibini temizlediğin sırada bütün kutsallığınla gık demeden durup izledin. Bana devlet kasasından yaptığım işin bedelini ödemek utanmazlığını gösteriyorsun. Sen benden de iğrençsin, Sarveux. Bana en çok parayı sen kazandırdın. Hakaretlerini de, iyi ahlâk nutuklarını da aynanın karşısına geç kendine at."

Sarveux içini yırtarcasına kabaran bir öfkeyle titredi. "Bir an önce Kanada'yı terketsen iyi olacak."

"Seve seve."

Sarveux öfkesini biraz bastırmayı başardı. "Güle güle, Bay Gly, belki cehennemde buluşuruz yine."

Gly, "Buluştuk bile," diye karşılık verdi.

Gly bavulları alıp uçağa bindi. Pilot uçağı pistin başlama noktasına getirirken, ana kabinde koltuğa gömülüp bardağına içki boşalttı.

Yanı başındaki telefon çaldı. Arayan pilottu.

"Kalkışa hazırız. Uçuş talimatını şimdi verecek misin artık?"

"Amerika Birleşik Devletleri'nin güneyine doğru gideceğiz. Alçaktan uç, radara yakalanma. Rotayı Montserrat'a ayarla."

"Böyle bir yer hiç duymadım."

"Porto Riko'nun güneyinde küçük bir ada. Oraya yaklaşınca beni uyandır."

"Tatlı rüyalar, patron."

Gly güvenlik kemerini bağlamaya gerek görmeden koltuğunda rahatça yayıldı. Pencereden dışarı bakınca hangarın önünde beklemekte olan iki adam" görüp keyifle sırıttı.

Sarveux budalanın teki, diye geçirdi içinden. Eğer başbakanın yerine kendisi olsaydı, uçağın içine bir bomba saklar ya da uçağın düşmesini sağlayacak bir arıza çıkmasını düzenlerdi. Hiç olmazsa hava kuvvetlerine uçağı düşürmeleri için emir verirdi. Bu son olasılık hâlâ geçerliydi, ama Gly pek ihtimal vermiyordu.

Fakat uçakta bomba falan yoktu işte; tepeden kuyruğa her türlü uçuş kontrolü da yapılmıştı.

Başarmıştı, artık özgürce istediği yere gidebilirdi.

Uçak hızla gözden kaybolurken Sarveux yanındaki Finn'e döndü. "Nasıl olacak?"

"Otomatik pilot. Devreye girdiği anda uçak yavaş yavaş tırmanışa geçecek. Yükseklik göstergesini üç bin metrenin üstünü göstermeyeceği biçimde düzenledik. Basınç düzenleme sistemi ve ivedi durum oksijeni de çalışmayacak. Pilot bir terslik olduğunu anladığında iş işten geçmiş olacak."

"Otomatik pilotu devreden çıkarabilir mi?"

Finn hayır anlamında başını salladı. "Bütün devre yeniden kuruldu. Baltayı kapıp üniteyi parçalamaya kalkabilir, ama bu da işine yaramaz. Uçağın kontrolünü ele geçirmesi olanaksızdır."

"Böylece oksijensizlikten bayılıp kalacaklar."

"Tabii yakıtları bitince de okyanusa çakılacaklar."

"Karaya düşmeleri de olası."

Finn, "Hesap edilmiş bir olasılık," dedi. "Uçağın yakıt deposunun tıka basa dolu oluşu ve Gly'ın da iniş için mümkün olduğu kadar uzak bir yer seçeceğini gözönüne alarak, büyük olasılıkla denize düşeceklerini söyleyebilirim."

"Basın organlarına verilecek haber metni hazır mı?" diye sordu Sarveux.

"Yazıldı bitti, haber ajanslarına verilmek üzere bekletiliyor."

Komiser Finn'in tuttuğu şemsiye altında iki adam başbakanın makam arabasına doğru yürüdüler. Sarveux arabaya binmeden önce son kez göğe baktı. Jet motorlarının çıkardığı uğultu neredeyse kaybolmak üzereydi. "Yazık," dedi Sarveux. "Gly nasıl faka bastırıldığını hiç anlayamayacak. Oysa eminim çok takdir ederdi."

Ertesi sabah uluslararası haber ajansları şu haberi duyuruyorlardı:

OTTAWA. 6/10 (Özel) — İçinde Danielle Sarveux ve Henri Villon'un bulunduğu bir uçak Fransız Guyanası'nın iki yüz mil kuzeydoğusunda denize çakılmıştır.

Kanada Başbakanının eşiyle bağımsızlığını yeni kazanan Quebec'in başkan adayı Ottawa'dan Quebec kentine gitmek üzere yola çıkmışlar, bildirdikleri süre içinde Quebec Havaalanına inmeyince gerekli alarm verilmiştir.

Özel uçağı Villon'un kendisi kullanırken, araçtaki tek yolcu da Madam Sarveux'ydü.

Özel jetin ABD sınırları içinde uçabileceğini hesaba katmayan Kanada hava kontrolörleri, QuebecOttawa arası alanı boşu boşuna arayarak uzun zaman kaybetmişlerdir. Villon'un uçağı Fransız Havayollarına ait bir Concord tarafından Bermuda'nın güneyinde, on sekiz bin metre yükseklikte düzensiz bir biçimde seyrederken görülmüş ve rapor edilmiştir. Albatros tipi uçak sınırlanmış olduğu yüksekliği yaklaşık üç bin metre aşmış bulunuyordu.

Küba yakınlarında seyretmekte olan ABD uçak gemisi Kitty Hawk'tan havalanan jetler, bölgede olduğu bildirilen uçağı aramaya başlamışlardır. Albatros tipi jeti ilk gören Teğmen Arthur Hancock, denize çakılmadan önce aracın kumandasında bir adamın hareketsiz durumda oturmakta olduğunu bildirmiştir.

Kanada Hava Kontrol Dairesi başkanı lan Stone, olayın nedenleri hakkında kesin bir bilgi sahibi olmadıklarını açıklayarak şunları söylemiştir: "Akla yatkın tek kuram Madam Sarveux ve Bay Villon'un oksijen yetersizliği sonucu

kendilerinden geçmiş olmaları ve uçağın otom atik pilot yönetiminde rotasından üç bin mil çıkarak yakıt bitmesi sonucu denize çakılmış olduğudur."

Başbakan Charles Sarveux gazetecilerle görüşmekten kaçınmış ve herhangi bir yorum yapmamıştır.

79

Sabahın erken saatlerinde bastıran sis görüş uzaklığını elli metreye kadar indirmişti. Ocak girişinin bulunduğu yamacın ters tarafında Pitt, ödünç aldığı bir tekerlekli kamp evini yönetim merkezi olarak kurmuştu. Ne kendisi, ne de Shaw birbirlerinin yerini tam olarak biliyordu, fakat aralarında yalnızca ağaçlarla kaplı bir mil uzanan yamaç vardı.

İçtiği onca kahve ve uykusuzluk sonucu Pitt sersemlemiş durumdaydı. Gözlerindeki ağırlığı açabilmek için iri bir yudum konyak çekti içi, ama bunun hatalı olabileceğini biliyordu. Her ne kadar çekici geliyorsa da, konyak ters bir etki yaparak düşünmesini yavaşlatabilirdi. Bunun da hiç mi hiç sırası değildi şimdi.

Pitt bulunduğu yerden Nicholas Riley ve De Soto'dan gelen diğer dalgıçların gereçlerini araçtan çıkarmalarını izledi. Glen Chase ve Al Giordino tepenin kayalık yüzeyinde bulunan kalın bir demir ızgara önünde duruyorlardı. Kaynak makinesini ateşleyip mavi alevi paslanmış ızgara parmaklıklarına tuttular.

"Izgaranın gerisindeki boşluğun kaçış deliği olduğunu garanti edemem," dedi Jerry Lubin. "Ama büyük olasılıkla burasıdır."

Lubin Amiral Sandecker'le birlikte birkaç saat önce Washington'dan gelmişti. Federal Kaynaklar Bürosu madencilik danışmanı olup, kısa boylu, neşeli, tazı gibi gözleri olan bir adamdı.

Pitt dönüp Lubin'e baktı. "Burasını da senin tahminin üzerine bulmuştuk," dedi.

Lubin, "Yalnızca bir tahmindi," dedi. "Eğer ben madenin yöneticisi olsaydım, buraya koyardım kaçış deliğini."

Sandecker, "Kimse içeri girmesin diye epey emek verilmiş burada," dedi.

"Bunu arazinin sahibi olan çiftçi yaptırmış bir zamanlar." Bu bilgi Heidi'den gelmişti.

Lubin, "Bunu nereden öğrendiniz?" diye sordu.

"Bir kadın editör, hatırım için sevgilisinin yatağından çıkıp bana yerel gazeteler dosyasını açtı. Öykü otuz yıl öncesine ait. Üç dalgıç buradan ocağa girip boğularak ölmüşler. İki tanesinin cesedi bulunamamış bile. Çiftçi de girişi kapatarak kendi arazisi üzerinde başka kimsenin ölmesini önlemek istemiş."

"Toprak koymasıyla ilgili bir bilgi edinebildin mi?" diye sordu Pitt.

"Hayır. 1940 öncesine ait bütün dosyalar yangında tahrip olmuş."

Sandecker kırmızı sakalını sıvazladı. "Acaba o zavallılar boğulana dek ne kadar derine inebilmişlerdi?"

"Herhalde ocağın ana bölümüne kadar indiler, dönüşlerinde havaları yetmedi," dedi Pitt.

Heidi o anda herkesin aklından geçmekte olan düşünceyi dile getirdi. "O halde içerde ne var ne yoksa görmüşlerdir."

Sandecker endişeyle Pitt'e baktı. "Onların düştüğü hataya senin de düşmeni istemem."

"O zavallılar büyük olasılıkla hafta sonlarında serüven arayan amatör dalgıçlardı," dedi Pitt. "Ne gerekli eğitim görmüşlerdi, ne de araç gereçleri tamamdı."

"Daha güvenli bir yol olsun isterdim."

"Havalandırma deliğinden de yararlanabiliriz," dedi Lubin.

"Tabii ya!" diye atıldı Sandecker. "Bütün yeraltı madenlerinde mutlaka bir havalandırma bacası vardır."

"Daha önce söylemedim, çünkü bu siste hava deliğini bulmak olanaksız gibi bir şey. Hem ne zaman bir maden kapansa, hava bacasını da içini doldurup ağzını kaparlar. Yoksa her an delikten içeri bir insanın, bir ineğin ve özellikle oralarda oynayan çocukların düşüp kaybolması olasıdır."

Birden Pittin yüzünde bir anlam belirdi. "Dostumuz Brian Shaw'un şimdi orada olduğunu sanıyorum."

Lubin merakla sordu. "Kim bu adam?"

Pitt, "Bir başka yarışmacı," dedi. "O da tepenin içine en az bizim kadar girmek istiyor."

Lubin omuz silkti. "O halde ona hiç gıpta etmiyorum. Bir insanın omuzları genişliğinde bir havalandırma deliğini kazmak en pis işlerden biridir."

İngilizler bu konuda Lubin'e yerden göğe kadar hak verirlerdi.

Teğmen Macklin'in adamlarından birinin ayağı takılıp düşmeseydi, hava deliğini daha uzun süre aramaya devam edeceklerdi. Gece yarısından beri çalışan komandolar içi doldurulmuş delikte bir geçit açabilmek için hâlâ

uğraşmaktaydılar.

İş gerçekten de insanı canından bezdirecek gibiydi. Daracık yerde ancak sırayla birer kişi çalışabiliyordu. Her an çöküntü tehlikesiyle karşı karşıyaydılar. Çevre bahçelerden çalınan kovalar doluyor iple yukarı çekilip hemen boşaltıldıktan sonra yeniden aşağı gönderiliyordu. Delikte çalışan tüm gücüyle kazıyor, bitkinlikten düşecek hale geldiği zaman hemen değiştiriliyordu. Böylece kazı hiç durmaksızın devam etmekteydi.

Shaw, "Ne kadar derine inebildik?" diye sordu.

Caldweiler, "Yaklaşık on dört metre," diye yanıtladı.

"Ne kadar kaldı?"

"Sanırım bir kırk metre sonra ana ocağa varırız. Ama bacanın nereye kadar doldurulmuş olacağını bilemem. Belki yarım metre sonra yol açılır, belki de ana ocağa bir santimetre kalana dek sürer."

Macklin, "Aman yarım metre sonra olsun," dedi. "Sis bizi daha fazla gizleyemeyecek galiba."

"Amerikalılar göründü mü?"

"Yalnızca tepenin arkasından araç sesleri geliyor."

Shaw özel sigaralarından bir tane daha yaktı. Bu sonuncusuydu. "Bu ana kadar tepenin her yanına üşüşmediklerine şaşıyorum."

Macklin, "Onları sıcak bir törenle karşılarız," dedi zevkle.

Caldweiler, "Amerikan hapishanelerinin tıka basa dolu olduğunu duyardım," diye mırıldandı. "Ömrümün geri kalanını böyle bir yerde geçirmek istemem doğrusu."

Shaw sırıttı. "Senin gibi deneyimli biri için tünel açıp kaçmak çocuk oyuncağı olsa gerek."

Caldweiler piposunun külünü silkti. "İşin eğlenceli yanını düşünmek iyi oluyor. Ama şöyle bir düşünüyorum da, burada ne işim var yahu benim?"

Macklin, "Sen de bizim gibi gönüllü geldin," dedi.

Shaw sigarasının dumanını savurdu. "Eğer İngiltere'ye sağ dönebilirsen, başbakan kendi elleriyle sana bir madalya takacaktır."

"Topu topu bir maden parçası için mi?" "O maden parçası dediğin şey tahmin edemeyeceğin denli önemlidir."

"Bize mal olduğu şu eziyete göre umarım çok önemlidir," dedi Caldweiler.

Zırhlı personel araçlarından oluşan küçük bir konvoy tepenin eteklerine gelip durdu. En öndeki araçtan savaş giysileri içinde bir subay inip emirler yağdırmaya başladı. Diğer araçlardan da ellerinde otomatik silahlarıyla deniz piyadeleri akın akın boşalıp tabura geçtiler.

Subay karşısındaki siviller içinde hemen en yetkili olabilecek kişiyi saptadı ve amiralin karşısına geçti.

"Amiral Sandecker?"

Sandecker tanınmanın övüncüyle, "Buyrun," dedi.

"Teğmen Sanchez." Subay çakı gibi bir selam verdi. "Üçüncü deniz piyade keşif birliğinden."

"Sizi gördüğüme sevindim." Sandecker de selama karşılık verdi.

"Bizden ne istendiği konusunda aldığım emirler pek kesin değil."

"Kaç adamınız var?"

"Üç takım. Benle birlikte kırk kişi oluyor."

"Pekâlâ, bir takım bu alanı kordon altına alsın. Diğer iki takımsa tepenin çevresini devriye gezsin."

"Anlaşıldı, efendim."

"Teğmenim, bir de şunu söyleyeyim, ne gibi bir şeyle karşılaşacağımızı bilmiyoruz, adamlarınıza söyleyin dikkatli olsunlar."

Sandecker yeniden kaçış deliğinde sürmekte olan çalışmanın başına döndü. Deliği örten son parmaklık da kesilmek üzereydi. Dalgıç ekibi hazır bekliyordu. Herkes çukura sabit gözlerle bakmaktaydı.

Pitt de dalış giysisini giymiş, oksijen tüpünü sırtına yerleştirmekle meşguldü. Her şeyin hazır olduğuna karar verdikten sonra Riley ve diğer dalgıçlara başıyla işaret etti.

"Haydi bakalım, kör dalışa geçebiliriz." Sandecker anlayamadan baktı. "Kör dalış mı?" "Sualtı mağaralarını keşif için dalanlar böyle der."

Sandecker epey endişeli görünüyordu. "Aman kendinizi tehlikeye atmayın, sağ salim dönmeye bakın..."

"Antlaşmayı bulmamız için dua edin siz de." "İki kez edeceğim. Biri de Shaw

sizden önce antlaşmayı bulmasın diye."

"Doğru ya," dedi Pitt. "Bir de o vardı." Sonra da açık delikten içeri kayıp karanlığın içinde kayboldu.

80

Eski kaçış deliği tepenin en alt bölümlerine dek iniyordu. Duvarlarda hâlâ kazma izleri görünüyor, havada ağır bir mezar kokusu hissediliyordu. Yirmi metre inişten sonra yol bir kıvrım yaparak tüm gün ışığının kesilmesine neden oldu.

Dalış ışıklarını yakarak önde Pitt, arkada Ri|ey ve üç adamı karanlığın içinde yol almaya devam ettiler.

Küçük demir tekerlekleri pas içinde raylara yapışmış boş bir maden arabasıyla düzenle sıralanmış kazma ve küreklerin yanından geçtiler. Paslı araç gereçler sanki her an nasırlı elleriyle işçilerin gelip işe koyulmasını bekler gibi duruyorlardı. Sağda solda madenin eski günlerinden kalma çeşitli gereçler görülebiliyordu. Şurada bir kırılmış madenci lambası, ötede bir balyoz, bir köşede eski bir katalogun koparılmış sayfaları...

Önlerine çıkan bir kaya yıkıntısını temizleyip yol açmaları yaklaşık yirmi dakikalarını aldı. Temizlik çalışması sırasında herkesin gözü tavanı tutan çürümüş kalaslardaydı. Çöküntü korkusundan hiç konuşamadan çalıştılar. Bu engeli de aştıktan sonra birkaç karış yüksekliğinde suyla örtülü bir tünele varmışlardı.

Bir süre daha yürüdükten sonra dizlerine kadar su içine girmişlerdi. Pitt durdu ve elini kaldırdı. "Birazdan su düzeyi boyumuzu geçer. Güvenlik ekibi burada konaklasa iyi olur sanırım."

Riley başıyla onayladı. "Doğru."

İvedi bir durum olasılığına karşı geride kalacak olan üç dalgıç, yedek oksijen tüplerini yere bırakıp turuncu renkte fosforlu bir kablonun sarılı bulunduğu bir makara çıkardılar. Gereçler hazırlanırken herkesin başında bulunan dalgıç lambası duvarlarda yansımalar yapıyor, konuşmalardan çıkan sesler yankılanarak alışılmış tonlara giriyordu.

Pitt ve Riley dağcılık botlarını çıkarıp palet taktılar, makaraya bağlı kordona tutunup ilerlemeye devam ettiler.

Az sonra su bellerine dek yükselmişti. Maskelerini takıp ağızlıklarını dişleri arasına geçirdiler ve karanlık suyun içine daldılar.

Suyun altı soğuk ve kasvet vericiydi, ama görüş uzaklığı şaşırtacak denli elverişliydi. Pitt lambasının aydınlığında bir semenderle karşılaşınca birden

müthiş bir ürperti duydu. Bu sualtı mezarında canlı bir varlığın bulunabileceğini hiç aklına getirmemişti.

Ocağın kaçış bacası dibi yokmuş gibi görünen' bir çukura doğru inişe devam ediyordu. Derinlik ölçerleri otuz beş metreyi göstermişti. Pitt, Riley'e baktı. Başdalgıç basınç göstergesine bir göz attıktan sonra eliyle devam edebileceklerini işaret etti.

Baca çıkışı giderek genişleyip bir yeraltı mağarası biçimi aldı. Duvarlar da kirli bir sarıya dönüşmüştü. Sonunda kireçtaşı ocağının galerilerinden birine varmışlardı. Taban yüksekliği de artmış, derinlik yirmi metreye kadar yükselmişti. Pitt ışığını yukarı doğru tuttu. Tepesinde sanki civa sürülmüş bir örtü vardı. Suyun içinde bir hayalet gibi yükselerek havaya çıktı.

Geniş bir kubbesi olan oda benzeri bir hava boşluğuna çıkmıştı. Çevresindeki sayısız sarkıt su yüzeyine birkaç santimetre kalana dek aşağı uzanıyordu. Pitt, Riley'i uyarmak için hemen suya daldı, fakat çok geç kalmıştı.

Sudaki yansıma nedeniyle ne olduğunu göremeyen Riley sarkıtlardan birinin sivri ucuna maskeyle sert tos vurdu. Maskenin camı kırılmış, burnunun köprüsüyle gözkapakları fena halde sıyrılmıştı. Sol göz merceğini yitirdiğini çok daha sonra örenecekti Riley.

Pitt hemen yanına gidip başdalgıcı kollarının, altından tuttu.

"Ne oldu?" diye sordu. Riley. "Işıklar neden, söndü?"

Pitt, "Sarkıtın sivri ucuna çarptın," dedi. "Dalgıç lamban kırıldı. Benimki de kayboldu."

Riley bu yalana kanmadı. Eldivenini çıkarıp yüzünü yokladı. "Kör oldum," dedi telaşlanmadan.

"Haydi canım." Pitt, Riley'in maskesini çıkarıp yüzüne saplanmış olan büyücek cam parçalarını çıkardı. Adamın soğuktan uyuşmuş yüzü daha hiçbir acı duymaya başlamamıştı.

"Ne boktan şans be. Nereden de beni bulur?"

"Bırak yaygara etmeyi. Bir iki dikiş atıldı mı o çirkin suratın yine eskisi gibi olur."

"İşleri altüst ettiğim için üzgünüm, ama korkarım burada pes ediyoruz herhalde."

"Sen dön geri."

"Sen gelmiyor musun?"

"Hayır, ben devam edeceğim."

"Hava durumun nasıl?"

"Bol bol yeter."

"Bana palavra atma, dostum. Sende kalan hava da ancak güvenlik ekibine kadar geri dönüşünü sağlar. Daha ileri gidecek olursan dönüş biletini yakmış olursun."

Pitt güvenlik kordonunu sarkıtlardan birine bağladı. Sonra da Riley'in eline tutuşturdu. "Bunu izle yeter, başına dikkat et yalnız."

"Hiç de komik değilsin, Pitt. Peki, ben amirale ne diyeceğim şimdi? Seni burada bıraktığımı öğrenince beni sünnet etmeye kalkacaktır."

Pitt zoraki bir gülümsemeyle, "Treni kaçırmak istemedi dersin," dedi.

***

Onbaşı Richard Wiliapa ıslak ağaçların arasında yürürken hiç yabancılık çekmiyordu. Kuzeydoğu Pasifik'in Chinook kızılderililerinden olduğu için küçük yaşlarından beri ormanlarda av peşinden koşmuştu. En yabani ve ürkek geyikler bile Wiliapa beş metre yaklaşana dek onun varlığını hissetmezlerdi.

Yerde az önce oradan geçmiş olan birine ait izler görünce Willapa'nın bu bilgisi çok işine yaradı. Ayak izleri anladığı kadarıyla, kısa boylu birine aitti, postal numarası, kendisininki kadar, yani 40 numara falan olmalıydı. Nemli hava izleri yeniden ıslatmamıştı, bu da Willapa'nın ölçülerine göre, izler bırakılalı en çok yarım saat geçmiş demekti.

Ayak izleri hemen yakınındaki bir ağaçlıktan başlıyor, biraz ötedeki tek ağacın önünde kesilip,, oradan yine ağaçlığa dönüyordu. Williapa açıkta duran tek ağacın gövdesinden yükselen buharı görünce durumu anladı ve kendi kendine güldü. Birisi ağaçlıklardan çıkıp çişini etmek için bu ağacın yanına gitmiş, işini bitirdikten sonra da geri dönmüştü.

Willapa sağına soluna bakındı, takımındaki arkadaşları hâlâ görünürlerde yoktular. Çavuş onu kılavuzluk etmesi için önden göndermiş, diğerleriyse daha ona yetişememişlerdi.

Willapa ağacın çatalına tırmanıp çevreyi gözleriyle taramaya başladı. Bulunduğu noktadan bir kütük üzerine büzülmüş bir adamın kafasını ve omuzlarını gördü.

"Pekâlâ," diye bağırdı. "Orada olduğunu biliyorum. Ellerin yukarda çık açığa bakalım."

Buna yanıt olarak bir mermi yağmuru geldi. Willapa'nın tırmandığı ağacın altı bir anda kalbura dönmüştü.

"Yahu ne oluyoruz!" diye bağırdı hayretler içinde. Ateşle karşılaşabileceğini kimse söylememişti.

Tüfeğini doğrulttu, tetiği çekip ağaçlığın içini taramaya başladı.

Tepeden gelen ateş sesi yoğunlaşmış, vadide müthiş yankılar yapıyordu. Teğmen Sanchez telsizini çalıştırdı. "Çavuş Ryan, beni duyuyor musun?"

Ryan hemen karşılık verdi. "Ben Ryan, sizi işitiyorum, efendim."

"Galiba bir arı kovanını deştik," dedi Ryan. "Adamakıllı bir çatışma oluyor. Daha şimdiden üç adamım vuruldu."

Sanchez aldığı bu haber karşısında afallamıştı. "Kim ateş ediyor size?"

"Elinde kazmalarıyla gelen çiftçiler değil tabii. Bayağı sıkı bir ekiple karşı karşıyayız."

"Anlaşılmadı."

"Çok usta eller otomatik silahlarla bize ateş ediyor."

"Şimdi şenlik başladı," dedi Shaw. Mermi yağmuru başının üstündeki yaprakları parçalayıp geçerken kendini yere attı. "Arkadan saldırıyorlar."

Macklin, "Bu adamlar hiç acami değiller," dedi. "Acele etmeden birer birer temizleyecekler bizi."

"Acele etmemeleri bizim için daha iyi." Shaw yerde sürünerek Caldweiler ve üç kişinin havada uçuşan mermilere aldırmadan çalıştıkları çukura gitti.

"Açılmadı mı hâlâ?"

"Merak etme, açılır açılmaz önce sana haber veririz," diye homurdandı Caldweiler. Aşağıdan tepeleme dolu bir kovayı çekip boşalttı. Terden sırılsıklam olmuştu. "Şu anda ancak yirmi üç metre derine indiğimizi söyleyebilirim."

Birden Caldweiler'in elleri arasındaki kayaya bir mermi isabet etti. Seken mermi Shaw'un çizmesinin topuğunu uçurdu.

"Seni çağırana dek yatıp gizlensen iyi olur," dedi Caldweiler.

Shaw söyleneni yaparak hemen kendini yakında bulunan bir çukura attı.

Yanında Burton-Angus büyük bir neşeyle ateşe karşılık vermekteydi.

"Kimseyi vurabildin mi?" dedi Shaw.

"Bu çakallar iyi gizleniyor," dedi Burton-Angus

"Vietnam'da derslerini aldılar tabii."

Burton-Angus birden ayağa kalktı, çalıların yoğun olduğu bir noktaya ateş etti. Bunun tepkisi bir anda durduğu yerde tozu dumana katan bir mermi salvosu oldu. Burton-Angus geri büküldü, hiç ses çıkarmadan yere yığıldı.

Shaw hemen yanına koştu. Burton-Angus'un göğsünde eşit aralıklı üç kırmızı delik belirmişti. Kahverengi gözleri donuklaşmaya başlamış, yüzünün rengi uçmuştu. "Vay canına," diye fısıldadı. "Amerikan topraklarında vurulup öleceğim kimin aklına gelirdi ki..." Gözleri camlaştı ve soluğu kesiliverdi.

Çavuş Bentley sürünerek yanlarına geldi. "Bugün ne çok iyi adam ölüyor," dedi üzgün üzgün. Sonra birden yüzünün hatları gerildi ve çukurun üst kısmına tırmandı. Burton-Angus'a atılan mermi yüksekçe bir noktadan gelmişti. Bir ağacın yaprakları orasında bir kıpırtı farketti. Otomatik tüfeğini yarı otomatiğe ayarlayıp dikkatle nişan aldı ve altı el ateş etti.

Ağaçlardan birinin tepesinden bir adam, kayarak aşağı düştü.

Onbaşı Richard Willapa bundan böyle yöresinin ormanlarında geyik kovalayamaycaktı.

81

Silahlı çatışma başlar başlamaz Amiral Sandecker telsizle ivedi olarak çevredeki hastaneleri arayıp doktor ve ambulans gönderilmesini istedi. Bu çağrı hemen karşılık gördü. Kısa zamanda siren sesleri yöreyi doldurmuştu. Yürüyebilecek durumdaki yaralılar yavaş yavaş yamaçtan aşağı indiriliyorlardı.

Heidi seke seke bir yaralıdan diğerine koşup gerekli ilk yardımı yapmaktaydı. Genç kadın gözyaşlarını zor tutuyordu. İşin en acısı, vurulmuş askerlerin inanılmayacak denli genç olmalarıydı. Hiçbiri yirmi yaşında bile göstermiyordu. Yüzleri geçirdikleri şok etkisiyle bembeyaz olmuştu. Kendi yurtlarında çarpışıp yaralanacakları, hatta belki de ölecekleri akıllarının ucundan bile geçmemişti. Üstelik daha düşmanı görmemişlerdi.

Heidi bir an başını kaldırdığında, çukurdan iki dalgıcın yardımıyla çıkarılan Riley'yi ve kan içinde kalmış maskesini gördü. Arkasından Pitt görünmeyince Heidi içinde mide bulandıran bir korkunun yayıldığını hissetti.

Tanrım, ölmüş müydü yoksa?

Sandecker ve Giordino da dalgıçları aynı anda farkedip hemen çukurun başına koşuştular.

"Pitt nerede?" diye sordu Sandecker, alacağı yanıttan korkulu.

Riley, "Hâlâ aşağıda bir yerde," diye mırıldandı. "Benimle dönmesini sağlayamadım, amiralim. Yemin ederim, elimden geleni yaptım, ama beni dinlemedi."

"Dönseydi şaşardım zaten," dedi Amiral donuk bir sesle.

Giordino, "Pitt ölecek adam değildir," dedi.

"Size bir mesaj gönderdi, amiralim."

"Ne mesajı?"

"Treni kaçırmak istemiyormuş."

Giordino, "Belki de ana ocağa varmıştır," dedi umutla.

"Olanaksız," diyen Riley kimsenin umutlanmasına izin vermedi. "Havası çoktan bitmiş olmalı. Mutlaka boğulmuştur."

Yeraltında bir oyuğun cehennemsi karanlığında ölmek kimsenin aklına bile getirmek istemeyeceği bir sondur. Düşünmek bile insanı ürpertir. Dönüş yollarını

bulamayıp bir oyukta kısılı kalan dalgıçların kurtulmak için bir kilometrelik kayaları elleriyle kazmaya çalıştıkları ve parmaklarını lime lime parçaladıkları bilinir. Kimi de yeniden ana rahmine döndüğüne inanıp hiç çırpınmadan ölümü bekler.

Pitt ölümü aklından bile geçirmiyordu. Bulunduğu koşullarda böyle bir şeyi düşünmek insanı paniğe sürüklerdi. Bütün dikkatiyle havasını idareli kullanıp yolunu şaşırmamaya çalışıyordu.

Hava tüpü boşalmak üzereydi. Boş tüpten son soluğu çekmesine olsa olsa üç dakika bir şey kalmıştı.

Bu arada ayağındaki palet farkında olmadan yerden bir çamur bulutu kaldırdı. Bir an hiçbir şey göremeyen Pitt kıpırdamadan bekledi. Maskesinin yanından yükselen hava kabarcıklarını görecek duruma gelince, yavaş yavaş bunların peşinden yukarı çıktı ve suyun temiz olduğu bir yere vardı. Yolun bundan sonraki bölümünü ayakları tavanda, parmak uçlarıyla tutunarak, tıpkı bir sinek gibi yürüdü. Çok garip bir duyguydu, sanki yer çekimine kafa tutar gibi...

Karanlığın içinde yolun çatal yaptığı bir noktaya geldi. Karar vermek için düşünecek zamanı yoktu. Hemen soldaki geçite atıldı. Birden fener ışığında yırtık ve çürümüş bir dalgıç giysisi belirdi. Pitt yavaşça giysiye yaklaştı. İlk bakışta sanki sahibi tarafından bir yana atılmış gibi buruş buruş duruyordu. Pitt feneriyle giysiye iyice bakınca, baş kısmında yüz maskesinin hâlâ bağlı olduğunu farketti. Maskenin camı gerisinde kurumuş bir kafa iki göz çukuruyla Pitt'e bakmaktaydı.

Şaşkınlık içinde hemen geri çekildi. Kayıp dalgıçlardan birinin cesedi hayatını kurtarmış... en azından birazcık uzatmıştı. Demek bu geçit kapalıydı. İkinci dalgıcın cesedi daha ilerde bir yerde olmalıydı.

Pitt yeniden yolun çatal yaptığı noktaya döndü ve pusulasına baktı. Aslında bunun gereği yoktu, çünkü sağ geçitten başka bir seçenek kalmamıştı. Hava süresi geriye dönüş olasılığını çoktan kaldırmıştı.

Soluklarını seyrelterek tüpünü biraz daha idare etmek istiyordu, fakat daha şimdiden tüpün boşalmış olduğu belliydi. Belki birkaç kez daha soluyabilecekti ancak.

Ağzı iyice kurumuş, üşümeye başlamıştı. Çok uzun süredir buz gibi suyun içindeydi ve ısı düşmesi belirtileri giderek kendini gösteriyordu. Ama önünde uzayıp giden karanlığa doğru ilerlerken son derece telaşsız ve sakindi.

Tüpten son soluğunu da çekip sırtından söktü ve bir yana attı. O arada dizini

bir kayaya çarptı, fakat acısına aldırmadı bile. En çok bir dakika daha dayanabilecekti. Bu da ciğerlerine çekmiş olduğu havanın yeteceği süreydi. Diğer geçitteki dalgıçların sonu pek farklı olmamıştı herhalde. Dalgıç maskesinin içindeki kurukafa bir türlü gözlerinin önünden gitmiyordu.

Ciğerleri yanmaya başlamış, kafasının içi yangın yerine dönmüştü. Görüşü de yavaş yavaş bulutlanmaya yüz tutmuştu. Kalbinin atışı kulaklarında gümbürdüyor, göğsü ezilir gibi oluyordu. Ciğerlerindeki son hava zerreciğini de kullanmıştı.

Son saniyelerin umutsuzluğu iyice çöktü üstüne. Kör dalışı sona eriyordu.

82

Ağır ağır fakat aman vermeden bastıran düşmanları karşısında Macklin'in komandoları sayıca azalmalarına karşın savaşa devam ediyorlardı. Yaralı ve ölüler boş şarjörlerden oluşan bir denize serpilmişlerdi.

Yükselen güneş puslu havayı iyice aydınlatmış ve her iki taraf da hedeflerini iyice görebilir olmuşlardı. Korkuları yoktu. Kurtulma şansları olmadığım en başından beri biliyorlardı. Yurtları dışında savaşmak İngiliz savaşçıları için yeni bir şey değildi.

Macklin seke seke Shaw'un yanına geldi. Sol kolu ve bir ayağı kanlı sargılar içindeydi. "Korkarım yolun sonuna geldik. Onları daha fazla tutabileceğimizi sanmıyorum."

"Sen ve adamların çok büyük iş başardınız," dedi Shaw. "Umulanın çok üstünde dayandınız."

"Tümü de sıkı çocuklardır, ellerinden geleni yaptılar," dedi Macklin. "Lanet olası delikten bir haber var mı?"

"Caldweiler'e bir kez daha soracak olursam küreği kafama indirir herhalde."

"İyisi mi biraz patlayıcı bırakıp havaya uçuralım, olsun bitsin."

Shaw bir an düşünceli düşünceli baktı teğmene. Sonra fırladı, sürünerek çukura gitti. Kovaları boşaltan adamlar bitkinlikten neredeyse düşüp bayılacaklardı. Terden sırılsıklam olmuşlar, derin soluklar alıyorlardı.

"Caldweiler nerede?" diye sordu Shaw.

"Kendisi indi. Hepimizden hızlı kazabilirmiş."

Shaw çukurun ağzına yaklaştı. Hava çıkışı bir kıvrım yapmış, Caldweiler gözden kaybolmuştu. Shaw seslendi.

İnsan biçiminde bir toprak yığını kıvrımın başında belirdi. "Ne var be yine?"

"Zamanımız tükendi," diye yankılandı Shaw'm sesi. "Patlayıcıyla yolu açmamız mümkün mü?"

Caldweiler, "Olmaz," dedi. "Duvarlar çöker."

"Denemek zorundayız."

Caldweiler bitkin bir şekilde dizlerinin üzerine çöktü. "Pekâlâ," dedi. "Patlayıcıyı gönderin bana bir deneyeyim."

Bir dakika sonra içinde patlayıcı bulunan bir el çantası delikten aşağıya sarkıtıldı. Caldweiler bunu özenle yerleştirip kurgusunu yaptı ve kendisini yukarı çekmeleri için işaret verdi.

Yukarı çıkınca Caldweiler gördüğü görünüm karşısında afalladı. Macklin'in bölüğünden hiç yara almamış yalnızca dört kişi kalmıştı, buna karşın ateş etmeyi sürdürüyorlardı.

Birden ayakları altında yer sarsıldı ve hava deliğinden bir toz bulutu yükseldi. Caldweiler hemen aşağı indi. Shaw delikten uzanıp baktı, fakat toz bulutundan hiçbir şey göremiyor, yalnızca Caldweiler'in öksürük sesini işitebiliyordu.

"Duvarlar dayanmış mı?" diye seslendi Shaw.

Yanıt gelmedi. Az sonra ipin aşağıdan çekildiğini hissetti ve bütün gücüyle asılmaya başladı. Caldweiler'in toz toprak içindeki kafası yüzeyde belirdiğinde Shaw'ın kolları kopmak üzereydi.

Caldweiler bir süre genzindeki tozlan temizledikten sonra, "Yol açıldı," dedi. "Haydi çabuk ol, bir mermi yemeden bir an önce gir içeri."

Macklin de yanlarına gelmişti. Shaw'un elini sıktı. "Bir daha görüşemezsek, sana iyi şanslar dilerim."

"Ben de sana."

Çavuş Bentley bir el feneri verdi. "Size çok gerekecek, efendim."

Caldweiler üç ayrı ipi birbirine düğümlemişti. "Ocağa inene dek bunlar sana yeter," dedi. "Haydi, şimdi gir bakalım."

Shaw delikten içeri girip aşağı doğru inmeye başladı. Durup son bir kez yukarı baktı.

Patlamanın çıkardığı toz hâlâ çökmemiş olduğundan kendisini izleyen endişeli yüzleri göremedi.

İngilizleri kuşatan yarım dairenin bir ucunda Teğmen Sanchez ve adamları hâlâ ağaçların ve kayaların ardına gizlenmiş, amansız bir ateş salvosuna devam ediyorlardı. Çatışmanın başladığı andan beri Sanchez bir adamını yitirmiş, sekiz yaralı vermişti. Bu arada kendisi de yara almış, kalçasına isabet eden bir mermi girip çıkmıştı. Sanchez fanilasını yırtarak merminin giriş ve çıkış deliklerini sımsıkı sardı.

"Ateş güçleri zayıfladı," dedi Çavuş Hooper ağzındaki tütünü tükürerek.

"Hâlâ sağ olmaları mucize," dedi Sanchez.

"Fanatik teröristlerden başka kimse deli gibi savaşmaz."

"İyi eğitim gördükleri belli." Sanchez birden sustu, kulak kabarttı. Sonra kulağını kaşıyıp gizlendiği yerden karşıdaki yoğun çalılığa baktı. "Dinle bak!"

Hooper'in kaşları düğümlendi. "Ne oldu?"

"Ateşi kestiler."

"Bizi uyutmak için numara yapabilirler."

"Sanmıyorum," dedi Sanchez. "Adamlara söyle ateş kessinler."

Az sonra savaş alanına garip bir sessizlik çöküverdi. Sonra karşıda bir adam yavaş yavaş ayağa kalkıp tüfeğini havaya kaldırdı.

"Vay orospu çocuğu:" diye mırıldandı Hooper, "Tepeden tırnağa savaş giysileri Giyinmiş."

"Herhalde ordu artıklarının satıldığı bir dükkândan almıştır."

"Küstah pezevenk."

Sanchez de ayağa kalkıp ağır ağır bir sigara yaktı. "Ben oraya gidiyorum. Burnunu karıştırmaya kalkarsa biç hemen."

"Siz kenarda bulunun da ateş hatlımız açık olsun."

Sanchez başını sallayarak onayladı ve yürümeye başladı. Çavuş Bentley'e birkaç metre yaklaşıp durdu ve onu şöyle bir süzdü. Yüzündeki kamuflaj boyası ve üzerine file geçirilip yapraklarla örtülmüş miğferi Sanchez'in dikkatini çekti. Çavuşun yüzünde en küçük bir korku belirtisi yoktu. Tersine adam gülümsemeye başlamıştı.

"Günaydın, efendim," diye selamladı Çavuş Bentley.

"Bunların başı sen misin?"

"Hayır, efendim. Lütfen benimle gelin, sizi ona götüreyim."

"Teslim oluyor musunuz?"

"Evet efendim."

Sanchez tüfeğini doğrulttu. "Pekâlâ, yürü bakalım."

Mermilerle paralanmış çalılar arasından geçip bir dere yatağına geldiler. Sanchez sağa sola serpilmiş cesetlerden gözünü alamıyordu. Yaralılar da ona umursamaz bir merakla bakmaktaydılar. Hiç yara almamış üç adam onu görünce

çakı gibi bir selam durdular.

"Düzgün bir tabur yapın, çocuklar," dedi Bentley sertçe.

Sanchez büyük bir şaşkınlık içindeydi. Bu adamlar o güne dek görüp işittiği teröristlere hiç benzemiyordu. Bunlar son derece iyi savaş eğitimi görmüş üniformalı askerlerdi. Bentley onu yeni kazılmış bir çukura götürdü. İki adam dinlenmekteydi çukurun başında. Deterjan reklamlarına çıkabilecek denli kir pas içinde olan biri, diğerinin katılar içindeki postalını keserek çıkarmaya çalışıyordu. Sanchez'i görünce adam şöyle bir doğrulup gösterişli bir selam çaktı.

"Günaydın."

Amma da neşeli adamlar, diye düşündü Sanchez. "Burada komutan sen misin?"

Macklin, "Evet, benim," dedi. "Adınızı bağışlar mısınız, efendim?"

"Teğmen Richard Sanchez, Amerika Birleşik Devletleri Deniz Piyade Komutanlığından."

"O halde tencere yuvarlandı kapağını buldu. Ben Kraliyet Deniz Piyade Komutanlığından Teğmen Digby Macklin'im."

Sanchez ağzı açık kalakaldı. "Vay canına..."

Shaw ağır ağır havalandırma bacasından inerken, dikkatini çeken ilk şey yüzüne çarpan yoğun küf kokusu oldu. Yirmi metre kadar indikten sonra çevresindeki duvar genişlemiş, ayaklarıyla destek alamaz olmuştu. Bütün gücüyle ipe sarılıp fenerini karanlığın içine doğru tuttu.

En az on üç metre yüksekliği olan derin bir mağaraya inmekteydi. Bir köşede yığılmış bir döküntü dışında bomboş görünüyordu. Shaw fenerini koltuğu altına sıkıştırıp derin bir soluk aldı ve kendini aşağı bıraktı.

Tıpkı kör bir kuyuya atılan küçük bir taş gibi karanlığın içine düştü.

Yere çarptığı an kesik bir inilti çıkardı. Ağırlığını bacaklarına vermeyi tasarlamıştı, fakat biraz eğik bir açıyla düşünce elini yana açmak zorunda kaldı ve sert yüzeye çarpan bileğinin kırıldığını işitti.

Birkaç dakika acıdan büzülmüş bir durumda kımıldamadan bekledi. Neden sonra kendini toparlayıp ayağa kalkabildi. Amerikalılar her an bacadan içeri damlayabilirlerdi.

El fenerini yokladı, neyse hâlâ işler durumdaydı.

Dar aralı bir demiryolu yanında bulunuyordu. Bu hat mağaranın bir ucundaki tünele kadar uzanmaktaydı.

Tek eliyle kemerini çıkardı ve sakat bileğini asabileceği uyduruk bir askı yaptı. Sonra da tünele doğru yürümeye başladı.

Takılıp düşmemeye özen göstererek rayların arasından elli metre kadar yürüdü. Tünel burada hafif bir rampa yapmaktaydı. Shaw durdu ve fenerini karanlığın içine doğrulttu.

Bir çift kırmızı göz fenerin ışığında parlayıverdi.

Büyük bir dikkatle ilerlerken ayağı sert bir şeye takıldı; eğilip bakınca bunun başka bir demiryoluna ait olduğunu gördü. Raylar arası adamakıllı genişti. İngiltere'deki trenlerden daha büyükleri burada işlemiş olmalıydı. Tünelden çıktığında kendini başka bir mağara içinde buldu.

Fakat burası sıradan bir mağara değildi. Cesetlerle dolu çok büyük bir yeraltı mezarıydı sanki.

Az önce gördüğü kırmızı gözler, bir demiryolu arabasına yerleştirilmiş iki fenerdi. Platform üzerinde giysileri hâlâ üzerlerinde iki ceset vardı, ama bunlar daha çok mumyalara benziyordu. Kararmış kuru kafaları sonsuz karanlığın içinden bir şey bekliyormuşçasına bakar durumdaydı.

Shaw'un saçları diken diken olmuş, bileğinin acısını falan unutmuştu. Pitt tahmininde yanılmamıştı. Bu taş ocağı böylece Manhattan Limited'in sırrını ortaya çıkarmış oluyordu.

Shaw çevresine bakınırken her an elinde orakla, kefen içinde bir iskeletin karşısına çıkıp kemikli parmaklarıyla kendisini çağırmasını bekliyordu. Yolcu vagonunun yanından geçerken hiç paslanmamış oluşu dikkatini çekti. Diğer vagonla bağlantı yerinde" vagona çıkan merdivenlerin başında bir ceset daha vardı. Shaw garip bir merakla durup cesedi inceledi.

Fener ışığında cesedin derisi kahverengi gri karışımı meşin gibi görünüyordu. Aylar, yıllar geçtikçe ceset kuruyarak sertleşmiş, ocağın kuru havasında doğal yollardan mumyalanmıştı. Cesedin kafasında duran vizörlü şapka, tren kondüktörü olduğunu belirtiyordu.

Trenin her yanında cesetler vardı, tümü de ölüm anının son pozuyla donmuş durumdaydı. Çoğu oturduğu yerde ölmüştü; yatar durumda olan bir iki ceset vardı. giysiler hemen hiç bozulmamış olduğundan kadınları erkeklerden ayırt etmek zor olmuyordu.

Yük vagonunun açık duran kapısı önünde birkaç ceset bükülmüş durumdaydı. Önlerinde bir maden arabasına yığılmış tahta sandıklar vardı. Mumyalardan bir tanesi sandıklardan birini açmış, içinden aldığı dörtgen biçimli bir cismi göğsüne bastırmıştı. Shaw bu cismin üzerindeki birikmiş tozu sildi. Cisim som altındı.

Tanrım, dedi içinden. Bugünün değeriyle en azından üç yüz milyon dolarlık bir servet burada yatıyordu.

Shaw biraz da kendini zorlayarak altınların başından ayrıldı ve aramaya devam etti. Adamakıllı terlemiş olmasına karşın kendini buzdolabında gibi hissediyordu.

Makinist lokomotifin içinde ölmeyi yeğlemişti. Bu dev demir canavar yüzyıllık toz örtüsü altındaydı, fakat yaldızla yazılı 88 sayısı ve enine çizili kırmızı şerit kolayca seçilebiliyordu.

Lokomotifin on metre önünde ocağın ana girişini kapatan kaya yığını görülüyordu. Burada da cesetler vardı; son nefeslerine kadar kazmışlar, ellerinde kazma ve kürekleriyle ölmüşlerdi. Birkaç ton kayayı temizlemiştiler, ama bu çabaları boşuna olmuştu. Bu döküntü dağını yüz kişi çalışsa bir aydan önce temizleyemezdi.

Nasıl olmuştu peki bu iş? Shaw farkında olmadan titredi. Mağaranın içine yapışmış ağır bir dehşet vardı. Bu soğuk ve karanlık yeraltı zindanında mahsur kalmış bu insanlar ölüm onları kurtarana dek kimbilir neler çekmişlerdi?

Shaw geri dönüp ilk yataklı vagonun içine girdi. Gözüne ilk çarpan şey, bir ranza üstünde iki çocuğuna sarılmış bir annenin cesedi oldu. Başını çevirip yoluna devam etti.

Kuzey Amerika Antlaşmasının bulunabileceği na kadar el çantası varsa tümünü altüst edip aradı. Araması çok zaman alıyordu. İçinde büyüyen panikle telaşlandı. Fenerin ışığı oldukça zayıflamıştı. Pilleri birkaç dakikadan fazla dayanacak gibi değildi.

Yedinci ve son yataklı vagonun kapısında Amerikan amblemi olan bir kartal resmi vardı. Aramaya buradan başlamadığı için Shaw kendine sövdü. Kapıyı açıp içeri girdi. Gördüğü lüks karşısında epey şaşırmıştı. Eskiden her şey ne kadar güzelmiş, diye geçirdi içinden.

Başında melon şapkası, yüzü, sararmış bir gazetenin ardında gizlenmiş bir ceset kırmızı kadife döşeli döner bir koltuğun üzerinde yayılmış oturmaktaydı. Yanında iki arkadaşı da maun masanın başında ona eşlik etmekteydiler. Biri İngiliz stili bir ceket ve pantalon giymiş, diğeriyse tropikal iklimlere özgü bir

giysi içindeydi. Fakat Shaw'un ilgisini çeken bu ikinci ceset oldu. Bir elinde sımsıkı tuttuğu küçük bir yolculuk çantası vardı.

Sahibini uyandırmaktan çekinir gibi Shaw ağır ağır çantayı cesedin elinden söktü.

Birden donup kaldı. Göz ucuyla belli belirsiz bir kıpırtı görür gibi olmuştu. Ama bu bir sanrı olmalıydı. Duvarların üzerinde oynaşan gölgeler, içinde bastırılmış korkularını depreştiriyordu mutlaka. Eğer kendi düş gücüne kalsa, bu soluk ışıkta tüm cesetler bile canlanırdı.

Sonra birden kalbi durdu. Kalp uzmanları bunun olanaksız olduğunu söyleyeceklerdir, ama pencerede yansıyan görüntü karşısında Shaw'ın kalbi resmen durmuştu.

Tam arkasında, döner koltukta oturmakta olan melon şapkalı ceset birden doğruldu. Sonra yavaş yavaş yüzünü örten gazeteyi indirip Shaw'a gülümsedi.

83

"Aradığını o çantada bulamazsın," dedi Dirk Pitt.

Shaw korkudan aklını kaçıracak hale geldiğini kesinlikle inkâr edecek durumda değildi. Kalbinin tekrar çalışmasını bekledi. Pitt kauçuk dalgıç giysisi üzerine cesetlerden birinin ceketini giymişti. Biraz kendine geldikten sonra Shaw konuşabildi. "Bayağı korkuttun beni."

Pitt dalgıç feneriyle aydınlattığı eski gazeteye bakmaya başladı. "Hep derim, ben seksen yıl geç doğmuşum. Şuraya bak, az kullanılmış bir Stutz Bearcat sürat otomobili topu topu altı yüz yetmiş beş dolara satılıyor."

Son on iki saat içinde karşılaştığı olaylar sonucu Shaw bütün espri anlayışını tüketmişti. "Nasıl girdin buraya?" diye çıkışır gibi sordu.

Pitt gözünü gazete ilanlarından ayırmadan karşılık verdi. "Kaçış deliğinden yüzerek girdim. Hava tüpüm boşaldı, az kalsın boğuluyordum. Büyük bir şans sonucu büyük bir kayanın altında bir hava boşluğuna girmeseydim ölmüştüm. Burada soluk tazeledikten sonra küçük bir tünel görene dek yeniden yüzebildim."

Shaw vagonun içini gösterdi. "Burada neler olmuş?"

Pitt karşısındaki iki cesedi gösterdi. "Elinde çanta olan adam Richard Essex'di, dışişleri müsteşarı. Diğeriyse Clement Massey. Massey'in yanı başında karısına yazmış olduğu veda mektubu var. Acıklı öykünün tamamı yazılı orada."

Shaw mektubu alıp mürekkebinin rengi atmış yazıya bir göz attı. "Demek bu Massey denen adam tren soyguncusuymuş."

"Evet, altınların peşindeymiş."

"Ben de gördüm. İngiltere Bankasını satın alabilecek miktarda altın var."

"Massey'in planı zamanına göre oldukça ileri ve karmaşık. Adamlarıyla birlikte Mondragon Hook denen bir istasyonda treni durdurmuşlar. Sonra makinisti silah tehdidiyle ocağın içine kadar giren bir yan hatta sokmuşlar. İçeri girene dek yolcular olup biteni farketmemişler bile."

"Görünüşe bakılırsa Massey hiç hesapta olmayan şeylerle karşılaşmış."

"Hem de nasıl," dedi Pitt. "Treni koruyan görevlileri hiç zorluk çekmeden etkisiz hale getirmişler. Bu zaten hesaplarında olan bir şey; dolayısıyla hazırlıkhymışlar. Fakat Essex'e eşlik eden dört koruma görevlisi ve antlaşma

nüshası tam bir sürpriz olmuş. Silah sesleri kesildiğinde koruma görevlilerinin kimi ölü, kimi yaralı yere serilmişler, ama Massey de üç adamını yitirmiş."

Shaw, "Ama yine de yılmamış," dedi bir yandan mektubu okuyarak.

"Evet, bunun üzerine gidip Deauville-Hudson köprüsüne kaza sonucu yıkılmış görünümünü vermiş ve yeniden ocağa dönmüş. Ana giriş kapısını örtmek için patlayıcı kullanıp çığ düşmesini sağlamış. Artık bundan sonra altınlarını alıp kaçış deliğinden çıkması için dünya kadar zamanı kalıyormuş."

"Kaçış deliğini su basmışsa bunu nasıl yapabilir?"

"İşte, en iyi planlarda bile hesapta olmayan noktalar çıkabiliyor," dedi Pitt. Ocağın su basan kesimi kaçış yolundan epey aşağıda kalıyor. Massey Manhattan Limited'i kaçırdığı sırada çıkış alanı hâlâ kuruymuş. Ama giriş kapısını örtmek için patlayıcı kullanınca, şok dalgaları yeraltı çatlaklarının açılmasına neden olmuş, fışkıran sular da kaçış deliğinin aşağı kesimini doldurmuş. Böylece içerdekiler için tüm yollar kapanıvermiş, herkesi korkunç bir ölüme mahkûm etmiş."

Shaw, "Zavallılar," dedi. "Soğuk ve açlıktan ölmeleri haftalar sürmüş olmalı."

"İşin garibi, Massey ve Essex'in aynı masaya oturup konuşmuş olmaları," dedi Pitt. "Acaba yaşamlarının sonunda nasıl bir ortak yan bulmuşlar ki?"

Shaw fenerini Pitt'in yüzüne tuttu. "Şimdi söyle bakalım, Bay Pitt. Buraya yalnız mı geldin?"

"Evet, birlikte daldığım arkadaşım geri döndü." "Sanırım antlaşma nüshası sendedir." , Pitt gazetenin üstünden Shaw'a baktı. "Doğru tahmin ettin."

Shaw elini cebinden çıkarıp. 25 kalibrelik Beretta'sını Pitt'e doğrulttu. "O zaman korkarım, onu bana vermek zorundasın."

"Yakman için mi?"

Shaw sessizce başını sallayıp doğruladı.

"Üzgünüm, veremem," dedi Pitt sakin bir sesle.

"Galiba durumunun pek farkında değilsin."

"Elinde bir tabanca olduğu belli işte."

"Ve de senin elinde tabanca yok," dedi Shaw güvenle.

Pitt omuz silkti. "Doğrusu yanıma silah almak aklımdan bile geçmedi."

"Antlaşmayı rica edeyim, Bay Pitt." "Kim bulduysa onun olur, Bay Shaw." Shaw derin bir iç geçirdi. "Sana hayatımı borçluyum, öldürürsem çok ayıp etmiş olurum. Ama bu antlaşma nüshası ülkem için aramızdaki borçtan çok daha önemlidir."

Pitt, "Size ait olan nüsha Empress of Ireland içinde yok oldu," dedi ağır ağır. "Bu nüsha Amerika Birleşik Devletleri'ne aittir."

"Belki haklısın, ama Kanada, Britanya'ya aittir. Kimseye kaptırmak niyetinde de değiliz."

"İmparatorluğunuz sonsuza dek sürecek değil ya."

"Hindistan, Mısır, Burma ve daha birçok benzeri, zaten başından beri bize ait yerler değildi," dedi Shaw. "Ama Kanada İngilizler tarafından kuruldu, geliştirildi."

"Tarihi unutuyorsun, Shaw. Kanada'ya Fransızlar sizden önce geldi. Siz sonra çıktınız ortaya. Sizlerden sonra da göçmenler doldu. Almanlar, Polonyalılar, İskandinavyalılar, hatta kuzeye geçen Amerikalılar. İktidarları İngiltere'de doğmuş ya da eğitim görmüş adamlardan oluşturarak dizginleri elinde tutuyor hükümetiniz. Aynı şeyi Avrupa Uluslar Topluluğuna bağlı ülkeler için de yapıyorsunuz. Evet, yerel hükümetler ve büyük kuruluşlar yerli halktan gelenlerle yürütülüyor, ama asıl önemli kararları verenler genellikle İngiltere'den gönderilenler oluyor."

"Bugüne dek bu sistemin sakıncasını görmedik."

Pitt, "Coğrafya ve mesafe bu sisteminizi er geç yıkacaktır," dedi Pitt. "Hiçbir hükümet binlerce mi! uzaktan sonsuza dek yönetimi sürdüremez."

"Eğer Kanada, Avrupa Uluslar Topluluğundan çıkacak olursa, bunu Avustralya, Yeni Zelanda, hatta Iskoçya ve Galler de izleyebilir. Daha korkunç bir durum düşünemiyorum."

"Bundan bin yıl sonra ulusal sınırların nerede olacağını kim kestirebilir ki? Hem kimin umurunda olacak o zaman?"

"Benim umurumda, Bay Pitt. Şimdi lütfen antlaşmayı ver bana."

Pitt karşılık vermedi, fakat başını çevirip kulak kesildi. Tünellerin birinden sesler yaklaşıyordu.

Shaw, "Dostların beni izledi," dedi. "Zamanımız kalmadı artık."

"Beni öldürürsen onlar da seni öldürür."

"Bağışla beni, Bay Pitt." Tabancanın ucu Pitt'in iki kaşı arasını hedef aldı.

Kulakları sağır eden bir patlama mağaranın içinde yankılandı. Fakat bu gürültü küçük kalibreli Beretta'nın sesine benzemiyordu. 7.63 otomatik mavzerin gümbürtüsüydü. Shaw başı bir yana düşerek oturduğu koltuğa yığıldı.

Pitt elindeki gazetenin ortasında duman tüten deliğe baktı. Sonra kalktı, mavzeri masanın üzerine bırakıp Shaw'u yavaşça yere yatırdı.

Giordino elinde tüfekle azgın bir boğa gibi vagon kapısından içeri daldı. Başında melon şapkayla Pitt'i görünce afallayıp kaldı. Sonra yerde yatan Shaw'u farketti.

"Öldü mü?"

"Mermi yalnızca kafasını sıyırdı. Yaşlı ama yapısı çok sağlam. Kötü bir başağrısı ve birkaç dikişten sonra canıma okumak için beni kovalamaya başlayabilir."

"Ya antlaşma?" diye sordu Giordino merakla.

Pitt gazete yaprakları arasından bir sayfa çıkarıp dalgıç fenerinin aydmlığında tuttu. "İşte Kuzey Amerika Antlaşması," dedi. "İki paragraf arasında kararmış bir delik dışında imzalandığı günkü kadar okunabilir durumda."

84

Kanada Senatosunun dinlenme odasında Amerika Birleşik Devletleri Başkanı sinirli adımlarla tüylü halıyı arşınlıyordu. Odaya giren Alan Mercier ve Harrison Moon ses çıkarmadan beklediler.

"Bir haber var mı?" diye sordu Başkan.

"Yok," dedi Mercier.

Moon içinde bulunduğu gerilimle büzülmüş gibiydi. "Amiral Sandecker son mesajında Pitt'in ocak içinde boğulmuş olabileceğini belirtiyordu."

Başkan güç almak ister gibi Mercier'in omzunu tuttu. "Böyle olanaksız bir şeyi umut etmeye hakkımız yoktu."

Mercier, "Yine de kuman oynamaya değerdi," dedi.

Başkan içindeki dehşeti bir türlü silkip atamıyordu. O sırada Dışişleri Bakanı Oates kapıda belirdi.

"Başbakan ve genel vali senato salonunda yerlerini aldılar, Başbakanım. Bakanlar da oturdu, herkes sizi bekliyor."

Başkan'ın gözlerinden yenilginin çöküntüsü okunabiliyordu. "Korkarım sonumuz geldi artık, baylar, hem bizim, hem de Amerika Birleşik Devletleri için."

***

Scinletti VTOL model uçak Ottowa havaalanına yaklaştıkça, Kanada Parlamentosunun ortasından yükselen yüz metrelik Barış Kulesi giderek büyümeye başiadı.

"Hava trafiğine yakalanmazsak beş dakika sonra havaianında oluruz," dedi Jack Westler.

Pitt, "Havaalanına boş ver," dedi. "Parlamentonun bahçesine inelim."

Westler'in gözleri büyüdü. "Bunu yapamam işte. Pilotluk ruhsatımı alırlar elimden."

"Dur senin işini kolaylaştırayım," dedi ve Richard Essex'm çantasından mavzeri çıkarıp namluyu Westler'in kulağına dayadı. "Haydi şimdi dediğim yere indir beni."

"Beni vurursan yere çakılırız." diye uyardı pilot.

"Sana mı kalcım?" Pitt soğuk soğuk güldü. "Senden çok daha fazla uçuş saatim var."

Westler bembeyaz bir yüzle inişe geçti.

Parlamento bahçesinde kırmızı üniformasıyla dikilen bir atlı polisin resmini çekmek için kümelenen turist grubu gökten gelen motor sesleri üzerine önce yukarı baktılar, sonra da çil yavrusu gibi kaçıştılar. Pitt tabancayı koltuğun üzerinde bıraktı, aracın tekerlekleri daha tam yerine oturmadan dışarı fırladı.

Şaşkınlık içindeki polis onu durduramadan kalabalığın arasına karışıvermişti. Barış Kulesine giren kapının önü Başkan'ı görebilmek için sıra olmuş turistlerle doluydu. Pitt görevlilerin uyarılarına kulak asmadı, ite kaka yolunu açıp içeri girdi.

İçeri girince bir an hangi yöne gideceğine karar veremedi. En azından iki düzine kablo koridor boyunca yılan gibi uzuyordu. Bunların Başkan'ın konuşmasını kaydeden video kameralarına gideceğini tahmin edip çılgınca koşmaya başladı. Az kalsın senato salonunun kapısını açmayı da başaracaktı; tam o anda kırmızı tören giysisi içinde dağ gibi bir polis memuru Pitt'in önünü kesti.

"Dur bakalım, ahbap!"

"Beni hemen Başkan'a çıkarın," dedi Pitt. Sözcükler ağzından çıkar çıkmaz karşısındaki adama ne kadar saçma gelmiş olacağını anladı.

Polis memuru hayretler içinde Pitt'in kılığına bakıyordu.

Pitt telaş içinde Westler'in uçağına binmeden önce ancak kauçuk dalgıç giysisinin üst kısmını çıkarıp Giordino'nun iki numara küçük gelen ceketini giyecek zaman bulmuştu. Kauçuk giysinin altı hâlâ üzerinde, ayaklarıysa çıplaktı.

Birden iki polis daha Pitt'in yanında bitiverdi.

"Dikkat edin, çocuklar. Elindeki çantada bomba olabilir."

Pitt iliklerine kadar öfkeyle dolarak, "Yahu burada yalnızca bir kâğıt parçası var," dedi.

Turistler bir anda çevrelerinde toplanmışlar, olayı yakından izleyip resim çekmeye başlamışlardı.

"Bu herifi buradan götürelim," dedi polislerden biri ve Piit'in elindeki çantayı kaptı.

Pitt ömründe bu denii çaresiz kalmamıştı. "Tanrı aşkına, bir dinleyin önce..."

Polisler tam Pitt'i hırpalayarak çekiştirmeye başladıklarında, mavi takım giysili bir adam kalabalığı yarıp öne çıktı. Pitt'e şöyle bir bakıp polise döndü.

"Bir sorun mu var, komiserim," dedi ve ABD Gizli Servisi kimliğini gösterdi.

"Senato salonuna baskın yapmak isteyen bir anarşist..."

Pitt birden silkinip kurtuldu ve adamın yanına koştu. "Eğer Gizli Servistenseniz bana yardım edin." Haykırır gibi konuştuğunun farkında değildi.

"Sakin ol ahbap," dedi mavi giysili. Eli hemen koltuk altındaki silaha gitmişti.

"Başkan'a vermem gereken çok önemli bir belge* var. Adım Pitt. Başkan beni bekliyor. Mutlaka yanına gitmem gerek."

Kanada polisleri bu kez yiyecekmiş gibi Pitt'in üzerine atıldılar. Gizli Servis görevlisi elini kaldırıp herkesi durdurdu.

"Durun bir dakika!" Dönüp kuşkulu gözlerle Pitt'e baktı. "İstesem de artık seni Başkan'ın yanına götüremem."

"O halde Harrison Moon'un yanına götürün," diye bağırdı Pitt. Artık sabrı iyice taşmıştı.

"Moon seni tanıyor mu?"

"Hem de nasıl."

Mercier, Oates ve Moon senato bekleme odasında oturmuş, bir televizyon monitorundan Başkan'ı izledikleri sırada kapı birden şiddetle açıldı; bir sürü Gizli Servis görevlisi, Kanadalı polisler ve bina bekçileri çekiştirerek Pitt'i içeri getirdiler. Oda birden doluvermişti.

Pitt, "Şu herifleri çekin üstümden," diye bağırdı. "Antlaşma yanımda."

Mercier ağzı bir karış açık ayağa fırladı. Hiçbir tepki gösteremeyecek denli afallamıştı.

Oates, "Kim bu adam?" diye diklendi.

"Tanrım, bu Pitt!" dedi Moon.

Kolları arkadan sımsıkı kavranmış, bir gözü kargaşada yediği yumrukla şişmeye başlayan Pitt başıyla polisin elindeki eski el çantasını gösterdi. "Antlaşma nüshası bu çantanın içinde."

Mercier hemen güvenlik görevlileriyle konuşup Pitt için kefil olduğunu

söyledi ve adamları odadan dışarı çıkardı. Bu sırada Oates antlaşmayı incelemekteydi.

Oates bir süre sonra başını kaldırıp, "Bu gerçek nüsha mı? Yani sahtesi falan olamaz mı?"

Pitt bir koltuğa çökmüş, eliyle gözünün altında giderek büyüyen yumruyu yokladı; bu uzun görevin de artık sonuna gelmiş oluyordu galiba. "Merak etmeyin, sayın bakan, elinizdeki belge sahte değildir."

Mercier kapıyı kapatıp hemen Başkan'ın konuşma metni nüshasına bir göz attı. "Konuşmasını bitirmesine iki dakika kaldı."

Moon, "Bunu bir an önce ona iletmeliyiz," dedi.

Mercier koltuğa yığılmış olan bitkin adama baktı. "Bana kalırsa bu onur Bay Pitt'e ait olmalı. Bu uğurda ölen herkesi temsil ediyor."

Pitt birden doğruldu. "Ben mi? Yüzlerce milyon televizyon izleyicisinin gözleri önünde Kanada Parlamentosuna girip bir başkanın konuşmasını nasıl kesebilirim? Hele böyle maskeli balodan fırlamış bir sarhoş gibiyken..."

Mercier, "Buna gerek yok," dedi gülerek. "Başkan'ın konuşmasını ben girip keserim, sonra da bekleme odasına gelmesini söylerim. Sen burada gerekeni yaparsın.

Senato odasının kırmızı döşemeli dekoru içinde Kanada hükümetinin liderleri Amerika Birleşik Devletleri Başkanı'nın iki ülkeyi birleştirme çağrısını büyük bir şaşkınlıkla dinlemekteydiler. Tümü de böyle bir şeyi ilk kez duyuyordu. Yalnız Sarveux etkilenmemiş görünüyordu, yüzü son derece sakindi, hiçbir duygusunu açığa vermiyordu.

Başkan'ın ulusal güvenlik danışmanı içeri girip kulağına bir şeyler fısıldayınca, salonun içinde bir mırıltı akımı dolaştı. Böylesi bir konuşmanın kesintiye uğraması tepkisiz kalacak değildi.

Başkan, "Lütfen beni bir dakika için bağışlayın," dedi ve gizemi bir derece daha arttırd^. Yerini terkedip bekleme odasına açılan kapıya doğru yürüdü.

Pitt, Başkan'ın gözlerine cehennemden kaçmış, bir yaratık gibi göründü. Hemen koşup sarıldı.

"Bay Pitt, bilmezsin seni gördüğüme ne kadar sevindim."

"Bağışlayın, geciktim." Pitt'in aklına başka bir karşılık gelmemişti. Sonra kendini zorlayıp çarpık bir gülücükle ortası delinmiş sayfayı gösterdi. "İşte

Kuzey Amerika Antlaşması."

Başkan antlaşmayı alıp dikkatle içeriğini gözden geçirdi. Başını kaldırdığı zaman gözleri yaşla dolmuştu. İçindeki duygu fırtınasını bastırıp boğuk bir sesle, "Teşekkür ederim," dedi ve yeniden salona döndü.

Mercier ve Moon hemen televizyon monitörünün başına geçip Başkan'ın konuşmasının devamını izlemeye başladılar.

"Bu kesinti için özür dilerim, fakat az önce büyük bir tarihi önemi olan bir belge getirildi. Adı Kuzey Amerika Antlaşması..."

On dakika sonra Başkan ciddi bir sesle sözlerini noktalıyordu. "...Ve böylece yetmiş beş yıldan beri Kanada ve Amerika Birleşik Devletleri uluslararası yasalara göre tek bir ülkeyken farkında olmadan iki ayrı ülke olarak varlıklarını sürdürmüş..."

Mercier derin bir iç geçirdi. "Çok şükür, tokat atar gibi adamlara bize ait olduklarını söylemedi."

"Geçmişteki liderlerimizin hazırlayıp kapımıza kadar getirdikleri bu olanaktan yararlanmazsak," diye devam etti Başkan. "Gelecek kuşaklar bize hiç de iyi gözle bakmazlar. Bundan böyle geçmişte olduğu gibi ayrı kalmamalıyız. Kendimizi İngiliz Kanadalısı, İngiliz Amerikalısı ya da Fransız Kanadalısı veya Meksika Amerikalısı olarak görmemeliyiz. Bizler Amerikalıyız... Kuzey Amerikalıyız..."

Parlamentodaki bakanlar ve eyalet başbakanları değişik duygularla dinlemekteydiler. Kimi sessiz bir öfkeyi bastırmaya çalışıyor, kimi dalmış düşünüyor, bazılarıysa onaylar gibi hafifçe başlarını sallıyorlardı. Başkan antlaşmayı başlarının üstünde bir sopa gibi tutuyordu. Gerçi bir tehdit ya da buyruk yoktu, ama bunun nasıl bir gücü temsil ettiğinden de kimsenin kuşkusu yoktu.

"...Tarihlerimiz bu denli ortak, insanlarımız gerek görünüş, gerekse yaşam biçimleriyle hemen hemen birbirlerinden farksızdır. Aramızdaki tek temel ayrılık geleneklerimize olan bakış açımızdır... Eğer Kanada eyaletleri ayrılma yolunu seçerlerse, sonunda birbirleriyle kapışmaları kaçınılmaz olan uzun ve zorlu bir yolculuğu seçmiş olacaklar. Tümümüzün yararı için buna engel olmalıyız. Bu nedenle sizleri dünyanın en güçlü ülkesini... Kanada Birleşik Devletleri'ni kurmak için aramıza katılmaya davet ediyorum."

Başkan'ın konuşması ardından senato salonunda hafif ve dağınık bir alkış sesi yükseldi. Dinleyiciler bu tek ulus çağrısını nasıl kabul edeceklerini tam olarak

kavrayamamışlardı. Hiç kimsenin o güne dek düşünmemiş olduğu şey artık açığa çıkmıştı.

Mercier derin bir iç geçirip monitörü kapatırken, "Artık işe başladık," dedi.

Oates başını sallamakla yetindi. "Çok şükür, antlaşma tam zamanında yetişti, yoksa siyasi bir afet kopabilirdi."

İkisi de aynı anda içgüdüyle dönüp bunu sağlayan adama teşekkür etmek istediler.

Fakat Dirk Pitt derin bir uykuya dalmıştı.

85

Başbakan Sarveux'nün Rolls Royce'u, üzerinde ABD Başkanlık amblemi bulunan kocaman bir jetin önünde durdu. Arkada bulunan arabalardan inen Gizli Servis görevlileri hemen uçağın çevresini ablukaya aldılar.

Rolls Royce'un içinde Sarveux uzanıp ön koltuğun arkasında ceviz bir dolap kapağı açtı. İçinden çıkardığı kristal şişeden iki bardağa viski doldurdu.

"Uzun bir yol kateden çok yakın iki eski dost şerefine."

"Gerçekten de öyle," dedi Başkan yorgun bir iç çekisiyle. "Eğer ikimizin bunca yıldır gizlice çalışıp bu tek ülke fikrini gerçekleştirdiğimizi duyacak olsalardı, eminim bizi kurşuna dizerlerdi."

Sarveux güldü. "Belki devlet memuriyetinden atarlardı, ama kurşuna dizmezlerdi herhalde."

Başkan düşünceli düşünceli viskisini yudumladı. "Ne garip... Yıllar önce genç bir Kanada milletvekiliyle göreve yeni başlamış bir senatörün bir av kulübesinde başladıkları sohbet tarihin akışını değiştiriyor."

Sarveux, "Aynı düşleri paylaşan iki insanın aynı zamanda ve aynı yerde buluşmaları büyük bir rastlantı," dedi.

"Kanada ve Amerika Birleşik Devletleri'nin kaynaşmaları kaçınılmaz bir şeydi. Şimdi olmasa bile belki iki yıl içinde, bilemedin iki yüzyıl içinde. İkimizin çabası salt bu tarihi öne almaya yaradı."

"Umarım pişman olmayız."

"Sovyetler Birliği'nin nüfusuna ve toprak alanına yakın büyüklükte birleşik bir kıta hiçbir zaman pişman olunacak bir şey değil. Aslında iki ülkenin de kurtuluşu olabilir."

Serveux, "Kanada Birleşik Devletleri," dedi. "Kulağıma hoş geliyor."

"Geleceği nasıl görüyorsun?"

"Deniz Eyaletleri... Newfoundland, Nova Scotia ve New Brunswick... bunların tümü şu anda bağımsız Quebec yüzünde Kanada'nın geri kalanından kopmuş durumdalar. Gelecek aylar içinde onlar da birliğe katılmak için başvuracaklardır. Manitoba ve Saskatche-Wan da onları izler. Hem fazla da düşünüp zaman geçirmezler, çünkü oldum olası sizin kuzeydoğu tarım eyaletlerinizle yakın ilişki içindeydiler. Onların ardında da, sanırım İngiliz

Kolumbiyası pazarlığa oturacaktır. Atlantik ve Pasifik okyanuslarındaki limanlar elden gidince, diğer eyaletler de birer birer birliğe katılmayı uygun bulacaklar."

"Ya Quebec?"

"Fransızlar bir süre daha bağımsızlığın sarhoşluğunu yaşarlar. Fakat ilerde ekonomik sorunların buz gibi gerçekleriyle karşılaştıkları zaman, onlar da birliğe katılmanın en mantıklı çözüm olduğunu görürler."

"Ya İngiltere? Tepkileri ne olur acaba?"

"Tıpkı Hindistan, Güney Afrika ve diğer sömürgelerinde olduğu gibi yaparlar. Mahzun bakışlarla veda edeceklerdir."

"Peki, sen ne düşünüyorsun, dostum?"

Sarveux, "Quebec Başkanlığı için adaylığımı koyacağım," dedi.

"Senin yerinde olmak istemezdim. Epey çetin ve entrikalı bir savaşım olacak."

"Haklısın, ama eğer kazanırsam, hepimiz kazanmış oluruz. Böylece Quebec birliğe katılma yolunda önemli bir adım atmış olur. Daha da önemlisi, James Bay'den size elektrik verilmesini ve Ungava körfezinde keşfettiğiniz petrol yatağından yararlanabilmenizi de güvence altına alabilecek bir mevkide olurum."

Başkan boş bardağını koltuktan açılan masaya bıraktı ve Sarveux'ye döndü. "Danielle için üzgünüm. Henri Villon'la olan ilişkisini sana söylemem kolay olmadı. Nasıl karşılayacağını, hatta bana inanıp inanmayacağını bile bilmiyordum."

"Keşke başka bir yol olsaydı..."

"Ama yoktu işte."

Artık söylenecek bir şey kalmamıştı. Başkan çıkmak üzere kapıyı açtı. Tam inecekken Sarveux kolundan tuttu.

"Konuşulması gereken son bir sorun var aramızda," dedi.

"Nedir o?"

"Bu Kuzey Amerika Antlaşması... Eğer bütün yollar kapanacak olursa, antlaşma koşullarına uyması için Kanada'yı zorlayacak mısın?"

"Evet," dedi Başkan; gözlerinde birden sert bir ifade belirmişti. "Artık dönüş yok. Gerekirse antlaşmayı uygulamak için zor kullanmakta hiç duraksamam."

86

Heidi seke seke Kennedy Havaalanı yolcu salonuna girdi. Dışarda sağanak halinde yağan yağmur zaten sıkışık olan trafiğin bir tırtıl hızıyla ilerleyebilmesine yol açıyordu. Mavi üniforma, pardösü ve beyaz şapkası vardı üzerinde. Omuz çantasını yere bırakıp sağlam bacağı üzerinde dengesini buldu ve boş bir koltuğa oturdu.

Son birkaç haftanın hareketliliğinden sonra yeniden görevinin sıradan işlerine dönmek fena halde içini sıkıyordu. Pitt o telaş içinde Ottawa'ya uçmuş, son bir kez görüşememişlerdi. Brian Shaw da baygın durumda ambulansa taşınırken, deniz piyadeleri Heidi'yi yaklaştırmamışlardı. Ambulans hemen en yakın askeri hastaneye gitmişti. Heidi kargaşalık içinde az kalsın unutuluyordu. Neyse ki. Amiral Sandecker bir jest yapmış, New York'a kadar bir arabayla götürülüp Plaza Otelinde bir gece kalmasını sağlamıştı. Ertesi gün San Diego'da görevine dönebilmesi için de uçakta birinci mevki bir bilet verilmişti.

Pencereden dışarı bakıp pist üzerinde küçük, birikintiler yapan yağmuru izledi. Eğer onca ihsanın içinde olmasaydı hemen oracıkta hüngür hüngür ağlayacaktı. Shaw'un temasını anımsadıkça içinde müthiş bir özlem duyuyordu. Nasıl da yaşamına girmişti... ama şimdi bu aşktan yoksun bırakıldığı için fena halde kızgındı. Pişmanlık duymuyor, yalnızca kontrolünü kaybetmiş olduğu için üzülüyordu.

Salonun içindeki kalabalığı ne görüyor, ne de işitiyordu. Son haftaların duygularını ve utanç veren eylemlerini aklının bir köşesi nestmeye çalıştı.

"Daha önce de melankoli içinde insanlar görmüştüm," dedi tanıdık bir ses. "Fakat siz herhalde birincilik ödülünü alırsınız, bayan."

"O kadar belli ediyor muyum?" Heidi sesinin bu denli sakin çıkmasına şaşırdı.

"Batan güneşin üstüne örtülü kara bir bulut gibi," dedi Pitt şeytanca gülerek. Elinde karışık çiçeklerle bezenmiş dev gibi bir buket vardı. "Veda etmeden seni bir yere bırakacağımı mı sandın yoksa?"

"Neyse beni anımsayan biri çıktı." Heidi epey gücenmişti. "Kusura bakma, biraz şirretleşebilirim. Bu gece benim kendime acıma gecem."

"Belki bunlar biraz açılmanı sağlar." Pitt çiçekleri Heidi'nin kucağına bıraktı. Buketin büyüklüğünden Heidi önünü bile zor görebiliyordu.

"Çok güzel çiçekler," dedi Heidi. "Galiba şimdi ağlayacağım artık."

"Sakın ha," dedi Pitt gülerek. "Güzel bir kıza bir çiçekçi dükkânı armağan etmeyi hep aklımdan geçirmişimdir. Eğer ağlayıp beni utandırırsan, bunu hiç gerçekleştiremem sonra."

Heidi, Pitt'i kendine doğru çekip yanağından öptü. Gözyaşlarını zor bastırabiliyordu. "Sağol, Dirk. Her zaman için benim en iyi dostum kalacaksın."

"Dost mu?" Pitt gücenmiş gibi baktı. "Daha ötesine hak kazanamadım mı?"

"Dosttan başka bir şey olabilir miyiz?"

"Sanırım haklısın." Pitt'in yüzü yumuşadı, Heidi'nin elini tuttu. "Ne garip, bu denli yakınlaşan iki insan kalplerinde birbirlerine karşı bir aşk bulamıyor."

"Benim nedenim, kalbimde bir başkasının olması."

"Şu kadınların dönekliğine bak," dedi Pitt. "Kendilerine kötü davranan, onları kullanan bir adama çişik olurlar, sonra da gidip sıradan, renksiz biriyle evlenirler."

Heidi gözlerini Pitt'in bakışından kaçırmaya çalıştı. "Duygularımızı gizlemeyi hiç öğrenemedik."

"Shaw seni seviyor mu?"

"Sanmam."

"Sen onu seviyor musun?"

"Söz konusu Brian olunca kendimden pek emin değilim. Evet, bütün bedeline karşın onu seviyorum. İkimiz de birbirimizi kullandık. Onun kendine göre nedenleri vardı, benim de... Eğer beni isteyecek olsaydı, bir an durmaz kollarına koşardım. Ama olacak şey değil tabii."

"Eyvah, yine o ağlamaklı yüz çıktı ortaya," dedi Pitt. "Böyle ağlayıp sızlanan bir kadının uçağa binmesine izin veremem. Sana sihirbazlık numaralarımdan birini yapmaktan başka çare kalmıyor."

Heidi güler gibi oldu. "Ne zamandan beri sihirbazlık yapıyorsun?"

Pitt yine gücenmiş gibi baktı. "Sen hiç Büyük İllizyonist Muhteşem Pitt'den söz edildiğini duymadın mı?"

"Hiç duymadım."

"Seni imansız seni, şimdi görürsün. Kapat bakalım gözlerini."

"Dalga geçiyorsun."

"Kapat gözlerini, ona kadar say."

Heidi söyleneni yaptı. Gözlerini açtığında Pitt gitmiş, yerini Brian Shaw almıştı.

O ana dek bastırmış olduğu ağlama ihtiyacı birden patlayıp boşanıverdi ve kendini Shaw'un kolları arasında buldu. Gözyaşları yanağından süzülüp çenesinden aşağı damlıyordu.

"Seni hapiste sanıyordum," diyebildi hıçkırıklar arasında.

Shaw kucağında katlı olarak duran pardösüyü kaldırıp kelepçelerini gösterdi. "Pitt buraya kadar gelmemi sağladı."

Heidi, Shaw'un tüvid kepi altından belli olan sargıyı yokladı, "iyileştin mi?"

"Çift görmem bile düzelmek üzere," dedi Shaw gülerek.

O sırada havayolu şirketinin yetkilisi Heidi'nin uçağına binecek yolcular için çağrı yaptı.

"Sana ne olacak peki?" diye sordu Heidi, Shaw'u bırakmaya korkarak. "Korkarım bir süre federal hapishanelerinizden birinde yatacağım."

"Sana âşık olduğumu söylesem beni çok mu duygusal bulursun?"

"Ben de sana aynı şeyi söylesem beni yalancı bulur musun?"

"Hayır," dedi Heidi. Birden içinde büyük bir rahatlama duydu, çünkü onun yalan söylemediğini biliyordu.

Shaw, "Sana söz veriyorum, bir gün birlikte olacağız," dedi.

Ama bu gerçekleşecek gibi değildi. Heidi bu a•cıyı göğsünün derinliklerinde hissetti. Kendini biraz geri çekip, "Gitmem gerek," dedi.

Shaw genç kadının gözlerindeki yaralı ifadeyi farketmişti. Ayağa kalkıp koltuk değneklerine tutunmasına yardım etti. Uçak personelinden biri gelip Heidi'nin omuz çantasını ve çiçek buketini aldı.

"Hoşçakal, Heidi."

Heidi, Shaw'un dudaklarına hafif bir öpücük kondurdu. "Hoşçakal."

Heidi yolcu turnikesinden çıkıp gözden kaybolduktan sonra Pitt geldi ve Shaw'un yanına dikildi.

"Çok iyi bir kadın," dedi. "Onu yitirmek büyük kayıp."

"Gerçekten çok iyi bir kadın," dedi Shaw acı acı.

"Eğer acele etmezsen sensiz gidecek."

Shaw dönüp baktı. "Neden söz ediyorsun?"

Pitt, Shaw'un göğüs cebine bir paket sokuşturdu. "Uçak biletin ve pasaportun. Bilet numaralarınızı yan yana ayarladım."

Shaw, "Ama düşman casusu olarak burada tutuklu durumdayım," dedi şaşkınlık içinde.

Pitt, "Başkan'ın bana bir borcu var," dedi omuz silkerek.

"Ne yaptığını biliyor mu?"

"Daha değil."

Shaw başını salladı. "Beni serbest bırakmakla başına bela açıyorsun."

"İlk kez olmayacak." Pitt elini uzattı. "Unutma, bana tavla öğreteceğine söz vermiştin."

Shaw iki eliyle Pitt'in elini sıktı. Sonra ellerini kaldırıp çelik kelepçeleri gösterdi. "Bunlar da insanı adamakıllı rahatsız ediyor."

"Bir gizli ajan için kilidi açmak çocuk oyuncağı olsa gerek."

Shaw pardösünün altında elleriyle bir dizi hareket yaptı. Sonra serbest eliyle kelepçeyi çıkarıp gösterdi. "Biraz paslanmışım, eskiden çok daha çabuk kurtulurdum."

Pitt, "James Bond görseydi seninle ovunurdu," dedi.

"Bond mu?"

"Evet, duyduğuma göre oldukça ünlüymüş."

Shaw uzun bir iç çekti. "O yalnız romanlarda yaşar."

"Öyle mi?"

Shaw omuz silkti, sonra uzun bir an Pitt'e baktı. "Heidi'ye onca acı çektirdiğim halde neden bunu yapıyorsun?"

"Seni seviyor," dedi Pitt sadece.

"Senin eline ne geçecek bundan?" "Banka hesabımda bir değişiklik olmayacak." "O halde neden?"

"Beklenmedik şeyler yapmaktan hoşlanırım." Shaw karşılık veremeden Pitt

dönüp kalabalığın içine karışmıştı bile.

Yağmur dinmişti. Pitt Cobra'nın tentesini açtı. Alçalan bulutların altında hayalet gibi parıldayan Washington ışıklarına doğru yol almaya başladı. Yüzüne çarpan rüzgârdan saçları diken diken olmuştu, yol kenarlarındaki ıslak çimenlerin kokusunu derin derin soludu.

Direksiyona iyice yapışıp gaz pedalına sonuna kadar bastı. Göstergenin ibresi kısa zamanda kırmızıya gelmişti.

SON